

ΒΡΥΣΑΝΑΚΗ ΜΑΡΙΑ

ΘΕΟΙ
και
ΔΑΙΜΟΝΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ 0.5

ΑΙΩΝΙΑ ΜΑΧΗ

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΟΙ και ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Βιβλίο 0.5

ΑΙΩΝΙΑ ΜΑΧΗ

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:
Σιμιτσάκης Μανώλης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
Εκδόσεις ΛΥΚΟΦΩΣ

Copyright © 2018
Βρυσανάκη Μαρία

Απαγορεύεται η ολική ή μερική αναδημοσίευση του έργου, καθώς και η αναπαραγωγή του με οποιαδήποτε μέσα, χωρίς σχετική άδεια του συγγραφέα

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ζαλόγγου 6 – 10678, Αθήνα
Τηλέφωνο: 2103803310
Email: info@likofos.gr – www.likofos.gr

Αφιερωμένο σε όλους τους αναγνώστες.

Προτού έρθει το τέλος σε αυτό το ταξίδι και όσο είναι ακόμα νωρίς ...
Πριν φτάσουμε στον οριστικό προορισμό, πάμε όλοι μαζί να δούμε την αλήθεια
πίσω από την “Αναμέτρηση”.
Πάμε να ξεκινήσουμε από την αρχή.

Με αγάπη,
Σ' εσάς

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αόρατη. Θα είμαι αόρατη.

Ανάσανα βαθιά, για να μαζέψω κουράγιο και να δώσω χρόνο στα λόγια μου να αποτυπωθούν καλά στο μυαλό μου.

Αόρατη.

Αόρατη.

Σήμερα δεν πρέπει να αποτύχω. Ίσως είναι η τελευταία μου ευκαιρία.

Το κουδούνι του σιωπητηρίου είχε πάψει από ώρα να χτυπάει, ειδοποιώντας όλους τους μαθητευόμενους Ρεμόρ και τους σπουδαστές Λερόιλ να αποσυρθούν στους κοιτώνες τους για τον βραδινό ύπνο στις εννέα. Παρότι κάθε βράδυ ο μεταλλικός τσιριχτός ήχος του μου έπαιρνε τ' αυτιά, αυτήν τη φορά μετά βίας τον άκουσα.

Βρισκόμεουν ήδη στο δωμάτιό μου, πολύ νωρίτερα από το σιωπητήριο, αρκετά απασχολημένα με το να προσπαθώ να βρω

πόσα και ποια ρούχα θα πάρω μαζί μου, τριγυρνώντας στον μικρό προσωπικό μου χώρο. Χρειαζόμουν σίγουρα βαριά ρούχα για την παγωνιά - έτσι κι αλλιώς μόνο βαριά είχα με τόσο μόνιμο κρύο εδώ στα Βραχώδη Όρη -, αλλά όχι πολλά, για να μη με επιβαρύνουν στο ταξίδι μου.

Όχι πολλά.

Στεκόμουν πάνω από το σακίδιο και σκεφτόμουν ποια από τα δύο ρούχα που είχα απλωμένα μπροστά μου ήταν καλύτερο να πάρω. Την μάλλινη ζακέτα ή το φούτερ; Ή μήπως και τα δύο; Όχι, όχι, δεν μπορούσα να πάρω και τα δύο. Το σακίδιό μου θα βάραινε, κι εγώ το ήθελα όσο πιο ανάλαφρο γινόταν. Να πάρει, γιατί να μην μπορώ να κυκλοφορώ μέσα στα χιόνια μόνο με ένα κοντομάνικο φανελάκι, όπως όλοι οι Λερόιλ; Αυτή η ανθεκτικότητά τους στις χαμηλές θερμοκρασίες ήταν τόσο ευεργετική και αναθεματισμένα εκνευριστική. Άλλωστε γι' αυτό οι κοινωνίες μας χτίζονταν σε βουνά και οροσειρές. Ήταν το φυσικό περιβάλλον των Λερόιλ, πέρα από το γεγονός ότι έπρεπε να είμαστε όσο πιο μακριά από κατοικήσιμες περιοχές και κρυμμένοι από τους ανθρώπους, για να μην καταλάβουν ότι επιζήσαμε μετά τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Μα υποτίθεται ότι εμείς οι Ρεμόρ, ως μισοί Λερόιλ, είχαμε κληρονομήσει αυτό το χάρισμα. Γιατί εγώ πάντοτε υπέφερα έξω στο κρύο;

Τελικά, παράχωσα το φούτερ στο σακίδιο χωρίς να το διπλώσω και φόρεσα τη ζακέτα πάνω από την ήδη βαριά μπλούζα μου, γνωρίζοντας ότι ο συνδυασμός και των δύο χοντρών υφασμάτων θα καθυστερούσε τις κινήσεις μου. Όμως, δεν είχα άλλη επιλογή. Χρειαζόμουν όσο το δυνατόν περισσότερα ρούχα για να προστατευτώ από το χιόνι.

Τώρα τι άλλο;

Κοίταξα γύρω στον κοιτώνα μου μήπως και θυμηθώ τι επιπλέον χρειαζόμουν. Κανονικά θα έπρεπε να είχα φτιάξει το

σακίδιό μου από χθες και όχι να παιδεύομαι τελευταία στιγμή, όμως δεν ήθελα να διακινδυνέψω κάποια ξαφνική βραδινή επιθεώρηση των στρατηγών μας, από εκείνες που μέσα στη νύχτα ορμούσαν στους κοιτώνες για να μας ελέγξουν. Τον τελευταίο καιρό μάλιστα, οι αιφνιδιαστικές έφοδοι είχαν πολλαπλασιαστεί, από φόβο μήπως κάποιοι Ρεμόρ από εμάς καταπατούσαν τον νόμο του βασιλιά και ζευγάρωναν μεταξύ τους, διαιωνίζοντας το ανθρώπινο είδος, που επιδιώκαμε να καταστρέψουμε. Αν γινόταν εχθές κάποια ξαφνική επιθεώρηση και εισέβαλλαν στρατηγοί στο δωμάτιό μου, θα έβλεπαν το έτοιμο σακίδιό μου και θα υποσιάζονταν. Θα περνούσα από ανάκριση και ίσως να κατέληγα ξανά σε καμιά απομόνωση, όπως τις προηγούμενες φορές που προσπάθησα να το σκάσω. Δεν μπορούσα να το ρισκάρω.

Και τώρα, αντί να βρίσκομαι έξω από την ακαδημία, εγώ δεν είχα ακόμα ξεκινήσει. Είχε πάει κιόλας... μακάρι να ήξερα την καταραμένη ώρα, αλλά εγώ ήμουν πολύ απορροφημένη με το να επαναλαμβάνω ξανά και ξανά στο μυαλό μου το σχέδιο απόδρασής μου από την ακαδημία.

Τώρα δεν είχα άλλον χρόνο να σκεφτώ. Μόνο να δράσω.

Σήμερα έπρεπε οπωσδήποτε να το σκάσω από την ακαδημία του Κορβίνιους.

Υπολόγιζα ότι πρέπει να είχαν περάσει γύρω στις τρεις ώρες από τη στιγμή που οι εκπαιδευτές μάς σήμαναν το σιωπητήριο. Όλοι οι σπουδαστές Λερόιλ και οι μαθητευόμενοι Ρεμόρ θα ξεκουράζονταν. Ακόμα και η φύλαξη στους χώρους του προαύλιου και των διαδρόμων θα ήταν ηπιότερη. Άλλωστε, ποιος θα τολμούσε να βγει έξω με τέτοια χιονοθύελλα;

Εγώ.

Ήλπιζα μόνο, έπειτα από μία τόσο εξαντλητική μέρα προπόνησης, οι στρατηγοί να αφήσουν τη νύχτα να κυλήσει

ομαλά χωρίς επιθεωρήσεις, ή ξαφνικές ειδοποιήσεις βραδινής άσκησης έξω στο προαύλιο, με σκοπό την επιπλέον σκληραγώγησή μας. Ας μη συνέβαινε σήμερα. Όχι σήμερα.

Άνοιξα το συρτάρι του γραφείου μου και άρπαξα τη μοναδική φωτογραφία που είχα να μου θυμίζει τη μητέρα μου, έστω και σκισμένη. Πρόσεχα τα ακροδάχτυλά μου να μην αγγίζουν τον αδερφό μου που καθόταν δίπλα της. Ευτυχώς ο πατέρ... ο Έντμουντ δεν φαινόταν καν, μονάχα ο κομμένος ώμος του από το σκίσιμο της φωτογραφίας στα δύο. Την παράχωσα στο σακίδιο μου, αρκετά βαθιά, ώστε να μη βγει την ώρα που θα τρέχω και τη χάσω.

Το σακίδιό μου ήταν μικρό. Κουβαλούσε μόνο μία φόρμα και ένα φούτερ - στην ουσία μία επιπλέον αλλαξιά. Όλα μαύρα στο χρώμα, όπως και τα ρούχα που φορούσα, με την ελπίδα να περάσω απαρατήρητη μέσα στη νύχτα. Βέβαια, τώρα που κοίταζα έξω από το παράθυρό μου, ήλπιζα να είχα κάνει καλύτερη επιλογή. Διάολε, τα πάντα στο προαύλιο ήταν κάτασπρα από το χιόνι. Πώς στα κομμάτια θα περνούσα απαρατήρητη έτσι μαυροντυμένη; Το μόνο που έλειπε από τα ρούχα μου για να συμπληρώσει την αποτυχημένη ενδυμασία ήταν μία στάμπα στην πλάτη που να λέει: Έι, εδώ είμαι, πιάστε με.

Δεν θα είμαι αόρατη...

Τώρα, ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει.

Με προσεκτικές κινήσεις, λες και κάποιος θα μπορούσε να ακούσει το τρίξιμο του ξύλου, γύρισα το πόμολο του παραθύρου. Αέρας φύσηξε τα μαλλιά μου και νιφάδες χιονιού εισέβαλλαν βίαια στο δωμάτιο, κάλυψαν τις μπροστινές καστανές τούφες και το πρόσωπό μου σε δευτερόλεπτα. Ωραία. Μόλις απέκτησα καμουφλάζ.

Έριξα μία ματιά έξω. Κανένας φρουρός δεν φαινόταν σε απόσταση μερικών μέτρων. Βέβαια, ήταν νύχτα, οπότε δεν μπορούσα να είμαι και σίγουρη. Στερεώνοντας καλύτερα το σακίδιο στις ωμοπλάτες μου, ανέβηκα πάνω στο μικρό ξύλινο γραφείο μου, έβγαλα το ένα πόδι έξω από το παράθυρο και, καθισμένη στο περβάζι του, τράβηξα έξω και το άλλο πόδι. Βρισκόμουν στον πρώτο όροφο των κοιτώνων των θηλυκών Ρεμόρ. Στρίβοντας το κεφάλι δίπλα, έβλεπα το κτήριο που φιλοξενούσε τους αρσενικούς Ρεμόρ. Κανείς δεν κοίταζε έξω από το παράθυρο για να με προδώσει. Ωραία.

Επικεντρώθηκα πάλι κάτω. Δεν υπήρχε εμπόδιο ανάμεσα σ' εμένα και το έδαφος. Μ' ένα άλμα θα βρισκόμουν ακριβώς εκεί, μόνο που θα είχα δύο σπασμένα πόδια. Ή ένα, αν ήμουν τυχερή. Δεν μπορούσα να περπατήσω. Με ό,τι δυνάμεις μού είχαν απομείνει από τη σημερινή τιμωρία των ατελείωτων κάμψεων που μου επέβαλε μία από τις προπονήτριες για τη χάλια απόδοσή μου στο μάθημα, στήριξα τα χέρια μου στο παράθυρο, για να κρατήσω το σώμα μου και σιγά-σιγά άρχισα να γλιστρώ προς τα κάτω. Τουλάχιστον, έτσι θα μείωνα κάπως την απόσταση από το έδαφος. Το πρόβλημα ήταν πως ένιωθα ήδη το δέρμα μου να σκάει στις αρθρώσεις από το κρύο, και τα δάχτυλά μου να πονάνε. Νόμιζα ότι σε λίγο τα κόκαλά μου θα σπάσουν στα δύο σαν πάγος και ούτε καν αίμα δεν θα έτρεχε.

Πήρα μερικές κοφτές ανάσες, για να ελέγξω το τρέμουλο των μυών μου. Ας μη με πρόδιδαν τώρα! Λίγο ήθελα. Θα έβρισκα μία εσοχή στον τοίχο για να στηριχτώ και θα συνέχιζα παρακάτω.

Για κακή μου τύχη δεν είχα υπολογίσει στα σχέδιά μου τον αναθεματισμένο άνεμο. Χτύπησε το παράθυρο στον τοίχο και η φόρα του το έσπρωξε πίσω, στριμώχνοντας τα δάχτυλά μου στο μικρό κενό του ξύλου και του περβαζιού. Η τσιρίδα

μου ακούστηκε σαν σειρήνα μέσα στην απόλυτη ησυχία της νύχτας και τα χέρια μου άφησαν αμέσως το περβάζι, με αποτέλεσμα να σωριαστώ φαρδιά πλατιά κάτω. Χώθηκα ως τη μέση στο χιόνι, τα γόνατά μου πιάστηκαν από την πρόσκρουση και μία γερή σουβλιά τσίμπησε και τα δυο μου πόδια ως τη μέση, όσο εγώ καταριόμουν και έβριζα. Πάλι καλά τουλάχιστον, που το χιόνι μείωσε την ένταση της πτώσης.

Τίναξα με μανία τα ήδη κοκκινισμένα δάχτυλά μου, για να απωθήσω τον πόνο.

Φώτα άναψαν στους κοιτώνες. Και στο κτήριο των αρσενικών Ρεμόρ, και στον θηλυκών. Φωνές ακούστηκαν από τα δωμάτια, ποδοβολητά στους διαδρόμους.

Οι φρουροί!

«Σκατά» μουρμούρισα και αμέσως γύρισα στο πλάι και, με τη βοήθεια των χεριών μου, βγήκα από την τρύπα που είχα ανοίξει με το σώμα μου στο χιόνι. Άρχισα να τρέχω κουτσαίνοντας. Ποιο ήταν το σχέδιο; Προς τα πού έπρεπε να πάω;

Οι φρουροί ορμούσαν στα δωμάτια των Ρεμόρ. Τους άκουγα που φώναζαν, ρωτούσαν και έλεγχαν κάθε πιθανό μέρος, κάτω από το κρεβάτι, το γραφείο ή μέσα στη μονόφυλλη ντουλάπα, για να βρουν την πηγή του ουρλιαχτού. Νόμιζαν ότι κάποιος είχαν παραβεί τον κανόνα περί ζευγαρώματος των Ρεμόρ.

Μέσα στον πανικό μου, ξέχασα το σχέδιο και ακολούθησα μία τυχαία διαδρομή.

Ωχ! Και τα αποτυπώματα πίσω μου; Αυτό γιατί δεν το σκέφτηκα;

Σταμάτησα απότομα και κοίταξα γύρω, λες και έτσι θα έβρισκα έναν τρόπο να καλύψω τα ίχνη μου. Οι φωνές στα δύο

κτήρια των κοιτώνων εντείνονταν. Από ώρα σε ώρα, κάποιος θα ορμούσε στο δωμάτιό μου και θα ανακάλυπτε τη φυγή μου.

Σκατά. Σκέψου, σκέψου!

Το σχέδιό μου πήγε περίπατο και η μόνη λέξη που στριφογυρνούσε τώρα στο κεφάλι μου ήταν: Φύγε! Γνωρίζοντας ότι στη νότια πλευρά της ακαδημίας βρίσκονταν οι εγκαταστάσεις που φιλοξενούσαν και εκπαίδευαν τους νεότερους Λερόιλ και Ρεμόρ, της πρώτης δέσμης μαθημάτων, φρόντισα να το αποφύγω, ώστε να μη χρειαστεί να έρθω αντιμέτωπη με περισσότερους φρουρούς. Ακολούθησα τη βόρεια διαδρομή, που ήταν η ερημότερη πλευρά της ακαδημίας και πίσω από τις δικές μας εγκαταστάσεις, αυτές των μεγαλύτερων σπουδαστών. Ούτε στάδια προπόνησης, ούτε κτήρια, ούτε κοιτώνες. Μία άδεια, ανεκμετάλλευτη έκταση, που χρησιμοποιούσαν οι προπονητές για τις έκτακτες βραδινές ασκήσεις μας.

Οι φωνές από το σημείο που είχα πέσει ακούγονταν δυνατότερες τώρα και πλέον ήξερα πως οι φρουροί ανακάλυψαν το σκασιαρχείο μου.

Και μετά ακούστηκε η σειρήνα της ακαδημίας. Να πάρει! Όλη η ακαδημία θα σηκωνόταν στο πόδι τώρα.

Δεν μείωσα τον ρυθμό του τρεξίματος, παρότι οι μύες μου με παρακαλούσαν να επιβραδύνω. Αν η αναθεματισμένη Κίρσνερ δεν με είχε τιμωρήσει το πρωί με επαναλαμβανόμενες ασκήσεις, δεν θα ήμουν πιασμένη τώρα, και θα μπορούσα να τρέξω χωρίς μυξοκλάματα. Να θυμηθώ να την καταραστώ αν αποτύχω.

Παραπατώντας στο χιόνι, ανίκανη πια από το σκοτάδι να δω πού πήγαινα, σκουντούφλησα και σωριάστηκα μπρούμυτα κάτω. Οι χούφτες μου, τα ρούχα, η μύτη και το στόμα μου γέμισαν λασπωμένες νιφάδες και τα μαλλιά μου βράχθηκαν, το

ίδιο και το φούτερ και η φόρμα μου. Το νερό εισχώρησε μέσα μου, πότισε τα ρούχα μου και το βάρος που έπρεπε να κουβαλήσω ήταν διπλάσιο τώρα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η υγρασία περνούσε μέσα στο δέρμα και τα κόκαλά μου. Τα δόντια μου κροτάλιζαν από τρόμο και παγωνιά μαζί, τα χέρια μου έτρεμαν και όσο περισσότερο έτρεχα, τόσο επέτρεπα στο κρύο με τον άνεμο να με πιρουνιάζει. Όμως, ακόμα και όταν στεκόμουν ακίνητη, ο καταραμένος αέρας φυσούσε με την ίδια μανία, παρασύροντας τα ρούχα μου και τα μαλλιά μου παρά το βάρος τους.

Περπατούσα αργά πλέον. Το κεφάλι μου έστριβε μάταια δεξιά και αριστερά για να προσανατολιστεί στη σκοτεινιά. Δεν μπορούσα να στηριχτώ κάπου μέσα στην απέραντη, όπως φανταζόμουν, έκταση που διέσχιζα, σε κάποιο δέντρο, ή κάτι τέλος πάντων που θα με κάνει να ξέρω πού στα κομμάτια βρισκόμουν. Δεν ήξερα καν αν η πορεία που ακολουθούσα ήταν ευθεία, αν έκανα κύκλους ή αν κατέληγα ξαφνικά σε κάποιο κεντρικό σημείο της ακαδημίας και παραδινόμουν από λάθος στους φρουρούς. Κι αν περπατούσα για μέρες, χωρίς να καταλήξω πουθενά; Τα βραχώδη όρη ήταν ατέλειωτα. Δεν γνώριζα ως πού έφταναν τα όρια της ακαδημίας ή πού βρίσκονταν τα τείχη.

Η μύτη μου μυρμήγκιασε, κάτι με γαργαλούσε εσωτερικά, και ο κορμός μου έσκυψε μπροστά καθώς φτερνιζόμουν, σπρώχνοντας υγρά να βγουν προς τα έξω. Βρίζοντας, και γερμένη ακόμα μπροστά όπως ήμουν, σκούπισα τη μύτη μου στο μανίκι της ζακέτας και ρούφηξα όσο μπορούσα τα ρουθούνια μου. Είχαν βουλώσει και μόνο το στόμα μου μου επέτρεπε να ανασάνω πλέον. Και μετά σου λένε πως οι Ρεμόρ δεν αρρωσταίνουν.

Άκουσα και άλλες φωνές πίσω μου. Κοντά μου. Αμέσως τσιτώθηκα και κοίταξα γύρω, αλλά είχα χάσει τελείως τον προσανατολισμό μου. Και οι φρουροί πλησίαζαν. Με εντόπιζαν!

Θα παραδινόμουν. Στα κομμάτια πια! Θα έβρισκα καλύτερο σχέδιο. Ανάθεμα και την ακαδημία και τους βρωμολερόιλ με τον πόλεμό τους με τους ανθρώπους!

Σταμάτησα να περπατάω και έκανα να γυρίσω πίσω, αλλά... δεν υπήρχε πίσω. Δεν υπήρχε δρόμος, ούτε μονοπάτι, ούτε πατημασιές πάνω στο χιόνι, ούτε καν χιόνι. Μόνο σκοτάδι. Γαμώτο και δεν το άντεχα τόσο σκοτάδι.

Λες και έδωσα στον εαυτό μου την άδεια να πανικοβληθεί, η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατότερα και η ανάσα μου έβγαινε κοφτή και αγχωμένη. Τρέκλιζα προς διάφορες κατευθύνσεις, ανίκανη να γνωρίζω πού πήγαινα. Ω, που να πάρει. Ούτε πίσω δεν μπορούσα να γυρίσω, έτσι όπως είχα χαθεί. Πώς στα κομμάτια θα ξέρω ότι επέλεξα την αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που ακολουθώ τώρα; Και αν...

Κάποιος έπεσε πάνω μου. Ή καλύτερα, εγώ έπεσα πάνω σε κάποιον, χτύπησα και, παραπατώντας προς τα πίσω, σωριάστηκα κάτω. Αστραπιαία πήδηξα και πήρα θέση επίθεσης, έτοιμη να χτυπήσω... ποιον; Ποιον θα χτυπούσα; Το κενό; Αφού δεν μπορούσα να δω ούτε τη μύτη μου εδώ. Κι αν ήταν Ρεμόρ; Ω, τότε την είχα πατήσει. Θα με ακινητοποιούσε με δύο κινήσεις. Ίσως τελικά δεν έπρεπε να αντιδρώ τόσο πολύ στην εκπαίδευση. Αν συμμετείχα εντατικά στις προπονήσεις όλα αυτά τα χρόνια, θα κατάφερνα να τα βγάλω πέρα με εκπαιδευμένους πολεμιστές και φρουρούς. Τώρα ήμουν ανίσχυρη μπροστά τους.

Ηλίθια Μέγκαν! Αυτό δεν το σκέφτηκες. Μόνο να αντιδράς ξέρεις.

Έμεινα ακίνητη, περιμένοντας εκείνον που βρισκόταν απέναντί μου να κάνει την πρώτη κίνηση για να μπορέσω να προσανατολίσω την... ας πούμε επίθεσή μου. Ρούφηξα την ανάσα μου για μερικά δευτερόλεπτα ώστε να μην προδώσω τη θέση μου και προσπάθησα να αφουγκραστώ τη δική του αναπνοή για να τον εντοπίσω.

Όμως, εκείνος δεν είχε ανάσα.

Λερόιλ! Έπεσα πάνω σε Λερόιλ; Μόνο αυτά τα πλάσματα δεν χρειάζονται οξυγόνο για να επιβιώσουν, αφού κατάγονταν από άλλον πλανήτη και κατά συνέπεια δεν ανέπνεαν καν.

Εντάξει, κανένα πρόβλημα. Οι Λερόιλ δεν ήξεραν να πολεμάνε. Αυτό ήταν δική μας δουλειά, των Ρεμόρ, κι ας αρνούμουν να την ακολουθήσω. Θα ήταν εύκολο να χτυπήσω Λερόιλ και να προχωρήσω. Σίγουρα, αυτός θα ήταν ακόμα πιο άσχετος από ‘μένα στη μάχη.

Με περισσότερο θάρρος, προχώρησα μπροστά. Και λίγο ακόμα. Λίγο ακόμα. Όσπου έπεσα ξανά πάνω του. Προσπάθησα να τον πιάσω με τα χέρια μου.

«Αν δεν αντισταθείς, δεν θα σε χτυπήσω» προειδοποίησα.

Δεν μου απάντησε. Έβαλα καλύτερα τα χέρια μου πάνω του και συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν Λερόιλ. Δεν ήταν σίγουρα Ρεμόρ. Δεν ήταν ζωντανό πλάσμα. Ήταν... Ψαχούλεψα με τα χέρια τον όγκο μπροστά μου και νομίζω πως ένα χαμόγελο άρχισε να διαγράφεται στο πρόσωπό μου. Είχα βρει το τείχος της ακαδημίας. Ήμουν ένα βήμα πιο κοντά στην ελευθερία μου! Το μόνο που χρειαζόμουν τώρα ήταν να βρεθώ στην άλλη πλευρά και μετά θα ήμουν ελεύθερη.

Λίγο ακόμα ήθελα.

Έλεγχσα το σακίδιο στις ωμοπλάτες μου, για να βεβαιωθώ ότι δεν θα χάσω στο σκαρφάλωμα τα ελάχιστα υπάρχοντά μου, και με τις παλάμες μου ανοιχτές εξερεύνησα σαν τυφλή την

επιφάνεια του τοίχου μπροστά μου. *Είμαι καλή στο σκαρφάλωμα, έλεγα στον εαυτό μου. Είμαι η καλύτερη.* Τουλάχιστον, κάπου είχα διαπρέψει κι εγώ. Δεν είχα πέσει ποτέ από τοίχους αναρρίχησης, δεν είχα κάνει ούτε γρατζουνιά. Δεν είχα τραυματιστεί ούτε μία φορά. Η μόνη εκπαίδευση που δέχτηκα να μάθω όλα αυτά τα χρόνια ήταν το σκαρφάλωμα σε κάθε επιφάνεια και τοίχο. Ήξερα πως σε μία στιγμή σαν αυτή θα μου φαινόταν χρήσιμη.

Ξεκίνησα να σκαρφαλώνω λοιπόν.

Και τότε, άκουσα τις φωνές. Ακόμα πιο κοντά μου.

Στράφηκα πίσω. Σε απόσταση πολλών μέτρων είδα φώτα να αναβοσβήνουν ανεπαίσθητα. Φακοί! Μα γιατί δεν σκέφτηκα, η ηλίθια, να κλέψω έναν φακό, αντί να σουλατσάρω μόνη μου στα σκοτάδια; Τι σόι σχέδια σκάρωνα πια; Δεν είχα κληρονομήσει τίποτα από την εξυπνάδα και την πονηριά των Λερόιλ;

Τώρα οι φρουροί θα ακολουθούσαν τα αποτυπώματά μου.

Ωραία, ωραία... Ψυχραιμία.

Γύρισα ξανά μπροστά και συνέχιζα να ψαχουλεύω τον τοίχο. Στην πρώτη εσοχή που βρήκα, ξεκίνησα να σκαρφαλώνω. Παράχωνα τις μύτες των αθλητικών παπουτσιών μου σε όποιες εσοχές έβρισκα στα τυφλά ή πατούσα σε προεξοχές, ενώ με το ένα χέρι συνέχιζα να ψαχουλεύω και με το άλλο να σκαρφαλώνω. Ήμουν, όμως, θανάσιμα αργή. Και υποτίθεται ήμουν η καλύτερη στο σκαρφάλωμα. Αν είχα λίγο φως...

Την επόμενη στιγμή ένα έντονο φως έπεσε πάνω μου από τους φακούς των φρουρών.

Δεν εννοούσα ακριβώς αυτό, αναθεματισμένε Θεέ!

Πώς είναι δυνατόν οι άνθρωποι να πιστεύουν στον Θεό όταν μας απογοητεύει συνέχεια; Πάλι καλά, εμείς έχουμε

περισσότερο μυαλό και δεν πιστεύουμε πουθενά. Οι περισσότεροι από εμάς δεν γνώριζαν καν την ύπαρξη του Θεού και του Διαβόλου. Ούτε εγώ θα γνώριζα, αν δεν περνούσα τα έξι πρώτα χρόνια της ζωής μου ανάμεσα στους ανθρώπους.

«Εδώ είναι!» φώναξε ένας φρουρός.

«Πιάστε την!» διέταξε ο επικεφαλής. Τον αναγνώρισα από τη φωνή του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που διέταζε τους φρουρούς να με περιμαζέψουν από κάποια απόπειρα απόδρασης.

Γρήγορα! Έπρεπε να κάνω γρήγορα!

Με αδέξιες κινήσεις ανέβασα το πόδι μου σε μία προεξοχή του τοίχου που βρήκα πρόχειρη. Δεν ήταν, όμως, ο ογκώδης βράχος που υπολόγιζα ότι θα με στηρίξει, αλλά μία πέτρα που με το βάρος μου υποχώρησε, έπεσε και με έκανε να χάσω το κέντρο του βάρους μου, αφού όλη μου η δύναμη για το επόμενο σκαρφάλωμα στηριζόταν σε αυτό το πάτημα. Τα πόδια μου κρέμασαν στον τοίχο και τα χέρια μου κρατούσαν το υπόλοιπο σώμα στον αέρα. Οι πέτρες ήταν αιχμηρές και πίεζαν τα δάχτυλά μου. Με πονούσαν. Ήξερα πως δεν θα άντεχαν για πολύ. Σε λίγο θα σκίζονταν.

«Γρήγορα!» φώναξαν πίσω μου.

«Όχι, όχι!» μουρμούρισα και άρχισα απελπισμένα να ψάχνω με τα πόδια μου εσοχές για να συνεχίσω το σκαρφάλωμα. Ήμουν κοντά στην κορυφή. Δεν ήταν δίκαιο να με πιάσουν τώρα.

Όλοι οι φακοί στράφηκαν πάνω μου και με τύφλωναν. Οι φρουροί με είχαν φτάσει σχεδόν.

«Πιάστε τη!» ούρλιαξε ξανά ο επικεφαλής. Τα πόδια των φρουρών γλιστρούσαν στο χιόνι καθώς έτρεχαν κατά πάνω μου. Το δικό μου πάτησε με δύναμη σε μία εσοχή του τοίχου, λύγισε ελαφρώς δίνοντας μία γερή ώθηση στο υπόλοιπο σώμα, και με

ένα άλμα βρέθηκα στην πάνω πλευρά του τοίχου. Στηρίχτηκα με τις παλάμες στην κορυφή του, τα μπράτσα μου έτρεμαν από την υπερβολική προσπάθεια, ανασήκωσαν, όμως, το υπόλοιπο σώμα κι εγώ κατάφερα να περάσω το ένα μου πόδι πάνω από τον τοίχο. Τότε, όμως, κάποιος μού τράβηξε το άλλο πόδι προς τα κάτω. Ούρλιαξα και κουτρουβαλιάστηκα. Στα πόδια των Ρεμόρ. Από τη μέσα πλευρά του τοίχου. Με ένα μάτσο φρουρούς να στέκονται από πάνω μου.

Πίεσα τα χείλη στη βρισιά που απειλούσε να βγει προς τα έξω.

Ο επικεφαλής φρουρός στάθηκε μπροστά μου κι εγώ τον κοίταξα με μίσος, ανασηκώνοντας μονάχα τα βλέφαρα, καθώς προσπαθούσα να στηριχτώ στον αγκώνα μου. Δύο από αυτούς με σήκωσαν βίαια, πιάνοντας καθένας από ένα μπράτσο μου, ενώ ένας τρίτος στεκόταν μπροστά μου και μου περνούσε χειροπέδες.

«Μέγκανη Φορμπς, ετοιμάσου να υποστείς τις συνέπειες» μου είπε ο επικεφαλής φρουρός.

Σκατά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Οι δύο φρουροί που με έσυραν μέχρι εδώ με έβαλαν με το ζόρι να καθίσω στην πολυθρόνα απέναντι από το γραφείο του διευθυντή Λαζάρ.

Βρισκόμουν στο κεντρικό κτήριο της ακαδημίας. Δίπλα από την πολυθρόνα μου στέκονταν όρθιοι οι δύο φρουροί πιέζοντας τους ώμους μου προς τα κάτω, ώστε να βεβαιωθούν ότι παραμένω καθισμένη. Φαίνεται πως ήθελαν να είναι σίγουροι ότι δεν θα προσπαθούσα να το σκάσω...

Πάλι!

Άραγε θα με θεωρούσαν υπερβολικά αντιδραστική αν τους έλεγα ότι είναι ηλίθιοι που με κρατάνε, από τη στιγμή που είναι αδύνατον να το σκάσω όταν είμαι δεμένη με χειροπέδες και ένα μάτσο φρουροί Ρεμόρ με περιτριγυρίζουν; Ή μήπως θα έπρεπε να αισθάνομαι τόσο περήφανη που, ακόμα και με τέτοια φύλαξη, ακόμα και στον τρίτο όροφο των κεντρικών κτηρίων

της ακαδημίας, αυτοί πίστευαν ότι είμαι τρομερά ικανή να το σκάσω;

Θα χαιρόμουν, αν δεν είχα τον διευθυντή Λαζάρ απέναντί μου, να με κοιτάζει με τα δολοφονικά του μάτια, λες και σκότωσα κάποιον. Ουπς, λάθος. Αν σκότωνα, θα με επικροτούσε. Άλλωστε γι' αυτό εκπαιδευόμασταν εμείς οι Ρεμόρ. Για να αφανίσουμε το ανθρώπινο είδος στον επόμενο πόλεμο που σχεδιάζαμε, αφού στον τρίτο παγκόσμιο ηττηθήκαμε, και να δώσουμε στους Λερόιλ την κυριαρχία της γης.

«Δεν είναι δυνατόν!» φώναξε ο Λαζάρ και η ένταση σμίλεψε τους μύες στα άκρα του μέσα από το λεπτό μακρυμάνικο πουκάμισο που φορούσε. Τα δάχτυλα των χεριών του τεντώθηκαν και οι παλάμες του έδειχναν πιο μεγάλες έτσι όπως ήταν ανοιχτές. Πηγαινοερχόταν πίσω από το γραφείο, που κάτω από το δίμετρο παράστημά του έδειχνε μικροσκοπικό. «Δεν είναι δυνατόν!» φώναξε ξανά. Δεν τόλμησα να σηκώσω το κεφάλι, παρά μόνο τα βλέφαρα, για να τον κοιτάξω. «Τι θα κάνω μαζί σου;» φώναξε σε έξαλλη κατάσταση και στάθηκε ακριβώς απέναντί μου, με το γραφείο να μας χωρίζει. «Τι θα κάνω επιτέλους για να πάψεις να το σκας;»

«Να με αφήσετε να φύγω ίσως;»

Τα δάχτυλα των Ρεμόρ στους ώμους μου πίεσαν τη σάρκα μου κι εγώ τίναξα το κεφάλι από την ξαφνική σουβλιά. Ο Λαζάρ με κοίταζε με μάτια γουρλωμένα από θυμό, σκοτεινά και μαύρα όσο και τα μαλλιά του. Μου την έδινε να βλέπω ένα από τα δικά μας χαρακτηριστικά να παίρνει μορφή επάνω σε έναν Λερόιλ. Οι σκουρόχρωμες επιδερμίδες ήταν δικό μας χαρακτηριστικό, των Ρεμόρ. Είχα συνηθίσει να μισώ το ξανθό χρώμα των μαλλιών, αφού το ταύτιζα με τους Λερόιλ, και να αγαπώ μονάχα το μελαχρινό και το καστανό που είχαμε εμείς οι

Ρεμόρ. Ήταν ένας ακόμα τρόπος να ξεχωρίσω τις φυλές μας, και τώρα ήρθε αυτός και η αναθεματισμένη βασιλική οικογένειά του, οι Λαζάρ, με τις μελαχρινές αποχρώσεις τους, για να το αναιρέσουν κι αυτό.

Ο Λαζάρ πήρε μία βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει, παρότι δεν του χρειαζόταν. Σε κανέναν Λερόιλ δεν ήταν χρήσιμο το οξυγόνο. Τα κουμπιά του πουκαμίσου του πιάστηκαν στο στήθος από το φούσκωμα των μυών. Πάντα παραξενεύομαι με το τόσο γυμνασμένο σώμα του. Ως Λερόιλ, έπρεπε να είναι αδύνατος, χωρίς μυς, όπως οι υπόλοιποι της φυλής του. Γι' αυτό άλλωστε χρειάζονταν εμάς να πολεμήσουμε τους ανθρώπους, αφού ως μισοί άνθρωποι έχουμε ανεπτυγμένους μυς που εύκολα γυμνάζονται και δυναμώνουν.

«Νόμιζα ότι τα ξεκαθαρίσαμε αυτά» είπε ο Λαζάρ όσο πιο ήρεμα μπορούσε, αν και έβλεπα ότι ήταν στα πρόθυρα μίας νευρικής κρίσης. «Εδώ είναι η ζωή σου τώρα».

Το κεφάλι μου κοίταζε ευθεία τώρα και ήξερα πως, αν μπορούσα να δω τον εαυτό μου στον καθρέφτη, τα μάτια μου θα γυάλιζαν από θυμό.

«Η ζωή μου ήταν με τη μητέρα μου! Περνούσα τέλεια εκεί, και εσείς με φέρατε σε αυτήν τη φυλακή!»

Ο Λαζάρ με κοίταξε αμφίβολα, σαν να γνώριζε. Γιατί η αλήθεια είναι ότι η ζωή εκεί έξω δεν ήταν η τέλεια εικόνα που παρουσίαζα. Ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος δεν είχε καταστρέψει μόνο εμάς. Μπορεί εμείς να ήμασταν αναγκασμένοι να κρυβόμαστε για να μην καταλάβουν οι άνθρωποι ότι επιβιώσαμε, κι εκείνοι, όμως, ήταν υποδουλωμένοι. Όταν οι γονείς μου το έσκασαν από τη βασιλική πόλη στα όρη Σαγιάν, στη Νόρθεα, για να ζήσουν ελεύθεροι, καταπατώντας τον νόμο του βασιλιά που απαγόρευε στις φυλές μας να ζουν οπουδήποτε αλλού πέρα από τις

κοινωνίες μας, ο αδερφός μου κι εγώ ήμασταν ακόμα μωρά. Ζούσαμε έξι χρόνια στα κρυφά, ακόμα και ανάμεσα στους ανθρώπους, τους φυσικούς εχθρούς μας, παρότι εκ πρώτης όψεως δεν διαφέραμε από εκείνους και δεν υπήρχε περίπτωση να μας αναγνωρίσουν. Τις ελάχιστες φορές που αναγκαζόμασταν να αφήσουμε το απομονωμένο σπίτι μας και να τρυπώσουμε σε κάποια κωμόπολη για να εφοδιαστούμε, περπατούσαμε πάντα με τα κεφάλια σκυφτά ανάμεσα στους υποδουλωμένους πολίτες που εργάζονταν κάτω από την πίεση των μαυροφορεμένων αντρών, οι οποίοι είχαν οριστεί από τις κυβερνήσεις να τηρούν την τάξη ανάμεσα στο πλήθος. Τους απειλούσαν με τα όπλα τους ή και εκτελούσαν όσους θεωρούσαν επικίνδυνους. Σκότωναν τους δικούς τους χωρίς να διστάζουν.

Εξαιτίας των Λερόιλ, που μας ανακάλυψαν έπειτα από την προδοσία του πατέρα μου και εισέβαλλαν στο σπίτι μας σκοτώνοντας και τη μητέρα μου, με έφεραν εδώ, όπως όριζε ο νόμος, να ζω κρυφά από τους ανθρώπους, που δεν ήξεραν ότι επιβιώσαμε μετά τον πόλεμο.

«Για το καλό σου σε φέραμε εδώ!» φώναξε ο Λαζάρ κι εγώ ρουθούνισα περιφρονητικά. «Αυτή είναι η μοίρα σας, Ρεμόρ». Τόνισε τη λέξη ‘σας’ και έδειξε τους φρουρούς μέσα στο γραφείο. «Να πολεμάτε και να εκπαιδεύεστε. Μόνο εδώ είστε ασφαλείς. Πότε θα το καταλάβεις επιτέλους;»

«Ήμουν ασφαλής πριν έρθω εδώ».

Είδα τα χείλη του Λαζάρ να τρέμουν από οργή.

«Δεν μπορώ να συνεννοηθώ» είπε σχεδόν απηυδισμένος. Τον περιφρόνησα εντελώς. «Πότε θα πάψεις να προσπαθείς να το σκάσεις, Μέγκανη;»

«Όταν καταφέρω να το σκάσω» απάντησα γεμάτη ένταση.

Ο Λαζάρ ξεφύσησε από αγανάκτηση, τη στιγμή που η πόρτα του γραφείου άνοιγε απότομα και κάποιος ορμούσε μέσα. Οι φρουροί προετοιμάστηκαν για μάχη, τινάχτηκαν μπροστά και όρμησαν στην απειλή.

«Εντάξει» είπε ο Λαζάρ, μόλις είδε ποιος μπήκε στο γραφείο, και οι φρουροί σαν γνήσιες μηχανές που ήταν υπάκουσαν και σταμάτησαν την επίθεση. Ξίνισα τα μούτρα μόλις αντίκρισα τον Ρόναλντ. Τέλεια! Μόνο αυτός μου έλειπε τώρα. «Είμαι ενήμερος. Αφήστε μας μόνους».

Το κράτημα στους ώμους μου χαλάρωσε, ώσπου οι φρουροί με άφησαν εντελώς και ένας-ένας έβγαιναν από το γραφείο, ώσπου μείναμε μόνο ο διευθυντής, ο αναθεματισμένος αδερφός μου κι εγώ. Το κεφάλι μου ήταν στραμμένο στον Λαζάρ για να μη χρειαστεί να κοιτάξω τον Ρόναλντ, που στεκόταν δίπλα από την πολυθρόνα μου. Εξέπνευσα και ο αέρας βγήκε με πίεση από τα βουλωμένα ρουθούνια μου. Σκατά αντισώματα είχαμε οι Ρεμόρ.

«Καλώς τον προδότη» μουρμούρισα.

«Μέγκανη», με επέπληξε ο Λαζάρ.

«Ω, με συγχωρείτε, δεν είμαι και τόσο καλή στα θεωρητικά».

«Ναι, γιατί στα πρακτικά σκίζεις», με ειρωνεύτηκε ο Ρόναλντ. Παραβλέποντας το σχόλιό του, συνέχισα να μιλάω στον διευθυντή.

«Αλήθεια, για πείτε μου εσείς, που είστε καλός, πώς λέγεται κάποιος που συμμαχεί με έναν πατέρα που προδίδει την οικογένειά του και παρατάει τα παιδιά του σε μία ακαδημία; Προδότης νομίζω; Άρα σωστά το είπα».

Ο Ρόναλντ δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει. Δεν εκνευρίστηκε καν. Είχε συνηθίσει, φαίνεται, να είναι προδότης, γι' αυτό δεν τον ενοχλούσαν οι κατηγορίες μου. Ακόμα και το

πρόσωπό του έδειχνε ατάραχο. Ήταν ο μόνος δεκαεξάχρονος στην ακαδημία που δεν θύμωνε και δεν τσακωνόταν ποτέ. Άλλωστε, ποιος να τολμήσει να τα βάλει με τον καλύτερο πολεμιστή; Όλοι είχαμε δει στις προπονήσεις τι ήταν ικανός να κάνει, από τότε που σε μία μάχη έσπασε με μία ‘κατά λάθος’ κίνηση και τα δύο χέρια ενός Ρεμόρ αντιπάλου του, που την προηγούμενη μέρα με είχε χουφτώσει. Βρήκε την ώρα να το παίξει καλός αδερφός.

«Δεν έχετε δικαίωμα να τον φωνάζετε», γρύλισα στον Λαζάρ και ένευσα προς τον Ρόναλντ. «Τι δουλειά έχει εδώ αυτός; Είναι κηδεμόνας μου και δεν το κατάλαβα;»

«Κατά κάποιον τρόπο, ναι» απάντησε ο Λαζάρ. «Είναι αδερφός σου και μεγαλύτερός σου».

«Ένα χρόνο» γρύλισα, ξέροντας ότι αυτή η δικαιολογία που χρησιμοποιούσε ο Λαζάρ για να τον φέρει εδώ ήταν πιο άθλια και από τη σημερινή απόπειρά μου να το σκάσω. «Αν νομίζετε ότι θα καταφέρει αυτός να με κρατήσει εδώ, πείτε το μου να βάλω τα γέλια τώρα».

Το πρόσωπο του Λαζάρ δεν συσπάστηκε.

«Για την ακρίβεια, τον κάλεσα γιατί είναι υποχρεωμένος να γνωρίζει ότι φεύγεις από ‘δω σε λίγα λεπτά».

Τα μάτια μου έπεσαν έκπληκτα επάνω στον Λαζάρ.

«Φεύγω;» ρώτησα. Μία σπίθα ελπίδας άναψε μέσα μου. Τα κατάφερα; Θα με άφηνε επιτέλους ελεύθερη; «Θα φύγω;» ρώτησα ξανά και αυτήν τη φορά ακούστηκε περισσότερο ικετευτική παρά έκπληκτη.

«Ναι» απάντησε ο Λαζάρ. «Θα ειδοποιήσω το κέντρο αναμόρφωσης για την άφιξή σου και σε λίγο θα φύγεις με μερικούς φρουρούς».

Στη δήλωσή του αυτή, έμεινα ατάραχη. Σιγά, λες και ήταν η πρώτη φορά που με απειλούσε ότι θα με στείλει για

αναμόρφωση. Ξενερωμένη, έγχειρα πίσω στην πολυθρόνα που καθόμουν. Κι εγώ που περίμενα να με ελευθερώσει επιτέλους.

«Εντάξει, εντάξει, θα συμμορφωθώ. Δεν θα το ξανακάνω» είπα σχεδόν βαριεστημένα για να αποφύγω το επιπλέον κήρυγμα.

«Είμαι σίγουρος» απάντησε ο Λαζάρ. «Στο κέντρο θα έχεις όλο τον χρόνο και όλη τη βοήθεια που πρέπει για να συμμορφωθείς».

Σταμάτησα να μιλάω και περίμενα να περάσει λίγη ώρα ώσπου να ξεθυμάνει η οργή και να με στείλει πάλι πίσω στο δωμάτιό μου ή, στη χειρότερη περίπτωση, σε καμία απομόνωση. Έτσι έκανε πάντα.

Ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα και, με το παράγγελμα του Λαζάρ, ένας φρουρός την άνοιξε και μπήκε στο γραφείο.

«Υψηλότητα, το αερόπλοιο είναι έτοιμο. Με την άδειά σας, μπορούμε να την πάρουμε». Τότε συνειδητοποίησα ότι ο Λαζάρ αυτήν τη φορά δεν έκανε πλάκα.

«Ναι» απάντησε στον φρουρό. «Πάρτε την κι εγώ θα ετοιμάσω την αίτηση για το κέντρο».

Ο τρόμος με πάγωσε για μερικά δευτερόλεπτα. Ή μπορεί να ήταν και λεπτά, δεν ξέρω ακριβώς. Όταν ένιωσα τα χέρια του φρουρού επάνω μου, πετάχτηκα μπροστά για να τον αποφύγω.

«Σοβαρά θα με πάρετε;»

«Η νομοθεσία είναι σαφής, Φορμπς» είπε ο Λαζάρ. «Απαγορεύεται οποιαδήποτε σχέση με ανθρώπους».

«Μα τι σχέση έχω εγώ με τους ανθρώπους;»

«Μη μου παριστάνεις τη χαζή» απάντησε ενοχλημένος ο Λαζάρ. «Αν δεν ζεις μαζί με τους Λερόιλ, θα ζεις αναγκαστικά μαζί με τους ανθρώπους. Και ξέρεις ότι αυτό είναι θανάσιμο αμάρτημα! Οι άνθρωποι δεν πρέπει να μάθουν για εμάς!»

Το βούλωσα από τον τρόμο που είχε μουδιάσει τα χείλη μου. Όχι, εγώ δεν ήθελα να ζήσω με τους ανθρώπους. Τους απεχθανόμουν όσο και τους Λερόιλ, κι ας ήμουν πρακτικά κομμάτι και των δύο φυλών, μισή Λερόιλ και μισή άνθρωπος. Οι άνθρωποι δεν ήταν καλύτεροι από τους Λερόιλ. Εξαιτίας των χειρισμών τους και της δίψας για εξουσία φτάσαμε εδώ που φτάσαμε. Εγώ μόνο να φύγω από εδώ ήθελα. Να είμαι ελεύθερη να κάνω ό,τι θέλω.

Ο φρουρός με έπιασε ξανά κι εγώ τίναξα τους ώμους για να ελευθερωθώ.

«Όχι, μισό λεπτό!»

«Σε είχα προειδοποιήσει, Φορμπς» είπε ο Λαζάρ. «Νόμιζα ότι την προηγούμενη φορά που προσπάθησες να το σκάσεις τα ξεκαθαρίσαμε αυτά».

«Ναι... απλά εγώ... εγώ...»

«Δεν με πίστεψες! Λυπάμαι. Αυτήν τη φορά δεν θα γλυτώσεις με μία απλή απομόνωση».

«Ε όχι και απλή» παραπονέθηκα στην ανάμνηση του κελιού που με είχαν κλείσει, έπειτα από μία παλαιότερη απόπειρα να το σκάσω.

«Οι ευκαιρίες σου τελείωσαν. Ήμουν ήδη πολύ επιεικής μαζί σου. Έπρεπε να σε είχα στείλει για αναμόρφωση από την πρώτη κιόλας απόπειρα». Έπιασε το στυλό πάνω στο γραφείο του για να συμπληρώσει την αίτηση για την αναμόρφωσή μου κι εγώ πετάχτηκα μπροστά και απελπισμένη έπιασα τον στυλό για να μην μπορεί να γράψει. Οι χειροπέδες που φορούσα δεν βοηθούσαν και πολύ.

«Όχι. Όχι, όχι, όχι!» ήταν οι μόνες απελπισμένες λέξεις που μπορούσα να βγάλω.

«Αρκετά, Μέγκανη!»

«Σας παρακαλώ! Θα κάνω ό,τι θέλετε, αλήθεια. Μη με στείλετε εκεί. Δεν θέλω να με βασανίσουν! Μίλα κι εσύ, κάνε κάτι, τι στέκεσαι σαν ηλίθιος;» φώναξα στον Ρόναλντ που δεν έκανε τίποτα για να αλλάξει γνώμη στον Λαζάρ, ούτε καν προσπαθούσε να εμποδίσει τον φρουρό που με τραβολογούσε.

«Τελείωσε, Φορμπς» είπε ο Λαζάρ και, παρά τη δύναμη των χεριών μου, σήκωσε τον στυλό.

«Θα κάνω ό,τι θέλετε, αλήθεια» παρακάλεσα και κρεμάστηκα από πάνω του όσο μου επέτρεπε το γραφείο που μας χώριζε. «Αλήθεια, αλήθεια! Μία ευκαιρία ακόμα!»

Ο Λαζάρ με κοίταξε αμφίβολα.

«Αλήθεια, το υπόσχομαι!»

Άφησε τον στυλό πάνω στην αίτηση και στένεψε τα μάτια καθώς με κοίταζε.

«Ακόμα και να πάψεις να προσπαθείς να το σκάσεις;»

Δίστασα για λίγο. Είναι δυνατόν να σταματούσα να προσπαθώ; Όμως, πώς θα το έσκαγα από το κέντρο αναμόρφωσης; Από εκεί μπορεί να μην έβγαινα καν ζωντανή. Όσοι πήγαιναν δεν επέστρεφαν ποτέ για να μας πουν τι συνέβαινε και οι ιστορίες που είχαμε πλάσει όλοι εμείς οι μαθητευόμενοι για την αναμόρφωση ήταν το λιγότερο ανατριχιαστικές. Δεν είχα ελπίδες να ξεφύγω από εκεί. Όχι όσες είχα εδώ. Ίσως αν συμφωνούσα και έβρισκα μία καλύτερη ευκαιρία, να κατάφερνα να...

«Μέγκανη» είπε προειδοποιητικά ο Λαζάρ. «Θα συμφωνήσεις ή όχι;»

«Καλά» απάντησα ενοχλημένη.

Ο Λαζάρ δεν έδειχνε να πείθεται. Ήταν λογικό, αφού ούτε εγώ δεν μπορούσα πλέον να μετρήσω τις απόπειρές μου να το σκάσω από εδώ.

«Τελευταία προειδοποίηση» είπε τελεσίδικα. «Η συμμορφώνεσαι με τους κανόνες και ξεχνάς τη ζωή έξω από την ακαδημία, ή σε στέλνω για αναμόρφωση τώρα και δεν βλέπεις ποτέ ξανά το φως της μέρας».

«Είπα καλά!» απάντησα δυνατότερα, αφήνοντας να ξεχυθεί όλη η ενόχλησή μου.

«Καλά, τι;»

Ξεφύσησα και τον κοίταξα με μίσος.

«Θα συμμορφωθώ με τους κανόνες και δεν θα προσπαθήσω να το σκάσω ξανά» μουρμούρισα ολοδιαόλιστη.

Ο Λαζάρ φάνηκε ικανοποιημένος. Τοποθέτησε ξανά τον στυλό στη βάση του και το κράτημα του φρουρού άρχισε να χαλαρώνει στα μπράτσα μου.

«Να μεταφερθεί στον τέταρτο όροφο» διέταξε ο Λαζάρ τον φρουρό και με έδειξε.

«Όπα, όπα» πετάχτηκα. «Γιατί;» Θα ήταν δυσκολότερο να το σκάσω από τον τέταρτο. Σίγουρα το παράθυρο δεν ήταν πια ασφαλής επιλογή και για να καταφέρω από το κτήριο θα σήμαινε ότι έπρεπε να διασχίσω άλλους τρεις ορόφους γεμάτους φύλακες. Ο αναθεματισμένος!

«Έχεις κάποια αντίρρηση, Φορμπς;» με ρώτησε ο Λαζάρ και το χέρι του κινήθηκε προς το στυλό.

Χαμήλωσα το κεφάλι και λούφαξα δίπλα στον φρουρό.

«Όχι. Με συγχωρείτε».

«Μεταφέρετέ τη σε έναν κοιτώνα στον τέταρτο» επανέλαβε στον φρουρό «και θέλω δύο φρουρούς μαζί της μέρα νύχτα. Οι μόνες επισκέψεις που μπορεί να έχει στον κοιτώνα θα είναι από τον αδερφό της» και ένευσε προς τον Ρόναλντ. Αυτό κι αν ήταν ειρωνεία. Λες και υπήρχε ποτέ περίπτωση ο Ρόναλντ κι εγώ να γίνουμε φιλαράκια. «Θέλω καθημερινή αναφορά για

τις κινήσεις της. Αν τολμήσει να σας ξεφύγει, θα στείλω εσάς για αναμόρφωση».

Ο φρουρός κατένευσε χωρίς να θυμώσει ή έστω να ενοχληθεί με την απειλή του Λαζάρ.

«Ειδοποιείτε την υπεύθυνη προσωπικού των Λερόιλ για την καθαριότητα των κτηρίων ότι για τις επόμενες μέρες δεν θα χρειαστεί όλους τους εργάτες της. Η Φορμπς θα αναλάβει τις περισσότερες δουλειές τους. Να τη συμπεριλάβει στο πρόγραμμα εργασιών».

Αυτήν τη φορά τινάχτηκα ολόκληρη.

«Τι πράγμα; Γιατί να κάνω εγώ τις δουλειές των εργατών; Και οι ταπεινοί Λερόιλ τι υποτίθεται ότι θα κάνουν;» ρώτησα αναφερόμενη στους ενήλικες Λερόιλ, που δεν άνηκαν σε κάποια από τις έξι βασιλικές οικογένειες και μετά την αποφοίτησή τους ασχολούνταν με τις εργασίες της κάθε κοινωνίας μας. «Πότε συμφωνήσαμε κάτι τέτοιο και δεν το κατάλαβα;»

Δεν ξέρω τι τον συγκρατούσε και δεν με χαστούκιζε. Εγώ θα το είχα ήδη κάνει στη θέση του. Μόλις μου είχε δώσει μία ακόμη ευκαιρία. Κι εγώ, αντί να κλείσω το στόμα μου, αντιδρούσα περισσότερο. Έπρεπε να ηρεμήσω.

«Το συμφωνήσαμε τώρα» απάντησε ο Λαζάρ με ένα ύπουλο χαμόγελο. Κρατήθηκα να μη βρίσω.

«Μα...». Να σκεφτώ λογικά. «Οι προπονήσεις μου» πέταξα τελευταία στιγμή. «Θα χάνω τις προπονήσεις μου;»

«Σε ενδιαφέρουν τώρα οι προπονήσεις, Φορμπς;» με ειρωνεύτηκε ο Λαζάρ. «Αν θυμάμαι καλά, η παρουσία σου είναι καθαρά τυπική. Παριστάνεις πως προπονείσαι. Είσαι άθλια στη μάχη».

«Από τη στιγμή που συμφώνησα να συμμορφωθώ με τους κανόνες, με ενδιαφέρουν οι προπονήσεις. Δεν μπορείτε να μου

τις στερήσετε. Αν μας ανακαλύψουν οι άνθρωποι και ξεσπάσει πόλεμος, δεν πρέπει να είμαι εκπαιδευμένη;»

Ο Λαζάρ γέλασε δυνατότερα, λες και γνώριζε ότι οι προπονήσεις ήταν απλά μία πρόφαση για να αποφύγω τις αγγαρείες.

«Μην ανησυχείς, Φορμπς, εφόσον σε έπιασε τέτοια φιλομάθεια, δεν θα χάσεις τις προπονήσεις σου». Το σώμα μου ηρέμησε κάπως και η ανάσα μου επέστρεψε στα φυσιολογικά επίπεδα εκπνοής. «Οι αγγαρείες σου θα πραγματοποιούνται αμέσως μετά τις προπονήσεις. Μην πηγαίνει χαμένο και το απόγευμά σου».

Νομίζω πως αν άνοιγα λίγο ακόμα το στόμα μου, το σαγόني μου θα έπεφτε στο πάτωμα.

«Μα... μα...»

«Αν πάλι έχεις αντίρρηση, μπορώ ακόμα να συμπληρώσω την αίτηση για το κέντρο αναμόρφωσης» συμπλήρωσε και σκέπασε με την παλάμη του τον στυλό, αγκαλιάζοντάς τον με τα μακριά του δάχτυλα, έτοιμος να τον σηκώσει από τη βάση του.

Και δηλαδή εγώ τώρα έπρεπε να επιλέξω ανάμεσα στην αναμόρφωση, δηλαδή τα βασανιστήρια, και σε μία ζωή γεμάτη προπονήσεις και αγγαρείες, που δεν θα μου άφηναν χρόνο όχι μόνο να το σκάσω, αλλά ούτε και να σκεφτώ πώς στα κομμάτια θα το σκάσω. Δηλαδή, πάλι βασανιστήρια.

Βασανιστήρια εκεί ή βασανιστήρια εδώ;

Γαμώτο.

«Λοιπόν, Φορμπς;» ρώτησε ο Λαζάρ. «Περιμένω μία απάντηση. Δέχεσαι, ή να σε στείλω για αναμόρφωση;»

Κοίταξα εκείνον, μετά τον φρουρό δίπλα μου και στο τέλος τον Ρόναλντ, πριν το βλέμμα μου επιστρέψει πάλι στον Λαζάρ.

Τελικά αναστέναξα.

«Εντάξει» απάντησα, ξέροντας ότι θα το μετανιώσω. «Θα
κάνω ό,τι θέλετε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΡΟΝΑΛΝΤ

Ο φρουρός έφυγε με την Μέγκαν. Έξω περίμεναν οι υπόλοιποι φρουροί. Θα την οδηγούσαν στην υπεύθυνη καθαριότητας, όπου θα έπαιρνε το πρόγραμμα με τις αγγαρείες της. Εγώ παρέμεινα στο γραφείο, έπειτα από το κρυφό νεύμα του Ρέιμοντ Λαζάρ να περιμένω.

Η πόρτα έκλεισε πίσω μας.

«Καλά το χειρίστηκες» του είπα για να τον ηρεμήσω.

«Τώρα. Αργότερα; Θα την προλάβουμε και την επόμενη φορά;». Η ένταση στη φωνή του ήταν αυξημένη. Η απόδραση της Μέγκαν τον αναστάτωσε.

«Δεν νομίζω πως θα το επιχειρήσει ξανά».

Αναγνώρισα την αμφιβολία στο βλέμμα του. Δεν το πίστευε.

«Για την Μέγκανη μιλάμε. Δεν θα σταματήσει ποτέ. Θα μας καταστρέψει, να το δεις. Τόσο καιρό καταφέραμε να μείνουμε κρυμμένοι, και θα μας αποκαλύψει τώρα».

«Ηρέμησε, Ρέιμοντ. Το κόλπο έπιασε. Πίστεψε ότι θα την έστελνες για αναμόρφωση. Φοβάται, δεν θα προσπαθήσει ξανά να το σκάσει. Είναι ξεροκέφαλη, όχι ηλίθια».

«Και επειδή δεν είναι ηλίθια, θα βρει έναν πιο έξυπνο τρόπο να φύγει».

Ένευσα αρνητικά.

«Από ‘δω και πέρα αναλαμβάνουμε εμείς. Αυτήν τη φορά θα είμαστε συνέχεια από δίπλα της».

«Θα είναι αρκετό πιστεύεις;»

«Ναι. Δεν θα την αφήσουμε να κάνει άλλη παρανομία».

Ο Ρέιμοντ συμφώνησε με ένα νεύμα. Λίγα χρόνια κρυφτού είχαν μείνει ακόμα. Μπορούσαμε να τα καταφέρουμε.

«Θα ειδοποιήσω και τον Τζέισεν...»

«Ξέχασέ το!» τον διέκοψα. «Δεν τον θέλω κοντά της».

«Λυπάμαι, αλλά δεν έχουμε επιλογή. Δεν μπορούμε δύο άτομα να επιβλέπουμε την Μέγκανη, και οι φρουροί δεν θα τη φυλάνε συνέχεια. Ή θα της μιλήσουμε για όλα, ή θα χρησιμοποιήσουμε περισσότερους για επιτήρηση».

«Είναι νωρίς για να της μιλήσουμε. Ήδη μας μισεί. Πώς λες να αντιδράσει αν μάθει την αλήθεια; Θα νομίζει ότι θα θέλω να τη σκοτώσω. Πρέπει να με εμπιστευτεί πρώτα».

«Συμφωνώ, γι’ αυτό θα χρειαστούμε επιπλέον άτομα για την επιτήρησή της. Εφόσον μόνο εμείς και ο Τζέισεν γνωρίζουμε την αλήθεια, θα βοηθήσει κι εκείνος».

«Είναι άπληστος! Δεν θέλω...»

Ένας έντονος πόνος πίεσε απότομα το κρανίο μου. Εκείνος ο ψιλός επαναλαμβανόμενος ήχος έπεσε πάλι σαν χιονοστιβάδα στα τύμπανά μου, κόντεψε να τα συνθλίψει. Το τοπίο μπροστά μου θόλωσε και αναγκάστηκα να κλείσω τα μάτια, για να υπομείνω σιωπηλός το βασανιστήριο. Είχα μάθει

να μη φωνάζω. Τις πρώτες φορές, θυμάμαι, ούρλιαζα. Με τον καιρό συνήθιζα. Ήλπιζα πως σε λίγα χρόνια δεν θα με επηρέαζε.

Τα πάντα μπροστά μου έδειχναν χρυσά, κι ας είχα τα μάτια κλειστά. Τα πίεσα περισσότερο. Ήταν επώδυνο να βιώνεις κάθε θάνατο.

«Ρόναλντ» άκουσα απόμακρα, μέσα σε μία δύνη απόηχων θανάτου. «Ρόναλντ!» φώναζε ο Ρέιμοντ και προσπαθούσε να με σηκώσει.

Ο πόνος πέρασε. Η ψυχή αποχωρίστηκε το σώμα του πλάσματος για να προστεθεί στο στρατόπεδο του διαβόλου. Ούτε αυτό το σώμα θα αποτεφρωνόταν. Θα το έθαβαν μαζί με τα υπόλοιπα Σημαδεμένα, μέχρι τη στιγμή που οι ψυχές θα αφυπνίζονταν για να βρουν τα σώματα μόνα τους τον δρόμο προς την επιφάνεια.

Ήμουν στο πάτωμα με τον Ρέιμοντ δίπλα μου πεσμένο στα γόνατα. Προσπαθούσε να με συνεφέρει. Τα μάτια μου έκαιγαν. Τα χέρια έτρεμαν.

Κατάπια. Ανέκτησα ξανά τον έλεγχο. Μπορούσα να δω και να ακούσω χωρίς παράσιτα.

«Ρόναλντ;»

«Εντάξει είμαι» είπα στον Ρέιμοντ. Αρνήθηκα το χέρι του ως βοήθεια που θα με στήριζε. Σηκώθηκα μόνος μου.

«Πάλι;» ρώτησε ο Ρέιμοντ ανήσυχος.

Κατένευσα.

«Κι άλλος».

Αυτός που πέθανε δεν ήταν άνθρωπος. Σπάνια οι άνθρωποι σημαδεύονταν με το Σημάδι του Διαβόλου. Ήταν δύσκολο για τους Λερόιλ να τους προσεγγίσουν χωρίς τη δύναμη του Κορβίνιους, γι' αυτό ξεφορτώνονταν όσους ανθρώπους μπορούσαν, όπως και όλους τους δικούς μας Αποπροσανατόλιστους Λερόιλ και Ρεμόρ, με το να τους καίνε.

Έκαναν τα σώματά τους στάχτη. Έτσι, ήταν σίγουροι ότι δεν θα τάσσονταν στο αντίπαλο στρατόπεδο όταν ανασταίνονταν. Ότι δεν θα είχαν σώματα για να βγουν στην επιφάνεια και να διεκδικήσουν την αιώνια ζωή πλάι στον Χριστό.

Αυτός που πέθανε ήταν Λερόιλ ή Ρεμόρ, πλάσμα που είχε άμεση πρόσβαση στο Σημάδι. Κάπου στη Νόρθεα ή σε μία από τις ακαδημίες θα βρισκόταν. Δεν ήταν τυχαίος, επιλέχθηκε σκόπιμα. Τέτοιοι θάνατοι ήταν μεθοδικοί και ελεγχόμενοι. Άλλοτε ήταν μαζικοί, κεκαλυμμένες θυσίες με ανυποψίαστα θύματα που παρασύρονταν με δόλο στον θάνατο, όπως οι υποτιθέμενες επιθέσεις από τους ανύπαρκτους αντιστασιακούς Ρεμόρ που πάντα κατέληγαν με δεκάδες νεκρούς. Κόλπο του βασιλιά για να συγκεντρώνει νεκρούς στο στρατόπεδο του Διαβόλου. Άλλοτε οι θάνατοι ήταν αποσπασματικοί, όπως αυτός τώρα, για να μην προκαλούν την προσοχή του κόσμου. Όλοι προορισμένοι να εκπληρώσουν έναν και μόνο σκοπό.

Ο Ρέιμοντ δεν με ρώτησε περισσότερα. Γνώριζε ότι οι μόνοι θάνατοι που μπορούσα να νιώσω ήταν εκείνων των ψυχών που στη Δευτέρα Παρουσία θα τάσσονταν με την πλευρά του Λούσιφερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΜΕΓΚΑΝ

Κακή ιδέα.

Αυτή ήταν κακή ιδέα.

Ήταν πολύ κακή ιδέα.

Δεν υπήρχε περίπτωση να καθίσω να μου φορτώσουν αγγαρείες και να με προπονήσουν σαν νεοσύλλεκτη Ρεμόρ που τώρα ξεκινούσε να εκπαιδεύεται. Έπρεπε να βρω τρόπο να φύγω σήμερα, πριν προλάβουν να με μεταφέρουν στον τέταρτο όροφο. Μετά θα ήταν αργά. Θα έπρεπε να προσπεράσω εκτός από τον δικό μου, άλλους τρεις ορόφους γεμάτους φρουρούς, συν την κύρια είσοδο των κοιτώνων που πάντα φυλασσόταν από έναν επιστάτη, ώστε να ελέγχει συνεχώς ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει και να αποτρέπει τυχόν εισόδους αρσενικών Ρεμόρ στα λημέρια μας. Για να μη μιλήσω για το προαύλιο και τους δεκάδες φρουρούς που θα συναντούσα εκεί. Πφφ, παιχνιδάκι.

Όχι, όχι, με τίποτα.

Όμως, πώς στα κομμάτια θα έφευγα χωρίς πράγματα, τώρα που ο Λαζάρ διέταξε να επιστρέψουν το σακίδιό μου πίσω στον κοιτώνα μου, και πρωινιάτικα; Μπορεί ο ήλιος να ήταν πλέον ανύπαρκτος πίσω από τον μόνιμα μουντό και γεμάτο σύννεφα ουρανό της Γης, αλλά το φως της μέρας σίγουρα θα με αποκάλυπτε. Για να μη σκεφτώ για τους προπονητές που θα με αναζητούσαν, αφού δεν θα έδινα παρουσία στις προπονήσεις και τα μαθήματα και θα έλειπα αδικαιολόγητα. Και φυσικά ο Λαζάρ δεν θα μου τη χάριζε τώρα. Όχι, όχι, δεν μπορούσα να φύγω.

Να πάρει.

«Από ‘δω» γρύλισε ένας από τους δύο φρουρούς που με συνόδευαν στην υπεύθυνη Λερόιλ που θα μου ανέθετε τις αγγαρείες και με έσπρωξε προς τον διάδρομο που οδηγούσε στις σκάλες του κεντρικού κτηρίου. Κατεβαίναμε επίπεδο και, όσο πλησιάζαμε στο ισόγειο, τόσο άκουγα φωνές και μурμουρητά να βουίζουν σαν ενοχλητικά έντομα.

Ρίχνοντας μία ματιά έξω από το παράθυρο του διαδρόμου, συνειδητοποίησα ότι είχε κιόλας ξημερώσει. Οι φωνές που άκουσα προέρχονταν από την τραπεζαρία, από τους σπουδαστές Λερόιλ και τους μαθητευόμενους Ρεμόρ που είχαν κατέβει για να πάρουν το πρωινό τους πριν τις προπονήσεις και τα μαθήματα της ημέρας. Διάολε, όλοι θα με έβλεπαν.

Σταμάτησα απότομά λίγο πριν περάσουμε μπροστά από τη διάπλατα ανοιχτή δίφυλλη πόρτα της τραπεζαρίας.

«Δεν θα περάσουμε από εκεί» είπα, διέταξα σχεδόν τον φρουρό, αν και τα λόγια μου ήταν περισσότερο ικετευτικά. Δεν ήταν δυνατόν να με περάσουν με τις χειροπέδες από την πηγή των κουτσομπολιών. Τέτοια ώρα όλοι οι σπουδαστές Λερόιλ και οι μαθητευόμενοι Ρεμόρ του βορείου τμήματος της

ακαδημίας θα βρίσκονταν εκεί. Θα με έβλεπαν. Δεν θα με έκαναν τόσο ρεζίλι οι φρουροί, σωστά;

«Προχώρα» διέταξε, όμως, αγριεμένος ο φρουρός και με καθοδήγησε, πιάνοντας το μπράτσο μου και περπατώντας μαζί μου. Φτάσαμε μπροστά από την ανοιχτή πόρτα. Και σταματήσαμε εκεί ακριβώς. Το κέρατό μου. Λες και ήμουν κανένα διασκεδαστικό θέαμα που κανείς δεν έπρεπε να χάσει. Προσπαθούσαν να με ταπεινώσουν.

Ο Ρόναλντ ξαφνικά βρέθηκε δίπλα μας, με πρόσωπο σκυθρωπό από κούραση που προηγουμένως δεν είχε. Δεν μου έδωσε σημασία. Κάτι άλλο έδειχνε να τον απασχολεί.

Όλοι όσοι βρίσκονταν εδώ σταμάτησαν να κουβεντιάζουν και εστίασαν επάνω μας. Υπέροχα! Δύο κουτσομπολιά σε ένα. Ο μυστήριος πολεμιστής που όλοι φοβούνται και αποφεύγουν και η ταραξίας αδερφή του δεμένη με χειροπέδες.

Τα δόντια μου πιέζονταν μέσα στο κλειστό μου στόμα, όσο οι βρισιές στριμώχνονταν κάτω από τη γλώσσα μου με μόνη επιθυμία να εκτοξευθούν επάνω στους φρουρούς. Προτού προλάβω, όμως, να ξεστομίσω οτιδήποτε, οι φρουροί με έσπρωξαν πάλι και συνεχίσαμε να περπατάμε στον διάδρομο.

Τότε ξεκίνησαν τα καυτά κουτσομπολιά. Όσο ήμουν ακόμα κοντά στην τραπεζαρία μπορούσα να ακούσω τις φωνές και τα μουρμουρητά των μαθητευόμενων, τις καρέκλες των τραπεζιών να τρίζουν. Τους φανταζόμουν ήδη να συγκεντρώνονται σε πηγαδάκια και να μουρμουρίζουν. Άκουγα τις πρώτες ερωτήσεις τους και τις υποθέσεις που έκαναν, προκειμένου να μαντέψουν πού με πήγαιναν οι φρουροί, τι θα γινόμεν από ‘δω και πέρα ή ποιον από τους τρεις σημαντικότερους νόμους του βασιλιά καταπάτησα για να με φυλακίσουν. Να ήρθα σε επαφή με ανθρώπους; Τι προδοσία! Να χαμουρεύτηκα με Ρεμόρ; Τι σκάνδαλο! Ή μήπως να

σκότωσα βασιλικό Λερόιλ; Τι κατόρθωμα! Βέβαια αυτό το τελευταίο κανένας Ρεμόρ δεν τολμούσε να το παραδεχτεί φωναχτά.

«Λέτε να τα έμπλεξε με κανέναν Ρεμόρ;» ρώτησε κάποια και από τον τόνο της καταλάβαινα πόσο σοκαρισμένη έδειχνε. Κανένας Ρεμόρ δεν θα τολμούσε να βάλει στο μάτι άλλον Ρεμόρ. Ήξεραν όλοι τις συνέπειες μίας τέτοιας πράξης. Εδώ καλά-καλά δεν μπορούσαμε να έχουμε σχέσεις με ανθρώπους μετά τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο ανάμεσα στις φυλές μας, όχι να τους γεννάμε κιόλας.

Όσο απομακρυνόμασταν από την τραπεζαρία, τα μουρμουρητά ξέφτιζαν. Στους κοιτώνες των θηλυκών Ρεμόρ μου έβγαλαν επιτέλους τις χειροπέδες. Η Λερόιλ που ήταν υπεύθυνη καθαρισμού ολόκληρης της ακαδημίας μάς συνάντησε εκεί και μου έδωσε μία λίστα με τις δουλειές που θα είχα για τις επόμενες μέρες. Χάρηκα πολύ μόλις είδα πως το χαρτί ήταν μόνο για μία βδομάδα, αλλά όταν η υπεύθυνη Λερόιλ με πληροφόρησε ότι θα μου ανανέωναν το πρόγραμμα εργασιών κάθε επτά μέρες, δεν συγκρατήθηκα και αναθεμάτισα την τύχη μου. Εκείνη με κοίταξε πλαγίως και ο φρουρός με έσπρωξε, κάτι σαν επίπληξη για να κρατήσω το βρομόστομά μου κλειστό.

Με την πρώτη ματιά απελπίστηκα.

Η ακαδημία ήταν χωρισμένη σε δύο πλευρές, τη βόρεια και τη νότια. Στη βόρεια βρισκόμασταν εμείς, Λερόιλ και Ρεμόρ άνω των 13, οι μεγαλύτεροι, σπουδαστές της δεύτερης βαθμίδας μαθημάτων.

Στο πρόγραμμα εργασιών αναγραφόταν ξεχωριστά κάθε τμήμα της ακαδημίας του βόρειου τμήματος - γραφεία, αίθουσες προπόνησης, στάδια, κοιτώνες, τραπεζαρία, ιατρείο - και σε κάθε ένα από αυτά ταξινομούνταν τα ονόματα των

καθαριστών Λερόιλ που θα τα αναλάμβαναν. Λερόιλ που, φυσικά, δεν άνηκαν σε κάποια βασιλική οικογένεια και εργάζονταν ως καθαριστές, σερβιτόροι, μάγειρες, ιατρικοί νοσηλευτές ή ό,τι άλλο χρειαζόταν για να διατηρηθεί η μικρή μας κοινωνία σε τάξη.

Στους καθαριστές συμπεριλαμβανόταν και το δικό μου όνομα. Παντού. Στο κεντρικό κτήριο της ακαδημίας που απαρτιζόταν από διάφορα γραφεία σαν του Λαζάρ, τις αίθουσες προπόνησης των Ρεμόρ, τις αίθουσες μαθημάτων των Λερόιλ, και την τραπεζαρία. Στους κοιτώνες των Ρεμόρ, και στα δύο κτίσματα, αφού θηλυκοί και αρσενικοί Ρεμόρ χωρίζονταν ώστε να μην ερχόμαστε καθόλου σε επαφή. Στους κοιτώνες των ταπεινών Λερόιλ. Πάλι καλά, αυτοί βρίσκονταν όλοι στο ίδιο κτίσμα και τους χώριζαν σε ορόφους. Να πάρει, μέχρι και στα διαμερίσματα των βασιλικών Λερόιλ θα με έστελναν. Θα καθάριζα όλα τα κτήρια της βόρειας ακαδημίας.

Στην πίσω σελίδα του προγράμματος αναγράφονταν όλα τα κτήρια του νότιου τμήματος της ακαδημίας, εκείνου που φιλοξενούσε Ρεμόρ και Λερόιλ μικρότερους σε ηλικία από εμάς, μέχρι δεκατριών χρονών, μαθητές της πρώτης δέσμης μαθημάτων. Είχα μείνει κι εγώ εκεί μέχρι τα δεκατρία. Ύστερα μεταφέρθηκα στη βόρεια πλευρά, όπως όλοι οι Λερόιλ και Ρεμόρ στην ίδια ηλικία, εκεί όπου οι χώροι για τις προπονήσεις ήταν διαμορφωμένοι διαφορετικά, το επίπεδο δυσκολίας των εμποδίων τους μεγαλύτερο και υπήρχε καλύτερη φύλαξη και περισσότεροι φρουροί. Μέχρι και τα προαύλιά μας διαχωρίζονταν, για να μην ερχόμαστε καθόλου σε επαφή με την άλλη πλευρά της ακαδημίας.

Ευτυχώς, δεν βρήκα πουθενά το όνομά μου σε αυτά τα μέρη. Φαίνεται ότι, για την ώρα τουλάχιστον, η αγγαρεία μου θα περιοριζόταν στο δικό μας συγκρότημα κτηρίων.

Οι δύο φύλακες που ορίστηκαν από τον Λαζάρ να με περιφρουρούν, αφότου ολοκληρώσαμε την ανάθεση εργασιών, με οδήγησαν στην τραπεζαρία για πρωινό και στάθηκαν στην είσοδό της, ώστε να βρίσκομαι μέσα στο οπτικό τους πεδίο. Παρότι πολλά βλέμματα ήταν κολλημένα πάνω μου, με την ελπίδα οι ιδιοκτήτες τους να μάθουν πού έμπλεξα αυτήν τη φορά, αδιαφόρησα και προχώρησα μέχρι τον μπουφέ, για έναν από τους δίσκους με το μικρό φρεσκοψημένο κομμάτι κρέας που σερβίριζαν καθημερινά για πρωινό.

Στην πορεία, όμως, κάποιος έπεσε πάνω μου και παραλίγο να με ρίξει στο πάτωμα. Ανάσανα βαθιά για να ηρεμήσω. Γιατί τα νεύρα μου τεντώνονταν με το παραμικρό τελευταία;

«Τζέισεν» είπα με εσκεμμένα γλυκανάλατο ύφος στον γιο του διευθυντή Λαζάρ, που με κουτούλησε. Ίσως να ήταν ο μοναδικός δεκαεξάχρονος με μυαλό δεκάχρονου.

Ήλπιζα από τη στάση μου να καταλάβει πόσο με είχε ενοχλήσει. Οι βασιλικοί Λερόιλ δεν χρειαζόταν να πηγαίνουν στον μπουφέ για να παίρνουν μόνοι τους το πρωινό τους όπως εμείς ή οι ταπεινοί Λερόιλ σπουδαστές. Οι Λερόιλ σερβιτόροι που εργάζονταν στην τραπεζαρία εξυπηρετούσαν τέτοιου είδους καπρίτσια για τους βασιλικούς Λερόιλ, που απλά κάθονταν στο τραπέζι τους και περίμεναν. Συνεπώς ο Τζέισεν Λαζάρ δεν είχε κανέναν λόγο να περιφέρεται στην αίθουσα. Μπορούσε να καθίσει στο τραπέζι του και να περιμένει τον δίσκο με το φαγητό μου. Τι ήθελε και τριγυρνούσε μέσα στα πόδια μας;

«Πρίγκιπα Τζέισεν» απαίτησε εκείνος να τον προσφωνώ, αν και ήξερα ότι ήθελε να μου σπάσει τα ήδη ραγισμένα νεύρα.

Αρκετοί γύρισαν και μας κοίταξαν με περιέργεια. Το να μιλάει ένας απλός Ρεμόρ με έναν Λερόιλ βασιλικής καταγωγής ήταν ένα μικρό σκάνδαλο. Οι νόμοι σε αυτήν την περίπτωση μάς επέτρεπαν να ζευγαρώνουμε - αλίμονο, πώς αλλιώς θα

αναπαραχθούν οι Ρεμόρ, αφού μόνο με επαφή με Λερόιλ είναι εφικτό να γεννηθούμε; -, αλλά σχεδόν ποτέ ένας βασιλικός Λερόιλ δεν έδινε σημασία σε Ρεμόρ. Συνήθως οι ταπεινοί Λερόιλ ζευγάρωναν μαζί μας.

«Πρίγκιπα Τζέισεν» ειρωνεύτηκα «σου έχω πει να μη βγάζεις τα μάτια σου όλη την ώρα. Φέρνει επιπτώσεις στη γενική σου όραση και να τα αποτελέσματα».

Ο Τζέισεν γέλασε γεμάτος αυταρέσκεια.

«Φροντίζω να κρατήσω στη θέση τους τα όμορφα ματάκια μου» είπε και με το δάχτυλό του χάιδεψε με ένα πέρασμα το πηγούνι μου, πριν το τραβήξω στο πλάι. «Πώς θα τα θαυμάζεις αλλιώς;»

Τώρα μάλιστα. Υπήρχαν ψώνια και ψώνια στην ακαδημία, όλοι τους βασιλικοί Λερόιλ φυσικά, αλλά κανείς δεν έφτανε το επίπεδο της υπεροψίας του Τζέισεν, ούτε και της ομορφιάς του. Δυστυχώς αυτά τα δύο πήγαιναν πακέτο. Ίσως πάλι να έφταιγε το γεγονός ότι ήταν μέλος της νούμερο ένα βασιλικής οικογένειας. Ήταν ένας ξιπασμένος κούκλος. Και δυστυχώς, όπως ο πατέρας του και όλη η οικογένεια Λαζάρ, έτσι κι εκείνος ήταν μελαχρινός με μαύρα μάτια. Έμοιαζε τόσο με εμάς, που και μόνο που τον έβλεπα εκνευριζόμουν. Δεν ήθελα να έχω τίποτα κοινό με τους Λερόιλ, κι όμως ήμουν κομμάτι από αυτούς.

«Χα, αυτό κι αν είναι ανέκδοτο» κορόιδεψα. «Καλύτερα να βγάλω εγώ τα δικά μου μάτια τώρα, αν είναι να νομίζεις ότι θαυμάζω τα δικά σου... πρίγκιπα Τζέισεν».

Ο Τζέισεν παρίστανε τον σκεπτικό με έναν πονηρό και παιχνιδιάρικο τρόπο, ώστε να μου δώσει να καταλάβω ότι προσποιούταν.

«Αυτός είναι ένας πλάγιος τρόπος να μου πεις ότι θέλεις να βγάλεις τα μάτια σου; Πολύ έξυπνο για Ρεμόρ. Κοίτα να δεις που δεν θα μου περνούσε ποτέ από το μυαλό να το θέσω έτσι».

Γέλασα χωρίς να χωρίσω το άνω από το κάτω χείλος, φανερώνοντας όλη μου την ξινίλα.

«Είδες; Ακόμα και οι Ρεμόρ έχουν περισσότερο μυαλό από σένα» απάντησα. Κανονικά, ένα τέτοιο σχόλιο έπρεπε να τον προσβάλλει, αφού γενετικά οι Λερόιλ ήταν πιο προικισμένοι από εμάς όσον αφορά την εξυπνάδα τους. Ίσως έφταιγε το γεγονός ότι κατάγονταν από τον πλανήτη Δία, ενώ εμείς δημιουργηθήκαμε στη Γη. Ίσως επειδή ήμασταν μισοί άνθρωποι. Δεν ξέρω. Πάντως, για κάποιον λόγο ο εγκέφαλός των Λερόιλ ήταν ισχυρός. Μάλιστα ήταν τόσο ανεπτυγμένος, που είχε ως συνέπεια να επισκιάζει το συναισθηματικό κομμάτι του εγκεφάλου, με αποτέλεσμα οι Λερόιλ να είναι ανίκανοι να νιώσουν. Κυρίως οι βασιλικοί. Σε εκείνους το φαινόμενο ήταν υπερβολικά έντονο, για κάποιον ανεξήγητο λόγο. Με το σχόλιό μου, ήταν σαν να έλεγα τον Τζέισεν ευθαρσώς ηλίθιο και μάλιστα μπροστά σε όλους τους Ρεμόρ και Λερόιλ της ακαδημίας.

Βέβαια, εκείνος δεν έδινε δεκάρα για τα λόγια μίας Ρεμόρ. Έφυγε προς το τραπέζι που καθόταν πάντα, εκείνο το παραλληλόγραμμο και τεράστιο τραπέζι στο κέντρο της αίθουσας, στο οποίο έπαιρναν το πρωινό τους μονάχα οι βασιλικοί Λερόιλ των έξι βασιλικών οικογενειών, ή τουλάχιστον όσοι από αυτούς φοιτούσαν στην ακαδημία του Κορβίνιους. Το τραπέζι τους ήταν εκείνο που, εφόσον βρισκόταν στο υπερυψωμένο δάπεδο στο κέντρο της αίθουσας, χώριζε την τραπεζαρία σε δύο τμήματα. Δεξιά από τους βασιλικούς Λερόιλ κάθονταν όλοι οι Λερόιλ ταπεινής καταγωγής, εκείνοι που δεν προέρχονταν από βασιλικές

οικογένειες και μάθαιναν σε μία από τις έξι ακαδημίες μας τις βασικές γνώσεις επάνω σε διάφορες τέχνες και εργασίες, ώστε μελλοντικά να φανούν χρήσιμοι στην κοινωνία. Αριστερά καθόμασταν εμείς, οι Ρεμόρ, που εκπαιδευόμασταν ως στρατιώτες για να πολεμήσουμε μελλοντικά τους ανθρώπους και να τους εξολοθρεύσουμε μία για πάντα. Οι βασιλικοί Λερόιλ το μόνο που έκαναν στις ακαδημίες ήταν να μαθαίνουν την τέχνη της πολιτικής, αφού μελλοντικά θα κληρονομούσαν τις θέσεις εξουσίας των γονιών τους.

Έπιασα τις λαβές ενός από τους δίσκους που βρίσκονταν μπροστά μου. Ένα κομμάτι κρέας ήταν ήδη σερβιρισμένο μέσα στο πιάτο για πρωινό.

«Δεν θα πάψεις ποτέ να με εκπλήσσεις, έτσι;»

Μάλλον δεν θα έτρωγα σήμερα. Άφησα τις λαβές του δίσκου, πριν καλά-καλά τον σηκώσω από τον πάγκο, για να συναντήσω τον Ράιαν Χέιτζ. Ο μελαχρινός Ρεμόρ κοίταζε πεινασμένα το σώμα μου, αλλά φρόντιζε να διατηρεί μία απόσταση ασφαλείας όσο τα αδιάκριτα βλέμματα έπεφταν πάνω μας.

«Εγώ; Τι έκανα πάλι;» ρώτησα δήθεν παιχνιδιάρικα, κάνοντας τον Ράιαν να γελάσει.

«Εκτός από το να με κάνεις να τρέχω πίσω σου;». Του γέλασα αθώα και ανασήκωσα τους ώμους, σαν να του λέω ότι εγώ δεν φταίω. «Όλο και κάτι άλλο θα έκανες, αλλιώς γιατί να είναι εδώ αυτοί;» ρώτησε και ένευσε προς τους φρουρούς στην είσοδο.

«Είναι οι σωματοφύλακές μου».

«Α, έχεις και σωματοφύλακες; Φοβάσαι μήπως σε πλησιάσουμε περισσότερο απ' όσο πρέπει;» ρώτησε προκλητικά και ήρθε ένα βήμα πιο κοντά σ' εμένα.

«Όχι εγώ. Μάλλον αυτοί φοβούνται».

«Δεν μου κάνει εντύπωση. Τέτοια κ...» Δεν είπε τη λέξη, αλλά κατάλαβα τι εννοούσε και γέλασα πονηρά. «Τέτοια κούκλα, όλοι πρέπει να την προσέχουμε». Γέλασα. «Τι έκανες αυτήν τη φορά;» με ρώτησε. «Κάτι άκουσα για σκασιαρχείο; Ισχύει;»

«Εσύ φταις» του παραπονέθηκα. Τα φρύδια του ζάρωσαν. «Προσπαθούσα να έρθω στον κοιτώνα σου, αλλά με έπιασαν και αναγκάστηκα να τους πω ότι προσπάθησα να το σκάσω».

Ήταν απίστευτα γελοίο πώς μασούσε οτιδήποτε του σέρβιρα. Καθιστούσε το φλερτ διασκεδαστικό στα όρια του γελοίου, βαρετό και προβλέψιμο όσο δεν πάει. Το μόνο που ήθελα να κάνω με τον Ράιαν ήταν να τον δουλεύω.

Όπως ήταν αναμενόμενο, εκείνος με πίστεψε και το χαμόγελο επέστρεψε στο πρόσωπό του, κάνοντάς το ακόμα πιο γοητευτικό. Τουλάχιστον, μπορούσα να θαυμάζω και κάτι επάνω του. Δεν ήταν ο αυθεντικός ωραίος, αλλά έδειχνε μεγαλύτερος και έμπειρος. Ήταν έτσι κι αλλιώς τρία χρόνια μεγαλύτερός μου. Φέτος, στα δεκαοκτώ του πλέον, θα αποφοιτούσε και θα πήγαινε στη βασιλική πόλη, τη Νόρθεα, όπου εκεί θα περνούσε τα τεστ ικανοτήτων για να κριθεί αν ήταν αρκετά ικανός ώστε να συνεχίσει την εκπαίδευσή του στα στρατόπεδα ειδίκευσης - στα μέρη που οι περισσότεροι Ρεμόρ στέλνονταν έπειτα από την αποφοίτηση για επιπλέον εκπαίδευση πριν τον πόλεμο - ή να παραμείνει στη Νόρθεα ως ένας απλός φύλακας της πόλης. Χρειάζονταν και αυτοί, για να κρατούν τα όρια και να επεμβαίνουν σε στιγμές ανάγκης.

«Θα ερχόσουν να με βρεις;» ρώτησε πονηρά ο Ράιαν. «Και ο νόμος;»

Δάγκωσα το κάτω χείλος μου, γελώντας παράλληλα. Στην ουσία κρατιόμουν να μην ξεσπάσω σε χαχανητά, παρότι ο Ράιαν νόμιζε ότι το έκανα για να τον σαγηνεύσω.

«Νόμος; Τι είναι αυτό;»

«Αχ, όταν μου τα κάνεις αυτά, κρατιέμαι να μη σε αρπάξω».

«Α» είπα και ανασήκωσα τους ώμους, ενώ παράλληλα βημάτιζα προς τα πίσω για να μη με αγγίξει, «έχασες την ευκαιρία σου. Τώρα με μεταφέρουν στον τέταρτο».

Εκείνος μόρφασε λυπημένος.

«Ω, κούκλα, μη νομίζεις ότι θα με εμποδίσουν μερικοί όροφοι». Έκανε ακόμα ένα βήμα και σχεδόν ακούμπησε το στήθος μου με το στομάχι του. Ήταν ψηλότερος από μένα, όχι ιδιαίτερα ψηλός, αφού ο μέσος όρος ύψους των Ρεμόρ ήταν ένα και εβδομήντα. Μάλλον εγώ ήμουν η κοντή, με ύψος ένα και εξήντα. «Τόσο που με ανάβεις, θα έρθω σίγουρα, να το ξέρεις. Μου έχεις ξεφύγει ήδη αρκετές φορές».

Γέλασα προκλητικά, παρότι το μόνο που σκεφτόμουν τώρα ήταν το φαγητό που με περίμενε.

«Έλα!» ούρλιαξε ο επόπτης του κεντρικού κτηρίου, που πάντα περιφερόταν στους ορόφους, για να ελέγχει την κατάσταση. Χώθηκε ανάμεσά μας, σπρώχνοντας εμένα και τον Ράιαν προς αντίθετες κατευθύνσεις. «Ξεκολλήστε!»

«Προσπαθούσα να του πω κάτι για την προπόνηση» αντέδρασα. «Ακόμα και αυτό απαγορεύεται εδώ;»

«Πάρε δρόμο, Φορμπς, και αν σε ξαναδώ να κολλάς έτσι λυσσασμένη σε Ρεμόρ, θα σε στείλω κατευθείαν φυλακή!»

Γέλια σιωπηλά, των Ρεμόρ και των Λερόιλ, που ακούγονταν σαν μουρμουρητά που πάσχιζαν να μείνουν βουβά από φόβο μήπως οι ιδιοκτήτες τους τιμωρηθούν για την ασέβειά τους, ακολούθησαν τις στριγκλιές του επόπτη.

«Αυτό τώρα τι είναι;» ρώτησα. «Με λες τσούλα;»

«Τσακιστείτε από εδώ» γρύλισε ο επόπτης και στους δυο μας. «Σας αφαιρούνται εκατό πόντοι. Και αν δεν κάνω λάθος,

εσύ αποφοιτείς φέτος» είπε στον Ράιαν. «Να δω πότε θα προλάβεις να μαζέψεις άλλους».

Ο Ράιαν κοίταξε αγριεμένος τον επόπτη και έφυγε μουρμουρίζοντας βρισιές. Για τους περισσότερους Ρεμόρ ήταν σημαντικό να μαζέψουν πόντους που θα τους ανέβαζαν ψηλά στην κατάταξη με τους καλύτερους πολεμιστές. Το σύστημα με τους πόντους ήταν ένα είδος επιβράβευσης των μαθητευόμενων. Κέρδιζες σε μάχη; Πάρε δύο πόντους. Έβγαινες πρώτος σε αγώνισμα της τάξης; Πάρε δέκα πόντους. Όσους περισσότερους πόντους μάζευε ένας Ρεμόρ μέχρι το τέλος της εκπαίδευσής του στις ακαδημίες, τόσο πιο ψηλή θέση μπορούσε να κατακτήσει στον στρατό που θα στέλναμε στον πόλεμο. Και αυτό σήμαινε ότι είχε λιγότερες πιθανότητες να πολεμήσει με τους ανθρώπους, συνεπώς και να πεθάνει. Σαν ανώτερος θα ήταν εκείνος που θα είχε κάτω από την κυριαρχία του έναν λόχο και θα διοργάνωνε σχέδια που θα εκπλήρωναν άλλοι, απλοί Ρεμόρ πολεμιστές που δεν είχαν συγκεντρώσει αρκετούς πόντους όλα τα χρόνια της εκπαίδευσής τους. Αυτό ήταν εντελώς λάθος για μένα. Υποτίθεται πως εκείνοι που είχαν τους περισσότερους πόντους, θα έπρεπε να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή, ως καλύτεροι πολεμιστές. Απλά, οι εκπαιδευτές είχαν καταφέρει με αυτό το σύστημα να ελέγξουν τους Ρεμόρ και να τους χειραγωγήσουν με ύπουλο τρόπο, αφού οι περισσότεροι μαθητευόμενοι δεν ήθελαν να σκοτωθούν. Έτσι, ναι μεν συμμορφώνονταν με τους κανόνες και πάσχιζαν να γίνουν οι καλύτεροι πολεμιστές, αλλά στην ουσία ήθελαν να αποφύγουν τις μελλοντικές μάχες με το να γίνουν επικεφαλείς λόχων.

Εγώ ήμουν ήδη ξεγραμμένη από αυτό το σύστημα, έπειτα από τόσες απόπειρες να το σκάσω και τόσες ταραχές που είχα προκαλέσει, συνεπώς αδιαφορούσα για τους νόμους και τους κανόνες. Και ο Ράιαν... ήταν ο Ράιαν. Του άρεσε να παίζει.

Μάλλον ήταν τόσο βλάκας που δεν πίστευε ότι αυτό θα του κόστιζε.

«Χωριστείτε όλοι τώρα!» διέταξε ο επόπτης όλους τους Ρεμόρ που βρίσκονταν στην τραπεζαρία. «Και από αύριο θα κάθεστε χωριστά άντρες-γυναίκες Ρεμόρ! Άλλο ένα τέτοιο», με έδειξε, «και θα σας χωρίσω τις τραπεζαρίες και τις προπονήσεις! Δεν θα βρίσκεστε ούτε τυχαία στο προαύλιο!»

Πολλοί Ρεμόρ με κοίταξαν εχθρικά, επειδή εξαιτίας μου αναγκάζονταν να χωριστούν οι παρέες αντρών-γυναικών. Ελάχιστες ήταν οι ευκαιρίες που μπορούσαμε να βρεθούμε όλοι μαζί και μόλις είχα καταστρέψει μία από αυτές.

Ένα κομπούζιο προκλήθηκε στην αριστερή πλευρά της τραπεζαρίας, από Ρεμόρ αρσενικούς και θηλυκούς που έφευγαν από τα τραπέζια τους, για να αναζητήσουν άλλο μέρος να καθίσουν, νέα άτομα για συντροφιά, νέα τραπέζια. Ο επόπτης απομακρύνθηκε ικανοποιημένος και στάθηκε ξανά στο κατώφλι της εισόδου με τα χέρια σταυρωμένα.

Άρπαξα μουτρωμένη έναν δίσκο με φαγητό και κάθισα στο πρώτο τραπέζι που βρήκα μπροστά μου. Η Ρεμόρ που καθόταν δίπλα μου, η Έμιλυ Πάρτνερ, με κοίταξε ενοχλημένη.

«Ωραία τα κατάφερες πάλι, Φορμπς. Μπορείς να μου πεις γιατί πρέπει να πληρώνουμε εμείς τις βλακείες σου;»

Της ανταπέδωσα το βλέμμα.

«Κανονικά θα έπρεπε να μ' ευχαριστείς που κάνω περιπετειώδη τη μίζερη ζωή σου, Πάρτνερ. Δεν έχεις βαρεθεί να κάθεσαι κάθε μέρα με τους ίδιους;» ρώτησα και ένευσα προς το τραπέζι που κάθονταν ο Γκέιλεν Ουόλτερς και ο Σεθ Έριξον.

«Μην της δίνεις σημασία» είπε η Νταϊάνα Στάντον, φίλη της Έμιλυ, όχι τόσο όμορφη όσο εκείνη. Αδιαφόρησα και για τις δύο και έφερα ένα κομμάτι κρέας στο στόμα μου, όταν ένα

ειρωνικό γέλακι ακούστηκε πίσω μου. Αμέσως ξίνισα τα μούτρα. Το κέρατό μου, δεν θα ηρεμούσα σήμερα.

«Δεν τα κατάφερες, τσούλα» μου είπε η Νάταλι Πιερς. «Είσαι τόσο άχρηστη που ακόμα και όλη η ακαδημία να το σκάσει, εσένα θα σε πιάσουν».

Πέταξα το κομμάτι κρέας που είχα πιάσει πίσω στον δίσκο και σηκώθηκα πάνω.

«Άντε γαμήσου» μουρμούρισα χωρίς να την κοιτάξω και οργισμένη βγήκα από την τραπεζαρία, με δεκάδες βλέμματα να με ακολουθούν.

Τελικά δεν έφαγα πρωινό. Με την ειδοποίηση του κουδουνιού, όλοι όσοι βρίσκονταν στην τραπεζαρία μοιράστηκαν στις δεκάδες αίθουσες του κεντρικού κτηρίου. Οι ταπεινοί Λερόιλ στα διάφορα εργαστήρια που τους μετέδιδαν γνώσεις πάνω στις μελλοντικές δουλειές που θα τους τοποθετούσαν, οι βασιλικοί Λερόιλ στα μαθήματα πολιτικής και καλών τρόπων κι εμείς στις αίθουσες μάχης και προπόνησης.

Το τμήμα μου, ένα από τα επτά των Ρεμόρ της ηλικίας μου, είχε γύρω στους εξήντα μαθητευόμενους πολεμιστές. Μέσα στην αίθουσα με τους κρεμασμένους από το ταβάνι σάκους περίμενε ήδη η Κίρσνερ, η ανώτερη προπονήτρια. Οι μαθητευόμενοι καθίσαμε κάτω, όπως κάναμε συνήθως, περιμένοντας οδηγίες για τη σημερινή προπόνηση. Η Κίρσνερ είχε ακόμα γυρισμένη την πλάτη της, σκυμμένη πάνω από τον πάγκο με τους εξοπλισμούς, παρίστανε πως τακτοποιεί μερικούς που είχαν πέσει. Τα κοντά, μέχρι τη μέση του λαιμού, ίσια μαλλιά της δεν μπορούσαν να πιαστούν αλογοουρά, όπως έκανα τώρα εγώ στα μακριά δικά μου.

«Φορμπς, πλησίασε» πρόσταξε η Κίρσνερ χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει. Όλοι με κοίταξαν.

Δυσανασχετώντας, πέρασα άλλη μία φορά την αλογοουρά μου από το λαστιχάκι, για να βεβαιωθώ για τη σταθερότητά της και σηκώθηκα όρθια. Περπάτησα μέχρι την κορυφή της αίθουσας και στάθηκα δίπλα στην Κίρσνερ. Από εδώ μπορούσα να δω τον Λαζάρ στην είσοδο της αίθουσας δίπλα στους φρουρούς μου, να μας παρακολουθεί.

Άφησα έναν εσωτερικό αναστεναγμό.

«Ουόλτερς» φώναξε η Κίρσνερ «όρθιος». Ο Γκέιλν Ουόλτερς σηκώθηκε από το πηγαδάκι με τους εξήντα μαθητευόμενους και πλησίασε κι αυτός. Μιας και δεν είχα ιδιαίτερες σχέσεις μαζί του, όπως και με τους περισσότερους στην ακαδημία, τον ξεχώριζα πάντα από τα μαλλιά του, αφού ήταν από τους ελάχιστους καστανούς Ρεμόρ που γνώριζα. Καστανός όπως εγώ, όταν όλοι οι Ρεμόρ γεννιούνταν μελαχρινοί, έχοντας κληρονομήσει από τους ανθρώπους αυτό το γενετήσιο χαρακτηριστικό, ενώ σχεδόν όλοι οι Λερόιλ ήταν ανοιχτόχρωμοι. Στάθηκε απέναντι από την Κίρσνερ σε στάση προσοχής.

«Ποιος είναι ο πρώτος και σημαντικότερος νόμος των Λερόιλ;» απαίτησε να μάθει η Κίρσνερ. Το σώμα της ήταν στραμμένο προς εκείνους που κάθονταν στο πάτωμα. Όταν, όμως, όλοι σήκωσαν τα χέρια για να απαντήσουν, εκείνη δεν διάλεξε κανέναν. Απευθυνόταν σ' εμένα.

Παρέμεινα σιωπηλή, ενώ περίμενα να διαλέξει κάποιον από τους υπόλοιπους.

«Φορμπς» είπε τελικά, επιβεβαιώνοντας την υποψία μου.

«Τι;» ρώτησα.

«Μάλιστα!» τσίριξε αυτή. Χριστέ μου, τα νεύρα της ήταν πιο τεντωμένα και από τα δικά μου. «Μάλιστα θα λες! Δεν είμαστε φιλαράκια να λες τι!»

«Μάλιστα». Η λέξη, σε συνδυασμό με το ύφος που χρησιμοποιούσα για να την προφέρω, ακούστηκε σαν βρισιά από το στόμα μου.

«Απάντησε σε αυτό που ρώτησα» με πρόσταξε.

Πήρα μία βαθιά ανάσα που υποδήλωνε τον εκνευρισμό μου, αν και προσπάθησα να τον κρύψω παριστάνοντας την άνετη. Όμως, είχε φτάσει η ώρα του εξευτελισμού.

«Περιμένω» με πίεσε η Κίρσνερ. Δεν απαντούσα. «Ουόλτερς» διέταξε τότε.

«Απαγορεύονται οι σχέσεις με ανθρώπους και οποιαδήποτε επαφή με το είδος τους» απάντησε ο Γκέιλν με τη συνήθη σκληρότητα και σιγουριά του. Τον κοίταξα με δολοφονικό ύφος, ελπίζοντας να λάβει το μήνυμά μου. Ο σπασίκλας!

Η Κίρσνερ σταύρωσε χαμηλά τους καρπούς της πίσω από την πλάτη και περπάτησε γύρω από ‘μένα και τον Γκέιλν.

«Άκουσες, Φορμπος; Προφανώς. Πες μου λοιπόν, για ποιον λόγο θα καταπατούσε κάποιος αυτό τον νόμο;». Σιγανά επιφωνήματα ακούστηκαν από τους μαθητευόμενους. Επιτέλους, έμαθαν με βεβαιότητα τον λόγο που με τραβολογούσαν με χειροπέδες.

Δεν απαντούσα.

«Μίλα, Φορμπος!»

«Τόσο καιρό που μιλάω, μου λέτε να το βουλώσω, και τώρα θέλετε ξαφνικά να μιλήσω;» Έκλεισα το στόμα μου δίνοντάς της να καταλάβει ότι δεν θα μιλήσω, που να σκάσει.

Τότε η Κίρσνερ έκανε κάτι που με ξάφνιασε. Χαμογέλασε.

«Φαντάζομαι, Φορμπος, δεν θα σε πειράζει, εφόσον δεν μιλάς, να μας δείξεις μερικές από τις ικανότητές σου πριν μας αποχωριστείς» με κορόιδεψε. Όχι. Όχι, όχι! «Για να θέλεις να φύγεις, σημαίνει ότι έχεις βρει κάποια μυστική τεχνική που να

σου επιτρέπει να σκοτώνεις τουλάχιστον δέκα ανθρώπους με μία κίνηση. Κρίμα δεν είναι να την κρατήσεις για τον εαυτό σου;»

Υπέροχα. Τώρα θα έτρωγα και ξύλο. Η Κίρσνερ γνώριζε ότι ήμουν άθλια στη μάχη. Το μόνο που ήθελε ήταν να με εξευτελίσει για άλλη μία φορά. Εκείνη, ως προπονήτρια, ήξερε καλύτερα από όλους ότι τόσα χρόνια οι επιδόσεις μου ήταν άθλιες. Άλλωστε, ουπς, τι κρίμα που δεν μπορούσαν να με τιμωρήσουν επειδή δεν είχα έφεση στις μάχες. Είναι σαν να τιμωρείς έναν τυφλό επειδή δεν μπορεί να διαβάσει. Όμως, τώρα θα το πλήρωνα.

«Άλλωστε φρόντισα να σου βρω έναν από τους καλύτερους πολεμιστές για να είναι άξιος των προσδοκιών σου. Παρακαλώ» είπε και ένευσε σε εμένα και τον Γκέιλν να πάρουμε θέση επίθεσης ο ένας απέναντι από τον άλλον.

Ξεφυσώντας δυνατά ώστε να δείξω πόσο με είχε τσαντίσει, περπάτησα μέχρι τη μέση της αίθουσας και στάθηκα απέναντι από τον Γκέιλν Ουόλτερς. Πήραμε και οι δύο θέση μάχης και, με το παράγγελμα της Κίρσνερ, ο Γκέιλν... να πάρει, μου επιτέθηκε, ο βλάκας! Ίσα που πρόλαβα να δω τη φιγούρα του να κινείται, όταν τινάχτηκε μπροστά και σαν αστραπή με χτύπησε στο πρόσωπο ρίχνοντάς με κάτω. Χτύπησα τον γοφό και το κεφάλι μου στο σκληρό πάτωμα από την πτώση. Ο τρόπος που προσγειώθηκα ήταν ατσούμπαλος και άχαρος.

Κάποιοι από τους μαθητευόμενους πίσω χαζογέλασαν.

«Πρώτο θεωρητικό μάθημα πρωτοετών» βροντοφώναξε η Κίρσνερ, απευθυνόμενη σε όλους τους μαθητευόμενους της αίθουσας. Όλοι οι μαθητευόμενοι, εκτός από εμένα και τον Γκέιλν, σήκωσαν τα χέρια για να απαντήσουν.

«Πιερς» έδωσε η Κίρσνερ την άδεια στην αναθεματισμένη Νάταλι που καθόταν στην πρώτη σειρά, λες και ήξερε ότι έτσι θα με μείωνε περισσότερο. Τα καστανά μάτια της Νάταλι φωτίστηκαν από ικανοποίηση. Έκανε πίσω μερικές μαύρες μπούκλες σε μία γελοία προσπάθεια να παραστήσει τη μοιραία γκόμενα.

«Εκμάθηση πτώσεων εδάφους» απάντησε με τη λεπτή φωνή της και με την άκρη του ματιού μου την είδα να γελάει χαιρέκακα με την κατάντια μου. Αναθεματισμένη σκύλα.

«Πολύ σωστά», την επιβράβευσε η Κίρσνερ κι έπειτα έριξε το βλέμμα της επάνω μου. «Ούτε πώς να προσγειώνεσαι στο έδαφος δεν καταδέχτηκες να μάθεις τόσα χρόνια, Φορμπος;»

Αν τώρα εγώ άνοιγα το στόμα μου και της έλεγα, εκτός απ' το ότι είναι ηλίθια, πως έλειπα τα πρώτα έξι χρόνια από την ακαδημία και συνεπώς δεν μπορούσα να εκπαιδευτώ στα βασικά, θα με θεωρούσε γλωσσού που παριστάνω την έξυπνη, ή μήπως θα καταλάβαινε επιτέλους πόσο ξινισμένη και χαζή είναι;

Τελικά δεν απάντησα τίποτα. Μετακινήθηκα στο πάτωμα, στην προσπάθειά μου να σηκωθώ, και βόγκηξα από τον πόνο που προκάλεσα στο χέρι μου έτσι όπως το είχα πλακώσει με το σώμα μου. Μία σουβλιά διέτρεξε το νεύρο μου από τον καρπό έως τον ώμο.

Ο Γκέιλεν μόρφασε και έσπευσε να με βοηθήσει να γυρίσω.

«Όχι» τον σταμάτησε η Κίρσνερ και σταύρωσε τα χέρια της μπροστά στο στήθος γεμάτη ικανοποίηση. «Ουόλτερς, οποιαδήποτε βοήθεια προς τους αντιπάλους μας είναι απαγορευμένη. Έτσι θα βοηθήσεις αύριο μεθαύριο και τους ανθρώπους στον πόλεμο;»

«Και βέβαια όχι» απάντησε ο Γκέιλεν με ήρεμο πρόσωπο, αλλά άγρια και βαριά φωνή. Ήταν πιο βαριά και ώριμη από κάθε φωνή αγοριού που είχα ακούσει, λες και ο Γκέιλεν δεν ήταν συνομήλικός μου. «Μόνο που αυτή εδώ δεν θα είναι εχθρός μου. Δεν είναι άνθρωπος».

«Προφανώς δεν είναι ούτε και σύμμαχός σου, αφού σας πρόδωσε. Λες εκεί έξω να είχε κάποιον να τη σηκώνει όταν θα έπεφτε; Σήκω πάνω, Φορμπς» με πρόσταξε.

Αναστέναξα και έβαλα τα δυνατά μου να σηκωθώ χωρίς να μορφάσω. Δεν θα έδειχνα σε αυτήν τα σαδίστρια ίχνη πόνου. Αν χρειαζόταν να βάλω τα γέλια για να την κάνω κόκκινη από το κακό της, θα τα έβαζα.

«Μάλλον η τεχνική που έλεγα ήταν ευσεβής πόθος» είπε η Κίρσνερ. «Εδώ καλά-καλά δεν ξέρεις πώς να πέφτεις στο έδαφος. Τι άλλο ξέρεις να κάνεις, λοιπόν, εκτός από το να προδίδεις τη φυλή σου;»

Δεν απάντησα. Το σώμα και το κεφάλι μου ήταν στραμμένα στον Γκέιλεν, αλλά τα μάτια μου κοίταζαν πίσω από αυτόν, πάνω από τον ώμο του, υιοθετώντας την πιο σκληρή έκφραση που μπορούσα να πάρω.

«Σου μιλάω, Φορμπς!»

«Ξέρω να βρίζω» γρύλισα και αναγκαστικά την κοίταξα. «Θέλετε να δείτε;»

Η Κίρσνερ χαμογέλασε δήθεν γλυκανάλατα, με μία ενδόμυχη ξινίλα αποτυπωμένη στην έκφρασή της.

«Ημερήσια επιπλέον βραδινή άσκηση» απάντησε χαμογελώντας για την τιμωρία που μου επέβαλε.

Το στόμα μου άνοιξε από την έκπληξη. Το βρήκαμε τώρα! Κάθε φορά που τολμούσαμε να παραβούμε κανόνες προπονητή ή να αντιμιλήσουμε, εκείνοι μας τιμωρούσαν με επιπλέον

βραδινή προπόνηση που, εκτός από σωματικές δυνάμεις, μας στερούσε και τον ύπνο. Μόνο αυτό μου έλειπε τώρα.

«Μα... Σοβαρά τώρα; Έχω αγγαρείες μετά την προπόνηση. Πώς στα κομμάτια θα προπονούμαι και θα κάνω αγγαρείες ταυτόχρονα; Μήπως να βάφω τους τοίχους χοροπηδώντας;»

Μερικοί μαθητευόμενοι στην πίσω πλευρά της αίθουσας σιγογέλασαν.

«Αμέσως μετά τις αγγαρείες σου, Φορμπς» είπε με μελιστάλακτη φωνή η Κίρσνερ και ένα παγερά ύπουλο χαμόγελο, που με παρακίνησε να δοκιμάσω επάνω της μερικές γροθιές, έστω και άτσαλες. Να πάρει. Δηλαδή ούτε να κοιμηθώ δεν θα με άφηναν τώρα; «Συνεχίστε» μας διέταξε. Ο Γκέιλνεν δίστασε, αλλά, έπειτα από ένα ακόμα ισχυρότερο παράγγελμα της ηλίθιας προπονήτριας, επιτέθηκε ξανά. Η δύναμη που χρησιμοποίησε δεν ήταν ούτε η μισή συγκριτικά με το προηγούμενο χτύπημα. Ήταν μία απαλή γροθιά στο μάγουλο, όμως, και πάλι, παρόλο που πρόβαλα τα χέρια μου μπροστά για να αποκρούσω αδέξια το χτύπημα, παραπάτησα και έχασα τον βηματισμό μου καταλήγοντας πάλι στο πάτωμα.

«Ούτε να προβάλεις αντίσταση δεν μπορείς πια;» ούρλιαξε η Κίρσνερ. «Αφού το σηκώνεις το ρημάδι το χέρι, γιατί δεν βάζεις πίεση; Τόσο άχρηστη είσαι;»

Ο ήχος από την πρόσκρουση του κεφαλιού μου με το σκληρό μωσαϊκό αντήχησε στην αίθουσα, αλλά εγώ ούτε κατά διάνοια δεν ένιωσα πόνο. Μόνο θυμό. Το να επιτεθώ σ' εκείνη ήταν σαν να έλεγα σε όλους *‘βάλτε μου χίλιες τιμωρίες’* και αναγκαστικά, έτσι οργισμένη όπως ήμουν, πετάχτηκα πάνω και όρμησα στον Γκέιλνεν. Εκείνος απέκρουσε τη γροθιά μου επιδέξια και όχι ατσούμπαλα όπως εγώ. Επιχείρησα μία κλωτσιά που απέφυγε κάνοντας το σώμα του στο πλάι, έπειτα

άρπαξε το πόδι μου στον αέρα, με τράβηξε προς το μέρος του, με το άλλο χέρι άρπαξε το αντίθετο δικό μου, με γύρισε στον αέρα και βρεθήκαμε εγώ ξαπλωμένη κάτω και εκείνος από πάνω μου, το σώμα του να με σκεπάζει, τον βραχίονα του ενός χεριού του να πιέζει τον λαιμό μου για να με κρατήσει ακίνητη και το άλλο του χέρι να σχηματίζει γροθιά στον αέρα και να έρχεται προς το μέρος μου. Έγεια το κεφάλι στο πλάι και έκλεισα τα μάτια όσο περίμενα να νιώσω τη μύτη μου να σπάει κι εμένα να ουρλιάζω. Πίεσα τα βλέφαρα. Περίμενα, περίμενα, περίμενα. Και όσο περίμενα τόσο περισσότερο έσφιγγα τα μάτια και το στόμα.

Αλλά δεν ένιωθα τίποτα και, όταν άνοιξα με δισταγμό το ένα μάτι, είδα τη γροθιά του Γκέιλεν ακινητοποιημένη στον αέρα λίγο πιο πάνω από το πρόσωπό μου.

«Κάν' το» φώναξε η Κίρσνερ. «Κάν' το!»

Για μία στιγμή τρομοκρατήθηκα και κοίταξα τον Γκέιλεν στα μάτια, αντί για τη γροθιά του. Με κοίταζε κι εκείνος. Άφησε το χέρι του να πέσει και η λαβή του στον λαιμό μου χαλάρωσε, καθώς εκείνος σηκωνόταν από πάνω μου και στεκόταν όρθιος δίπλα μου. Έριξα μία ματιά γύρω και είδα ότι μερικοί από τους μαθητευόμενους είχαν πεταχτεί πάνω από την αγωνία, για να έχουν καλύτερη εικόνα. Ο Λαζάρ είχε μπει βαθύτερα στην αίθουσα και κοίταζε έντρομος προς το μέρος μας, με το ένα χέρι να κρατάει σφιχτά από την αγωνία το μπράτσο του Ρόναλντ. Ούτε που κατάλαβα πότε βρέθηκε εδώ.

Και όλοι αυτοί χαλάρωσαν ταυτόχρονα, σαν να έληξε κάποιος συναγερμός. Η Κίρσνερ επέβαλε στον Γκέιλεν, ως ποινή που την παράκουσε, έναν ατελείωτο αριθμό κατακόρυφων κάμψεων και έβαλε έναν-έναν τους μαθητευόμενους να προπονηθούν μαζί μου, μέχρι που στο τέλος της προπόνησης είχα μία συλλογή από ντροπιαστικές μελανιές

σε όλο μου το σώμα. Και παρότι τα χτυπήματα ήταν επιφανειακά, πονούσαν τα αναθεματισμένα. Ευτυχώς, ο Λαζάρ διέταξε τα χτυπήματα να μη στοχεύουν στο πρόσωπο και το κεφάλι και να είναι ελαφριά για το υπόλοιπο σώμα, παρά τις διαμαρτυρίες της Κίρσνερ.

Το μεσημεριανό γεύμα μού είχε απαγορευτεί. Τουλάχιστον μέχρι να ολοκληρώσω τις αγγαρείες μου, ώστε να προλάβω και τη βραδινή προπόνηση, ενώ δεν με άφησαν ούτε μπάνιο να κάνω στα αποδυτήρια. Η Λερόιλ που ήταν υπεύθυνη καθαρισμού μου έδωσε έναν κουβά γεμάτο νερό, με ένα σφουγγαρόπανο και, αμέσως μόλις έφυγαν όλοι από τα αποδυτήρια, ξεκίνησα να καθαρίζω την αίθουσα προπόνησης. Η σημερινή αγγαρεία περιλάμβανε το καθάρισμα όλων των αιθουσών προπόνησης του κεντρικού μας κτηρίου. Είχα σταματήσει το μέτρημα κάπου στις είκοσι για να μην απελπιστώ εντελώς. Το θεώρησα κάτι σαν μηχανισμό άμυνας του εγκεφάλου μου. Ό,τι δεν ξέρεις δεν μπορεί να σε πληγώσει.

«Χμμ. Σου πάει να είσαι στα τέσσερα» άκουσα πίσω μου. «Είναι σαν να βρίσκεσαι στο φυσικό σου περιβάλλον. Όλες οι τσούλες έτσι δεν στήνεστε;»

Δεν μπόρεσα να αντισταθώ στην παρόρμηση να κοιτάξω, αλλά όταν ανέβασα το βλέμμα μου στο πρόσωπό της Νάταλι Πιερς και είδα το ειρωνικό χαμόγελό της, το μόνο που σκεφτόμουν ήταν να της βουλώσω το στόμα με το σφουγγαρόπανο.

«Δεν ξέρω» απάντησα. «Για πες μου εσύ που ξέρεις καλύτερα από τσούλες».

«Αφού τις έχω ανάμεσα στα πόδια μου» είπε και με έδειξε.

Παρίστανα την παραξενεμένη.

«Κι εγώ γιατί νόμιζα ότι έχεις μόνο Λερόιλ ανάμεσα στα πόδια σου;»

«Είναι γιατί σκέφτεσαι συνέχεια αυτό που επιθυμείς να σου συμβεί. Οπότε καταλήγουμε πάλι στο συμπέρασμα ότι είσαι τσούλα».

Πέταξα με δύναμη το σφουγγαρόπανο κάτω και έσκυψα πάλι για να συνεχίσω το σφουγγάρισμα, γρυλίζοντας ένα «άντε γαμήσου», παρότι ήξερα ότι μόνο ευχή μπορούσε να είναι μία τέτοια βρισιά για μία ξινισμένη Ρεμόρ όπως η Νάταλι. Τότε η αναθεματισμένη Πιερς κλώτσησε με το παπούτσι της τον κουβά και με προσπέρασε. Το βρώμικο νερό που είχα στύψει επανειλημμένως από το σφουγγαρόπανο μέσα στον κουβά χύθηκε παντού στο πάτωμα και λέρωσε τα χέρια και τη φόρμα μου στα σημεία που άγγιζε το μωσαϊκό.

«Ανάθεμα!» φώναξα και πετάχτηκα όρθια. Η Νάταλι συνέχιζε να περπατάει προς την έξοδο της αίθουσας, ανεμίζοντας τα μακριά μαύρα μαλλιά της. «Ανάθεμά σε, Πιερς, πέτρες έχεις στο κεφάλι σου;»

Η Νάταλι σταμάτησε να περπατάει και γύρισε προς το μέρος μου κοιτάζοντάς με με προσποιητή απορία.

«Παρακαλώ;»

«Πόσο ηλίθια είσαι τέλος πάντων;» Έδειξα τα νερά που απλώνονταν όλο και περισσότερο στην αίθουσα. «Τόση ώρα δουλειάς πήγε χαμένη. Πρέπει να τα ξανακάνω από την αρχή!»

Η Νάταλι μού χαμογέλασε αθώα.

«Ε τότε να βιαστείς γιατί δεν θα προλάβεις την τραπεζαρία ανοιχτή» με ειρωνεύτηκε, λες και δεν ήξερε ότι δεν με άφηναν σήμερα να πάω στην τραπεζαρία, και, τινάζοντας επιδεικτικά τα μαλλιά της, μου γύρισε ξανά την πλάτη για να φύγει. Χωρίς να ελέγξω το χέρι μου, το σφουγγαρόπανο εκτοξεύθηκε με δύναμη και ταχύτητα επάνω στο κεφάλι της.

Η Νάταλι κοκάλωσε. Και κοκάλωσε. Και κοκάλωσε. Αν είχα μαζί μου ρολόι, θα υπολόγιζα ακριβώς πόσα δευτερόλεπτα στεκόταν εκεί. Τώρα μπορούσα μόνο να υποθέσω. Το σφουγγαρόπανο που πότιζε με τα βρωμερά νερά του τις τούφες της, άρχισε να γλιστράει από το κεφάλι της, μέχρι που έπεσε ακριβώς πίσω από τις φτέρνες των παπουτσιών της, αναπαράγοντας έναν πλατσουριστό ήχο. Και η Νάταλι εκεί. Ακίνητη. Ο μόνος ήχος που μπορούσα να ακούσω μέσα στην αίθουσα ήταν εκείνος του κουβά που κυλούσε ακόμα στο πάτωμα. Έβλεπα βέβαια τις γροθιές της Νάταλι σφιγμένες και τα χέρια της να τρέμουν από την πίεση των δαχτύλων μέσα στις χούφτες της.

«Εγκεφαλικό;» ρώτησα κοροϊδευτικά. «Μπα, ξέχνα το. Για να πάθεις εγκεφαλικό, χρειάζεσαι πρώτα-πρώτα εγκέφαλο. Όσο για καρδιακή προσβολή, δεν το συζητώ».

Με μία αργή κίνηση που έδειχνε τη Νάταλι ακόμα πιο απειλητική, γύρισε επιτέλους και με κοίταξε.

«Θα μου το πληρώσεις αυτό» γρύλισε μέσα από τα πιεσμένα δόντια της. Τόσο πιεσμένα, που απορούσα πώς ακόμη δεν είχαν σπάσει ή τρίξει. Κλώττησε το σφουγγαρόπανο και αυτό τινάχτηκε πάνω μου, πρόβαλα, όμως, τα χέρια μου και το έπιασα, παρότι πρόλαβε να με λερώσει πριν το σταματήσω. «Εσύ θα πληρώσεις για όλα όσα μου κάνατε. Θα σε διώξω από ‘δω, καταραμένη. Σήμερα είναι η τελευταία σου μέρα» είπε κι έφυγε.

Κοιτώντας την πλάτη της Νάταλι, η γροθιά μου σφίχτηκε και τα δάχτυλά μου ζούλιζαν το σφουγγαρόπανο, με αποτέλεσμα ό,τι βρομόνερα είχαν απομείνει σε αυτό να στάξουν στο πάτωμα και στα παπούτσια μου, πιτσιλώντας τη φόρμα μου. Το πέταξα με δύναμη κάτω και γονάτισα, συνεχίζοντας να τρίβω. Μερικές κινήσεις αργότερα, όταν ήθελα να στύψω το

σιχαμερό σφουγγαρόπανο, συνειδητοποίησα ότι ο κουβάς δεν ήταν δίπλα μου. Άκουσα τον πλαστικό ήχο του, λες και χτύπησε κάπου.

Η πόρτα των αντρικών αποδυτηρίων είχε ανοίξει, ο κουβάς που στηριζόταν πάνω της είχε γυρίσει και στεκόταν στα πόδια του Γκέιλεν που έβγαινε από τα αποδυτήρια. Τα μαλλιά του ήταν βρεγμένα από το μπάνιο και έδειχναν μαύρα αντί καστανά. Το δέρμα του ακόμα νωπό και το λευκό φανελάκι του κολλούσε πάνω στο στήerno και την κοιλιά του. Έδειχνε σχεδόν διάφανο έτσι όπως είχε βραχεί.

Ο Γκέιλεν έσκυψε και έπιασε τον κουβά, τοποθετώντας τον με τη βάση του στο πάτωμα κοντά μου.

«Ευχαριστώ» μουρμούρισα. Έπιασα τον κουβά και έστυψα το σφουγγαρόπανο από πάνω του.

Σαν απάντηση ο Γκέιλεν μού χαμογέλασε.

«Μάλλον χρειάζεσαι βοήθεια εδώ» είπε και έδειξε τα νερά στην αίθουσα.

«Μάλλον χρειάζομαι την ησυχία μου» είπα απότομα και άρχισα πάλι να τρίβω το πάτωμα. «Δίνε του».

«Η μάλλον χρειάζεσαι μαθήματα καλής συμπεριφοράς».

Σταμάτησα να τρίβω. Είδα την ενόχληση στην έκφρασή του και η δική μου αυτόματα πολλαπλασιάστηκε.

«Ορίστε;» ρώτησα σχεδόν απειλητικά.

«Δεν άκουσες; Έχεις πρόβλημα και με τ' αυτιά σου εκτός από τον χαρακτήρα σου;»

«Ω, απέκτησα έναν ακόμα σύμβουλο που προσπαθεί να με συμμορφώσει;» ειρωνεύτηκα. «Τι καλός!»

«Δεν έχω καμία διάθεση να ασχοληθώ με βλαμμένα. Τελικά σου άξιζε το ξύλο που σου έδωσα. Την επόμενη φορά θα το ευχαριστηθώ περισσότερο».

Τον κοίταξα προκλητικά. Έφερα το χέρι μου στον λαιμό μου σαν να τον χάιδευα. Η κίνησή μου δεν πέρασε απαρατήρητη από τον Γκέιλεν, παρόλο που δεν του προκάλεσε καμία αντίδραση.

«Σε φτιάχνει να με χτυπάς;» ρώτησα με ένα μικρό χαμόγελο. Δυστυχώς δεν κατάφερα να τον φέρω σε δύσκολη θέση. Αντιθέτως, με μεγάλη άνεση εκείνος κατένευσε.

«Τρελά».

«Ίσως τότε μπορούμε να το επαναλάβουμε. Οι δυο μας. Μμμ;»

«Αν αυτό σε μάθει να μη συμπεριφέρεσαι σαν κακομαθημένο δεκαπεντάχρονο, μπορώ να το επαναλάβω και τώρα».

Η έκφρασή μου ξενέρωσε.

«Νομίζεις πως είσαι άντρας;» κορόιδεψα. «Δεν είμαι η μόνη δεκαπεντάχρονη εδώ. Δεν είσαι μεγαλύτερός μου για να παριστάνεις τον ώριμο».

Ο Γκέιλεν ανασήκωσε το ένα φρύδι και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. Το φανελάκι τεντώθηκε πάνω στους μυς και τραβήχτηκε στην πλάτη και τους ώμους του.

«Είμαι» απάντησε.

Τον κοίταξα με ύφος που έλεγε *‘δεν περνάνε οι μαγκιές εδώ’*. Εκείνος μου γέλασε ύπουλα.

«Ναι; Δεν σου φαίνεται. Μάλλον δεκάχρονο θα σε έκανα» είπα, παρότι δεν ήταν αλήθεια. Το σώμα του πράγματι έδειχνε περισσότερο ανεπτυγμένο από των υπόλοιπων Ρεμόρ της ηλικίας μας. Το ύψος του ήταν μεγαλύτερο, ξεπερνούσε μέχρι και τον μέσο όρο των Ρεμόρ, το ένα και εβδομήντα. Μάλλον τα συμπληρώματα διατροφής που παίρναμε εμείς οι Ρεμόρ έκαναν πολύ καλή δουλειά σ’ εκείνον. Ακόμα και η φωνή του ήταν αντρική, πιο βαριά και από των τελειόφοιτων δεκαοκτάχρονων.

Αλλά, φυσικά, δεν υπήρχε περίπτωση να πιστέψω ότι είναι μεγαλύτερος. Θα βρισκόταν σε τμήμα μεγαλύτερων.

«Μήπως άλλαξες γνώμη για την ηλικία μου, μικρή;» με ρώτησε και τότε, σαν να ξύπνησα, ανοιγόκλεισα τα μάτια, συνειδητοποιώντας ότι τόση ώρα ήμουν καρφωμένη στο σώμα και τα χέρια του.

Υιοθέτησα πάλι το αδιάφορο ύφος.

«Άδειασέ μου τη γωνιά, αγοράκι».

Δεν κοίταξα τον Γκέιλεν για να περιμένω απάντηση. Δεν πρόλαβα καν να ακούσω αυτό που ήθελε να πει, γιατί ένας έντονος ήχος πλημμύρισε όλο το κτήριο, και μας έκανε να βουλώσουμε και οι δύο τ' αυτιά μας. Ο Γκέιλεν κι εγώ κοιταχτήκαμε απορημένοι.

Είχα ακούσει άλλη μία φορά τον ήχο αυτό, όταν μας μάθαιναν για ποια περίπτωση χρησιμοποιείται ο κάθε συναγερμός.

Σειρήνα. Ήταν η σειρήνα που ειδοποιούσε για πυρκαγιά.

Κοίταξα έντρομη τριγύρω.

Η ακαδημία καιγόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

«Παράτα το αυτό και πάμε!» φώναξε ο Γκέιλεν και, πριν προλάβω να αντιδράσω, άρπαξε το χέρι μου και με τράβηξε έξω μαζί του.

Οι φρουροί μου δεν ήταν εδώ. Ο διάδρομος ήταν γεμάτος με Ρεμόρ που έβγαιναν από τις αίθουσες προπονήσεων και Λερόιλ που πετάγονταν από τις δικές τους αίθουσες, δυσκολευόμασταν πολύ να κινηθούμε. Εκείνοι τρομοκρατήθηκαν περισσότερο. Η ανθεκτικότητά τους στη ζέστη ήταν σχεδόν ανύπαρκτη σε σχέση με τη δική μας, δεν άντεχαν τις υψηλές θερμοκρασίες, εξαντλούνταν, αλλά παρόλα αυτά δεν λιποθυμούσαν από τις αναθυμιάσεις, αφού δεν τις ανέπνεαν όπως εμείς.

Η σειρήνα πάνω από τα κεφάλια μας ούρλιαζε ανεξέλεγκτα κι εμείς παραμέναμε κολλημένοι στον διάδρομο, τα σώματά μας πιέζονταν από την αυξανόμενη συγκέντρωση

σπουδαστών που έβγαιναν από τις αίθουσες για να δουν τι συνέβαινε, και πανικόβλητες κραυγές αντιλαλούσαν ενδιάμεσα από τα τσιριχτά της σειρήνας.

Μας πλησίαζε η φωτιά;

Είχα ακόμα τις αισθήσεις μου, δεν ένιωθα ζάλη, αδιαθεσία ή δυσφορία, και όταν ανέπνεα ένιωθα μονάχα καθαρό οξυγόνο να γεμίζει τα πνευμόνια μου, πράγμα που σήμαινε ότι η φωτιά βρισκόταν ακόμα μακριά. Ούτε καπνό μύριζα.

«Στους κοιτώνες!» φώναξε κάποιος από μακριά. «Οι κοιτώνες των Ρεμόρ καίγονται!»

Των Ρεμόρ; Των αρσενικών ή των θηλυκών; Και αν καιγόταν ο κοιτώνας μου, η φωτογραφία... Ω, Διάολε, η φωτογραφία με τη μαμά! Την είχαν επιστρέψει οι φρουροί με το σακίδιό μου στον κοιτώνα μου.

«Γκέιλ!» φώναξα και προσπάθησα να του κάνω νόημα να προσπεράσει τους Ρεμόρ για να ακολουθήσω. Τα δυνατά χέρια του άνοιγαν δρόμο σπρώχνοντας Ρεμόρ και Λερόιλ, και πίσω του ακολουθούσα εγώ. Οι προπονητές πάσχιζαν να ακουστούν πάνω από τις πανικόβλητες φωνές και τις σειρήνες και να καθησυχάσουν τους σπουδαστές ή να τους καθοδηγήσουν στον σωστό δρόμο, έξω από το κεντρικό κτήριο και μακριά από τους κοιτώνες των Ρεμόρ. Προσπαθούσαν να τους απομονώσουν, να τους οδηγήσουν στο προαύλιο, αλλά οι περισσότεροι από τον φόβο τους συγκρούονταν μεταξύ τους, δημιουργώντας αναταραχή. Τα σώματά τους παρέσυραν όλους τους υπόλοιπους μετακινώντας τους προς διάφορες κατευθύνσεις. Ένας έπεσε στα πόδια μου και ούτε που μπήκα στον κόπο να τον βοηθήσω να σταθεί στα πόδια του. Μερικοί τον τσαλαπάτησαν, άλλοι παραπάτησαν και βρέθηκαν πεσμένοι πάνω του και δίπλα του.

«Από ‘κει!» φώναξα στον Γκέιλ για να του δείξω τον πιο σύντομο δρόμο. Οι περισσότεροι ακολουθούσαν την αντίθετη

κατεύθυνση, αυτήν που υποδείκνυαν οι προπονητές μας και οι καθηγητές των Λερόιλ, πράγμα που με έκανε να συμπεράνω ότι ο Γκέιλ κι εγώ πηγαίναμε σωστά προς τη φωτιά. Βγαίνοντας από το αγγωμένο πλήθος, μπορούσα επιτέλους να τρέξω χωρίς να με σπρώχνουν.

«Περίμενε!» φώναξε ο Γκέιλ και έπιασε ξανά το χέρι μου. «Πού πας; Από εκεί είναι οι κοιτώνες».

«Πρέπει να πάω».

«Θα καείς!»

«Κοίτα, Γκέιλ, έχω κάτι πολύ σημαντικό εκεί! Πρέπει να πάω να το πάρω». Τράβηξα το χέρι μου και άρχισα πάλι να τρέχω, όταν πίσω μου άκουσα τον Γκέιλ να μου λέει πως είμαι τρελή και να με ακολουθεί με τον ίδιο ρυθμό. Πριν ακόμα φτάσουμε στους κοιτώνες, μπορούσα να μυρίσω στον αέρα τον καπνό. Όμως, ακόμα δεν ήξερα ποιο από τα δύο κτήρια καιγόταν. Οι εγκαταστάσεις για Ρεμόρ αρσενικούς και θηλυκούς βρίσκονταν η μία δίπλα στην άλλη.

Όταν έστριψα από το κεντρικό κτήριο και είδα μπροστά μου τους κοιτώνες, πανικοβλήθηκα. Ήταν οι γυναικείοι που καίγονταν. Η φωτιά έκαιγε μερικά από τα δωμάτια του πρώτου ορόφου. Έκαιγε το δωμάτιό μου! Όχι, Διάολε, η φωτογραφία μου! Γαμώτο, γαμώτο! Επιταχύνοντας, όρμησα στην κεντρική είσοδο των κοιτώνων. Το γεγονός ότι ο επιστάτης που επέβλεπε πάντα την είσοδο μαζί με τους δύο φρουρούς έλειπαν, με έκανε να καταλάβω πόσο σοβαρά ήταν τα πράγματα. Φωνές από το πάνω πάτωμα έφτασαν στ' αυτιά μου. Ο Γκέιλ όρμησε στο κτήριο και σταμάτησε δίπλα μου τη στιγμή που εγώ άρχισα πάλι να τρέχω. Ανέβηκα τα σκαλιά δυο-δυο. Ανάσaina βαθιά για να αποκαταστήσω το οξυγόνο στους πνεύμονές μου, αλλά πλέον το αντικαθιστούσα με καπνό, που μου προκαλούσε επαναλαμβανόμενο βήχα και δυσφορία. Ένας Λερόιλ δεν θα

αντιμετώπιζε ποτέ τέτοιο πρόβλημα. Το θέμα ήταν ότι εγώ χρειαζόμουν το οξυγόνο για να ζήσω.

Άντρες ήταν μαζεμένοι έξω από τους κοιτώνες και έσβηναν τη φωτιά. Ανάμεσά τους βρισκόταν και ο Λαζάρ, έτοιμος να λιποθυμήσει, κι όμως έδινε εντολές στους φύλακές μου που απομάκρυναν όσα έπιπλα δεν είχαν καταστραφεί από τον δικό μου, αλλά και τους διπλανούς κοιτώνες. Πρώτο και καλύτερο το κρεβάτι μου.

«Όχι» μουρμούρισα πανικόβλητη και έτρεξα προς τον κοιτώνα.

«Μέγκαν!» φώναξε ο Γκέιλ, αλλά δεν πρόλαβε να με κρατήσει. Κανείς δεν πρόλαβε, παρότι όλοι ούρλιαζαν το όνομά μου. Είχα βουτήξει μέσα στο δωμάτιο. Ο κοιτώνας μου ήταν ένα μείγμα φωτιάς και καπνού. Δεν μπορούσα να δω τίποτα άλλο, ούτε όταν μισόκλεισα τα μάτια. Έντονος βήχας με κατέβαλε μόλις, κατά λάθος, εισέπνευσα αλλά συνέχισα να κατευθύνομαι μπροστά στα τυφλά. Είχα τα χέρια μου κοντά μου και προσπαθούσα να είμαι μακριά από τη φωτιά, όμως την ένιωθα να ζεσταίνει επώδυνα το δέρμα μου.

Δεν πρόφτασα ούτε να προχωρήσω παρακάτω, ούτε να ελέγξω το συρτάρι στο κομοδίνο μου. Ένα χέρι με άρπαξε και με πέταξε πάλι έξω στον διάδρομο. Φρουροί έπεσαν πάνω μου και με τράβηξαν μακριά, όσο άλλοι έτρεχαν μέσα στο δωμάτιο και μετακινούσαν έπιπλα. Ο Γκέιλ έτρεξε να βοηθήσει εκείνον που είχε μπλοκάρει με το γραφείο την είσοδο. Κι εγώ φώναζα και προσπάθησα να τους φτάσω.

«Είσαι ηλίθια;» μου φώναξε ο Ρόναλντ.

«Πρέπει να μπω!» φώναξα ενδιάμεσα από τον βήχα. «Δεν θα κάνω τίποτα κακό. Αφήστε με ένα λεπτό μόνο!»

«Πες μου έναν λόγο να μπεις μέσα!» φώναξε ο Ρόναλντ. «Εκτός κι αν είσαι πια τόσο απελπισμένη, που προσπαθείς να

αυτοκτονήσεις». Ήταν από τις λίγες φορές που τον έβλεπα εκτός εαυτού. Η ζέστη έδειχνε να τον επηρεάζει περισσότερο από μένα. Τα μάγουλά του μαυρισμένα και κοκκινισμένα όσο ποτέ άλλοτε, ιδρωμένος παντού, με το νερό να τον λούζει σε κάθε πόντο του σώματός του, ακόμα και μέσα από τα ρούχα που φαινόταν αδύνατο να ρουφήξουν παραπάνω ποσότητα ιδρώτα.

«Πρέπει να πάρω τη φωτογραφία! Δεν έχω άλλη!»

«Ποια...» έκανε να ρωτήσει ο Ρόναλντ.

«Της μαμάς, ηλίθιε! Τη θέλω!»

Ο Ρόναλντ έβαλε το χέρι του στην τσέπη της φόρμας του, έπιασε κάτι και μου το πέταξε. Τα άκρα μου στιγμιαία αποδυναμώθηκαν. Προσπάθησα να φτάσω τη φωτογραφία μπροστά μου.

«Εντάξει» φώναξα στους φρουρούς που με κρατούσαν. «Δεν θα μπω! Αφήστε με».

Οι φρουροί, έπειτα από το νεύμα του εξαντλημένου Λαζάρ, χαλάρωσαν. Τα χέρια μου, ελεύθερα επιτέλους, έπιασαν τη φωτογραφία.

«Ευχαριστώ» είπα δειλά στον Ρόναλντ, έτοιμη να λιποθυμήσω από ανακούφιση. Ακόμα δεν πίστευα αυτό που έκανε για μένα. Ο Ρόναλντ με κοίταξε αγριεμένος, προτού, όμως, προλάβει να με βρίσει, έστρεψε το κεφάλι πίσω, εκεί όπου ακουγόταν ο έντονος βήχας.

«Εδώ είσαι!» φώναξε η Νάταλι και σχεδόν όρμησε πάνω μου, παρότι οι φρουροί μπήκαν μπροστά και τη συγκράτησαν. «Τι έκανες; Γιατί μπήκες στον κοιτώνα μου;»

«Ορίστ...»

«Σκύλα, προσπάθησες να με κάψεις!»

«Τι;» ρώτησα μπερδεμένη.

«Γιατί μπήκες στον κοιτώνα μου; Γιατί έβαλες φωτιά;»

«Εγώ;» φώναξα και πετάχτηκα όρθια.

«Αυτή το έκανε!» είπε η Νάταλι στον Λαζάρ και με έδειξε.

«Α ναι» την ειρωνεύτηκα. «Έχω και τηλεπαθητικές ικανότητες, δεν το ξέρατε; Μπορώ ταυτόχρονα να καθαρίζω τις αίθουσες προπόνησης και να βάζω φωτιά στους κοιτώνες. Παιχνιδάκι».

«Σε είδα!» ούρλιαξε αυτή. «Σε είδα που τριγυρνούσες εδώ».

«Βλέπεις και φαντάσματα μήπως;»

«Ηθελες να με κάψεις!»

«Πίστεψέ με, αν ήθελα να σε κάψω, θα φρόντιζα να μη μείνει ούτε η στάχτη σου. Δεν θα σε είχα εδώ να υστεριάζεις μέσα στο αυτί μου».

«Μέγκαν;» ρώτησε καχύποπτα ο Ρόναλντ. Τον κοίταξα έκπληκτη.

«Σοβαρά τώρα πιστεύεις αυτή;» ρώτησα στα πρόθυρα της έκρηξης και έδειξα τη Νάταλι. «Λες να έκανα ολόκληρη φασαρία για τη φωτογραφία αν είχα βάλει εγώ τη φωτιά;»

«Για ξεκάρφωμα» πετάχτηκε η Νάταλι.

«Βούλωσε το στόμα σου, Πιερς, γιατί...»

«Πού ήσουν, Φορμπς;» με διέκοψε ο Λαζάρ. «Πού ήσουν όλη αυτήν την ώρα;» Δεν το πιστεύω! Πράγματι δεν με πίστευαν. Με είχαν ικανή για όλα.

«Με δύο αναθεματισμένους φύλακες να με παρακολουθούν μέχρι και στην τουαλέτα και ακόμα δεν ξέρετε πού ήμουν; Μήπως το σύστημά παρακολούθησής σας μπάζει λίγο;»

«Οι φρουροί έδιναν αναφορά σ' εμένα εκείνη την ώρα» απάντησε ο Λαζάρ.

«Σ' εσένα που παρακολούθησες ολόκληρη την προπόνηση μέχρι και το μεσημέρι. Αλήθεια, τι ακριβώς σου ανέφεραν που δεν είδες;»

«Σταμάτα να υπεκφεύγεις, Φορμπς, και απάντησέ μου!»

«Εκεί που με βάλατε ήμουν! Είχα αγγαρείες στις αίθουσες προπόνησης».

«Ψέματα!» πετάχτηκε η Νάταλι. «Εγώ δεν την είδα πουθενά όταν βγήκα από τα αποδυτήρια. Πάμε τώρα να δούμε πόση πρόοδο έχει κάνει με την καθαριότητα. Βάζω στοίχημα ότι όλα είναι όπως τα αφήσαμε. Δεν θα έχει καθαρίσει τίποτα».

Χρειάστηκε να καταβάλω τεράστια προσπάθεια για να μη δείξω πόσο έκπληκτη ήμουν. Αφού μου είχε ρίξει η ίδια τον κουβά με τα βρομόνερα, πώς στα κομμάτια θα αποδείκνυα ότι όντως είχα κάνει κάποια πρόοδο στο καθάρισμα πριν μου τα κάνει μπάχαλο αυτή;

Όμως τότε με χτύπησε και η δεύτερη διαπίστωση στο κεφάλι.

«Εσύ το έκανες» συνειδητοποίησα. Πρώτα μου έριξε τον κουβά, έτσι ώστε να φαίνεται ότι δεν έχω καθαρίσει τίποτα. Και γι' αυτό που μου είπε ότι θα το μετανιώσω. Ότι θα με διώξει. Ότι σήμερα ήταν η τελευταία μου μέρα εδώ. Και γιατί στα κομμάτια ήθελε να με διώξει;

«Πάμε τώρα στις αίθουσες προπόνησης να δούμε αν όντως δούλευες εκεί» φώναξε η Νάταλι, παρακινώντας και τους υπόλοιπους. «Σίγουρα τίποτα δεν θα έχει καθαριστεί. Αφού δεν ήταν εκεί και κανείς δεν μπορεί να αποδείξει το αντίθετο».

«Εγώ μπορώ» πετάχτηκε ξαφνικά ο Γκέιλ από το πουθενά. Είχε ιδρώσει, το πρόσωπό του ήταν μαυρισμένο από τους καπνούς και ανάσαινε βαθιά. Πίσω του ακολούθησαν και οι υπόλοιποι φρουροί που προσπάθησαν να σβήσουν τη φωτιά και να σώσουν ό,τι μπορούν από τους κοιτώνες.

Η Νάταλι έδειξε να τα χάνει.

«Ήμουν μαζί της στην αίθουσα προπόνησης» συμπλήρωσε ο Γκέιλ. Αναστέναξα ανακουφισμένη. Οι υπόλοιποι, όμως, έδειχναν μπερδεμένοι.

«Εσύ πού ήσουν, Πιερς;» ρώτησα σαν να την κατηγορώ. Η Νάταλι ταραχτήκε. Σε τσάκωσα σκύλα! Αυτή το είχε κάνει, ήμουν σίγουρη. «Σίγουρα μπορείτε να βρείτε από πού ξεκίνησε η φωτιά» είπα στους φρουρούς. «Βάζω στοίχημα ότι ξεκίνησε από τον δικό της κοιτώνα και απλώθηκε και στον δικό μου. Είναι δίπλα».

«Λες να έβαλα εγώ φωτιά στον κοιτώνα μου; Εσύ το έκανες. Λες και δεν μπορούσες να μπεις στον κοιτώνα μου και να του βάλεις φωτιά» φώναξε η Νάταλι. «Εδώ κόντεψες να το σκάσεις, τι σε εμποδίζει να κάνεις και αυτό;»

«Το άλλοθι, ηλίθια. Έχω άλλοθι» Πόσο παρανοϊκή ήταν που έβαζε φωτιά στον κοιτώνα της για να ενοχοποιήσουν εμένα; Ούτε αν είχα σκοτώσει τη μάνα της δεν θα έκανε έτσι. «Το δικό σου άλλοθι ποιο είναι; Και πώς υποτίθεται με είδες να τριγυρνάω εδώ; Άρα ήσουν εδώ! Τώρα θα δούμε ποια είναι η ένοχη».

Η Νάταλι έχασε τα λόγια της.

«Α... αφού... αφού δεν τριγυρνούσες τελικά».

«Ναι, αλλά υποτίθεται με είδες».

«Όχι. Εγώ... εγώ ήμουν έξω βόλτα» είπε η Νάταλι ταραγμένη.

«Άρα δεν με είδες».

«Σε είδα, μόνο που...»

«Ψέματα. Ήσουν εδώ. Εσύ το έκανες. Δεν έχεις καν άλλοθι. Εσύ...»

«Ήμουν μαζί της» πετάχτηκε ο Ρόναλντ. Κι εγώ έμεινα σύζυλη. Τι είπε; Ήταν μαζί της; Ο αδερφός μου με αυτήν; Ήμουν τόσο έκπληκτη, που ούτε να μιλήσω δεν μπορούσα.

«Αποκλείεται» ήταν το μόνο που ψέλλισα. «Αφού η Νάταλι μετά την προπόνηση ήταν...»

«Σκάσε» γρύλισε η Νάταλι για να μην αποκαλύψω ότι μετά την προπόνηση τσακωνόταν μαζί μου. «Το είπε. Ήταν μαζί μου. Έχω άλλοθι. Σκάσε τώρα».

«Αρκετά, Ρεμόρ!» φώναξε ο Λαζάρ. «Με ζαλίσατε» Στράφηκε στον αδερφό μου. «Ρόναλντ, είσαι σίγουρος;» ρώτησε πιο ήρεμος. «Λες την αλήθεια;»

«Ναι. Εγώ ήμουν μαζί της. Δεν το έκανε εκείνη».

«Ρόναλντ...»

«Σας λέω ότι ήμουν μαζί της» είπε με σταθερότητα και σκληράδα στη φωνή του, τόσο που δεν μπορούσες να τον αμφισβητήσεις.

Ο Λαζάρ, που πάντα εμπιστευόταν τον αδερφό μου, τον πίστεψε ακόμα και τώρα, που ήταν ξεκάθαρο ότι η Νάταλι ήταν ένοχη.

«Εδώ και πόση ώρα ήσουν μαζί της;» ρώτησε τον Ρόναλντ.

«Συναντηθήκαμε αμέσως μόλις τελείωσε η προπόνηση».

Τα άκρα μου τεντώθηκαν, το κεφάλι μου γύρισε αστραπιαία σ' εκείνον. Σε τσάκωσα προδότη! Η Νάταλι ήταν μαζί μου τότε. Βριζόμασταν στην αίθουσα προπόνησης. Ο Ρόναλντ έλεγε ψέματα. Προσπαθούσε να καλύψει τη Νάταλι και αυτή το δέχτηκε χωρίς να φέρει αντίρρηση. Αυτή το είχε κάνει. Αυτή είχε βάλει τη φωτιά για να με κατηγορήσει και να με στείλουν για αναμόρφωση, να με διώξουν, γιατί από τότε που πάτησα το πόδι μου στην ακαδημία προσπαθούσε να μου κάνει κακό για έναν αναθεματισμένο λόγο που δεν

καταλάβαινα. Λες και με ήξερε από παλιά και προσπαθούσε να με εκδικηθεί για κάτι.

Το θέμα, όμως, ήταν άλλο. Ο Ρόναλντ γιατί την υπερασπίστηκε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

«Σ’ ευχαριστώ» είπα στον Γκέιλ, απομακρύνοντάς τον από το πλήθος για να του μιλήσω. «Πραγματικά με έσωσες. Αν δεν ήσουν εσύ, θα πίστευαν αυτήν την ηλίθια και θα με έστελναν για αναμόρφωση».

«Περίεργο για κάποια που προσπαθεί απεγνωσμένα να πέσει στον βούρκο, να χαίρεται επειδή σώθηκε» είπε και έφυγε χωρίς να περιμένει απάντηση. Δεν προσπάθησα να τον σταματήσω. Στεκόμουν και τον έβλεπα να απομακρύνεται.

Η μικρή φωτιά έσβησε κι εγώ επέστρεψα στο πηγαδάκι με τον Λαζάρ και τους φρουρούς, έξω από τον κοιτώνα μου. Καπνοί και απόνερα, απόηχοι της φωτιάς περιφέρονταν γύρω μας.

«Δεν είναι ακόμα έτοιμος» είπε ένας από τους φρουρούς στον Λαζάρ. «Οι κοιτώνες φιλοξενίας είναι κλειστοί και ακαθάριστοι, δεν περιμένουμε καλεσμένους ακόμα, και ο

κοιτώνας της Φορμπς στον τέταρτο δεν έχει καθαριστεί. Δεν μπορούμε να τη βάλουμε εκεί».

«Δεν πειράζει, θα μείνει μαζί με την Πιερς τότε, στον ανοιχτό κοιτώνα» είπε ο Λαζάρ.

«Όπα» πετάχτηκα «νομίζω ότι αυτό με αφορά. Είπατε ότι θα μείνω μαζί με την τρομοκράτισσα;» Η Νάταλι με αγριοκοίταξε. «Καλύτερα να ξαναμπώ στη φωτιά μόνη μου».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μοιραστώ το ίδιο δωμάτιο με μία τσούλα. Θα ξυπνήσω το βράδυ και θα βρω μία ντουζίνα άντρες μέσα στο δωμάτιο. Όσο τσούλα και να είναι, δεν μπορεί να κάτσει σε όλους την ίδια στιγμή. Κάποιοι θα με βιάσουν».

Ρουθούνισα από το γέλιο που ανέβηκε σαν πνίξιμο στον λαιμό μου.

«Φιλοδοξείς να σε βιάσουν κιόλας;» την κορόιδεψα. «Μην ανησυχείς, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος».

«Άλλη μία κουβέντα, Ρεμόρ, και θα μοιραστείτε το κελί της απομόνωσης» γρύλισε ο Λαζάρ.

Η τρομοκράτισσα κι εγώ κοιταχτήκαμε πλαγίως και το βουλώσαμε.

«Θα την πάρω στο δωμάτιό μου» είπε ο Ρόναλντ. «Νομίζω είναι η καλύτερη λύση». *Μην παραπονεθείς τώρα. Όχι πάλι. Ψυχραιμία.* «Βάλτε τη Νάταλι στον ανοιχτό κοιτώνα κι εγώ θα πάρω την Μέγκαν. Αύριο που θα είναι έτοιμοι οι κοιτώνες τους, θα εγκατασταθούν κανονικά εκεί».

«Ας είναι» συμφώνησε ο Λαζάρ. «Τουλάχιστον ξέρω ότι μαζί σου δεν θα τολμήσει να κάνει οτιδήποτε ανεπίτρεπτο». Με κοίταξε προειδοποιητικά για να μου επισημάνει τα λόγια του. «Έλα μαζί μου να σου δώσω άδεια για την πρόσβαση της Μέγκαν στους αντρικούς κοιτώνες και εσείς» διέταξε τους φρουρούς «ειδοποιήστε για το σιωπητήριο».

Αυθόρμητα έριξα μία ματιά έξω από το παράθυρο. Μα ήταν ακόμα μέρα, παρότι τα σύννεφα είχαν αρχίσει να μαυρίζουν και να σκοτεινιάζουν κατά τόπους διάφορα σημεία του ουρανού.

«Μα, άρχοντά μου, από τώρα;» ρώτησε ένας φρουρός επιβεβαιώνοντας την απορία μου. «Είναι μόλις μεσημέρι».

«Δεν θα πραγματοποιηθούν τα θεωρητικά μαθήματα για τους Ρεμόρ» είπε ο Λαζάρ. Τι κρίμα! Οι Λερόιλ, ταπεινοί ή βασιλικοί, έχοντας μόνο θεωρητικά μαθήματα και τεχνικά εργαστήρια στο πρόγραμμά τους, από το μεσημεριανό γεύμα κι έπειτα ήταν ελεύθεροι να διαβάσουν και να χαλαρώσουν. Ενώ εμείς προπονούμασταν από το πρωί μέχρι το μεσημέρι και ύστερα παρακολουθούσαμε τα λίγα θεωρητικά μαθήματα του προγράμματός μας, κυρίως στρατηγικές επίθεσης, άμυνας, τρόπους αντιμετώπισης τραυμάτων, συνεπώς και ανατομία. «Κανένας δεν θα βγει από τον κοιτώνα του, μέχρι να γίνουν όλες οι ανακρίσεις και να μάθουμε ποιος είναι υπεύθυνος για τη φωτιά».

Ωραία. Δηλαδή, θα μέναμε μέρες ξαπλωμένοι, αφού άφησαν την υπεύθυνη τρομοκράτισσα για να ψάχνουν μέσα στους εκατοντάδες Ρεμόρ και Λερόιλ.

Οι φρουροί έφυγαν τρεχάτοι για να εκτελέσουν τις εντολές του Λαζάρ κι εγώ μαζί με τον αδερφό μου για την άδεια παραμονής μου στους αντρικούς κοιτώνες και μετά για το δωμάτιο του αδερφού μου. Προσπάθησα στη διαδρομή να μη δείξω τα μούτρα και τη δυσφορία μου, γι' αυτό, αντί να περπατάω δίπλα του, τον ακολουθούσα κρατώντας απόσταση μερικών μέτρων. Ήλπιζα να μη γυρίσει ξαφνικά και δει πόσο υποψιασμένα τον κοιτούσα. Μα γιατί, γιατί να καλύψει τη Νάταλι;

Ο καπνός είχε αντικαταστήσει το μεγαλύτερο ποσοστό του υγιούς αναπνεύσιμου αέρα και οι θηλυκές Ρεμόρ που έμπαιναν στους κοιτώνες τους παραπονούνταν και μόρφαζαν με κάθε ανάσα τους. Το ίδιο και οι αρσενικοί, που έμπαιναν στο δικό τους διπλανό κτήριο των κοιτώνων.

Όλοι οι αρσενικοί με κοίταζαν περίεργα, όσο περίμενα στην είσοδο, ιδίως από τη στιγμή που κανένας φρουρός δεν με διέταζε να περάσω έξω. Ο Γκέιλ στεκόταν κοντά στις σκάλες και μιλούσε με τον Σεθ Έριξον, επικεντρωμένος στον συνομιλητή του και αδιαφορώντας για την αιτία που βρέθηκα εδώ, όταν όλοι οι υπόλοιποι καίγονταν να μάθουν τι ήθελε μία θηλυκή Ρεμόρ στους κοιτώνες των αρσενικών.

Ο Ρόναλντ ενημέρωνε τον επιστάτη των κοιτώνων για την αλλαγή, δείχνοντας την άδεια που είχε υπογράψει ο Λαζάρ, και έτσι δεν είχε τον νου του σ' εμένα, οπότε όταν ο Ράιαν έπεσε πάνω μου, ο αδερφός μου δεν το πρόσεξε. Κουτούλησε δήθεν κατά λάθος τον ώμο μου, το σακίδιο μου για την ακρίβεια, με τη μία και μοναδική αλλαξιά και τα ελάχιστα εσώρουχα -τα μόνα υπάρχοντά μου πλέον-, ώστε να μου περάσει μέσα στην παλάμη ένα σημείωμα. *‘ΕΛΛ ΝΑ ΜΕ ΒΡΕΙΣ ΤΟ ΒΡΑΔΥ’*, έγραφε. Ό,τι θυμάται, χαίρεται κι αυτός. Τσαλάκωσα το σημείωμα μέσα στη χούφτα μου, μετατρέποντάς το σε μικρή χάρτινη μπάλα, και του το έδωσα πίσω. Καθώς γύριζα προς τον Ρόναλντ, όμως, το χέρι του Ράιαν ζούληξε το μπράτσο μου κι εγώ κοίταξα γύρω αγχωμένη. Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με τον Γκέιλ και κατάλαβα ότι κατάλαβε.

«Τι κάνεις;» γρύλισα στον Ράιαν όσο πιο αθόρυβα, αλλά παράλληλα απειλητικά μπορούσα για να κόψει τις αγριάδες και να απομακρυνθεί διακριτικά. «Άσε με. Μας κοιτάνε. Θα μας βάλουν φυλακή».

«Τι έπαθες ξαφνικά; Τόσο καιρό μου παριστάνεις τη μοιραία και τώρα το παίζεις μυξοπαρθένα;»

«Αγοράκι μου, σου είπε κανείς ότι θέλω να κουτουπωθούμε; Αναρωτιέμαι, σε έχει αφήσει καθόλου το πουλί σου να σκεφτείς λογικά; Αν δεν θέλεις να χάσεις όλους τους πόντους σου και να μπεις φυλακή, φύγε και μη με ενοχλείς, βλάκα».

Ο Ράιαν άφησε οργισμένος το χέρι μου και απομακρύνθηκε τσαντισμένος. Όταν στράφηκα στον Γκέιλ, δεν με κοιτούσε. Δεν βρισκόταν στις σκάλες. Είχε φύγει. Μήπως πήγε να ειδοποιήσει τους φρουρούς για την τόσο στενή επαφή μου με αρσενικό Ρεμόρ;

Ο κοιτώνας του αδερφού μου δεν διέφερε καθόλου από τον δικό μου. Μικρός σε μέγεθος, ίσα για να φιλοξενεί ένα άτομο μονάχα, σε σχήμα κύβου, όπως όλοι οι κοιτώνες, με ένα μονό κρεβάτι, ένα κομοδίνο ακριβώς δίπλα του που είχε ένα μόνο συρτάρι για να φυλάσσει τα απαραίτητα, μία μονόφυλλη ντουλάπα και ένα γραφείο ακριβώς κάτω από το παράθυρο, όλα φτιαγμένα από ξύλο, ένα από τα ελάχιστα υλικά που χρησιμοποιούσαμε για τις κατασκευές μας. Ξύλο και πέτρα.

«Θα στρώσω στο πάτωμα» είπε ψυχρά ο Ρόναλντ. «Εσύ θα πάρεις το κρεβάτι».

«Γιατί;» παραξενεύτηκα. «Άρχισες τις καλοκάγαθες πράξεις;»

«Γιατί είσαι μυγιάγγιχτη και δεν αντέχω την γκρίνια σου» μου απάντησε και άπλωσε ένα σεντόνι στο πάτωμα, ακριβώς δίπλα από το κρεβάτι.

Πέταξα το σακίδιό μου στο στρώμα.

«Φαντάζομαι η Νάταλι θα είναι καλύτερη. Καθόλου μυγιάγγιχτη, αν σκεφτείς πως έβαλε ολόκληρη φωτιά. Δεν συμφωνείς;»

Ο Ρόναλντ δεν έδειξε να ταραάζεται. Συνέχισε να τεντώνει τις άκρες του σεντονιού και να τις χώνει κάτω από το κομοδίνο, το τραπέζι και το κρεβάτι, για να το κρατήσει όσο πιο σταθερό γίνεται.

«Δεν έβαλε φωτιά, είπαμε».

«Έλα τώρα, μεταξύ μας. Αφού και οι δύο ξέρουμε την αλήθεια. Ή μάλλον και οι τρεις».

«Δεν καταλαβαίνω» είπε χωρίς να με κοιτάξει, επιμένοντας να στρώνει το τέλεια στρωμένο σεντόνι.

«Εγώ καταλαβαίνω. Είναι δύσκολο, έπειτα από τόσα χρόνια ψεύτης, να πάψεις ξαφνικά να λες ψέματα».

Τότε γύρισε και με κοίταξε.

«Και πάλι δεν καταλαβαίνω».

«Είπες ψέματα ότι η Νάταλι ήταν μαζί σου μετά την προπόνηση».

«Δεν ήταν ψέματα».

Σταύρωσα τα χέρια κάτω από το στήθος, σε μία στάση που ονόμαζα ανακριτική.

«Όχι; Αναρωτιέμαι τότε, πότε προλάβετε να βρεθείτε;»

Ο Ρόναλντ γύρισε ξανά στο σεντόνι και παρίστανε ότι το έστρωνε στα τσαλακωμένα σημεία.

«Μετά την προπόνηση».

Γέλασα ανακριτικά.

«Περίεργο που στο *‘μετά την προπόνηση’* ήταν μαζί μου και μου έδειχνε πόσο σκύλα μπορεί να γίνει».

«Είπα, η Νάταλι ήταν μαζί μου. Τέλος κουβέντας».

«Και τι έκανε μαζί σου; Είστε φιλαράκια τώρα; Καταστρώνετε μαζί σχέδια για το πώς θα με ξαποστείλετε μία ώρα αρχύτερα;»

Ο Ρόναλντ πάλι γύρισε και με κοίταξε.

«Ειλικρινά, ακούς τι λες; Να καταστρώνω σχέδιο εγώ, που παλεύω να σε κρατήσω εδώ, για να διώξω εσένα που παλεύεις να το σκάσεις από ‘δω».

Για μερικά δευτερόλεπτα επεξεργαζόμουν στο κεφάλι μου αυτό που άκουσα. Μετά κατάλαβα πόσο μεγάλη μαλακία πέταξα. Πράγματι, δεν προσπαθούσε να με διώξει. Αν περνούσε από το χέρι του, θα με έδενε με αλυσίδες για να επιβεβαιώσει την παραμονή μου εδώ. Τότε τι στα κομμάτια ήθελε από αυτήν και την κάλυπτε;

Κάθισα στο κρεβάτι ξεφυσώντας βαριά από τις σκέψεις που είχαν κάνει το κεφάλι μου κουβάρι.

«Δεν σε ενοχλώ, δεν με ενοχλείς και κοιμόμαστε» είπε τελεσίδικα ο Ρόναλντ. «Και μη διανοηθείς να το σκάσεις. Δεν θέλεις να με δεις να θυμώνω».

Ξάπλωσα στο κρεβάτι γυρνώντας του την πλάτη και σκεπάστηκα με το σεντόνι του, όμως μετά από λίγο χρειάστηκε να φορέσω όσα ρούχα είχα για να μην κρυώνω. Ο Ρόναλντ δεν είχε κουβέρτα στον κοιτώνα του όπως εγώ, πράγμα βάρβαρο για τον ύπνο μου. Το μόνο καλό ήταν ότι έπειτα από το ξενύχτι μου, θα χόρταινα ύπνο.

«Α» είπε ξαφνικά ο Ρόναλντ και πετάχτηκε από το σεντόνι. «Παρά λίγο να το ξεχάσω. Τα συμπληρώματά σου». Έπιασε από το συρτάρι του κομοδίνου του δύο πλαστικά κουτιά σε σχήμα κυλίνδρου και ένα παραλληλόγραμμο πλακουτσωτό και έτεινε το χέρι του προς το μέρος μου. Σαν Ρεμόρ ήμουν αναγκασμένη κάθε πρωί να πίνω κάποια ειδικά συμπληρώματα διατροφής, που βοηθούσαν τόσο στην γρηγορότερη ανάπτυξη

των μυών και της σωματικής δύναμής μας, όσο και την ενδυνάμωση του οργανισμού μας. Γι' αυτό όλοι οι Ρεμόρ αναπτύσσονταν τόσο σύντομα οργανικά και σωματικά. Αν μπορούσαν αυτά τα χάπια να κάνουν κάτι και με το στήθος μου, θα ήμουν η πιο ευτυχισμένη Ρεμόρ του πλανήτη.

Πήρα τις τρεις συσκευασίες και σάστισα ελαφρώς που ο αδερφός μου, που μισούσα, φρόντιζε πράγματα σημαντικά για εμένα, τα οποία εγώ αμελούσα συνεχώς.

«Καλά» είπα λίγο χαμένη ακόμα με την κίνησή του. «Ευχαριστώ. Θα... θα μπορούσα να πιω από τα δικά σου».

Οι κόρες των ματιών του Ρόναλντ άνοιξαν περισσότερο από το συνηθισμένο.

«Δεν θα το κάνεις ποτέ αυτό» απαίτησε.

«Για να μην ταλαιπωρείσαι το είπα» απάντησα κάπως διστακτικά.

«Δεν ταλαιπωρούμαι. Θα πίνεις μόνο από αυτά. Δεν θα πεις ποτέ από άλλον ούτε θα δώσεις να πουν τα δικά σου».

Έσμιξα τα φρύδια.

«Γιατί όχι;»

Τον είδα να ηρεμεί, λες και συνειδητοποίησε πόσο παράλογος ήταν.

«Χάνεις τον λογαριασμό αν δανείζεις ή δανείζεσαι χάπια» δικαιολογήθηκε. Αυτό ήταν όλο; Δεν έπρεπε να χάσω τον λογαριασμό; «Δεν θα πεις ποτέ χάπια άλλου. Θα πίνεις μόνο αυτά που θα σου φέρνω εγώ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Πετάχτηκα από το κρεβάτι του Ρόναλντ με την καρδιά μου στα πρόθυρα της έκρηξης, να χοροπηδάει από την τρομάρα που προκάλεσε ο ξαφνικός της σειρήνας, που μόλις άρχισε να ουρλιάζει.

Η σειρήνα; Πάλι; Δεν θα άφηναν μέρος για μέρος σήμερα που να μην κάψουν;

«Τι Διάολο;»

«Μέγκαν!» με επέπληξε ο Ρόναλντ. Το να αναφέρομαι στον Διάβολο, μία δαιμονική οντότητα των ανθρώπων άγνωστη για εμάς, ήταν λίγο ριψοκίνδυνο. Κανείς δεν έπρεπε να υποψιαστεί ότι είχα ζήσει με τους ανθρώπους.

Ο ήχος της σειρήνας εντάθηκε και αυθόρμητα ο Ρόναλντ δίπλα μου βούλωσε τ' αυτιά του με τα χέρια, μία κίνηση που μιμήθηκα αμέσως.

«Τι είναι;» ρώτησα, βασικά ούρλιαξα για να ακουστό.
«Φωτιά;»

«Σειρήνα έκτατης ανάγκης» φώναξε ο Ρόναλντ. «Κάτι έγινε».

Τον κοίταξα με ύφος ‘και βέβαια κάτι θα έγινε, εξυπνάκια, αλλιώς δεν θα βαρούσαν οι σειρήνες’.

Ανάστατοι βγήκαμε και οι δύο έξω από τους κοιτώνες, χωρίς να αλλάξουμε. Ο αδερφός μου φορούσε μία απλή φόρμα με ένα φανελάκι κι εγώ όλα τα ρούχα μου το ένα πάνω από το άλλο. Πρώτα φανελάκια, μετά μπλούζες και φούτερ και τέλος της ζακέτα μου. Μαζί μας αναστατώθηκε το πλήθος όλων των αντρών Ρεμόρ των κοιτώνων. Φρουροί τριγύριζαν ανάμεσά μας και φώναζαν. «Τι συμβαίνει πια μ’ εσάς, μαθητευόμενοι;». Άλλοι φρουροί αναζητούσαν τον Λαζάρ, μερικοί έλεγαν ότι έχει ειδοποιηθεί, ρωτούσαν μεταξύ τους αν τον είδαν και απαιτούσαν να βρεθεί αμέσως. Τόσο δύσκολο ήταν να σκεφτούν ότι τέτοια ώρα θα κοιμόταν στο διαμέρισμά του;

Στο προαύλιο, ακριβώς έξω από τους κοιτώνες των θηλυκών Ρεμόρ, περίμεναν ήδη όλες οι μαθητευόμενες Ρεμόρ, όμοια ντυμένες με απλές για ύπνο φόρμες. Παραδίπλα, στους μεικτούς κοιτώνες των ταπεινών Λερόιλ, έτρεχαν όλοι προς το μέρος μας για να δουν τι συμβαίνει. Ο κύκλος γύρω από την είσοδο των κοιτώνων των θηλυκών Ρεμόρ μεγάλωνε, όσο Λερόιλ και Ρεμόρ συγκεντρώνονταν, με τους περισσότερους να σπρώχνουν για να κερδίσουν μία θέση μπροστά και να καταλάβουν τι έγινε.

Σπρωξίματα διαδέχτηκαν τις φωνές, τις απορίες και τις ερωτήσεις μας. Λερόιλ και Ρεμόρ τσαλαπατήθηκαν, οι περισσότεροι γκρίνιαξαν, αλλά στο τέλος όλοι έκαναν στην άκρη για να περάσει ο Λαζάρ με τον γιο του τον Τζέισεν και τη συνοδεία μερικών φρουρών. Η φόρμα που φορούσε

επιβεβαίωνε τη σκέψη μου πως βρισκόταν ήδη στο διαμέρισμά του. Αμέσως μία ντουζίνα φρουρών πετάχτηκε έξω από τους κοιτώνες των θηλυκών Ρεμόρ κρατώντας κάτι μαζί τους. Ή μάλλον κάποιους.

Τον λόγο της αναστάτωσης.

Όλοι όσοι βρισκόμασταν εδώ, η μισή ακαδημία δηλαδή, σωπάσαμε, λες και τηρήσαμε όλοι μεταξύ μας συμφωνία σιωπής. Τρόμος με πάγωσε και κοκάλωσα δίπλα στον αδερφό μου. Μουρμουρητά, επιφωνήματα έκπληξης και τρομοκρατημένα βλέμματα έδωσαν πνοή στην εικόνα που βλέπαμε όλοι μπροστά μας.

«Ράιαν» ψέλλισα.

«Νταϊάνα!» ούρλιαξε η Έμιλυ Πάρτνερ όπως έσπρωχνε το πλήθος για να περάσει μπροστά. Ο Γκέιλ και ο Σεθ έτρεξαν πίσω της.

Ο Ράιαν και η Νταϊάνα, η φίλη της Έμιλυ, ήταν μισόγυμνοι, πεσμένοι στη μέση του κύκλου που είχαμε δημιουργήσει όλοι εμείς έξω από τους κοιτώνες των Ρεμόρ. Ο Ράιαν χτυπημένος στο πρόσωπο και τον κορμό, φορούσε μόνο την κάτω φόρμα του, ενώ η Νταϊάνα ήταν μόνο με τα εσώρουχα.

Ρεμόρ με Ρεμόρ.

Πρόλαβαν να ζευγαρώσουν; Δεν μπορεί να πρόλαβαν.

Χωρίς να το καταλάβω, η παλάμη μου σκέπασε το στόμα μου, για να μην αφήσω το σοκ να φανεί στους υπόλοιπους. Δεν πρόσεξα ότι κανείς δεν με παρατηρούσε, ούτε νοιαζόταν για τις αντιδράσεις μου. Ήταν όλοι το ίδιο σοκαρισμένοι και τρομοκρατημένοι.

Οι φρουροί έριξαν κάτω τον Ράιαν κι εγώ έσπευσα να τον βοηθήσω, όμως το μόνο που έκανα ήταν να γονατίσω δίπλα του πελαγωμένη.

«Τι έκανες;» ψιθύρισα απελπισμένη. «Βλάκα, βλάκα, τι έκανες;» Ο Ράιαν ανέβασε το βλέμμα του πάνω μου και είδα δάκρυα να γυαλίζουν στα μάτια του. Η Νταϊάνα έκλαιγε φανερά.

«Φορμπς!» με επέπληξε ο Λαζάρ.

«Πας καλά;» με ρώτησε ο Τζέισεν, ενώ με απομάκρυνε από τον Ράιαν. Άφησα τον Τζέισεν να με κρατήσει δίπλα του, χωρίς αντιρρήσεις. Είχα πελαγώσει τόσο, που δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω.

«Μακριά τα χέρια σου, Λαζάρ» γρύλισε ο Ρόναλντ και με ένα χτύπημα κατέβασε τα χέρια του Τζέισεν από πάνω μου.

«Άρχοντά μου;» ρώτησε ένας φρουρός και όλοι στραφήκαμε στον Λαζάρ. Είχα την εντύπωση ότι τόση ώρα ο Λαζάρ προσπαθούσε να περάσει απαρατήρητος. Όμως, ήρθε η ώρα της κρίσης. Κατάπие και ξερόβηξε, ορθώνοντας το παράστημά του. Η μιζέρια και η θλίψη των δευτερολέπτων αυτών αντικαταστάθηκαν από αποφασιστικότητα και αυστηρότητα. Τρομοκρατήθηκα από τη συνειδητοποίηση. Θα τους καταδίκαιζε.

Η ερώτηση του φρουρού ήταν ολοφάνερη, παρότι δεν διατυπώθηκε ποτέ. Τι έπρεπε να κάνουν τώρα με αυτούς; Το να ζευγαρώσουν δύο Ρεμόρ ήταν το δεύτερο μεγαλύτερο αμάρτημα που μπορούσε να διαπράξει κάποιος από την κοινωνίας μας, μετά την επαφή με το ανθρώπινο είδος. Και μπορεί τυπικά να ήταν δεύτερο στη λίστα με τα εγκλήματα, πρακτικά, όμως, ήταν το μεγαλύτερο με διαφορά από τα υπόλοιπα. Το πιο σκανδαλώδες. Η απόπειρά μου να το σκάσω ήταν παράπτωμα. Το να ζευγαρώσεις με Ρεμόρ ήταν έγκλημα. Ισοδυναμούσε με συμμαχία με τον εχθρό, ενίσχυες τον εχθρό, τον πολλαπλασίαζες, αφού όταν δύο Ρεμόρ ζευγάρωναν μεταξύ τους, το μωρό που θα ερχόταν στον κόσμο θα ήταν άνθρωπος,

εξαιτίας των περισσότερων ανθρωπίνων κυττάρων στον οργανισμό μας. Μπορεί να είχαμε στοιχεία και από τις δύο φυλές, να ήμασταν κάτι ανάμεσα σε Λερόιλ και άνθρωπο, αλλά τα γονίδιά μας ήταν κατά κύριο λόγο ανθρώπινα. Γι' αυτό οι εκπαιδευτές πάσχιζαν να μας κρατήσουν σε απόσταση. Η μόνη φυλή με την οποία μπορούσαμε να ζευγαρώσουμε ήταν οι Λερόιλ για να γεννήσουμε Ρεμόρ, μελλοντικούς πολεμιστές.

«Ακολουθείστε τη νομική διαδικασία» διέταξε ο Λαζάρ. Δεν υπήρχε ίχνος δισταγμού στη φωνή του. Μα πώς μπορούσε να είναι τόσο σκληρός;

Η Νταϊάνα κλαψούρισε περισσότερο και ο Ράιαν έριξε το κεφάλι μπροστά για να κρύψει τα δάκρυα. Οι μαθητευόμενοι Ρεμόρ γύρω μας τρομοκρατήθηκαν περισσότερο.

«Σας παρακαλώ!» τσίριξε η Έμιλυ και αυτήν τη φορά έφτασε την Νταϊάνα και προσπάθησε να την προστατέψει κρατώντας την αγκαλιά και απομακρύνοντας τα χέρια των φρουρών που την τραβούσαν. Απομάκρυναν την Έμιλυ και έπιασαν τον Ράιαν και την Νταϊάνα με κινήσεις επιθετικές. Ήταν εγκληματίες τώρα. Στιγματισμένοι προδότες.

«Όχι» τους σταμάτησα και ξέφυγα από τον κλοιό που είχαν δημιουργήσει δίπλα μου ο Ρόναλντ και ο Τζέισεν. Η Έμιλυ από την άλλη πλευρά πάλευε να ξεφύγει από τον Γκέιλ και τον Σεθ που τώρα τη συγκρατούσαν για να μην επιτεθεί στους φρουρούς. «Δεν μπορείτε να τους βάλετε στη φυλακή για μία βλακεία» αντέδρασα. «Δεν... δεν πρόλαβαν να ζευγαρώσουν. Βάλτε τους στην απομόνωση για λίγο και δεν θα το ξανακάνουν».

«Δεν μιλάμε για παράπτωμα, Φορμπς», με επέπληξε ο Λαζάρ. «Οι νόμοι στο συγκεκριμένο θέμα είναι αυστηροί. Οι παραβάτες θα τιμωρηθούν με φυλάκιση, προς παραδειγματισμό και των υπολοίπων».

«Μα ήταν η πρώτη φορά. Δώστε τους μία ευκαιρία ακόμα», ικέτευσα.

Σιωπή απλώθηκε. Μία λάμψη ελπίδας παιχνίδισε στα μάτια των κρατουμένων και της Έμιλυ όσο ο Λαζάρ έδειχνε να το σκέφτεται.

«Δεν είσαι εδώ για να μου λες τι να κάνω, Φορμπς!» ούρλιαξε όμως και έφυγε με μεγάλες δρασκελιές. Ήμουν σίγουρη ότι, εκτός από μένα, και όλοι οι υπόλοιποι ζάρωσαν στο άκουσμα της φωνής του.

Οι φρουροί τράβηξαν τον Ράιαν και την Νταϊάνα. Πίσω τους η Έμιλυ ούρλιαξε και παρακαλούσε να αφήσουν τη φίλη της. Ο Γκέιλ και ο Σεθ αναγκάστηκαν να την τραβήξουν για να την ξεκολλήσουν από τους φρουρούς, πριν τιμωρηθεί για την ασέβειά της και την ανυπακοή στους νόμους. Η Νταϊάνα έκλαιγε και πάλευε να τρέξει στην Έμιλυ, ενώ από την άλλη ο Ράιαν προσπαθούσε να φανεί γενναίος, καθώς άφηνε τους φρουρούς να τον σέρνουν. Η Έμιλυ έπεσε στο έδαφος κλαίγοντας και ούτε οι φίλοι της δεν μπορούσαν να την αγκαλιάσουν, από φόβο, μήπως τους υποψιαστούν για παραβάτες του νόμου.

«Αν τους τη χάριζε, θα παρέβαιναν όλοι τον νόμο. Από τη στιγμή που υπάρχουν μάρτυρες, πρέπει να είμαστε σκληροί» προσπάθησε ο Τζέισεν να δικαιολογήσει τον πατέρα του.

«Γι' αυτό φρόντισαν να ειδοποιήσουν όλη την ακαδημία για το έγκλημα», κορόιδεψα ολότελα πικραμένη. «Μπορούσαν να μη χτυπήσουν τη σειρήνα».

«Έπρεπε να ειδοποιηθεί ο πατέρας μου. Είχε φύγει από το γραφείο και αυτός ήταν ο μόνος τρόπος».

Με ένα ειρωνικό ρουθούνισμα που δήλωνε πόσο γελοία έβρισκα τη δικαιολογία του Τζέισεν, έφυγα από κοντά του και έτρεξα στην Έμιλυ. Γονάτισα κάτω, μπροστά της, για να πάρω

τη θέση που κανένας αρσενικός Ρεμόρ δεν μπορούσε να πάρει εκείνη τη στιγμή μπροστά σε κόσμο, όσο φίλος της κι αν ήταν. Την αγκάλιασα. Η Έμιλυ κρεμάστηκε ολοκληρωτικά από πάνω μου, κι ας ήμουν μία απλή αντιπαθητική γνωστή για εκείνη. Κι ας είχε θυμώσει μαζί μου το πρωί, που εξαιτίας μου αναγκάστηκε να αλλάξει τραπέζι. Μάλλον δεν πρόσεξε καν ποιος την αγκάλιασε.

Το σώμα μου τρανταζόταν από τους δυνατούς λυγμούς της. Ένιωσα κιόλας την μπλούζα μου στο ύψος του ώμου να βρέχεται από τα δάκρυά της και την έσφιξα περισσότερο στην αγκαλιά μου, αντλώντας κι εγώ δύναμη από αυτήν την επαφή. Ήξερα πως σε κάτι τέτοιες στιγμές είναι καλύτερα να μην έχεις φίλους. Δεν πονάς με τον πόνο τους.

Όμως εγώ γιατί πονούσα τώρα; Γιατί κρατιόμουν να μην κλάψω;

Ο Γκέιλ και ο Σεθ στέκονταν από πάνω μας, μας κοίταζαν γεμάτοι ανησυχία και λύπη, αδυνατώντας να κάνουν οτιδήποτε για να απαλύνουν τον πόνο της φίλης τους.

Οι φρουροί που έμειναν πίσω διέταζαν όλους τους Ρεμόρ και Λερόιλ να επιστρέψουν στους κοιτώνες τους, αλλά κανένας Ρεμόρ δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Στέκονταν σιωπηλοί γύρω μας, σαν ένα τείχος που κρατούσε μακριά τους φρουρούς. Σαν να συμπαραστέκονταν νοερά στην Έμιλυ. Σαν να έστελναν μηνύματα ελπίδας στον Ράιαν και την Νταϊάνα. Αντιδρούσαν στα σπρωξίματα των φρουρών. Κανένας δεν άφησε τους φρουρούς να πλησιάσουν εμένα και την Έμιλυ. Μας προστάτευαν.

Κρατούσα το κεφάλι χαμηλά για να μην προσέξουν τα βουρκωμένα μάτια μου. Όταν έστρεψα το βλέμμα στους φρουρούς, είδα τον Ράιαν και την Νταϊάνα να απομακρύνονται με τη βία. Να σέρνονται στις πέτρες και τα χώματα.

Δεν ξέραμε αν και πότε θα τους ξαναβλέπαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Τα μουρμουρητά, οι φωνές και οι πολυλογίες από την τραπεζαρία ακούστηκαν μόλις πέρασα το κατώφλι της εισόδου του κεντρικού κτηρίου. Όμως, η σημερινή οχλοβοή διέφερε από των υπολοίπων ημερών. Έλειπε το γέλιο των Ρεμόρ. Δεν ακούγονταν τα ηλίθια σχόλια, ούτε αστεία. Και κανένας Ρεμόρ δεν μιλούσε. Όσοι είχαν ακόμα όρεξη για συζήτηση, Λερόιλ μόνο, περιορίζονταν στο γεγονός της χθεσινής βραδιάς, οι περισσότεροι, όμως, παρέμεναν βουβοί και σκυμμένοι πάνω από τα γεμάτα πιάτα τους.

«Τρώτε!» διέταξε ένας φρουρός τους Ρεμόρ που δεν έβαζαν μπουκιά στο στόμα τους και έπειτα με έσπρωξε για να πάω στον μπουφέ. «Μη νομίζετε ότι θα σας λυπηθούμε όταν σωριαστείτε κάτω!»

Μόνο οι βασιλικοί Λερόιλ δεν έδιναν δεκάρα για κανέναν μας.

«Και γιατί πήγε με έναν ταπεινό Ρεμόρ, η ανόητη;» ρώτησε παραξενεμένος ένας από τους βασιλικούς γόνους. «Ας ερχόταν μαζί μου και θα την περιποιούνται καλά».

Στο τραπέζι των βασιλικών γόνων όλοι γέλασαν. Δεν έπρεπε να μιλήσω, σκεφτόμουν καθώς περνούσα από το τραπέζι τους. Δεν έπρεπε να μιλήσω. Δεν έπρεπε να μιλήσω.

«Ίσως γιατί ούτε μία ταπεινή Ρεμόρ δεν αντέχει στην ιδέα να την αγγίξεις, σιχαμένη βρωμολερόιλ» πετάχτηκα. Μα δεν κρατήθηκα! Κι εκείνος βρήκε τη στιγμή που περνούσα μπροστά από το τραπέζι τους για να μιλήσει.

Όλο το βασιλικό τραπέζι στράφηκε πάνω μου. Τι το ‘θελα να περάσω από εκεί;

«Τι είπες, ασήμαντη Ρεμόρ;» ρώτησε αργά ο Λερόιλ. Τα ασημένια μάτια του έπεσαν μισόκλειστα επάνω μου.

«Υπάρχει και σημαντικός Ρεμόρ για σας;» αντέδρασα.

«Τι είπες, Ρεμόρ» διόρθωσε. Όμως, χωρίς το ασήμαντη, η καταγωγή μου ακουγόταν σαν βρισιά από το στόμα του βασιλικού Λερόιλ.

«Δεν άκουσες, Λερόιλ; Ή απλά χρειάζεσαι χρόνο για να το επεξεργαστείς; Μα νόμιζα ότι εσείς ήσασταν οι έξυπνοι της υπόθεσης. Μάλλον ήταν μπούρδες τελικά».

Μερικοί βασιλικοί γόνοι με κοίταξαν έκπληκτοι και άλλοι γέλασαν, περιμένοντας από τον ηλίθιο Λερόιλ να ανταποδώσει την προσβολή.

«Νομίζω πως θέλω να ακούσω την απάντηση, Νταγκ», πετάχτηκε ο Τζέισεν και γελώντας έγειρε πίσω στο κάθισμά του, για να απολαύσει περισσότερο τη στιγμή. «Αυτό θα έχει πλάκα».

«Έχουν μούτρα να μας κρίνουν οι μπάσταρδοι;» ρώτησε με αλαζονικό ύφος αυτός ο Νταγκ τον Τζέισεν. Ο Τζέισεν γέλασε και οι βασιλικοί γόννοι άρχισαν να μουρμουρίζουν και να χλευάζουν, νεύοντας θετικά. Ο Τζέισεν με κοίταξε και η μία πλευρά των χειλιών του πήρε ανηφορική κλίση, σχηματίζοντας μισό χαμόγελο, φανερά ευχαριστημένος με την ταπείνωσή μου.

«Μάλλον η Ρεμόρ πρέπει να έρθει το βράδυ στο διαμέρισμά μου για να της θυμίσω ποια είναι η δουλειά της» είπε ένας Λερόιλ από την κλίκα τους.

«Δεν έμαθαν ακόμα ότι τους έχουμε μόνο για να πολεμούν και να γεννάνε;» πρόσθεσε ο Νταγκ. «Μήπως πρέπει να εισηγηθούμε τον διπλασιασμό των προπονήσεων; Ή μήπως να σταματήσουμε να κάνουμε χάρη στις Ρεμόρ και να πάψουμε να τις πηδάμε;»

Ο τρόπος που αναφερόταν σ' εμάς, σαν να ήμασταν αντικείμενα, έκανε τις γροθιές μου να σφίξουν. Τα ελάχιστα λογικά κύτταρα του εγκεφάλου μου, που ούρλιαζαν να το βουλώσω, παραγκωνίστηκαν από την ένταση του συναισθήματος και την ανάγκη να ορμήσω σ' εκείνον τον σιχαμένο Λερόιλ.

Ένα μαχαίρι, όμως, έσκισε τον αέρα ακριβώς δίπλα από το αυτί μου, πέρασε ενδιάμεσα από τα κεφάλια των βασιλικών Λερόιλ. Οι Λερόιλ πετάχτηκαν όρθιοι έντρομοι, οι Ρεμόρ σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, οι φρουροί κινήθηκαν προς την απειλή, το μαχαίρι συνέχισε την πορεία του περνώντας σκιστά δίπλα από το πρόσωπο του Νταγκ και καρφώθηκε στον τοίχο πίσω του. Ο Νταγκ είχε κοκαλώσει στη θέση του με τα μάτια γουρλωμένα. Παγωμένοι ακόμα οι βασιλικοί κοίταξαν τον αδερφό μου πίσω μου.

«Τι τρέχει;» απαίτησε να μάθει ο επόπτης.

«Ενοχλητικά έντομα» είπε ο αδερφός μου αδιάφορα. «Δεν μπορώ να τ' ακούω να βουίζουν στ' αυτιά μου».

«Πώς τολμάς;» τσίριξε ο Νταγκ και επιτέλους ξεκόλλησε από τη θέση του και πετάχτηκε όρθιος.

Ο Ρόναλντ τον κοίταξε γεμάτος προσποιητή απορία.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν αναφερόμουν σ' εσάς, πρίγκιπα, αλλά σ' εκείνο εκεί το έντομο». Έδειξε πίσω μόνο με το βλέμμα του. Στον τοίχο, πίσω από τη λεπίδα του μαχαιριού βρισκόταν κομματιασμένο ένα έντομο. «Άλλωστε ποιος θα τολμούσε να αναφερθεί σ' εσάς με την προσφώνηση έντομο;»

Οι Ρεμόρ άρχισαν να γελάνε, χωρίς να αναπαράγουν ήχους, και ο Μιράζ κάθισε ντροπιασμένος πίσω στη θέση του. Ο Τζέισεν κατένευσε διασκεδάζοντας, σαν να μου λέει *‘καλά τα καταφέρατε αυτήν τη φορά’*. Δεν θύμωσε μαζί μας, ούτε υπερασπίστηκε τον Νταγκ. Ανάμεσα σε Λερόιλ υπήρχαν μόνο αντιζηλίες, πισώπλατες μαχαιριές και κεκαλυμμένες συμμαχίες, ποτέ φιλίες ή συντροφικότητα. Εκείνα τα πλάσματα επιθυμούσαν το καλύτερο μόνο για τους εαυτούς τους.

Ο Ρόναλντ μού ένευσε να μπω βαθύτερα στην αίθουσα. Σαρώνοντας την αίθουσα, είδα τον Γκέιλ καθισμένο στο συνηθισμένο τραπέζι του να με κοιτάζει. Ο Σεθ δίπλα του χαμογέλασε θλιμμένα και ένευσε προς την Έμιλυ που καθόταν μόνη σε ένα τραπέζι παραδίπλα, με το πρόσωπό της χωμένο στις παλάμες, τα μαλλιά της ανάκατα και, αν μπορούσα να κρίνω καλά από τόσο μακριά, η πλάτη της τρανταζόταν. Δεν είχε κουνηθεί από τη θέση της, ούτε την ώρα της αναταραχής. Καταλάβαινα ότι ο Σεθ και ο Γκέιλ δεν μπορούσαν να την πλησιάσουν εξαιτίας των φρουρών.

Πήγα εγώ κοντά της, αφού πρώτα πήρα τον τελευταίο δίσκο με το μικρό κομμάτι κρέας. Μόλις ακούμπησα τον δίσκο στο τραπέζι της Έμιλυ, κάποιος με έσπρωξε και παραπάτησα.

«Ωχ, με συγχωρείς» είπε με προσποιητή μεταμέλεια η Νάταλι. Το γεγονός ότι δεν είχα κουράγιο ούτε διάθεση να βρίσω, έδειχνε πόσο με είχε εξαντλήσει η συμπεριφορά της. Ούτε ένα γεγονός σαν το χθεσινό δεν ήταν ικανό να την κάνει να μη φέρεται σαν σκύλα. Κάθισα στη θέση δίπλα στην Έμιλυ, χωρίς να δώσω ίχνος σημασίας στη Νάταλι.

«Είναι το τελευταίο, αλλά δεν πειράζει» είπα στην Έμιλυ. Θα το μοιραστούμε».

Η Έμιλυ σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε. Προσπάθησα να δείχνω ανέκφραστη στα σοκαριστικά πρησμένα και κατακόκκινα μάτια της.

«Δεν σου ζήτησα φαγητό, Φορμπς. Άσε με μόνη».

Κρύφτηκε πάλι στα χέρια της και έγειρε πάνω στο τραπέζι. Με έναν αναστεναγμό, κοίταξα μπροστά αναζητώντας βοήθεια στον Γκέιλ ή τον Σεθ, όμως το μόνο που μπορούσαν να κάνουν εκείνοι ήταν να με κοιτάζουν ανήσυχοι. Ο Γκέιλ ένευσε να επιμείνω.

«Καλά, θα σε βοηθήσω λίγο, αλλά θα φας το υπόλοιπο εσύ» είπα στην Έμιλυ καθώς άρπαζα το ψωμί, μασουλώντας το λαίμαργα και...

Ψωμί; Μα εγώ δεν είχα βάλει στον δίσκο μου ψωμί.

Στο επόμενο κλείσιμο του σαγονιού ένιωσα κάτι κρατσανιστό να πιέζεται από τα δόντια μου. Το εσωτερικό του ψωμιού που κρατούσα ήταν άδειο από κόρα, μαύρο, και ένα ζουζούνι κομμένο επέπλεε ανάμεσα στις ίνες του κομματιού που κρατούσα.

Έφτυσα το κομμάτι πάνω στον δίσκο και όλοι στην τραπεζαρία θορυβήθηκαν και με κοίταξαν με περιέργεια. Ακόμα και η Έμιλυ τινάχτηκε πάω. Η Νάταλι ξέσπασε σε γέλια.

«Ανάθεμά σε!» έβρισα και συνέχισα να φτύνω τα σιχαμερά πόδια από το... Τι στον Διάολο έτρωγα; «Ανάθεμα

σε, Πιερς, ούτε σήμερα δεν μπορείς να σταματήσεις να είσαι σκύλα;»

«Ω, εγώ απλώς ήθελα να ελαφρύνω λίγο την κατάσταση».

«Θα σε σκοτώσω!»

Η Έμιλυ πήγε να με πιάσει, όμως πρόλαβα και όρμησα στη Νάταλι, αυτή έκανε στο πλάι γελώντας και όλοι στην τραπεζαρία σηκώθηκαν από τα τραπέζια τους. Οι Λερόιλ ζητωκραυγάζοντας για καβγά και οι Ρεμόρ ανήσυχοι.

«Τι στα κομμάτια σ' έχει πιάσει μαζί μου;» φώναξα και προσπάθησα να τη χτυπήσω ξανά, μόνο που η γροθιά μου δεν βρήκε τον στόχο της. «Γιατί δεν με παρατάς ήσυχη;»

«Νομίζω ότι ένα πόδι κρέμεται από τα χείλη σου», με κορόιδεψε η Νάταλι κι εγώ έσπρωξα το τραπέζι, πετώντας το πέρα. Η Έμιλυ τσίριξε, οι Ρεμόρ που βρίσκονταν κοντά πήδηξαν πίσω για να αποφύγουν το τραπέζι, οι φρουροί έτρεξαν κατά πάνω μας κι εγώ όρμησα μπροστά.

Και τότε, ένα χέρι, το μοναδικό χέρι που θα μπορούσε να με συγκρατήσει τώρα, με έπιασε από το μπράτσο και με κράτησε πίσω. Ο Ρόναλντ πήρε τη θέση μου απέναντι από τη Νάταλι και την κοίταξε προειδοποιητικά.

«Ήταν η τελευταία φορά» της γρύλισε και η Νάταλι μισόκλεισε τα μάτια καθώς τον κοιτούσε. Η φωνή του Ρόναλντ και ο επιτακτικός του τόνος έμοιαζαν ικανά να τη βάλουν στη θέση της, όμως δεν μου αρκούσε. Ήθελα να την πονέσει. «Δεν θα σε ξαναδώ κοντά της. Αν έχεις κάποιο πρόβλημα, έλα να τα βάλεις μαζί μου. Αυτή δεν σου φταίει».

«Όλοι μού φταίτε!» φώναξε η Νάταλι. Ο Ρόναλντ μουρμούρισε κάτι που δεν άκουσα, έπιασε το μπράτσο της Νάταλι και την έσυρε έξω από την τραπεζαρία τόσο άγρια κι όμως τόσο προσεκτικά. Μπορούσε να τη σύρει στο πάτωμα, να τις τραβήξει τα μαλλιά - όλοι γνωρίζαμε τι ήταν ικανός να κάνει

όταν ήθελε -, αλλά φρόντιζε ο τρόπος που την κρατάει να είναι ήπιος και γεμάτος ένταση συνάμα, τόσο ώστε η Νάταλι να καταλάβει ότι δεν αστειεύεται, αλλά να μην την τραυματίσει κιόλας.

«Τι συνέβη *πάλι*, Φορμπς;» απαίτησαν να μάθουν οι φρουροί τονίζοντας τη λέξη *πάλι*.

«Τίποτα», πετάχτηκε ο Τζέισεν και ήρθε δίπλα μου. «Όλα καλά». Ένευσε στους φρουρούς κι εκείνοι, λες και ήταν δούλοι του, υποκλίθηκαν και έφυγαν από την τραπεζαρία. Η ένταση υποχώρησε και οι περισσότεροι μαθητευόμενοι επέστρεψαν στις θέσεις τους, εκτός από εκείνους που ξεκίνησαν για τις αίθουσες προπόνησης πριν ακόμα χτυπήσει το κουδούνι.

Σκούπισα με την ανάστροφη της παλάμης μου το στόμα μου και έστρωσα τη φόρμα και το κοντομάνικο φανελάκι που φορούσα. Προτού σκύψω για να πιάσω από το πάτωμα το μικρό σακίδιό μου που έριξα όταν πετάχτηκα για να χτυπήσω τη Νάταλι, ο Τζέισεν πρόλαβε να το αρπάξει και να μου το προσφέρει. Πρέπει να έδειχνα επιφυλακτική καθώς έπαιρνα από το χέρι του το λουρί του σακιδίου μου. Τώρα που στεκόμασταν κοντά έδειχνα υπερβολικά κοντή δίπλα στο σχεδόν δίμετρο ανάστημά του, όμοιο με του αδερφού μου.

«Ευχαριστώ», με ειρωνεύτηκε αφού εγώ δεν τον ευχαρίστησα.

«Παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα» απάντησα με την ίδια υπεροψία. Ο Τζέισεν γέλασε και το πρόσωπό του ομόρφυνε ακόμα περισσότερο.

«Έτσι ευχαριστείς εσύ αυτούς που σε βοηθάνε;» ρώτησε.

«Εσύ βοηθάς μόνο και μόνο για να πάρεις την ανταμοιβή;», αντιγύρισα και τον έκανα να γελάσει ξανά.

Με κοίταξε από πάνω ως κάτω. Το γέλιο του είχε εξαφανιστεί τώρα, αν και ένα αμυδρό χαμόγελο είχε

αποτυπωθεί στο πρόσωπό του που τον έκανε να μοιάζει πονηρός.

«Εξαρτάται πόσο καλό είναι αυτό που έχεις να προσφέρεις».

«Μου περίσσεψαν κάτι γροθιές από πριν. Τι λες;»

«Τζέσε, γλυκέ μου» είπε μία Λερόιλ και στάθηκε δίπλα στον Τζέισεν. Πέρασε το ένα χέρι της γύρω από τον λαιμό του και στηρίχτηκε πάνω του με κομπόσητα και χάρη. Σε αντίθεση μ' εμένα, αυτή ήταν αρκετά ψηλή, περίπου ένα και ογδόντα. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά και μακριά, όχι όμως όσο μακριά ήταν τα δικά μου, που σκέπαζαν την πλάτη μου, και τα μάτια της ήταν ασημένια. Σίγουρα άνηκε σε κάποια βασιλική οικογένεια, αφού οι ταπεινοί Λερόιλ και όλοι εμείς οι Ρεμόρ είχαμε καστανά μάτια. Μπροστά μου εκείνη έμοιαζε με θεά, κι εγώ με δαίμονα.

«Ναι, Μύριαμ» είπε ο Τζέισεν και της χάιδεψε το χέρι που κρεμόταν από τον ώμο του, πριν το φέρει στα χείλη του και το φιλήσει. Η Λερόιλ βλεφάρισε και του έριξε μία παιχνιδιάρικη ματιά κι εγώ έστρεψα την πλάτη μου εντελώς και ξεκίνησα να περπατάω προς την έξοδο της τραπεζαρίας. Αυτήν τη φορά ο Τζέισεν δεν με φώναξε.

Στην αίθουσα προπόνησης μάς περίμενε η Κίρσνερ με έναν μικρό στρατό φρουρών, ανάλαφρα ντυμένους όπως εμείς, έτοιμους για μάχη. Όλοι οι Ρεμόρ του τμήματός μου μπήκαμε σιωπηλοί.

«Επιτέλους!» είπε η Κίρσνερ. «Πρέπει να συλλαμβάνουμε συχνότερα παραβάτες, αν είναι να είστε τόσο σιωπηλοί και υπάκουοι».

Δολοφονικά βλέμματα στράφηκαν επάνω της.

Καθίσαμε οκλαδόν κοντά στην είσοδο. Παρατηρώντας η Κίρσνερ πόσο σιωπηλοί ήμασταν, πλησίασε.

«Νομίζω έχετε παρεξηγήσει κάποια πράγματα. Ο Χέιτζ και η Στάντον ήταν μαθητευόμενοί μας. Λέτε σ' εμάς να αρέσει αυτή η κατάσταση;»

«Προφανώς» ψέλλισε κάποιος από το πλήθος.

Η Κίρσνερ δεν περίμενε την απάντηση, γι' αυτό και κοίταξε με ένταση το πλήθος μας, αναζητώντας την πηγή της φωνής.

«Ορίστε;» ρώτησε αγριότερα.

«Προφανώς» απάντησε με όλη τη δύναμη της φωνής του ο Σεθ. «Προφανώς είπε, αν δεν ακούσατε», ειρωνεύτηκε χωρίς να προδώσει ποιος μίλησε. «Μήπως θα τον στείλετε φυλακή και γι' αυτό;»

Παραδόξως η Κίρσνερ δεν θύμωσε, μονάχα ξεφύσησε.

«Είμαι κι εγώ Ρεμόρ» είπε.

«Ναι, αλλά μας το δείχνετε σπάνια» συνέχισε να της αντιμιλάει ο Σεθ.

«Όσο παραμένετε ανεύθυνοι, είμαστε υποχρεωμένοι να σας κατευθύνουμε στον σωστό δρόμο» απάντησε η Κίρσνερ. Μουρμουρητά κοροϊδίας διαδέχτηκαν τη φράση της.

«Είμαι σίγουρος ότι ο Ράιαν και η Νταϊάνα θα είναι ευγνώμονες που διαβαίνουν τον σωστό δρόμο τώρα» κοροϊδεψε κάποιος.

«Ο Χέιτζ και η Στάντον σάς δείχνουν ποιος είναι ο άλλος δρόμος» είπε η Κίρσνερ αρχίζοντας να χάνει την υπομονή της. «Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω τι θέλετε; Να σας αφήσουμε να ζευγαρώσετε; Να γεννήσετε ανθρώπους; Τόσο κόπο κάναμε για να τους ξεφύγουμε μετά τον τρίτο παγκόσμιο, κι εσείς προσπαθείτε να αναπαράγετε κι άλλους; Σκοπός μας είναι να τους σκοτώσουμε όλους, όχι να τους διαιωνίζουμε, ανόητοι!»

«Κανείς δεν θέλει να κάνει παιδιά τόσο νωρίς» είπα. «Άλλο το φλερτ και άλλο...»

«Είσαι η τελευταία που δικαιούται να έχει γνώμη, Φορμπς. Αν αφήναμε τους νόμους στη δική σου κρίση, θα ήμασταν όλοι νεκροί τώρα». Το βούλωσα και κατέβασα το κεφάλι. «Τι σημαίνει άλλο το φλερτ και άλλο το ζευγάρωμα; Θα είστε χαρούμενοι δηλαδή αν σας αφήσουμε να φλερτάρετε τώρα, να ερωτεύεστε, αλλά αργότερα σας χωρίσουμε για να ζευγαρώσετε με Λερόιλ; Ή να σκοτώσουμε τους ανθρώπους που θα γεννήσετε αν ζευγαρώσετε μεταξύ σας;»

Κανείς δεν απάντησε. Η αναθεματισμένη Κίρσνερ είχε δίκιο. Αλλά ήταν άδικο. Όσοι αποφοιτούσαν, στέλνονταν στη Νόρθεα, όπου, πέρα από το τεστ δοκιμασιών για τους Ρεμόρ, ταπεινοί Λερόιλ και Ρεμόρ υποβάλλονταν στη διαδικασία αναπαραγωγής. Οι ανώτεροι Λερόιλ είχαν ήδη επιλέξει για τον κάθε Ρεμόρ το ταίρι του. Πρώτα ζευγάρωναν τους αρσενικούς Ρεμόρ με τις ταπεινές Λερόιλ, αφενός για να μπορέσουν οι Ρεμόρ μετά να φύγουν για τα στρατόπεδα ειδίκευσης και αφετέρου επειδή οι θηλυκές Λερόιλ ταπεινής καταγωγής μπορούσαν να μείνουν πίσω για να γεννήσουν. Αργότερα θα ζευγάρωναν και με έναν αρσενικό Λερόιλ για να γεννήσουν και Λερόιλ. Εάν ήθελαν οι δύο Λερόιλ, ήταν ελεύθεροι να περάσουν την υπόλοιπη ζωή τους μαζί, έχοντας εκπληρώσει τους σκοπούς τους.

Με εμάς τις Ρεμόρ ήταν λίγο διαφορετικά. Η διαδικασία της κύησης θα πήγαινε πίσω τη στρατιωτική μας θητεία, οπότε, αν οι ανώτεροι Λερόιλ έκριναν ότι οι γέννες που θα πραγματοποιούσαν οι θηλυκές Λερόιλ ήταν αρκετές για το κάθε έτος, και συνήθως ήταν, δεν μπαίναμε σε αυτήν τη διαδικασία και δεν γεννούσαμε ποτέ. Συνεπώς, ήταν στην κρίση τους αν θα ζευγαρώναμε ποτέ και για εμάς δεν αποτελούσε απόλαυση, μονάχα σκοπό. Οι μόνοι που είχαν δικαίωμα στη ζωή και τον

έρωτα ήταν οι βασιλικοί Λερόιλ, πλάσματα που δεν μπορούσαν να εκτιμήσουν αγνά συναισθήματα.

Γι' αυτό το έσκασαν οι γονείς μου από τη Νόρθεα πριν η μητέρα μου φύγει για τα στρατόπεδα ειδίκευσης. Για να μπορούν να είναι μαζί.

«Μεγαλώσατε» είπε κοφτά η Κίρσνερ. «Καταλάβετε το! Οι χάρες τελείωσαν. Σκοπός σας είναι να σκοτώσετε τους ανθρώπους και να διαιωνίζετε το δικό σας είδος. Το δικό σας, όχι των ανθρώπων! Από 'δω και πέρα, όποιος τολμάει να παραβαίνει κανόνες, θα τιμωρείται όπως του αρμόζει. Συνεννοηθήκαμε;» Η Κίρσνερ κοιτούσε εμένα.

Η σιωπή αυτήν τη φορά δεν σήμαινε αποδοχή. Μπορούσα να το καταλάβω.

«Θέλω τρία άτομα να ταχθούν με την ομάδα των φρουρών. Είναι λιγότεροι από εσάς και πρέπει να ισορροπήσετε σε αριθμό».

Κανονικά, όλοι οι Ρεμόρ θα σκοτώνονταν για να παλέψουν δίπλα σε χρόνια εκπαιδευμένους φρουρούς. Όμως, τώρα κανείς δεν σήκωσε το χέρι του.

«Τρία άτομα είπα!» φώναξε η Κίρσνερ. «Συμμορφωθείτε, ανώριμοι στρατιώτες!»

Καμία απάντηση.

«Πιερς, Έριξον και Νιούμαν, πηγαίνετε απέναντι» διέταξε. Ο Νάταλι με τον Σεθ και έναν άλλον Ρεμόρ σηκώθηκαν αργά και στάθηκαν ανάμεσα στους φρουρούς. «Ουόλτερς και Έριξον» διέταξε η Κίρσνερ και αμέσως ο Γκέιλ και ο Σεθ στάθηκαν στη μέση της αίθουσας, ο ένας απέναντι από τον άλλον. Το παράγγελμα για την έναρξη της μάχης δόθηκε. Όμως, σαν να είχαν συνεννοηθεί με τα μάτια, κανένας από τους δύο δεν έκανε κίνηση να επιτεθεί. «Πολύ ωραία» είπε η Κίρσνερ «αφού θέλετε παιχνιδάκια...». Ένευσε και αμέσως δύο φρουροί

στάθηκαν δίπλα από τον Σεθ και με το παράγγελμα της Κίρσνερ επιτέθηκαν στον Γκέιλ. Εκείνος αναγκάστηκε να αμυνθεί και να πολεμήσει. Οι φρουροί ήταν καλύτεροι και χτυπούσαν διαδοχικά τον Γκέιλ, που ενώ κατάφερνε να αποκρούσει αρκετά χτυπήματα, δεν μπόρεσε να τα αποφύγει όλα.

Ο Σεθ πείσμωνσε και επιτέθηκε. Αλλά όχι στον Γκέιλ. Όρμησε σε έναν από τους φρουρούς, αφήνοντας τον Γκέιλ να παλεύει με τον έναν. Ο Γκέιλ επιτέθηκε με ένα άλμα και χτύπησε τον φρουρό στο στομάχι, αστραπιαία έσκυψε το σώμα του και με το τέχνασμά του τον παρέσυρε στο πάτωμα. Ο φρουρός έπεσε κάτω και, τη στιγμή που ο Γκέιλ ετοιμαζόταν να τον κρατήσει ακινητοποιημένο με το βάρος του, εκείνος πρόλαβε να κυλιστεί και να του ξεγλιστρήσει, χτυπώντας τον παράλληλα στα πλευρά. Πετάχτηκε πάνω και επιτέθηκε αυτός στον Γκέιλ. Δίπλα ο Σεθ πάλευε να συγκρατήσει στο πάτωμα τον αντίπαλό του, όμως ένα χτύπημα στη μέση του τον έκανε να χάσει τη δύναμή του. Ο φρουρός ελευθερώθηκε και ξεκίνησε πάλι να χτυπάει τον Σεθ.

Επιθέσεις της μίας ομάδας αποκρούονταν από την άλλη, άλματα, χτυπήματα, βαθιές ανάσες, καμιά φορά φωνές για να ωθήσουν σε εντονότερες επιθέσεις που μάτωναν τους αντιπάλους, ελιγμούς...

Οι φρουροί κατέληξαν αναίσθητοι στο πάτωμα και ο Σεθ με τον Γκέιλ ματωμένοι και χτυπημένοι, να ανασαίνουν βαθιά για να αποκαταστήσουν το οξυγόνο που έχασαν.

«Μάλλον... οι φρουροί σας δεν είναι και τόσο... εκπαιδευμένοι τελικά» είπε ο Σεθ με μικρά διαλείμματα ανάμεσα στις λέξεις για να ανασάνει.

Η Κίρσνερ χαμογέλασε με εκείνο το χαμόγελο που έλεγε ότι ο Γκέιλ και ο Σεθ θα πλήρωναν για την ανυπακοή τους.

«Σας αφαιρούνται διακόσιοι πόντοι από τον καθέναν» είπε. Γούρλωσα τα μάτια. Δίπλα μου άκουσα κάποιους να μουρμουρίζουν βρισιές.

«Ο επόμενος που θα τολμήσει να μην υπακούσει, θα μηδενιστεί στο σύστημα πόντων» βροντοφώναξε η Κίρσνερ. Απαγόρευσε στον Γκέιλ και τον Σεθ να φύγουν για να καθαριστούν και τους ένευσε να καθίσουν δίπλα μου. «Πάρτνερ, όρθια!»

Ανήσυχη, στράφηκα στην Έμιλυ που σηκωνόταν όρθια, τρέκλιζε από την αδυναμία, σχεδόν δεν έβλεπε μπροστά της από την αϋπνία και την εξάντληση. Με το παράγγελμα της Κίρσνερ, ο αντίπαλος της Έμιλυ, ένας άλλος φρουρός, επιτέθηκε, αλλά η Έμιλυ δεν έκανε προσπάθεια να τον αποκρούσει, ούτε καν να αποφύγει το χτύπημά του. Στεκόταν ακίνητη, να δέχεται κάθε επίθεση, να ματώνει και να σωριάζεται μόνο και μόνο για να ξανασηκωθεί και να χτυπηθεί περισσότερο κάθε φορά που η Κίρσνερ διέταζε τον φρουρό να εντείνει τις επιθέσεις. Άκουγα τις γροθιές του Ρεμόρ να χτυπούν στη σάρκα και τα κόκαλα της Έμιλυ και έκλεινα τα μάτια, πιέζοντας μερικά δάκρυα, για να μη χρειαστεί να δω το αίμα της να πολλαπλασιάζεται στα ρούχα της. Ένιωσα το τρέμουλο στο χέρι του Γκέιλ έτσι όπως με ακουμπούσε και είδα τον Σεθ στραμμένο πάνω μου, αντί μπροστά. Δεν μπορούσε να βλέπει.

Στο επόμενο χτύπημα η Έμιλυ παραπάτησε και έγειρε επικίνδυνα, έχασε την ισορροπία της. Ο φρουρός προσπάθησε να επιτεθεί ξανά, αλλά ο Γκέιλ πετάχτηκε πάνω, άρπαξε το χέρι του και το έσπασε, ενώ ο Σεθ ορμούσε προς την Έμιλυ για να πιάσει το κεφάλι της πριν χτυπήσει στο πάτωμα. Ο φρουρός ούρλιαξε από το αναπάντεχο χτύπημα και όλοι πεταχτήκαμε πάνω.

«Αρκετά!» φώναξε ο Λαζάρ από την είσοδο της αίθουσας. Δεν είδα πότε ήρθε.

«Ουόλτερς!» ούρλιαξε η Κίρσνερ πιο έξαλλη από ποτέ. «Μηδενίζεστε και οι τρεις από το σύστημα πόντων! Ουόλτερς, σου αφαιρείται το δικαίωμα να μαζέψεις ξανά πόντους! Θα πολεμήσεις στην πρώτη σειρά».

Σωπάσαμε όλοι από το σοκ, λες και ο καθένας άκουσε το όνομά του αντί του Γκέιλ στην ποινή της Κίρσνερ. Τον είχε καταδικάσει σε θάνατο.

Από την έκφραση του Γκέιλ καταλάβαινα ότι με δυσκολία κρατιόταν για να μη στείλει την Κίρσνερ στον Διάολο, αν και αμφιβάλλω αν κάποιος από όλους εδώ ήξερε ποιος είναι ο Διάβολος ή ο Θεός.

Όταν δύο Λερόιλ από το ιατρείο όρμησαν μέσα στην αίθουσα και πήραν την Έμιλυ για εξετάσεις και ανάρρωση, ο Γκέιλ και ο Σεθ έτρεξαν πίσω τους. Η Κίρσνερ ούρλιαξε να μείνουν και τους απείλησε με νυχτερινές προπονήσεις, όμως αυτοί βγήκαν έξω αγνοώντας την.

«Άφησέ τους» είπε ο Λαζάρ.

«Ο επόμενος που θα παραβεί εντολές, θα σταλεί στην απομόνωση». Το να είναι αυτή η επικεφαλής των προπονητών, άρα και η σημαντικότερη προπονήτρια, αυτόματα τής έδινε την εξουσία να μας τιμωρήσει, όπως θα έκανε ο Λαζάρ. «Επόμενο ζευγάρι: Μέγκανη Φορμπς - Νάταλι Πιερς».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Το βλέμμα μου την αναζήτησε μέσα στο πλήθος των φρουρών. Καθόταν απέναντι και, αν κρίνω από την έκφραση του προσώπου της, θα έβαζα στοίχημα ότι μέσα της αναθεμάτιζε την ώρα και τη στιγμή που ορίστηκε ως δική μου αντίπαλος. Στο ύφος της αποτυπωνόταν μία στριφνή δυσφορία, που πάσχιζε, όμως, να κρατήσει για τον εαυτό της, να μην αφήσει να φανεί παραέξω.

Η Κίρσνερ ήξερε πως πάντα αντιδρούσα. Περίμενε και αυτήν τη φορά να αρνηθώ. Ήθελε να με τιμωρήσει, να με στείλει στην απομόνωση.

Κάτι με φαγούριζε να της πάω κόντρα και σήμερα, το σίγουρο, όμως, ήταν ένα: Απομόνωση δεν πήγαινα ξανά.

Με το νεύμα της Κίρσνερ βρεθήκαμε και οι δύο όρθιες, η μία απέναντι από την άλλη. Κοίταξα τα σκούρα μάτια της Νάταλι. Αναζήτησα μέσα τους όλους τους λόγους που με

κάνουν να τη μισώ. Πρώτος και καλύτερος ο σημερινός εξευτελισμός μου στην τραπεζαρία, η κατσαρίδα που βρήκα μέσα στο φαγητό μου. Τι άλλο να πρωτοθυμηθώ; Τον κουβά που κλώτσησε εχθές με αποτέλεσμα να επαναλάβω την αγγαρεία μου; Τη φωτιά που έβαλε για να με κατηγορήσει και να με στείλουν για αναμόρφωση; Τα συνεχή προσβλητικά σχόλια εναντίον μου; Τον τρόπο που μου φερόταν από τότε που πάτησα το πόδι μου στην ακαδημία; Το τρελό απωθημένο της μαζί μου;

Όλα. Και καθώς μου έρχονταν ένα-ένα στο μυαλό, η επιθυμία μου για εκδίκηση φούντωνε όλο και περισσότερο.

Ορμησα.

Έτρεξα κατά πάνω της χωρίς να περιμένω το σύνθημα της Κίρσνερ και τη χτύπησα στο στομάχι. Η Νάταλι διπλώθηκε στα δύο μορφάζοντας από τον έντονο πόνο και αγκάλιασε σφιχτά το σώμα της. Δεν έκανε κίνηση να μου επιτεθεί. Μονάχα βόγκαγε και παραπατούσε, δίνοντάς μου την εντύπωση ότι ήταν ήδη τελειωμένη, ένας εύκολος στόχος. Γι' αυτό και κινήθηκα με σκοπό να τη χτυπήσω για δεύτερη φορά. Όταν την πλησίασα αρκετά, εκείνη τινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο και μου άστραψε μία απίστευτα δυνατή γροθιά στο μάγουλο, που έκανε το κεφάλι μου να πεταχτεί στο πλάι με αστραπιαία ταχύτητα. Ο Λαζάρ τινάχτηκε νευρικά, σαν να χτύπησε εκείνον η Νάταλι.

«Μπράβο, Πιερς!» φώναξε η Κίρσνερ. «Παραπλανάμε τον εχθρό!»

Τα κόκκαλα του αυχένα μου έτριξαν από την απότομη κίνηση και τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα από τον πόνο, αλλά κυρίως από την έκπληξη. Η βρώμα, με ξεγέλασε!

Το σάστισμά μου της έδωσε χρόνο να επιτεθεί ξανά. Δύο μονάχα δευτερόλεπτα, που όμως ήταν αρκετά για να δεχτώ ένα ακόμα γερό χτύπημα από εκείνη. Το μικροσκοπικό σώμα της -

ακόμα πιο κοντό από το δικό μου - πήδηξε ψηλά στον αέρα και προσγειώθηκε επάνω μου, με αποτέλεσμα να χάσω τελείως την ισορροπία μου, να πιαστώ από εκείνη για να κρατηθώ όρθια, αυτή να μην προλάβει να απομακρυνθεί, να τρεκλίσει, να πέσει επάνω μου, και μαζί να κουτρουβαλιαστούμε στο πάτωμα ξαπλωμένες ανάσκελα, η μία πάνω στην άλλη, με την πλάτη μου να σκεπάζει το στήθος της. Όταν συνειδητοποίησε το μέγεθος του κινδύνου που βρισκόταν, προσπάθησε να απεγκλωβιστεί. Άρχισε να τραντάζεται σαν μανιακή.

«Δεν τρανταζόμαστε, Πιερς!» τσίριξε η Κίρσνερ. «Εφαρμόζουμε τεχνικές για να απεγκλωβιστούμε! Ελιγμούς και χτυπήματα σε αδύναμα σημεία!»

Κρατήθηκα όσο πιο σφιχτά μπορούσα επάνω της και πέρασα στην αντεπίθεση, πριν προλάβει να με χτυπήσει σε κάποιο καίριο σημείο. Κατέβασα ορμητικά το πίσω μέρος του κεφαλιού μου στο μέτωπό της, χτυπώντας την ανάμεσα σε 'μένα και το πάτωμα, και με τον αγκώνα μου στο στομάχι της, στερώντας της τη δυνατότητα να αναπνεύσει για μερικά δευτερόλεπτα. Στ' αυτιά μου έφτασε μονάχα το πνιχτό βογκητό της, που όμως αμέσως μετά σκεπάστηκε για τα καλά από τη δική μου τσιρίδα, όταν ένιωσα τα δόντια της να δαγκώνουν τον λαιμό μου, σε μία τρελή από μέρους της παράβαση των κανόνων. Στην επερχόμενη μάχη με τους ανθρώπους ήμασταν ελεύθεροι να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο για να κερδίσουμε. Εδώ μαθαίναμε να πολεμάμε επαγγελματικά και αυτό ήταν ό,τι πιο ερασιτεχνικό μπορούσε να κάνει ένας πολεμιστής.

Πετάχτηκα επάνω σαν τρελή, πιέζοντας με την παλάμη μου το σημείο του λαιμού που μου δάγκωσε. Η επαφή με την πληγή μου προκάλεσε ένα ελαφρύ τσούξιμο που διαπέρασε τους αδένες του λαιμού μου. Έφερα το χέρι μου μπροστά, αλλά ευτυχώς τα δάχτυλά μου δεν ήταν ματωμένα.

Ο Λαζάρ συνέχιζε να με κοιτάζει ανήσυχος.

Και τώρα, εγώ τι υποτίθεται πως έπρεπε να κάνω; Να συνεχίσω να την πολεμάω; Να επιτεθώ ξανά, ή όχι; Γύρισα στην Κίρσνερ μ' ένα αποσβολωμένο ύφος, περιμένοντας την παρέμβασή της. Δεν μίλησε. Δεν μας διέκοψε. Κανείς απ' όσους βρίσκονταν εδώ δεν πετάχτηκε. Συνέχισαν όλοι να παρακολουθούν με αμείωτο ενδιαφέρον τη μάχη, που είχε μετατραπεί σε κατινοκαβγά.

Η Νάταλι σηκώθηκε και πάλι όρθια, έφτυσε κάτω, η σιχαμένη. Σκούρο κόκκινο αίμα – μοναδικό γονιδιακό χαρακτηριστικό των Ρεμόρ - έρεε από ένα σκίσιμο στα χείλη της και μου επιτέθηκε ξανά. Το πόδι της τεντώθηκε και με κλώτσησε στο στήθος, σπρώχνοντάς με πίσω μερικά βήματα. Πειστωμένη, έκανα στο πλάι για να αποφύγω την επόμενη επίθεση, άρπαξα, όμως, το πόδι της στον αέρα και το τράβηξα κοντά μου ρίχνοντας τη Νάταλι κάτω. Έπιασα σφιχτά τη μακρυνή μελαχρινή αλογοουρά της και την έσυρα πίσω μου, προσπαθώντας να αντλήσω όση δύναμη μού είχε απομείνει σε αυτό το κράτημα. Μερικές τούφες ξεριζώθηκαν από το κεφάλι της και μπλέχτηκαν στα δάχτυλά μου. Συνέχισα να τη φέρνω βόλτες στο πάτωμα. Η Νάταλι υπέκυψε. Τσίριζε, φώναζε, ούρλιαζε και κρατούσε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια, για να μειώσει κάπως τον πόνο. Όταν τελικά κουράστηκα να τη σέρνω, την τράβηξα ξανά επάνω και την έσπρωξα πίσω, μεγαλώνοντας κάπως την απόσταση μεταξύ μας, για να την αποτελειώσω.

Ο Ρόναλντ, όμως, στάθηκε στην είσοδο της αίθουσας, εγώ στράφηκα σ' εκείνον και έχασα τη συγκέντρωσή μου εκείνο το δευτερόλεπτο. Η Νάταλι τον πήρε είδηση και, σαν να τριγυρνούσαν στο μυαλό της όλες οι προειδοποιήσεις του να μείνει μακριά μου, γέλασε ύπουλα και μου επιτέθηκε. Με μία

αστραπιαία περιστροφική κίνηση γύρω από τον εαυτό της, με κλώτσησε στο πρόσωπό μου. Άκουσα το κρακ και ένιωσα τη μύτη μου να σπάει. Μία κραυγή βγήκε από το στόμα μου τη στιγμή που το σώμα μου έπεφτε πίσω, πριν σωριαστεί στο πάτωμα.

Έπεσα και δεν ξανασηκώθηκα.

Επιφωνήματα και φωνές ακολούθησαν. Από πάνω μου στάθηκε ο Λαζάρ και με βοήθησε να ανακαθίσω. Αμέσως ένιωσα καλύτερα, θερμή απλώθηκε παντού στο σώμα μου, η ζαλάδα υποχώρησε και μπορούσα να σταθώ μόνη μου στα πόδια μου.

«Είσαι εντάξει;» με ρώτησε ο Λαζάρ. «Δεν έχεις χτυπήσει κάπου».

«Νομίζω» είπα προσπαθώντας ακόμα να καταλάβω αν όντως ήμουν καλά. Περίμενα μερικά δευτερόλεπτα για να βεβαιωθώ ότι δεν πονάω. Δεν πονούσα τελικά. Ήταν ιδέα μου. «Εντάξει, είμαι».

«Λάθος τακτική να σηκώνεις τον εχθρό για να του επιτίθεται ξανά» έσπασε τη σιωπή της αίθουσας μία φωνή. Καθόμουν στο πάτωμα της αίθουσας και καθάριζα τους εξοπλισμούς μάχης. Ξεκάθαρο καψόνι. Στράφηκα στην είσοδο. «Τον αποτελειώνεις όσο είναι πεσμένος κάτω».

«Δεν θυμάμαι να ζήτησα τη γνώμη σου, αδερφούλη» απάντησα πικρόχολα. «Συγγνώμη που δεν είχα χρόνο να συγκεντρωθώ».

«Δεν πρόκειται να το κάνεις σωστά όταν σου είναι τόσο δύσκολο να συγκεντρωθείς». Άρχισε να πλησιάζει. «Πρέπει να σου βγαίνει έμφυτα. Τι θα πεις στον αντίπαλό σου αύριο, μεθαύριο; Περίμενε μισό λεπτό να συγκεντρωθώ;»

«Μάλλον θα τον αφήσω να με χτυπήσει».

«Χρειάζεσαι εξάσκηση». Έπιασε ένα ζευγάρι από τα ήδη καθαρισμένα γάντια και ξεκίνησε να τα δένει γύρω από τους καρπούς του. Τα γάντια μας δεν είχαν εσωτερική επένδυση. Ήταν ένα σκέτο ύφασμα που άφηνε γυμνά τα δάχτυλα.

Ο Ρόναλντ μού έκανε νόημα να πλησιάσω.

«Δεν θα ‘σαι καλά» είπα.

«Δεν δέχομαι η αδερφή του καλύτερου πολεμιστή να χάνει στις μάχες. Ντροπιάζεις το καλό μου όνομα». Αν ήταν άλλος θα πίστευε ότι με δούλευε. Ο Ρόναλντ σοβαρολογούσε. «Θα μάθεις να πολεμάς».

Του χαμογέλασα με προσποιητό ενθουσιασμό.

«Έχω μία καταπληκτική ιδέα! Μπορούμε να πάψουμε να είμαστε αδέρφια. Δεν θα μου ξαναμιλήσεις και όταν μας ρωτάνε, θα το αρνούμαστε». Γύρισα πλάτη για να συνεχίσω την αγγαρεία. «Άλλωστε, κι εγώ ντρέπομαι που έχω έναν αδερφό προδότη...» Η φράση μου κόπηκε απότομα από τη γροθιά του Ρόναλντ, που με βρήκε στο πλάι του κεφαλιού. «Άουτς!» παραπονέθηκα και έτριψα το κεφάλι μου στο σημείο του χτυπήματος. «Πας καλά;»

«Δεν γυρνάμε ποτέ την πλάτη στον αντίπαλο, πόσο μάλλον σε έναν προδότη».

«Παράτα με. Δεν έχω όρεξη για βλακείες. Έχω δουλειά να κάνω».

Όμως, ο Ρόναλντ πετάχτηκε μπροστά και μου επιτέθηκε ξανά. Ίσα που πρόλαβα να κάνω στο πλάι, αλλά πάλι άρπαξα ένα χτύπημα στον ώμο.

«Σου είπα...»

«Μην πατάς βαριά κάτω». Η συμβουλή του ακούστηκε σαν διαταγή, τόσο επιτακτικά που την πρόφερε. Και μου επιτέθηκε ξανά. Αυτήν τη φορά δεν πρόλαβα να μετακινηθώ. Είχα πατήσει όντως βαριά τα πέλματά μου για να βρω την

ισορροπία μου, με αποτέλεσμα τώρα να δυσκολευτώ να μετακινηθώ όσο γρήγορα απαιτούσε η επίθεση του Ρόναλντ και το χτύπημά του να με βρει στο μάγουλο.

Φυσικά σωριάστηκα κάτω.

«Ρε Ρόναλντ!»

«Τα πέλματά σου δεν θα πατάνε ολόκληρα στο έδαφος. Οι φτέρνες σου θα είναι πάντα δύο χιλιοστά πιο ψηλά, για να πατάς ελαφριά και σταθερά. Τα βήματά σου θα εναλλάσσονται. Θα πετάς».

Τον είδα να κινείται προς το μέρος μου και, όταν κατάλαβα ότι θα με χτυπούσε ξανά, κυλίστηκα για να τον αποφύγω. Το σώμα του πετάχτηκε πάνω μου και ο αγκώνας του χτύπησε τελευταία στιγμή στο πάτωμα, εισπράττοντας όλη τη φόρα που είχαν ωθήσει τα πόδια του. Δεν έδειξε να τον πονάει καθόλου. Δεν βόγκηξε καν. Το επόμενο κιόλας δευτερόλεπτο είχε κυλιστεί όπως εγώ, είχε βρεθεί ανάσκελα δίπλα μου, με τον άλλον αγκώνα να κατευθύνεται κατά πάνω μου.

Η κραυγή από την τρομάρα μου βγήκε αυθόρμητα, πριν προλάβω να τη συγκρατήσω, και το ίδιο αστραπιαία κυλίστηκα δίπλα, με τον Ρόναλντ να ακολουθεί και να επιτίθεται ξανά.

«Ξανά!» φώναξε όσο κυλιόμασταν εγώ μπροστά κι εκείνος να με ακολουθεί. Σε λίγο θα έφτανα στον τοίχο και θα με στρίμωχνε, αλλά το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ εκείνη τη στιγμή, ήταν να αποφύγω το κάθε χτύπημα. «Φύγε!» φώναξε. «Σήκω, κουνήσου, πριν σε στριμώξω!»

Στην επόμενη απόπειρά μου να του ξεφύγω, αντί να κυλιστώ, προσπάθησα να σηκωθώ, όπως μου είχε πει, μόνο που αυτή μου η κίνηση είχε ως αποτέλεσμα εγώ να μείνω στάσιμη, τη στιγμή που ο Ρόναλντ ερχόταν κατά πάνω μου. Το σώμα μου σηκώθηκε, όμως το χτύπημά του τσουρούφλισε το νεύρο στον μηρό μου.

«Θα σηκώνεσαι με άλμα! Μόνο έτσι θα αποφεύγεις τα χτυπήματα. Πρέπει να δυναμώσεις τους μυς στον κορμό σου».

Απομακρύνθηκα κουτσαίνοντας, την ώρα που ο Ρόναλντ πεταγόταν επάνω με ένα μόνο άλμα και τώρα ερχόταν επιθετικά προς εμένα.

«Εντάξει, εντάξει» είπα κάνοντας πίσω βήματα και σήκωσα ειρηνικά τα χέρια μου. «Κατάλαβα. Σταμάτα τώρα».

Όμως, αυτός ο αναθεματισμένος πάλι μου επιτέθηκε. Εγώ έκανα τελευταία στιγμή πίσω και έχασα τον βηματισμό μου, παραπάτησα, αλλά ευτυχώς κατάφερα να ισορροπήσω πριν βρεθώ πάλι στο πάτωμα.

«Μην πατάς ολόκληρο το πέλμα σου είπα!» Η γροθιά του κατευθυνόταν προς το πρόσωπό μου κι εγώ έσκυψα και την απέφυγα. Έκανα στο πλάι, αλλά πάλι παραπάτησα. «Πετάς» μου φώναξε την ώρα που επιτιθόταν ξανά. Πήδηξα στο πλάι και στάθηκα στις μύτες των ποδιών μου, με τις φτέρνες να αγγίζουν ανεπαίσθητα κάτω. «Πετάς!» επανέλαβε και επαναλάβαμε τις κινήσεις μας. Εκείνος την επίθεση κι εγώ την αποφυγή. Και αυτήν τη φορά, το πάτημά μου ήταν ανάλαφρο, σωστά υπολογισμένο χωρίς βαριά πατήματα και παραπατήματα. Ένιωθα όλο το βάρος του σώματός μου να συγκεντρώνεται στα πόδια, έτσι όπως τα γόνατα λύγιζαν ελαφρώς σε κάθε άλμα και κάθε προσγείωση. Και επιτέλους, κατάφερα να αποφύγω τις επιθέσεις του Ρόναλντ. Η στάση του σώματός μου μου επέτρεπε να κινούμαι με ταχύτητα και ευλυγισία. Μπορούσα ταυτόχρονα να σκύψω για να τον αποφύγω και να πεταχτώ στο πλάι για να απομακρυνθώ εντελώς από αυτόν, χωρίς να παραπατήσω ή να τρεκλίσω.

«Πιο γρήγορα», με διέταξε ο Ρόναλντ, προσδίδοντας περισσότερη αγριάδα και βραχνάδα στη φωνή του, και επιτάχυνε τις επιθέσεις.

«Εντάξει, φτάνει, το έμαθα!» φώναξα, αλλά δεν σταμάτησα ούτε δευτερόλεπτο να μετακινούμαι.

«Αυτό θα κάνεις αν σου επιτεθεί κάποιος;» ρώτησε αγριεμένος ενώ μου επιτιθόταν. «Θα τρέξεις να φύγεις; Αλλά να μου πεις, αυτό δεν κάνουν όλοι οι δειλοί;»

«Ρόναλντ!»

«Θα συνεχίσεις να τριγυρνάς μέχρι να κουραστείς και τελικά να γίνεις εύκολος στόχος για όλους. Οι αμυνόμενοι κουράζονται πρώτοι. Οι δειλοί». Σαν αυτήν τη φορά να βρήκε περισσότερη ενέργεια, επιτέθηκε με μία κοφτή και αστραπιαία κίνηση. Και τι υποτίθεται ότι ήθελε να κάνω; Να του επιτεθώ κι εγώ; Ακόμα και αυτό να ήθελε, ήταν αδύνατον να συγκεντρωθώ. Εδώ μετά βίας κατάφερνα ακόμα να ελίσσομαι και να του ξεφεύγω.

«Τελείωνε!»

Η γροθιά μου σφίχτηκε και προσπάθησα να συγχρονίσω το χτύπημά μου με την κίνηση του σώματός μου.

Αλλά ήταν αδύνατον.

«Χτύπα» φώναξε ο Ρόναλντ τη στιγμή που ορμούσε κατά πάνω μου. Έκανα στο πλάι και τον απέφυγα. «Χτύπα!»

Δεν υπήρχε χρόνος ούτε για αυτοσυγκέντρωση, ούτε για εξάσκηση στόχου. Επιτέθηκα. Τουλάχιστον, η θέση του σώματός μου ήταν σωστή και το βάρος μου καλά μοιρασμένο στα πόδια, ώστε να παραμείνω όρθια και να μη σωριαστώ, γιατί η γροθιά μου δεν είχε τίποτα από το ευθύβολο και αποφασιστικό χτύπημα που μας μάθαιναν στα τόσα χρόνια προπονήσεων. Ήταν αδέξια, αδύναμη και αλλοπρόσαλλη. Έμοιαζε αναποφάσιστη, αφού χτύπησε κάπου ανάμεσα στο στήρνο και την κλείδα του αδερφού μου. Ή μάλλον θα χτυπούσε, γιατί ο Ρόναλντ κινήθηκε αστραπιαία και την απέφυγε με μεγάλη ευκολία.

«Συγκεντρώσου» απαίτησε. «Πρέπει να τα κάνεις όλα σε δευτερόλεπτα. Θα αμύνεσαι και θα επιτίθεσαι την ίδια στιγμή. Μην αφήνεις τον αντίπαλο να σου πάρει τον αέρα. Όρμα!» φώναξε και επιτέθηκε ο ίδιος. Το χτύπημά του με έπιασε απροετοίμαστη και, όταν η γροθιά του με βρήκε στο μάτι, τσίριξα και έπεσα φαρδιά πλατιά κάτω. Ο Ρόναλντ σταμάτησε και έμεινε όρθιος μπροστά μου.

Ανασήκωσα τον κορμό μου, σκεπάζοντας το χτυπημένο μάτι μου με την παλάμη.

«Μα πόσο ηλίθιος είσαι πια;» φώναξα. «Θα με σκοτώσεις;»

«Να μάθεις να παλεύεις» απάντησε ανέκφραστος, γεμάτος απάθεια. Ούτε που ενδιαφέρθηκε για το μάτι μου. «Έχουμε δρόμο ακόμα».

«Δεν πρόκειται να προπονηθώ μαζί σου, πάει και τελείωσε! Πάρε δρόμο τώρα και δώσε μου να ξανά καθαρίσω τα γάντια που φοράς» φώναξα τονίζοντας τη λέξη 'ξανά', αφού εξαιτίας του θα έκανα διπλό κόπο.

«Φρόντισε την επόμενη φορά να είσαι έτοιμη, γιατί δεν θα σε λυπηθώ» απάντησε και έβγαλε τα γάντια, αφήνοντάς τα να πέσουν στα πόδια μου.

«Ακούς τι σου λέω; Δεν θα προπονηθούμε ξανά!»

«Τα λέμε στην επόμενη προπόνηση» είπε πριν βγει από την αίθουσα.

Ηλίθιος! Ο αδερφός μου ήταν ένας ηλίθιος.

Με κόπο σηκώθηκα - είχα καταντήσει ερείπιο πια με τόσο ξύλο - και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Το μάτι μου είχε κοκκινίσει και ήμουν σίγουρη ότι σε λίγο θα γινόταν ένα ωραίο μελιτζανί χρώμα, να κάνει παρέα με τις μελανιές στο μάγουλο που είχα από τις προηγούμενες προπονήσεις.

Λες και δεν μου έφταναν όλοι οι άλλοι, τώρα θα με έδερνε
και ο αδερφός μου.

Υπέροχα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΡΟΝΑΛΝΤ

Ο ουρανός σκοτείνιασε. Το φεγγάρι κρυβόταν πίσω από τα μόνιμα απλωμένα σύννεφα του ουρανού. Νύχτωνε, και το κρύο τις νύχτες ήταν πάντα πιο δυνατό. Ακόμα κι εμάς επηρέαζε. Οι περισσότεροι Λερόιλ και Ρεμόρ είχαν μαζευτεί στους κοιτώνες ή την τραπεζαρία, μέχρι να τους ειδοποιήσει το σιωπητήριο να αποσυρθούν. Η Νάταλι καθόταν έξω. Το χιόνι κάλυπτε τα μαλλιά της. Έτρεμε λίγο, παρίστανε, όμως, τη σκληρή. Όχι επειδή την κοιτούσα. Δεν με έβλεπε ακόμα. Ήθελε απλώς να αποδείξει στον εαυτό της πόσο σκληρή είναι.

Πλησίασα το παγκάκι που καθόταν. Έδειχνε να μην έχει καταλάβει ακόμα την παρουσία μου.

«Φαντάζομαι πως εκτονώθηκες αρκετά, τώρα που την έδειρες» είπα ήρεμα.

Κατάλαβε ότι ήμουν εγώ, δεν κίνησε, όμως, ούτε τη ματιά της προς το μέρος μου.

«Μόνο όταν σας σκοτώσω θα εκτονωθώ» μουρμούρισε.

Κάθισα δίπλα της. Άφησα λίγο χρόνο να κυλήσει μέχρι να βεβαιωθώ ότι δεν θα έφευγε.

«Ξέρεις, κατηγορείς την Μέγκαν, αλλά δεν διαφέρεις και πολύ από αυτή».

Η Νάταλι γύρισε απότομα το κεφάλι της και με κοίταξε γεμάτη απέχθεια και μίσος.

«Δεν θα τολμήσεις να το ξαναπείς αυτό» με προειδοποίησε.

Την κοίταξα ευθεία, ακριβώς μέσα στα μάτια της.

«Είσαι ίδια με την Μέγκαν» επανέλαβα. Τα μάτια της άστραψαν. «Με τη διαφορά ότι η Μέγκαν είναι σε κάτι καλύτερη από σένα. Δεν προσπαθεί να εκδικηθεί κανέναν για όσα της συνέβησαν. Αντιθέτως, κάνει τα πάντα για να φτιάξει τον κόσμο της, ακόμα κι όταν την τιμωρούν γι' αυτό».

«Κι εγώ αυτό προσπαθώ να κάνω» γρύλισε. «Ξέρεις πόσο όμορφος θα είναι ο κόσμος μου, όταν βγείτε και οι δύο από αυτόν;»

«Άρα συμφωνείς ότι είστε ίδιες».

Η Νάταλι ξαφνιάστηκε. Δεν είχε απάντηση. Άφησε την ανάσα της να βγει με πίεση από τα ρουθούνια της και γύρισε το βλέμμα από την άλλη.

«Όμως εσύ κάνεις και κάτι ακόμα χειρότερο» συνέχισα. Είδα την ένταση στα χέρια της έτσι όπως έσφιγγαν το παγκάκι. «Κρύβεσαι κάτω από το μίσος σου. Δεν τολμάς να αντιμετωπίσεις τα γεγονότα. Να παραδεχτείς αυτό που έγινε, να κλάψεις γι' αυτό και να το ξεπεράσεις. Το φυλακίζεις και το τρέφεις με το μίσος σου. Το άδικο μίσος σου. Η Μέγκαν δεν φταίει για τίποτα, κι όμως εσύ επιμένεις να ρίχνεις τις ευθύνες επάνω της. Θέλεις τόσο πολύ να δικαιωθείς, που ψάχνεις απεγνωσμένα να εκδικηθείς κάποιον να αποκαταστήσεις μέσα

σου το αίσθημα της δικαιοσύνης. Ακόμα και αν αυτός ο κάποιος δεν φταίει».

Τα δάχτυλά της πίεζαν το ξύλο από το παγκάκι που ολόκληρη η παλάμη της έσφιγγε.

«Όλοι φταίτε» γρύλισε με τα μάτια να κοιτάνε μακριά.

Την άφησα να ανασάνει, σιωπηλός για μερικές στιγμές.

«Με μισείς όσο και την Μέγκαν, σωστά;»

Στράφηκε πάνω μου. Με κοίταξε τόσο έντονα και για τόση ώρα, που νόμιζα πως δεν θα απαντούσε ποτέ.

«Σωστά» είπε μετά από λίγο.

«Πολέμα εμένα. Γιατί δεν πολεμάς εμένα;»

Καταλάβαινα ότι ούτε η ίδια είχε απάντηση σε αυτό. Αναρωτιόταν γιατί δεν πολεμούσε εμένα.

«Εκτός και αν φοβάσαι. Γιατί τα βάζεις μόνο με την Μέγκαν;»

Δεν πήρε τα μάτια της από τα δικά μου.

«Όταν δεις την αδερφή σου να υποφέρει και να πεθαίνει, θα πονέσεις τόσο που μόνο ευτυχία θα νιώσω. Τι λες; Θα σας έχω εκδικηθεί τότε;»

Οι άκρες των χειλιών μου τραβήχτηκαν σε ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο. Η Νάταλι το πρόσεξε και στάθηκε εκεί.

«Ο τρόπος που σκέφτεσαι είναι λάθος» της είπα.

«Όχι, δεν είναι. Έτσι είναι δίκαιο να γίνει».

«Καταλαβαίνω πώς νιώθεις. Δεν είναι, όμως, αυτός ο τρόπος να αντιμετωπίσεις τον πόνο. Άσε με να σου δείξω τον σωστό δρόμο. Θέλω να σε βοηθήσω».

«Αν θες να με βοηθήσεις, να φύγεις». Γύρισε το κεφάλι της από την άλλη, για να μη με βλέπει όσο περίμενε να φύγω. Όμως, ούτε εκείνη έφευγε. Ήξερα ότι βαθιά μέσα της ήθελε να μείνω.

Κούνησα τα πόδια μου. Μετακινήθηκα από τη θέση μου. Ανακάθισα καλύτερα και τέντωσα τα πόδια μπροστά. Παρίστανά ότι ξεπιανόμουν. Η Νάταλι με κοίταξε με την άκρη του ματιού γεμάτη περιέργεια και ενόχληση.

«Τι κάνεις;»

«Σου συμπαραστέκομαι. Αυτό δεν μου ζήτησες; Δεν έχω και τίποτα να κάνω, οπότε θα μείνω μαζί σου. Αν δεν θέλεις να μιλήσουμε για την Μέγκαν, τότε μπορούμε να μιλήσουμε για...»

«Να μιλήσεις εσύ. Εγώ δεν μιλάω». Γύρισε ξανά το κεφάλι από την άλλη και σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος της. Ακόμα δεν έφευγε. «Δεν ξέρω τι ζητάς, αλλά είσαι χειρότερος από τους άλλους».

«Κι εσύ είσαι περίεργη. Υπάρχει κάτι σ' εσένα που μου κινεί πολύ την περιέργεια».

Η Νάταλι γέλασε προσποιητά.

«Σοβαρά;»

«Σοβαρά. Ορίστε, νόμιζα πως είσαι σκληρό καρύδι, αλλά έκανα λάθος. Τώρα καταλαβαίνω ότι είσαι πάρα πολύ αδύναμη».

«Όχι!» φώναξε προσβεβλημένη και πετάχτηκε πάνω. «Δεν είμαι αδύναμη. Είμαι πάρα πολύ δυνατή. Αληθινά δυνατή». Σηκώθηκα πάνω αργά και στάθηκα απέναντί της. «Μπορώ...»

«Μην κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Μπορεί να φωνάζεις δυνατά και να πολεμάς την Μέγκαν, αφού δεν μπορείς να τα βάλεις με κάποιον άλλον. Μπορεί να την πολεμάς για κάτι που δεν ευθύνεται, να νομίζεις πως εντυπωσιάζεις με τα κόλπα σου - πολύ κακό αυτό με τη φωτιά -, αλλά αυτοί που είναι πραγματικά δυνατοί είναι εκείνοι που παλεύουν για το καλύτερο, ζητούν βοήθεια και τολμούν να κλάψουν. Εσύ δεν είσαι τίποτα από αυτά».

Η Νάταλι με κοίταζε σοκαρισμένη. Τα μάτια της έλαμπαν. Όχι από θυμό. Έστρεψε το κεφάλι της στο πλάι, για να μην τη δω, και πίεσε τα χείλη της. Τα πρώτα δάκρυα είχαν αρχίσει να τη βουρκώνουν.

«Μην κρύβεις τη θλίψη σου. Αν τα μαζεύεις όλα μέσα σου, το μόνο που θα καταφέρεις είναι δείξεις σε αυτούς που σε πλήγωσαν, αυτούς που πραγματικά ευθύνονται, ότι είσαι δειλή και αδύναμη».

Το πρόσωπό της μόρφασε και ξέσπασε σε κλάματα.

«Δεν αντέχω άλλο» είπε απελπισμένη και γύρισε να με κοιτάξει. Το πρόσωπό της είχε παραμορφωθεί από τον πόνο και το κλάμα. Δεν είχε πια τίποτα από τη σκληρότητα που πάντα υιοθετούσε. «Δεν μπορώ να τη βλέπω συνέχεια. Ούτε εσένα μπορώ να βλέπω. Σας μισώ που είστε τόσο καλά και υγιείς. Δεν έπρεπε να είστε καλά. Έπρεπε να είστε πεθαμένοι» φώναξε και έπεσε πάνω μου. Με χτυπούσε αδύναμα στο στήθος με τις γροθιές της και δεν αντιστεκόμουν. Την άφηνα να ξεσπάσει. «Να πονάτε όπως εγώ. Και τώρα πρέπει να σας ανέχομαι και στη ζωή μου».

Έπιασα τα χέρια της και την έβαλα μέσα στην αγκαλιά μου. Δεν αντιστάθηκε. Με αγκάλιασε κι αυτή. Το μέτωπό της ακουμπούσε στο στήθος μου όσο εκείνη έκλαιγε. Είχε σπάσει επιτέλους. Χάιδεψα τα μαλλιά της. Πέρασα τα δάχτυλά μου μέσα τους και με μαλακές κινήσεις έξυσα με τα ακροδάχτυλά μου το πίσω μέρος του κεφαλιού της.

«Θα περάσει» ψιθύρισα. Ακούμπησα το στόμα μου στην κορυφή του κεφαλιού της. Σχεδόν το φίλησα. Τα μαλλιά της μύριζαν όμορφα. Όπως μύριζε πάντα κι εκείνη. «Δεν θα αφήσω κανέναν να σε πονέσει ξανά». Η Νάταλι ανέβασε το πρόσωπό της για να με κοιτάξει. Τα μάτια της ακόμα και κοκκινισμένα

ήταν όμορφα. Μεγάλα, φωτεινά και ζεστά, εύθραυστα, γεμάτα απόγνωση και λύπη, όχι θυμό. Ζητούσαν προστασία.

Κρατούσα το μάγουλό της. Το δέρμα της ήταν απαλό. Το χάιδευα με τον αντίχειρά μου. Ήθελα να το φιλήσω. Να αγγίζω ένα-ένα τα μάτια της για να πάρω τα δάκρυα. Εγώ μπορούσα να αντέξω περισσότερο πόνο.

Έσκυψα προς το μέρος της. Πλησίαζα τα χείλη της. Τα κοίταζα όπως κι εκείνη τα δικά μου. Τα ακουμπούσα αργά. Προσεκτικά. Ιερά.

Η ανάσα της είχε κοπεί. Είχε παγώσει στην αγκαλιά μου.

Ξαφνικά κινήθηκε. Με έσπρωξε πίσω.

«Πάρε τα χέρια σου από πάνω μου!» φώναξε.

Σταμάτησε να μιλάει. Απλώς με κοίταζε σοκαρισμένη. Είχε κλονιστεί. Προσπαθούσε να αποφασίσει αν ήθελε να την αγγίζω ή όχι.

«Μη με αγγίζεις ποτέ ξανά, σιχαμένε! Σε μισώ» φώναξε και έτρεξε μακριά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

ΜΕΓΚΑΝ

Το να βγω έξω από το ακαδημαϊκό κτήριο ήταν μάλλον λάθος. Το χιόνι έπεφτε ασταμάτητο, όμως το ιατρείο βρισκόταν αρκετά μακριά και τα πόδια μου ήταν το μόνο μέσο για να φτάσω εκεί. Σε λίγο θα χτυπούσε το σιωπητήριο. Ίσως αν βιαζόμουν, να προλάβαινα να δω την Έμιλυ.

«Μέγκαν;»

Σταμάτησα απότομα, τα παπούτσια μου γλίστρησαν στο χιόνι και παρά λίγο να πέσω. Τέντωσα τα χέρια μου στο πλάι δεξιά και αριστερά του κορμού μου για να ισορροπήσω και, όταν σιγουρεύτηκα ότι δεν θα σωριαζόμουν τελικά, κοίταξα τριγύρω.

«Εδώ» είπε ξανά η φωνή. Ο Σεθ ξεπρόβαλε πίσω από το κτήριο που στέγαζε το ιατρείο μαζί με τον Γκέιλ. Ήταν και οι δύο χτυπημένοι από το πρωί, τα τραύματά τους ακόμα

απεριποίητα, το αίμα ξεραμένο και φορούσαν τα ίδια ρούχα με το πρωί. «Στην Έμιλυ πας;»

«Ναι» απάντησα ελαφρώς σαστισμένη από το θέαμα. «Θέλεις... βασικά γιατί είστε έτσι; Μπείτε μέσα να καθαριστείτε».

«Δεν μας αφήνουν» είπε ο Γκέιλ. «Ποινή για την ανυπακοή».

«Μας έστειλαν στο μπάνιο να καθαριστούμε» πρόσθεσε ο Σεθ.

Τους κοίταξα από πάνω ως κάτω.

«Χάλασε το μπάνιο;»

Ο Σεθ γέλασε αχνά.

«Βασικά ψάχναμε έναν τρόπο να δούμε την Έμιλυ. Θα μπορούσες να της πεις κάτι εκ μέρους μας;»

«Φυσικά».

«Πες της...» Ο Σεθ δεν ήξερε τι να πει. Στην ουσία δεν χρειαζόταν να πει οτιδήποτε. Ήθελε απλά να μπει για να δει πώς είναι η φίλη του.

«Ότι είμαστε έξω» συμπλήρωσε ο Γκέιλ. «Είμαστε εδώ και αν μας χρειαστεί κάτι, να βάλει μία φωνή και θα ορμήσουμε».

Γέλασα και κατένευσα. Πριν προλάβω να μπω μέσα, ο Γκέιλ μου έπιασε το μπράτσο.

«Ευχαριστούμε».

«Θα περιμένουμε εδώ» είπε ο Σεθ.

Οι φρουροί με άφησαν να μπω μέσα χωρίς ερωτήσεις. Η Έμιλυ ήταν μόνη στον θάλαμο με τους τραυματίες, σκεπασμένη με ένα σεντόνι μονάχα. Το δέρμα της μπλαβιασμένο, με εσωτερικά αιματώματα κατά τόπους. Γύρισε το κεφάλι από την άλλη, σε μία κίνηση να μου δείξει ότι θέλει να μείνει μόνη.

«Μην ντρέπεσαι, έφερα το μπλαβιασμένο μάτι μου να κάνει παρέα με το δικό σου». Είδα τις άκρες των χειλιών της να κινούνται και παρότι τελικά δεν γέλασε, χάρηκα που έστω και λίγο βοήθησα να αλλάξει η διάθεσή της. «Τα παιδιά είναι έξω».

Αυτό τράβηξε την προσοχή της επάνω μου.

«Αλήθεια;» ρώτησε με βραχνή φωνή και ένα χαμόγελο που την έκανε να μορφάσει από τον πόνο.

«Ναι, παίζουν ξύλο με κάτι φρουρούς που δεν τους αφήνουν να μπουν. Μου είπαν να σου πω πως αν χρειαστείς κάτι, να βάλεις μία φωνή και θα γκρεμίσουν το ιατρείο για να μπουν. Βέβαια έτσι δεν ξέρω σε τι κατάσταση θα σε βρουν κάτω από τα ερείπια, αλλά η σκέψη είναι που μετράει, σωστά;»

Το πρόσωπό της συσπάστηκε και γέλασα μαζί της. Δεν κατάλαβα ότι η Έμιλυ δεν γελούσε. Έκλαιγε. Και τότε πανικοβλήθηκα. Πώς έπρεπε να φερθώ; Συνήθως, εγώ ήμουν αυτή που παρηγορούσαν και μάλιστα, κάθε φορά που άκουγα παρηγορητικά λόγια, διαολόστελνα. Τώρα αισθανόμουν πως για πρώτη φορά έπρεπε να φερθώ ώριμα και να στηρίξω εγώ κάποιον με την ελπίδα να είναι πιο ανεκτικός από 'μένα στις παρηγοριές. Έπρεπε να στηρίξω την Έμιλυ. Τα δάχτυλά μου κινήθηκαν, όταν η επόμενη σκέψη που πέρασε από το μυαλό μου ήταν να πιάσω το χέρι της, αλλά αμέσως κρατήθηκα. Δεν ήμασταν κολλητές, ούτε καν φίλες. Δεν ήθελα να νομίζει ότι τη λυπάμαι. Έτσι, κράτησα τα χέρια μου κοντά μου και έμεινα σιωπηλή.

«Τι την έπιασε;» ψέλλισε παραπονεμένα. «Μπορείς να μου πεις τι την έπιασε και πήγε με τον Ράιαν; Δεν ήταν ευτυχισμένη μαζί μας;»

Τα λόγια της με έκαναν να πελαγώσω. Περίμενε να απαντήσω; Μήπως παραμιλούσε; Όχι. Περίμενε να μιλήσω. Έπρεπε να σκεφτώ μία λογική απάντηση.

«Πήγε, γιατί...» Προσπάθησα να σκεφτώ τον εαυτό μου. «Γιατί...» Να αντλήσω παράδειγμα από 'μένα, κι ας μην ήμουν η καταλληλότερη. Για ποιον λόγο ήθελε η Νταϊάνα να παραβεί τους κανόνες; Εγώ για ποιον λόγο ήθελα; Όχι, οι περιπτώσεις δεν είχαν καμία σχέση.

«Δεν μας αγαπούσε» είπε τελικά η Έμιλυ.

«Όχι, όχι. Ίσως... ίσως να ήθελε κάτι παραπάνω. Κάτι που εσείς, όσο κι αν την αγαπάτε, δεν μπορούσατε να της το προσφέρετε».

Η πλάτη της τραντάχτηκε.

«Σαν τι;»

Εδώ οι εμπειρίες μου στέρευαν. Τι καλό μπορούσε να της προσφέρει ο Ράιαν;

«Μπορεί να ήταν ερωτευμένη μαζί του».

«Με Ρεμόρ; Ας ερωτευόταν Λερόιλ. Τόσοι υπάρχουν».

Μόρφασα αηδιασμένη προσπαθώντας να την κάνω να γελάσει, αλλά απέτυχα, οπότε επέστρεψα στη σοβαρότητα της προηγούμενης κουβέντας.

«Αν ήταν ερωτευμένη με τον Ράιαν;»

«Και άξιζε τον κόπο; Αυτό που θα περάσει αξίζει τον κόπο;»

Ανασήκωσα ξανά τους ώμους.

«Αυτό μόνο εκείνη το ξέρει».

«Εσένα ρωτάω. Πιστεύεις ότι άξιζε τον κόπο; Πιστεύεις ότι ο Ράιαν ήταν τόσο ερωτευμένος μαζί της που άξιζε η φίλη μου να παραβεί τον νόμο για χάρη του;»

Τα λόγια της περιείχαν μία δόση κατηγορίας. Με έκαναν να σκύψω το κεφάλι. Η Έμιλυ και όλοι είχαν δει πώς με πλεύριζε ο Ράιαν. Είχαν δει πώς φλερτάραμε μπροστά σε όλους. Ήθελε να τονίσει ακριβώς αυτό, ότι η φίλη της θυσιάστηκε άδικα.

«Όχι» ψέλλισα. «Δεν πιστεύω ότι ήταν ερωτευμένος μαζί της. Όμως, η Νταϊάνα ήταν...». Η Έμιλυ κλαψούρισε κι εγώ δαγκώθηκα. «Είναι» διόρθωσα. «Είναι γενναιόδωρη. Δεν την ένοιαζε πώς ένιωθε ο Ράιαν. Της αρκούσε το δικό της συναίσθημα. Ίσως αυτό να σημαίνει έρωτας ή αγάπη».

«Εμένα μου φαίνεται απελπισία».

Σιωπή έπεσε για λίγο ανάμεσά μας. Συμφωνούσα. Ήταν απελπισία.

«Δεν ξέρω» ψέλλισα για να μην την απογοητεύσω.

«Εσύ έχεις ερωτευτεί;»

«Απ' όσο ξέρω όχι... Μάλλον γι' αυτό είμαι τόσο εγωίστρια» έσπευσα να συμπληρώσω, για να της δείξω και μία αρνητική πλευρά τού να μη σε νοιάζουν οι άλλοι. Ο Γκέιλ και ο Σεθ πέρασαν από το μυαλό μου και ήξερα ποιο ήταν το πρώτο βήμα για να διορθώσω το θεματάκι μ' εμένα και τον εγωισμό.

«Είσαι ακόμα εδώ όμως. Δεν έχασες την ελευθερία σου όπως η Νταϊάνα. Δεν έχασες κάτι εξαιτίας κάποιου άλλου».

Το πρόσωπό μου σκλήρυνε. Λυπόμουν να μιλήσω απότομα στην Έμιλυ, γι' αυτό σώπασα. Κάποια άλλη στιγμή, ίσως να της έλεγα ότι ο πόνος μπορεί να έρθει από πολλές πλευρές. Δεν σε πληγώνει μόνο ο έρωτας - και σιγά την πληγή στο κάτω-κάτω. Πόσο να πονέσεις αν δεν μπορείς να έχεις κάποιον; Βρίσκεις έναν άλλον και τελειώνει η υπόθεση. Δεν μπορούσε να φτάσει τον πόνο που ένιωθα εγώ. Αρνούνται να συγκρίνω τον δικό μου πόνο με της Νταϊάνα ή της Έμιλυ, γιατί μέσα μου κέρδιζα δικαιωματικά.

«Θα σε αφήσω να ξεκουραστείς» είπα και σηκώθηκα. «Χρειάζεσαι κάτι πριν φύγω;»

Η Έμιλυ ένευσε αρνητικά.

«Ευχαριστώ που ήρθες».

«Τα λέμε αύριο» απάντησα μ' ένα χαμόγελο.

Βγαίνοντας από τον θάλαμο των τραυματιών, σούφρωσα από το ντουλάπι πρώτων βοηθειών όσο βαμβάκι μπορούσα, μερικές γάζες και ένα μπουκαλάκι αιθανόλη.

Ο Γκέιλ και ο Σεθ περίμεναν ακόμη έξω. Σχεδόν έπεσαν επάνω μου, όταν βγήκα από το κτήριο.

«Καλά είναι» έσπευσα να απαντήσω. «Δηλαδή, όσο καλά μπορεί να είναι. Θα το ξεπεράσει πιστεύω. Μάλλον αύριο θα την αφήσουν να βγει».

Ανακουφισμένοι και οι δύο με ευχαρίστησαν ξανά.

«Αυτά είναι για σας». Τους έδωσα όσα ξάφρισα από το ντουλάπι πρώτων βοηθειών. «Δεν ξέρω αν φτάνουν. Ελπίζω να κάνουν δουλειά».

Το να ξέρω ότι για τα χαμόγελά τους ευθυνόμουν εγώ, ήταν κάτι που μου προκαλούσε χαρά. Έβαλα ένα μικρό λιθαράκι σε κάτι που ίσως ήταν ασήμαντο και συνηθισμένο, αλλά τόσο πρωτοφανές για τα δικά μου δεδομένα, που έμοιαζε ανεκτίμητο. Πάλευα τόσα χρόνια να χαρίσω μόνη μου χαρά στον εαυτό μου, αδιαφορώντας για τους άλλους, και δεν έκατσα ποτέ να σκεφτώ ότι και οι άλλοι με τον τρόπο τους μπορούσαν να με κάνουν χαρούμενη, όσο εύκολα μπορούσα να τους κάνω κι εγώ, αντί να πικραίνω τον κόσμο. Αν μη τι άλλο, χρειαζόμασταν ο ένας τον άλλον για να επιβιώσουμε εδώ μέσα. Ίσως τώρα που το ήξερα, να νοιαζόμουν κι εγώ περισσότερο για τους άλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Επτά μέρες.

Δηλαδή μία εβδομάδα.

Έπειτα από την αντίδραση όλων των μαθητευόμενων για τη σύλληψη του Ράιαν και της Νταϊάνα, ο Λαζάρ αποφάσισε να δείξει οίκτο. Απαγόρευσε στην Κίρσνερ να μας επιβάλει ποινές. Ακόμα, με απάλλαξε από τους φρουρούς.

«Μη με κάνεις να το μετανιώσω», με προειδοποίησε.

Βέβαια, οι καλές του πράξεις σταματούσαν εκεί. Οι αγγαρείες καλά κρατούσαν. Απαλλαγμένη από τη στενή επιτήρηση των φρουρών, περνούσα τον ελεύθερο χρόνο μου κάθε μέρα με την Έμιλυ στον κοιτώνα μου. Όσο την απασχολούσα, δεν πενθούσε για τη φίλη της. Δυστυχώς βέβαια, ο ελεύθερος χρόνος μου ήταν ελάχιστος και περιορισμένος. Κάθε μέρα, αφότου εξευτελιζόμουν στις προπονήσεις από την απειρία μου να υπερασπιστώ τον εαυτό μου στις μάχες, η

Λερόιλ υπεύθυνη της καθαριότητας μού ανέθετε νέες αγγαρείες, όλο και περισσότερες. Δεν περίμενα ποτέ ότι ένα κτήριο και ένα μάτσο οικότροφοι θα χρειάζονταν τόση φροντίδα. Μαγείρεμα, μάζεμα τραπεζιών, φροντίδα τραυμάτων, διανομή προσωπικών αντικειμένων που στέλνονταν από τη βασιλική πόλη, καθαριότητα μπάνιων, καθαριότητα κοιτώνων...

Τώρα, εκτός από γενική καθαρίστρια για τις αίθουσες προπόνησης, έγινα και προσωπική, αφού η σημερινή μου αγγαρεία ήταν ο καθαρισμός των κοιτώνων των αρσενικών Ρεμόρ.

«Υποτίθεται ότι αυτό είναι ατομική δουλειά του καθενός» παραπονέθηκα στην υπεύθυνη Λερόιλ, μόλις μου ανακοίνωσε τι δουλειά έπρεπε να κάνω σήμερα. «Γι' αυτό μας κάνουν έλεγχο οι στρατηγοί κάθε τόσο. Εγώ δεν θυμάμαι να μου καθάρισαν ποτέ άλλοι τον κοιτώνα μου. Πάντα μόνη μου τον φρόντιζα».

Η Λερόιλ έδειξε να βαριέται που έμπαινε στη διαδικασία να εξηγεί.

«Οι προπονήσεις αυτό τον καιρό έχουν διπλασιαστεί» απάντησε αδιάφορα, ενώ κρατούσε ακόμα στα τεντωμένα προς το μέρος μου χέρια της τα σύνεργα που περίμενε να κουβαλήσω εγώ, για να την αλαφρύνω από το βάρος. Ήταν τόσο αδύνατη, που αναρωτιόμουν πώς στεκόταν όρθια.

«Κάνω κι εγώ προπονήσεις, ξέρεις», την ειρωνεύτηκα και δεν έκανα κίνηση να απαλλάξω τα χέρια της από το βάρος των συνέργων. Αντίθετα, έβαλα τα χέρια μου στη μέση, σε ένδειξη αγανάκτησης. «Τι σχέση έχει αυτό με την καθαριότητα των κοιτώνων;»

«Σε πέντε μήνες ολοκληρώνεται το ακαδημαϊκό έτος. Μαζί με την τελετή αποφοίτησης των απόφοιτων μαθητευόμενων, θα πραγματοποιηθεί μία επίδειξη ικανοτήτων...»

«Ναι, ναι, τα ξέρω αυτά».

«Τότε, θα ξέρεις επίσης ότι τα απογεύματα όλοι οι μαθητευόμενοι θα προπονούνται επιπλέον για την επίδειξη». Και βέβαια το ήξερα. Ο ελάχιστος ελεύθερος χρόνος των Ρεμόρ μειώθηκε ακόμα περισσότερο και πολλοί γκρίνιαζαν γι' αυτό. «Συνεπώς, πρέπει κάποιος άλλος να περιποιείται τους κοιτώνες τους».

«Είμαι κι εγώ μαθητευόμενη» παραπονέθηκα. «Δεν μπορείτε να βάζετε τους άλλους να προπονούνται, κι εμένα να καθαρίζω. Πώς θα πάρω μέρος στην επίδειξη;»

Η Λερόιλ κρατήθηκε να μην ξεσπάσει σε γέλια, αλλά είδα τα ρουθούνια της να ανοίγουν και τα χείλη της να κυρτώνουν προς τα πάνω, πριν τα πιάσει μεταξύ τους για να συγκρατήσει χαμόγελο.

«Νομίζεις ότι δεν ξέρω πως εσύ δεν θα πάρεις μέρος στην επίδειξη, εξαιτίας της έλλειψης ικανοτήτων;». Μου έδωσε με το ζόρι τους κουβάδες με τα ξεσκονόπανα και τα υπόλοιπα σύνεργα καθαριότητας. «Ξεκίνα» διέταξε. «Σήμερα έχεις την ανατολική πτέρυγα των κοιτώνων στους δύο πρώτους ορόφους των αρσενικών Ρεμόρ. Πενήντα δωμάτια». Απομακρύνθηκε με το χαμόγελο της θριαμβεύτριας.

«Ηλίθια» μουρμούρισα. Άλλη Νάταλι μάς βρήκε!

Φορτωμένη με τα σύνεργα, ξεκίνησα να καθαρίζω ένα-ένα τα δωμάτια. Μετά από τους πρώτους τρεις κοιτώνες, οι κινήσεις μου και η τακτική που ακολουθούσα ήταν μηχανικές πλέον. Πρώτα τακτοποιούσα τα ρούχα στην ντουλάπα – βασικά, τα πετούσα μέσα - για να έχω όσο πιο άδειο χώρο μπορούσα, έπειτα μάζευα τα αντικείμενα πάνω στο γραφείο και τα έχωνα στα συρτάρια του ή του κομοδίνου, όταν αυτό δεν ήταν γεμάτο με τα προσωπικά αντικείμενα του καθενός. Έτσι, το δωμάτιο άδειαζε από περιττά αντικείμενα και μπορούσα να καθαρίσω με

ευκολία το πάτωμα και τη σκόνη στις επιφάνειες των ελάχιστων επίπλων - γραφείο και κομοδίνο. Στην ουσία έκανα τα πάνω-πάνω, γιατί, έτσι και άνοιγαν οι στρατηγοί τα ντουλάπια - και πάντα τα άνοιγαν -, στοίβες ρούχα και βιβλία θα έπεφταν στα κεφάλια τους. Καθόλου άσχημα δηλαδή.

Μπαίνοντας, όμως, στο επόμενο δωμάτιο, έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Διάολε, εδώ δεν υπήρχε ρούχο για ρούχο φυλαγμένο. Και δεν χωρούσαν όλα αυτά στην ντουλάπα. Παντελόνια και πουκάμισα, μπλουζάκια και παπούτσια ήταν πεταμένα σε όλο το δωμάτιο. Και μία στολή φύλακα, ίδια με εκείνες που φορούσαν οι φύλακες της Νόρθεα. Σκούρα μπλε, με το σύμβολο του βασιλικού συμβουλίου των Λερόιλ, στο σημείο που εφάρμοζε στο δεξί μέρος του στέρνου. Περίεργο. Ποιος από τους Ρεμόρ να χρειαζόταν στολή φύλακα και γιατί;

Έπεσα στα γόνατα για να πιάσω τα παπούτσια κάτω από γραφείο. Στηρίχτηκα στα τέσσερα, χαμήλωσα λίγο το πάνω μέρος του κορμού και το κεφάλι, και τεντώθηκα προς το δεύτερο παπούτσι που είχε χωθεί πιο μέσα. Και τότε άκουσα την πόρτα πίσω μου να ανοίγει. Το σώμα μου τινάχτηκε από την έκπληξη και το κεφάλι μου κουτούλισε στην κάτω επιφάνεια του γραφείου.

«Άουτς», γκρίνιαξα και έπιασα το κεφάλι μου. «Γαμώτο».

«Ουάου» έκανε εντυπωσιασμένος κάποιος. «Ουόλτερς, δεν ήξερα ότι είχες εκλεκτές προσκεκλημένες. Γι' αυτό η πρεμούρα να ανέβεις στον κοιτώνα σου».

Ο Σεθ και ο Γκέιλ με κοίταζαν από την πόρτα έκπληκτοι και τότε συνειδητοποίησα ότι ήμουν ακόμα πεσμένη στα τέσσερα με την πλάτη μου - και όχι μόνο - στραμμένη σ' εκείνους. Πετάχτηκα πάνω και τίναξα από τα ρούχα μου τη σκόνη.

«Τελειώσατε κιόλας την προπόνηση;» ρώτησα.

«Ήρθαμε να αλλάξουμε» απάντησε ο Γκέιλ και έδειξε τις μπλούζες εκείνου και του Σεθ που ήταν σκισμένες. «Εσύ γιατί είσαι εδώ;» ρώτησε κάπως υποψιασμένος.

Έδειξα τα σύνεργά μου ξενερωμένη.

«Η σημερινή αγγαρεία».

«Η τέλεια δικαιολογία» χαχάνισε ο Σεθ. Ο Γκέιλ τον σκούνηξε με τον αγκώνα του κι εγώ χαμογέλασα.

«Έλα» είπε στον Σεθ και του πέταξε ένα μπλουζάκι που έπιασε από το ντουλάπι του. Ο Σεθ το έπιασε στον αέρα και άλλαξε την μπλούζα με αυτήν που φορούσε, φροντίζοντας η πόρτα να τον καλύψει και να μη τον δω. Το ίδιο και ο Γκέιλ. Αν και είχε γυρισμένη την πλάτη του σ' εμένα, έκλεψα μερικές ματιές - μόνο και μόνο για να ξέρω πότε τελειώνει και να συνεχίσω τη δουλειά μου -, πριν καλύψει την ανοιχτή μυώδη πλάτη του με το λεπτό ύφασμα του κοντομάνικου. Δεν μπορώ να πω, οι προπονητές έκαναν τέλεια δουλειά όλα αυτά τα χρόνια. Όταν πέταξε το κατεστραμμένο φανελάκι στη στοίβα με τα υπόλοιπα παραπεταμένα ρούχα, αυτόματα γύρισα εντελώς προς το μέρος του.

«Ωραία! Πετάς τα ρούχα σου από 'δω κι από 'κει και περιμένεις να τα μαζέψω εγώ».

Ο Γκέιλ έκανε νόημα στον Σεθ να προχωρήσει πριν με κοιτάξει με απορία.

«Τα ρούχα μου είναι μαζεμένα» είπε.

«Το βλέπω». Έδειξα τη στοίβα με τα ρούχα πάνω στο κρεβάτι.

«Αυτά είναι για πέταμα».

«Για πέταμα; Μα...» Έριξα μία δεύτερη ματιά στα ρούχα. «Είναι καινούρια».

«Είναι για πέταμα» επανέλαβε. «Δεν τα χρειάζομαι. Τα ρούχα μου είναι τακτοποιημένα». Άνοιξε τη μονόφυλλη

ντουλάπα και αποκάλυψε μόνο δύο φόρμες και ένα καλό παντελόνι κρεμασμένα σε κρεμάστρες, μαζί με ένα πουκάμισο και μερικά φανελάκια και κοντομάνικα.

«Και η στολή;» ρώτησα και έτεινα το δάχτυλό μου προς τη στολή των βασιλικών φυλάκων.

«Για πέταμα».

«Α». Κάτι δεν δούλεψε καλά μέσα στο κεφάλι μου, γιατί σκάλωσα. Μάλλον δεν κατάλαβα κάτι. «Και γιατί πετάς τόσα καινούρια ρούχα; Και κυρίως τη στολή και... Πώς βρήκες τη στολή; Μόνο σε βασιλικούς φύλακες δίνουν».

Ο Γκέιλ δεν ήταν τώρα φιλικός. Κάτι άλλαξε στο ύφος του. Ανασήκωσε τους ώμους.

«Απλώς τη βρήκα».

«Σοβαρά τώρα; Τη βρήκες μαζί με όλα τα άλλα και την πετάς;»

«Πες το κι έτσι».

«Δεν περίμενα να είσαι τόσο κακομαθημένος. Μου αρέσει που κατηγορούσες εμένα για τους τρόπους μου. Πώς μπορεί να είναι κάποιος τόσο αγάριστος; Το ξέρεις ότι άλλοι δεν έχουν κάποιους να νοιάζονται για το τι ρούχα θα φορέσουν; Είμαι σίγουρη ότι αυτά σου τα έστειλε κάποιος που σε αγαπάει και σίγουρα νοιάζεται για σένα. Κι εσύ το ξεπληρώνεις έτσι. Ξέρεις, ο κόσμος θα ήταν καλύτερος αν νοιαζόμασταν για τους δικούς μας».

«Πω πω, πόσο ιδεαλίστρια» είπε σχεδόν ειρωνικά ο Γκέιλ. «Να φανταστώ ότι εσύ νοιάζεσαι για τους δικούς σου; Τον αδερφό σου ας πούμε».

Δεν απάντησα. Άρχισα να σκέφτομαι καλύτερα τα λόγια μου.

«Λοιπόν, συμφωνώ μαζί σου, μικρή, αλλά άσε εμένα τον αχάριστο να ξέρω καλύτερα τι θα κάνω με τα ρούχα μου και αυτούς που με νοιάζονται».

Τον κοίταξα πειστωμένη, ελαφρώς τσαντισμένη για το μικρή. Λες κι εκείνος δεν ήταν στην ίδια ηλικία μ' εμένα. Τι σημασία έχει που έμοιαζε μεγαλύτερος από τους συνομήλικούς του ή ακόμα και από τους μεγαλύτερούς του, όπως τον Ρόναλντ και τον Τζέσε;

«Το ίδιο μου κάνει» είπα, προσπαθώντας να φανώ αδιάφορη, αλλά μάλλον δεν κατάφερα να κρύψω την ενόχλησή μου. «Το μόνο που ήθελα να πω είναι ότι θα υπάρχει λόγος...»

«Και για 'σένα κάποιος λόγος θα υπάρχει για όλα όσα κάνεις». Σοβάρεψα απότομα. «Για να τον ακούσω. Γιατί αντιδράς τόσο και δεν θέλεις να προπονηθείς σωστά;». Τα χείλη μου δεν κουνήθηκαν. Το γέλιο του Γκέιλ ήταν ξεκάθαρα ειρωνικό. «Όπως το περίμενα. Δεν το κάνεις σωστά πάντως».

«Ορίστε;» ρώτησα προειδοποιητικά.

«Αρνείσαι να προπονηθείς. Γιατί αντιδράς τόσο; Προτιμάς να σε δέρνουν και να σε εξευτελίζουν;»

«Δεν είναι δουλειά σου», τον έκοψα.

«Όχι; Το να μάθεις τι δουλειά έχει η στολή των βασιλικών φυλάκων εδώ, όμως, είναι δική σου δουλειά;»

Τώρα είχα αρχίσει πραγματικά να τα παίρνω.

«Μάλιστα. Κατάλαβα».

Ήμουν σίγουρη ότι έδειχνα όσο τσαντισμένη αισθανόμουν. Δεν σκέφτηκα ούτε καν τι θα έλεγα στη Λερόιλ για τα σύνεργα που παρατούσα στο δωμάτιο του Γκέιλ, όταν κατευθυνόμουν προς την πόρτα για να φύγω.

«Πού πας;» είπε ο Γκέιλ και κράτησε το μπράτσο μου. «Τόσο εύκολα θυμώνεις;»

«Ναι, τόσο εύκολα θυμώνω».

Το κράτημά του δεν εξασθένησε.

«Καλά θα κάνεις, λοιπόν, να μη θυμώνεις όταν δεν ακούς και δεν κάνεις αυτό που θες».

«Μπορείς απλά να μη μου μιλάς και θα είμαι ευτυχισμένη».

«Σοβαρά; Μάζεψε τα νεύρα σου, κακομαθημένη, γιατί δεν μιλάς στον Ράιαν». Τα μάτια μου γούρλωσαν. Ήταν μπροστά στις φάσεις που ή έκανα τον Ράιαν να τρέχει πίσω μου, ή με μία φωνή τον έστελνα και μετά μπορούσα να τον ξαναφέρω δίπλα μου κάνοντάς του πάλι τα γλυκά μάτια. Είχε δει πώς τον χειριζόμουν. «Πρώτα θα μιλήσω και μετά αν θέλεις τσακίσου και φύγε. Αλλά θα με ακούσεις». Πίεσα τα χείλη και τραβήχτηκα μάταια. «Τσακώνεσαι με όλους, ακόμα και με αυτούς που σου λένε κάτι για το καλό σου...»

«Το καλό μου το ξέρω εγώ» γρύλισα.

«Δεν νοιάζεσαι για κανέναν, σαν την τελευταία αντικοινωνική...»

«Δεν νοιάζομαι;»

Εγώ φταίω που του πήγα αιθανόλη και γάζες.

«Οι τελευταίες μέρες δεν μπορούν να αναπληρώσουν όλα τα χρόνια. Τόσο καιρό δεν νοιάζεσαι για κανέναν, αλλά θυμώνεις όταν σε κουτσομπολεύουν. Μπορείς να κάνεις αδιάκριτες ερωτήσεις και να επιμένεις να μάθεις πράγματα που δεν σε αφορούν, αλλά τσαντίζεσαι όταν πρέπει εσύ να δώσεις απαντήσεις και να φερθείς σωστά. Μήπως εσύ έχεις το πρόβλημα, και όχι οι άλλοι;»

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα» γρύλισα.

«Δεν γίνεται να έχεις δίκιο σε όλα. Θέλεις να κάνεις αυτό που γουστάρεις; Μάθε να δέχεσαι και τις επιπτώσεις. Μη νοιάζεσαι για κανέναν, εξάλλου είσαι σε όλους αδιάφορη, αλλά όταν θα σε λένε αντικοινωνική εγωίστρια, εσύ θα απαντάς ‘ναι,

είμαι', δεν θα το παίζεις θιγμένη. Θέλεις να είσαι ανεξάρτητη; Πολύ ωραία. Μάθε, όμως, να το κάνεις σωστά, και όχι σαν μικρή ανώριμη που θέλει μόνο να τραβήξει την προσοχή».

«Δεν θέλω...»

«Μάθε να είσαι ευγνώμων και να αναγνωρίζεις τα καλά που σου δίνονται. Εκμεταλλεύσου την ευκαιρία που σου έδωσαν αντί να σε στείλουν στη φυλακή και σταμάτα να γκρινιάζεις και να κλαίγεις για το ξύλο που τρως, γιατί είσαι τυχερή που έχεις μόνο ένα μελανιασμένο μάτι». Αυτόματα, το ελεύθερο χέρι μου ανέβηκε και σκέπασε το μάτι μου που είχε μελανιάσει ο Ρόναλντ. «Γιατί είσαι τυχερή που είσαι ακόμα εδώ. Γιατί άλλοι δεν έχουν τις ευκαιρίες που έχουν δοθεί σ' εσένα».

Πικρία έσταζε από τα λόγια του αναμεμειγμένη με θυμό και αναρωτιόμουν αν με σύγκρινε με την Νταϊάνα και τον Ράιαν.

Δεν απαντούσα. Ένιωθα ντροπιασμένη και κακομαθημένη και αχάριστη και σκύλα. Όμως, δεν μπορούσα να το ελέγξω. Δεν ήθελα να θυμώνω. Συνέβαινε μόνο του.

Ο Γκέιλ άφησε μία ανάσα. Ξέσφισε το χέρι μου και έτριψε με τον αντίχειρά του τα κοκκινισμένα αποτυπώματα των δαχτύλων του πάνω στο δέρμα μου. Τώρα ντρεπόμουν περισσότερο για τη συμπεριφορά μου.

«Με συγχωρείς που σε πόνεσα. Δεν το ήθελα».

Άφησε το χέρι μου και βγήκε από το δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Ο δίσκος του πρωινού που κουβαλούσα περιλάμβανε μόνο ένα κομμάτι κρέας και ένα ποτήρι νερό. Κατευθυνόμενοι προς το τραπέζι που κάθονταν ο Γκέιλ με τον Σεθ και, παρότι ένας κόμπος στένευε τα τοιχώματα του λαιμού μου, τον κατάπια και πήρα μία ανάσα για να βρω το θάρρος να μιλήσω.

«Μπορώ να καθίσω;» Μία από τις ελάχιστες φορές που ακουγόμενοι τόσο διστακτική, όμως δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου τα λόγια του Γκέιλ.

Οι δυο τους έπαψαν να κουβεντιάζουν και με κοίταξαν. Κατάπια ξανά και το βλέμμα μου στάθηκε στον Γκέιλ.

«Φυσικά» απάντησε ο Σεθ και μου τράβηξε την καρέκλα δίπλα του, μιας και τα χέρια μου κρατούσαν τον δίσκο.

Χαμογέλασα και άφησα τον δίσκο μου πάνω στο τραπέζι, ενώ καθόμουν απέναντι από τον Γκέιλ. Τα μάτια του με

κοίταζαν έντονα, σαν να κατάλαβε ότι με αυτό τον τρόπο ζητούσα συγγνώμη. Τα δικά μου χαμήλωσαν στο πιάτο μου.

Στην υπόλοιπη τραπεζαρία όλοι είχαν αρχίσει πάλι να γελάνε και να κουτσομπολεύουν. Το θέμα του Ράιαν και της Νταϊάνα ξεχνιόταν όσο περνούσαν οι μέρες και η ζωή έμπαινε ξανά σε φυσιολογικούς ρυθμούς. Αναρωτιόμουν, έτσι έπρεπε να είναι; Τόσο εύκολο; Εγώ γιατί δεν είχα ξεπεράσει ακόμα τον θάνατο της μαμάς; Μήπως είχα όντως πρόβλημα, όπως είπε ο Γκέιλ;

Η Έμιλυ μπήκε στην τραπεζαρία και μόλις μας είδε, έτρεξε και κάθισε μαζί μας.

«Ω, πόσο μου έλειψε αυτό» είπε μορφάζοντας γλυκανάλατα από την επήρεια της ανάμνησης. «Αναίρεσαν την απαγόρευση;»

«Εμ...»

«Λοιπόν» με διέκοψε ο Σεθ «το δωμάτιο μου έλαμψε».

Το γέλιο μου με έπνιξε και η μπουκιά μου στάθηκε στον λαιμό μου.

«Ναι;» παραξενεύτηκε ο Γκέιλ και με κοίταξε με υποψία. «Γιατί το δικό μου ήταν ένα μάτσο χάλια. Όπως το αφήσαμε όταν πήγαμε να αλλάξουμε, έτσι το βρήκα το βράδυ».

Ο Σεθ έσμιξε τα φρύδια με απορία και με κοίταξε. Στο ύφος του έβλεπα την ερώτηση που δεν ξεστόμιζε.

«Είχαμε μία κουβέντα εχθές για τις πράξεις και τις επιπτώσεις τους» του απάντησα δείχνοντας τον Γκέιλ.

«Και τι σχέση έχει αυτό με το ακατάστατο δωμάτιο;» ρώτησε ο Σεθ.

«Αυτές είναι οι επιπτώσεις, όταν βάζεις τις φωνές στην καθαρίστρια» απάντησα και ο Σεθ ξέσπασε σε γέλια, η Έμιλυ χαμογέλασε αχνά και ο Γκέιλ γέλασε σιωπηλά.

«Δεν είσαι καθαρίστρια» με διόρθωσε μισογελώντας.

«Κι εγώ που νόμιζα ότι ήσασταν απασχολημένοι με... άλλα πράγματα, και γι' αυτό αφήσατε το δωμάτιο ακατάστατο» είπε με πονηρό ύφος ο Σεθ. «Μετά τον καβγά, ξέρετε».

«Σεθ!» τον επέπληξε η Έμιλυ φανερά αναστατωμένη. «Ούτε να το ξαναπείς» είπε και κοίταξε γύρω της. Τα χαμόγελά μας εξαφανίστηκαν και το βλέμμα μου επικεντρώθηκε στο φαγητό ξανά.

«Ει, Καλ!» φώναξε ο Σεθ μία Λερόιλ που πέρασε το κατώφλι της τραπεζαρίας. Η ψηλή κοπέλα γέλασε καλοσυνάτα και κατευθύνθηκε προς τον πάγκο με τα πρωινά, προτού έρθει στο τραπέζι μας όσο πιο διακριτικά μπορούσε για να μην την πάρει είδηση κάποιος φρουρός και τη στείλει στην πλευρά που κάθονταν οι Λερόιλ. Αν και το να καθίσουν ένας Λερόιλ και ένας Ρεμόρ μαζί δεν ήταν αξιόποινο.

Έγειρα προς το μέρος της Έμιλυ, για να μην ακουστώ τριγύρω, και πλησίασα όσο μπορούσα το αυτί της.

«Κάνετε παρέα με Λερόιλ;» ρώτησα χαμηλόφωνα, εμφανώς μπερδεμένη. Οι Λερόιλ ευθύνονταν για την κατάστασή μας. Εξαιτίας των Λερόιλ, εμείς οι Ρεμόρ ήμασταν αναγκασμένοι να προετοιμαζόμαστε για τον επόμενο πόλεμο με τους ανθρώπους. Πώς ήταν δυνατόν να συμπαθούν μία από αυτούς;

Η κοπέλα έφτασε στο τραπέζι μας και κάθισε δίπλα στον Γκέιλ.

«Καλημέρα» είπε χαμογελαστή και, όταν με πρόσεξε, τα καστανά μάτια της φωτίστηκαν και το χαμόγελό της έγινε πιο πλατύ. Από κοντά ήταν ακόμα πιο όμορφη με τα ξανθά και μακρυά μαλλιά της, το γλυκό πρόσωπο και το λεπτό ψηλό σώμα. Δεν ήταν βασιλική Λερόιλ. Μπορεί όλοι οι Λερόιλ να είχαν ανοιχτόχρωμες επιδερμίδες και συνήθως ξανθά μαλλιά όπως αυτή εδώ, αλλά μόνο όσοι άνηκαν σε βασιλική οικογένεια

διέφεραν από όλους τους υπόλοιπους στο χρώμα των ματιών. «Γεια. Δεν σε ξέρω».

«Πώς κι έτσι;» ρώτησα πικρόχολα. Η τύπισσα με δούλευε. Δεν υπήρχε Λερόιλ και Ρεμόρ εδώ που να μη με γνωρίζει μετά την απόπειρα απόδρασής μου.

«Η Κάλ δεν ασχολείται με κουτσομπολιά» απάντησε ο Γκέιλ. Ο τόνος της φωνής του με προειδοποιούσε να σταματήσω.

«Είμαι η Κάλιγκ, αλλά οι φίλοι μου με φωνάζουν Καλ» είπε και έτεινε το χέρι της προς το μέρος μου.

Παρατηρούσα με επιφύλαξη την παλάμη της. Ο Γκέιλ ένευσε με αυστηρότητα να ανταποδώσω. Το έκανα. Παραξενεύτηκα από την αίσθηση της παλάμης της. Το δέρμα της ήταν σχεδόν τόσο άγριο όσο και το δικό μου. Η Καλ το κατάλαβε και χαμογέλασε θλιμμένα.

«Αυτές οι προπονήσεις έχουν κάνει τα χέρια μου απαίσια», παραπονέθηκε και έτριψε τις παλάμες τους μεταξύ τους για να μαλακώσει τους κάλους.

«Προπονήσεις;» παραξενεύτηκα. «Δεν ήξερα ότι επιτρέπεται στους Λερόιλ να συμμετέχουν σε προπονήσεις».

«Δεν επιτρέπεται» απάντησε η Έμιλυ. «Δηλαδή, δεν απαγορεύεται, αλλά ποτέ κανένας δεν δέχεται έναν Λερόιλ σαν μαθητευόμενο πολεμιστή. Αυτή είναι δική μας δουλειά».

«Σωστά» είπε η Κάλιγκ. «Οι Ρεμόρ στον στρατό, οι βασιλικοί Λερόιλ στην πολιτική, κι εμείς σε όλες τις υπόλοιπες δουλειές. Εμείς πρέπει να παρακολουθούμε τα τεχνικά και τα θεωρητικά εργαστήρια πριν μας στείλουν για δουλειά. Ξέρεις για να μάθουμε τα βασικά πάνω σε κάθε τέχνη, μέχρι να μας απορροφήσουν εκεί που αυτοί νομίζουν». Ήξερα ότι με το 'αυτοί' αναφερόταν στους βασιλικούς Λερόιλ. Λίστες

εκατοντάδων ονομάτων δημιουργούνταν κάθε χρόνο με τους Λερόιλ και τις θέσεις εργασίας που τους περίμεναν.

«Απλώς όποιος θέλει να προπονηθεί, είναι ελεύθερος να το κάνει μόνος του, στον ελεύθερο χρόνο του» συμπλήρωσε ο Σεθ. «Δεν είναι αντίθετο με τους κανονισμούς».

«Και ξέρεις τι πρέπει να κάνεις;» ρώτησα την Κάλιγκ. «Σε ποιες κινήσεις να εξασκηθείς, ας πούμε».

«Μου δείχνει ο καλύτερος προπονητής!» είπε ενθουσιασμένη. Πέρασε τα χέρια της γύρω από το μπράτσο του Γκέιλ και έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του. Ο Γκέιλ γέλασε και πείραξε τα μαλλιά της Κάλιγκ. Η Έμιλυ δεν ταράχτηκε με την επαφή τους, ούτε τους έκανε παρατήρηση για τις τρυφερές χειρονομίες. Άλλωστε το να έρχονται σε επαφή ένας Λερόιλ με έναν Ρεμόρ δεν ήταν απαγορευμένο.

«Τι κρίμα που θα αποφοιτήσω φέτος» κατσούφιασε η Κάλιγκ. Α, ώστε ήταν μεγαλύτερη από μας.

«Θα σε βρούμε όταν θα αποφοιτήσουμε, Καλ» της είπε τρυφερά η Έμιλυ. «Θα έρθουμε στη Νόρθεα».

«Δεν θα πάω στη Νόρθεα» απάντησε με παράπονο η Κάλιγκ. «Οι γονείς μου δουλεύουν στην ακαδημία του Άττικους ως καθαριστές. Μου έχουν ήδη βρει θέση εκεί».

Σκυθρώπιασα όταν κατάλαβα τι δουλειά θα έκανε εκεί. Οι ταπεινοί Λερόιλ συνήθως αναλάμβαναν τις εργασίες για την κοινωνία και τους βασιλικούς Λερόιλ ή εμάς, τους πολεμιστές. Κάτι σαν τις καθαριότητες, τις πιο ταπεινές εργασίες. Θα έκανε τη δουλειά που κάνω τώρα εγώ, για να πληρώσω την τιμωρία μου.

«Μπορεί να έρθουμε εμείς να σε βρούμε» της είπε ο Γκέιλ. «Δεν είναι σίγουρο ότι θα μας στείλουν στη Νόρθεα. Μπορεί να μας στείλουν φρουρούς ή προπονητές σε κάποια ακαδημία».

«Τότε μπορεί να είμαι τυχερή και να ερωτευτώ κανέναν φρουρό ή προπονητή εκεί» είπε χαρούμενη η Κάλιγκ και αγκάλιασε πιο σφιχτά το μπράτσο του Γκέιλεν.

Γύρισα το κεφάλι από την άλλη και παρίστανα πως χαζεύω την τραπεζαρία. Στην είσοδο στεκόταν ο αδερφός μου, γερμένος στο πλαϊνό δοκάρι της, παρατηρώντας κάτι. Όταν ακολούθησα το βλέμμα του και κατάλαβα τι ήταν αυτό το κάτι που κοιτούσε, πετάχτηκα όρθια, η καρέκλα μου έτριξε, το τραπέζι σείστηκε και όλοι κοίταξαν προς το μέρος μου, αλλά ήμουν πολύ απασχολημένη για να με νοιάξει. Τα δολοφονικά μου βλέμματα εναλλάσσονταν από τον Ρόναλντ στη Νάταλι που καθόταν σε ένα τραπέζι απέναντι από τον Ρόναλντ και, μέχρι να τραβήξω την προσοχή τους επάνω μου, κοιτάζονταν επίμονα. Για πρώτη φορά η Νάταλι δεν έδειχνε να έχει διάθεση για κάποιο από τα σαδιστικά κόλπα της. Μόλις κατάλαβε ότι τους έπιασα να κοιτάζονται, κατέβασε το κεφάλι και κοίταξε το πιάτο της, κι έτσι μου απέμεινε μόνο ο Ρόναλντ να κοιτάζω εχθρικά. Τι στον Διάολο υποτίθεται πως έκανε μαζί της;

«Μέγκαν;» ρώτησε η Έμιλυ και άγγιξε διστακτικά το χέρι μου. «Όλα καλά;»

Ο Ρόναλντ βγήκε από την τραπεζαρία κι εγώ ηρέμησα κάπως.

«Χωριστείτε όλοι τώρα!» ούρλιαξε ο επόπτης και στάθηκε πάνω από το τραπέζι μας. Χώρισε τους αρσενικούς από τους θηλυκούς και τους Λερόιλ από τους Ρεμόρ.

Το κουδούνι είχε χτυπήσει. Οι Λερόιλ ήταν ελεύθεροι να κάνουν ό,τι ήθελαν, όπως και κάθε απόγευμα. Οι Ρεμόρ μπαίναμε στις τάξεις για τα θεωρητικά μαθήματα. Τρεις φορές την εβδομάδα.

Περίμενα στην είσοδο της αίθουσας, το γόνατό μου ανεβοκατέβαινε νευρικά, αλλά ο Γκέιλ δεν είχε φανεί ακόμα και σε λίγο θα έμπαινε ο καθηγητής. Μα πού στα κομμάτια ήταν;

Ένα χαμόγελο ανακούφισης και ενθουσιασμού εμφανίστηκε στο πρόσωπό μου, όταν τον είδα από μακριά να πλησιάζει.

«Γκέιλ» είπα και τον σταμάτησα πριν μπει στην αίθουσα. Έπιασε μαλακά το μπράτσο μου σε δείγμα συμφιλίωσης.

«Εντάξει» είπε με ένα μικρό χαμόγελο. «Όλα καλά».

Μπερδεύτηκα.

«Α, ναι, όλα καλά, απλά ήθελα και κάτι άλλο». Τα μάτια του έμειναν καρφωμένα επάνω μου όσο περίμενε να συνεχίσω. Έριξα μία ματιά γύρω, για να βεβαιωθώ ότι δεν πλησίαζε κανείς, κυρίως ο καθηγητής. «Είχες δίκιο για εχθές. Όχι μόνο για τη συμπεριφορά μου. Δεν το κάνω επίτηδες, δεν θέλω να είμαι σκύλα». Ο Γκέιλ γέλασε. Διασκεδάζε με τα βρομόλογά μου, δεν τον ενοχλούσαν όπως τον Ρόναλντ. «Όταν είπα ότι είχες δίκιο, εννοούσα για τις γνώσεις μου στη μάχη. Δεν θέλω να είμαι ανίσχυρη και... ίσως έτσι μου περάσουν και τα νεύρα. Ειδικά αν έχω απέναντί μου έναν από τους λόγους που μου τα προκαλούν». Τον έδειξα και γέλασε. Γέλασα κι εγώ.

«Και;»

«Και... δεν μπορώ μόνη μου. Χρειάζομαι βοήθεια».

«Ο αδερφός σου είναι ο καλύτερος στη μάχη» είπε. Πώς να του έλεγα ότι δεν εμπιστευόμουν τον Ρόναλντ να με προπονήσει; Ότι μάλλον συμμαχεί με τη Νάταλι.

«Δεν θέλω τον Ρόναλντ... Θα στο ζητήσω σαν χάρη. Το ξέρω ότι δεν έχεις κανέναν λόγο να το κάνεις, αλλά εσύ δεν είσαι αντιδραστικός σαν εμένα, ούτε σπαστικός για να πεις όχι». Πάλι γέλασε. «Και θα ήμουν ευγνώμων αν βοηθούσες».

Κατάπια. «Θέλω παράλληλα με τις προπονήσεις, να με εκπαιδεύεις κι εσύ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Το σιωπητήριο είχε ακόμη δύο ώρες μέχρι να σημάνει.

Είχα τελειώσει τις αγγαρείες μου και μπορούσα να περιφέρομαι στους χώρους της ακαδημίας και το προαύλιο, χωρίς να με κοιτάζουν διαρκώς οι φρουροί.

Είχα το κεφάλι σκυμμένο, αλλά με την άκρη του ματιού μου μπορούσα να δω, ενδιάμεσα από τις καστανές σπαστές μπούκλες που έπεφταν στο πλάι του προσώπου μου, τι συνέβαινε τριγύρω. Συνήθως αυτή ήταν η πιο ευχάριστη ώρα για τους μαθητευόμενους. Είχαν ολοκληρώσει τις προπονήσεις τους, τα μαθήματα, τις υποχρεώσεις και περιφέρονταν, κουτσομπόλευαν και διασκέδαζαν. Μερικοί Λερόιλ φλέρταραν με Ρεμόρ και, παρότι ήταν φανερό στους φρουρούς, κανείς δεν έδειχνε να ενοχλείται ή να τους εμποδίζει.

«Φορμπς;». Η φωνή του με έκανε να κοκαλώσω. Ανάθεμα, συνεχώς πίσω μου θα βρισκόταν αυτός; Πρέπει οι

διευθυντές να περιφέρονται στο προαύλιο; Γιατί εγώ νόμιζα ότι κάθονται στα γραφεία τους και διατάζουν; «Πού πηγαίνεις;»

Στράφηκα πίσω σαν παιδί που μόλις το είχαν βάλει τιμωρία.

«Πρέπει να δίνω αναφορά για όλες τις κινήσεις μου; Τέλειωσα με τις αγγαρείες».

«Τότε, μπορείς να αποσυρθείς στον κοιτώνα σου».

Νομίζω πως όλα καταστρέφονταν μέσα μου.

«Μα... Σας παρακαλώ!» είπα περισσότερο εκνευρισμένη. «Δεν μπορώ δηλαδή να κάνω μία βόλτα;»

«Μετά από το επιβαρυνμένο παρελθόν σου, όχι».

Ξεφύσησα.

«Μα δεν θέλω να το σκάσω! Να κάνω μία αναθεματισμένη βόλτα θέλω, να πάρω αέρα, όχι να το σκάσω! Λες να το σκάσω με τόσο κόσμο γύρω μου;»

Η συνήθειά μου να παρασύρομαι από τα νεύρα μου και να μιλάω πολλές φορές στους ανωτέρους μου στον ενικό δεν έδειχνε να ενοχλεί τον Λαζάρ, παρότι δεν επέτρεπε σε άλλους Ρεμόρ και Λερόιλ να αυθαδιάζουν. Ο Γκέιλ είχε δίκιο. Για μία παράλογη αιτία, μού είχαν δοθεί πολλές χάρες.

«Ο καλύτερος αντιπερισπασμός για να το σκάσεις είναι ο κόσμος» μου απάντησε ο Λαζάρ και σταύρωσε τα χέρια του κάτω από το στήθος. «Ειδικά τώρα, που σε έχω απαλλάξει από τους φρουρούς».

Πίεσα τα χείλη. Ψύχραιμη. Έπρεπε να είμαι ψύχραιμη, αν ήθελα να τον πείσω.

«Όλο και κάποιος θα με έβλεπε. Ας μην είμαστε παράλογοι. Θέλω να κάνω μία βόλτα. Υπόσχομαι ότι, μόλις χτυπήσει το σιωπητήριο, θα δώσω παρουσία και θα είμαι στο κρεβάτι μου. Άλλωστε, τόσες αγγαρείες με περιμένουν αύριο. Αμαρτία να τις χάσω».

Ο Λαζάρ έμεινε να με κοιτάζει κι εγώ βρήκα την ευκαιρία να ξεγλιστρήσω χωρίς να περιμένω απάντηση. Έστριψα, κάνοντας τον κύκλο του κεντρικού κτηρίου, κάτι που με καθυστέρωσε τραγικά, αλλά τουλάχιστον έτσι δεν θα έβλεπε ότι κατευθυνόμουν στο στάδιο. Παρότι ήταν ανοιχτό για όσους ήθελαν να προπονηθούν επιπλέον, κανείς δεν βρισκόταν εδώ εκτός από τον Γκέιλ. Ποιος άλλωστε να ήθελε να προπονηθεί κι άλλο;

Του χαμογέλασα μόλις μπήκα, έστω και από μακριά, θριαμβεύτρια που κατάφερα να φτάσω χωρίς άλλα απρόοπτα. Εκείνος μου έκλεισε το μάτι.

«Ξεκίνα να τρέχεις».

Σοβάρεψα απότομα.

«Είπαμε ότι θα με μάθεις να παλεύω».

«Ζέσταμα δεν θα κάνεις;»

«Μέχρι να έρθω, περπάτησα δέκα λεπτά. Το ιδανικό ζέσταμα!»

Ο Γκέιλ προσπάθησε να μη γελάσει.

«Είπαμε ότι θα σε προπονήσω και αυτό σημαίνει ότι θα ακολουθήσεις τις εντολές μου. Εκτός και αν προτιμάς να φύγω». Ξεκίνησε να απομακρύνεται κι εγώ έπιασα το μπράτσο του για να τον σταματήσω.

«Εντάξει, με...»

«Ναι;» ρώτησε εύθυμα.

Πίεσα τα χείλη. Ο αναθεματισμένος, πώς το έκανε αυτό; Πατούσε πάνω στην ανάγκη μου και δεν μπορούσα να του πω και τίποτα. Λες και καταλάβαινε τις σκέψεις μου, γέλασε. Κι εγώ φουρκίστηκα περισσότερο.

«Με συγχωρείς!»

«Παρακαλώ» είπε φανερά ικανοποιημένος και έβγαλε το ένα χέρι από την τσέπη, για να μου δείξει τη λωρίδα του

σταδίου που θα διέσχιζα τρέχοντας. «Δέκα γύροι για αρχή είναι μία χαρά».

Γούρλωσα τα μάτια και άνοιξα το στόμα.

«Και όσο διαμαρτύρεσαι, τόσο θα αυξάνονται» μου είπε με ένα χαμόγελο ικανοποίησης.

Το βούλωσα και ξεκίνησα να τρέχω, προτού προσθέσει περισσότερους γύρους στο πρόγραμμα. Στον πρώτο γύρο τα πήγα πολύ καλά. Ήμουν γρήγορη και πετούσα. Στον δεύτερο άρχισα να κουράζομαι και στον τρίτο είχα ήδη επιβραδύνει το βήμα μου. Μήπως είπε πέντε αντί για δέκα;

«Σταμάτα να σέρνεσαι!»

Τον κοίταξα με την άκρη του ματιού μου, αλλά και μόνο στη σκέψη ότι έπρεπε να χρησιμοποιήσω ενέργεια για να τον κοιτάξω δολοφονικά, κουραζόμουν και τα παρατούσα. Κάπου στον έκτο γύρο σταμάτησα και έπεσα στα γόνατα για να ανασάνω βαθιά, αλλά ο Γκέιλ μού έβαλε τέτοιες φωνές, που πετάχτηκα ξανά πάνω. Για τους επόμενους γύρους δεν ήξερα αν έτρεχα ή σερνόμουν. Τελειώνοντας, ένιωσα το πιο ευτυχισμένο πλάσμα του κόσμου. Έπεσα στο πάτωμα και ανάσανα βαθιά γελώντας. Θεέ μου, θα πήγαινα στο κρεβάτι μου επιτέλους.

Ο Γκέιλ στάθηκε πάνω από το κεφάλι μου ανάποδα, έτσι που το κεφάλι του έδειχνε μακρινό.

«Δεν τελειώσαμε ακόμα».

«Θύμι...σέ μου...» Σταμάτησα για να πάρω μία βαθιά ανάσα. «Γιατί... το κάνουμε... αυτό;»

«Επειδή το λέω εγώ» είπε πονηρά. Τον έβλεπα που κρατιόταν να μη γελάσει, αλλά ήμουν πολύ εξουθενωμένη για να τον στείλω στον Διάολο, κάτι που σίγουρα δεν θα καταλάβαινε, και δεν ήμουν διατεθειμένη να εξηγήσω τι σημαίνει Διάβολος. «Σήκω. Έχουμε ασκήσεις ενδυνάμωσης».

Με δυσκολία στάθηκα στα πόδια μου, βόγκηξα και οι ανάσες έβγαιναν ακόμα βαθιές από τα πνευμόνια μου.

«Ενδυνάμωσης;»

«Πρέπει να δυναμώσουμε το σώμα σου. Τους μυς σου».

«Τι λες τώρα;». Ανάσανα βαθιά. «Είμαι η καλύτερη στο σκαρφάλωμα».

«Και πού κολλάει αυτό;»

«Πώς θα σκαρφάλωνα, αν δεν ήμουν δυνατή; Δεν χρειάζομαι ασκήσεις ενδυνάμωσης».

Ο Γκέιλ έβαλε ξανά τα χέρια στις τσέπες της φόρμας του, κάτι που με έκανε να καταλάβω ότι είχα ακόμα μερικά δευτερόλεπτα κουβέντας και ξεκούρασης.

«Για ποιον λόγο έχασες από εμένα, τη Νάταλι και όλους τους μαθητευόμενους στις μάχες των προπονήσεων;»

«Ίσως γιατί προπονείστε χρόνια, ενώ εγώ όχι;»

«Η επειδή ήσουν αδύναμη για να μας αντιμετωπίσεις. Μπορούσες να με αναποδογυρίσεις όταν ήμουν επάνω σου για να ξεφύγεις; Όχι».

«Αυτό δεν θα το κατάφερνα ούτε μετά από χρόνια προπονήσεων».

Ο Γκέιλεν μού χαμογέλασε πονηρά.

«Για να δούμε».

Μου ένευσε να τον ακολουθήσω και μετά με έβαλε να κάνω κάμψεις, κοιλιακούς και ασκήσεις ενδυνάμωσης για τη μέση. Ξάπλωσε πάνω μου σαν βαρίδι και με έβαλε να κινούμαι δεξιά και αριστερά, ανασηκώνοντας ελαφρώς τη μέση με τέτοιο τρόπο ώστε να δυναμώσω, ενώ παράλληλα μού έδειχνε κινήσεις για να ξεφορτωθώ από πάνω μου αντιπάλους. Στη συνέχεια μού έδειξε τρόπους να πέφτω με σωστό τρόπο και όχι άτσαλα, όπως έκανα όλες αυτές τις μέρες, ώστε να απορροφάω τη δύναμη της πτώσης σε πιο ανθεκτικά σημεία του σώματός μου. Πρώτα

κρατούσε τη μέση μου για με ρίξει μαλακά, ώστε να ακουμπάω ανεπαίσθητα κάτω, για να καταλάβω τον τρόπο που έπρεπε να τοποθετήσω τα μέλη μου. Το να κρατάει ολόκληρο το σώμα μου στον αέρα ήταν τρομακτικό. Έτρεμα στη σκέψη ότι από ώρα σε ώρα θα του πέσω. Βλέποντας, όμως, πόσο δυνατός ήταν, χαλάρωσα και τον εμπιστεύτηκα.

Και δεν έπεσα ούτε μία φορά.

Στην πορεία με έριχνε απλά κάτω όλο και από μεγαλύτερη απόσταση, ώσπου να συνηθίσω την απόσταση και τη δύναμη της πτώσης. Οι βραχίονές μου μελάνιασαν, το ίδιο και οι γοφοί μου, σημεία και μέλη που απορροφούσαν όλη τη δύναμη των πτώσεων.

Στο τέλος της προπόνησης εγώ ήμουν πεθαμένη, μετά βίας στεκόμουν στα πόδια μου, γεμάτη μελανιές και τσακισμένα κόκαλα από τα χτυπήματα, μύες ανίκανους να με στηρίξουν για να περπατήσω ένα μέτρο ακόμα, ενώ ο Γκέιλ έδειχνε ικανοποιημένος. Έτριβα τα σημεία που με πονούσαν, ώσπου συνειδητοποίησα ότι τελικά δεν υπήρχε σημείο που δεν έτριβα.

«Χάλια τα πήγες. Αλλά δεν απογοητεύομαι. Είναι η πρώτη μέρα. Έχεις πολλές μπροστά σου μέχρι να βελτιωθείς».

Τον κοίταξα με μισό μάτι.

«Σε μισώ».

Τα χείλη του συσπάστηκαν και ξεκίνησε να απομακρύνεται πριν γελάσει. Βόγκηξα καθώς σηκώνομουν. Γύρισα πλάτη για να μαζέψω τα πράγματά μου, όταν ξαφνικά ένιωσα τον Γκέιλ να στέκεται πίσω μου. Δεν είχε φύγει. Τα νεύρα μου τεντώθηκαν από ανασφάλεια.

«Αυτές είναι οι επιπτώσεις όταν αφήνεις ακαθάριστο το δωμάτιό μου».

Γύρισα μπροστά και τον κοίταξα έκπληκτη, με το στόμα ανοιχτό, όσο εκείνος γελούσε πονηρά.

«Γι' αυτό δέχτηκες να με προπονήσεις; Για να μου ξεπληρώσεις το χθεσινό;»

Ο Γκέιλ μου έκλεισε το μάτι.

«Καθίκι».

Γέλασε ηχηρά.

«Αυτό να το θυμάσαι όταν θα γκρινιάζεις στην επόμενη προπόνηση για τις μελανιές σου. Αν πάλι δεν σου αρέσει, μπορούμε να σταματήσουμε».

Το βούλωσα και ο Γκέιλ μού έκλεισε πάλι το μάτι και ξεκίνησε να απομακρύνεται. Αυτό θα μου το πλήρωνε.

«Τα λέμε αύριο» φώναξε για να ακουστεί. Παρότι είχε γυρισμένη την πλάτη του σ' εμένα τώρα που απομακρυνόταν, εγώ δεν σταμάτησα να δείχνω τσατισμένη όσο τον κοιτούσα. Είχα κιόλας σκεφτεί τι θα κάνω.

Όταν επιτέλους βγήκε από το στάδιο, άφησα το πονηρό μου χαμόγελο να ξεχυθεί στο πρόσωπό μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

ΓΚΕΙΑ

Βογκούσα συνέχεια τα τελευταία δέκα λεπτά. Με κάθε επανάληψη ερχόταν και ένα βογκητό.

«Πιο γρήγορα» είπε η Μέγκαν από πάνω μου. Το πιο εκνευριστικό ήταν ότι έδειχνε να το διασκεδάζει. «Πάμε δυνατά. Πάμε ρυθμικά» επαναλάμβανε μόνο και μόνο για να με εκνευρίσει. Άκουγα το πονηρό γέλιο της. «Διακόσιες δύο, διακόσες τρεις, διακόσιες τέσσερις, άλλες τριακόσιες ενενήντα έξι κάμψεις σου έμειναν. Πάμε δυνατά! Πάμε ρυθμικά!»

Έπρεπε να το περιμένω ότι θα μου την έφερνε με κάποιον τρόπο. Εδώ και μία βδομάδα ήταν υπόδειγμα μαθητευόμενης. Εκτελούσε υπάκουα τις εντολές μου. Δεν θέλησε να με εκδικηθεί για τα καψόνια που της έκανα την πρώτη αλλά ούτε και τις επόμενες μέρες.

Το έκανε τώρα.

ΜΕΓΚΑΝ

Μία φράση μπορούσε να περιγράψει τα συναισθήματά μου όσο ο Γκέιλ υπέφερε κάνοντας απανωτές κάμψεις.

Ατελείωτη, συνεχόμενη, απόλυτη και σαρωτική απόλαυση.

Όχι, όχι, δεν είμαι κακιά. Παίρνω λιγάκι το αίμα μου πίσω.

Τόσες μέρες υπέφερα εγώ. Έτρεχα, γυμναζόμουν, πονούσα, χτυπούσα και ο Γκέιλ γελούσε. Στην πραγματικότητα περίμενα την κατάλληλη στιγμή.

Μέχρι εχθές. Όταν ο Γκέιλ μού είπε να τρέξω στο στάδιο, ήξερα ότι ήταν η ευκαιρία μου. Ήμουν προετοιμασμένη, έτσι γύρισα και του είπα:

«Πάλι τρέξιμο; Έχω βελτιωθεί σε αυτό».

«Είσαι ακόμα άθλια σε αυτό» μου απάντησε.

Σταύρωσα τα χέρια μπροστά στο στήθος πεισματικά. Τα χείλη του Γκέιλ συσπάστηκαν και κατάλαβα ότι κρατιόταν να μην υποκύψει στο χαμόγελό μου. Λίγο ακόμα ήθελε για να πέσει.

«Στοίχημα» του είπα.

Ο Γκέιλ ανασήκωσε το ένα φρύδι κι εγώ γέλασα σε αυτήν του τη χειρονομία. Αν το χαμόγελό μου ήταν ο τρόπος μου να τον χειρίζομαι, το ανασήκωμα του φρυδιού ήταν ο δικός του τρόπος για να χειρίζεται εμένα.

«Στοίχημα;» ρώτησε.

«Ξέρεις, όταν δύο άτομα...»

«Ξέρω τι είναι στοίχημα», με διέκοψε. Γέλασα σκανταλιάρικα. Και αυτήν τη φορά τον κατάφερα.

ΓΚΕΙΑ

Αυτήν τη φορά δεν συγκράτησα το χαμόγελό μου. Η μικρή τρωγόταν για παιχνίδια.

«Βάζω στοίχημα, λοιπόν, ότι μπορώ να κάνω δέκα γύρους στον μισό χρόνο από τον συνηθισμένο» μου είπε.

Γέλασα ξανά.

«Αποκλείεται». Η Μέγκαν σούφρωσε τα φρύδια. «Δεν προπονείσαι όσο εμείς. Δεν θα το καταφέρεις».

«Καλύτερα για σένα. Θα εξασφαλίσεις σίγουρη νίκη. Δεν πιστεύω να φοβάσαι μία αρχάρια μαθητευόμενη. Ε... κύριε προπονητή;»

Η φωνή της ήταν παιχνιδιάρικη. Ο τρόπος που τα μάτια της κοίταζαν, το μισό χαμόγελό της το ίδιο. Μισό, για να σε βάλει στη διαδικασία να φανταστείς πόσο φωτεινό είναι το ολόκληρο σε μία τέτοια έκφραση. Έπαιζε μαζί μου μ' έναν πονηρό και ξεδιάντροπο, αλλά ταυτόχρονα συνεσταλμένα ντροπαλό τρόπο. Σαν γυναίκα που φλέρταρε, αλλά και παιδί μαζί, που σχεδίαζε αταξία. Και φυσικά είχε ενδιαφέρον η σκέψη πως εγώ θα ήμουν αυτός που θα την τιμωρούσε.

«Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα» της απάντησα.

«Πολύ ωραία. Αν χάσω, αύριο θα κάνω τη διπλάσια προπόνηση».

Ανασήκωσα ξανά το φρύδι. Πάλι γέλασε. Πονηρά και ντροπαλά μαζί. Κατέβασε το κεφάλι, για να φανεί δήθεν ότι ντρέπεται, αλλά στα ενδιάμεσα βλέμματα που μου έστελνε

ξεκλείδωνε όλο της το σκανταλιάρικο μεγαλείο. Σαν να ήξερε ότι αρκούσε αυτό και μόνο το βλέμμα για να ξελογιάζει τους άντρες. Αρκούσε. Ήταν άπιαστη στα παιχνίδια. Μάλλον θα έκανα συχνότερα αυτήν τη χειρονομία με το φρύδι. Έπρεπε να διεκδικήσω ξανά αυτήν την έκφραση.

«Διπλάσια;» ρώτησα εντυπωσιασμένος.

«Ναι, κύριε προπονητή. Αν όμως κερδίσω...». Πήρε το χρόνο της για να το σκεφτεί. Ήμουν σίγουρος πως ήξερε ήδη την ποινή της ήττας μου. Το χαμόγελό της, ολόκληρο τώρα, ήταν τόσο ελκυστικό, που και μόνο γι' αυτό ήθελα να δεχτώ την πρόκληση. Για να κερδίσω και να την παιδέψω περισσότερο. «Θα κάνεις εσύ προπόνηση αύριο αντί για μένα. Κι εγώ θα είμαι η προπονήτρια».

«Διψάς για εξουσία;» την πείραξα.

Ανασήκωσε τους ώμους.

«Εξαρτάται. Για εξουσία γενικά... όχι».

«Για εξουσία πάνω μου λοιπόν».

Η Μέγκαν άνοιξε το στόμα και μετά γέλασε. Παρίστανε πως σκέφτεται. Σταύρωσα κι εγώ τα χέρια στο στήθος, όσο σκεφτόμουν την πρόκληση. Στη σκέψη της Μέγκαν να επαναλαμβάνει δύο φορές την προπόνηση και να γκρινιάζει, γέλασα. Δεν θα το έχανα με τίποτα.

«Δέχομαι».

Δεν έπρεπε να είχα δεχτεί. Ακόμα δεν κατάλαβα πότε πρόλαβε να κάνει δέκα γύρους σε δέκα λεπτά.

«Διακόσιες πενήντα έξι. Δεν σερνόμαστε!» φώναζε τώρα η Μέγκαν καθώς στεκόταν από πάνω μου.

Βόγκηξα ξανά. Η Μέγκαν πάτησε με το πόδι της την πλάτη μου και έβαλε πίεση. Διπλασίασε το βάρος των κάμψεων.

«Μέ...γκαν» βόγκηξα. Εκείνο το πονηρό γελάκι της ακούστηκε πάλι. Έτσι και την έπιανα στα χέρια μου...

«Θα το... μετανιώσεις», βόγκηξα.

«Παραδίνεσαι; Θα σου δοθεί χάρη. Θα είμαι επιεικής μαζί σου, αν υποσχεθείς ότι δεν θα προσπαθήσεις να μου ανταποδώσεις το σημερινό».

«Όχι» βόγκηξα και επανέλαβα άλλη μία κάμψη κάτω από το επιπλέον βάρος της.

«Πολύ καλά» είπε η Μέγκαν και κάθισε ολόκληρη πάνω μου. Η δύναμή μου με πρόδωσε, τα χέρια μου παρέλυσαν και ξεφυσώντας ξάπλωσα κάτω.

«Όχι!» παραπονέθηκε η Μέγκαν και με σκούντηξε. «Έχεις άλλες διακόσιες σαράντα τρεις».

«Φύγε πριν σε πιάσω και το μετανιώσεις» είπα ξέπνοος.

«Καλά, θα φανώ μεγαλόψυχη. Πέντε λεπτά διάλειμμα και συνεχίζουμε μετά». Η Μέγκαν σηκώθηκε από πάνω μου κι εγώ γύρισα ανάσκελα και ανάσανα όσο πιο βαθιά μπορούσα.

«Μπορείς... να μου φέρεις την... πετσέτα;»

«Δεν χρειάζεσαι πετσέτα» μου είπε όλο αυθάδεια με ένα αδιάφορο νεύμα. Ξεφυσώντας, σηκώθηκα όρθιος και έπιασα το σακίδιο της, δίπλα μου.

«Παίρνω τη δική σου» της είπα.

«Καλά...» είπε αδιάφορα, αλλά ύστερα από λίγο ξεσηκώθηκε. «Α, όχι, όχι!» φώναξε και έτρεξε προς το μέρος μου για να με προλάβει. Ήταν αργά. Είχα ήδη βάλει το χέρι μου στο σακίδιό της και είχα πιάσει το χρονόμετρο αντί για την πετσέτα.

Το χρονόμετρο; Δεν θυμάμαι να της έδωσα το χρονόμετρό μου. Ήμουν σίγουρος ότι ήταν ακόμα στο σακίδιό μου. Όμως, αυτό ήταν ίδιο με το δικό μου. Ακόμα και το ελαττωματικό κουμπί που μηδένιζε τον χρόνο ήταν όμοιο με του δικού μου. Είχε και η Μέγκαν χρονόμετρο; Ή είχε κλέψει το δικό μου;

Κοιτώντας στην μικρή οθόνη του, είδα πως ήταν σταματημένο στα πέντε λεπτά και δύο δευτερόλεπτα. Ακριβώς εκεί που θυμόμουν ότι σταμάτησα το δικό μου χρονόμετρο, όταν η Μέγκαν διέκοψε το στοίχημα εχθές, σταμάτησε να τρέχει και ισχυρίστηκε ότι κάποιος βρισκόταν μέσα στο στάδιο και μας παρακολουθούσε.

ΜΕΓΚΑΝ

Τέσσερις γύροι. Άλλοι έξι. Δεν θα προλάβαινα. Σίγουρα δεν θα προλάβαινα. Θα έχανα το στοίχημα.

Με την άκρη του ματιού μου έλεγξα τον Γκέιλ που κοίταζε το χρονόμετρο εκείνη τη στιγμή. Σταμάτησα να τρέχω και έκανα απότομα στο πλάι. Αναπήδησα σχεδόν, όπως κάποιος που τρομάζει ξαφνικά. Ο Γκέιλ σήκωσε το κεφάλι από το χρονόμετρο.

«Κάποιος είναι εκεί» είπα διστακτικά, ενώ όλο και απομακρυνόμουν από το σημείο δήθεν επειδή φοβάμαι. «Είδα μία σκιά να κινείται».

Στο ύφος του κατάλαβα ότι δεν με πίστεψε. Σιγά που θα ήταν τόσο εύκολο.

«Το μόνο που κινείται είναι ο χρόνος» απάντησε. Κούνησε το μικρό χρονόμετρο μέσα στην παλάμη του, σηκώνοντας το χέρι ψηλά. «Μη νομίζεις ότι θα ακυρώσεις το στοίχημα με κόλπα. Είναι αργά τώρα».

«Σου λέω είναι εκεί!» επέμεινα παριστάνοντας την τρομαγμένη. Τέντωσα το χέρι μου προς το μέρος που υποτίθεται πως βρισκόταν ο εισβολέας. «Είδα κάποιον εκεί».

Ο Γκέιλ πείραξε κάτι στο χρονόμετρο και μετά το άφησε κάτω. Συγκράτησα το χαμόγελό μου για να μην προδοθώ. Είχα πέσει μέσα στην πρόβλεψή μου. Άφησε το χρονόμετρο για να έχει ελεύθερα χέρια για μάχη. Περπάτησε μέχρι το σημείο που του υπέδειξα, ενώ εγώ περίμενα πίσω. Ήμουν ακίνητη. Έβλεπα την πλάτη του μόνο, καθώς περπατούσε βαθύτερα στο στάδιο. Όταν εξαφανίστηκε από τα μάτια μου, τα πόδια μου έβγαλαν φτερά. Άρπαξα το χρονόμετρο από κάτω και κοίταξα τον χρόνο. Πέντε λεπτά και δύο δευτερόλεπτα είχαν κυλήσει ήδη. Οι αριθμοί αναβόσβηναν, μία χάνονταν και μία εμφανίζονταν όσο παρέμεναν σε αναμονή για να κυλήσουν.

Πάτησα το κουμπί που μηδενίζει και αμέσως μετά εκείνο που ξεκινάει τη μέτρηση από την αρχή, όμως τίποτα δεν έγινε. Κάτι έκανα λάθος. Επανάλαβα τις κινήσεις. Τίποτα ξανά.

«Έλα, έλα τώρα!» μουρμούρισα ρίχνοντας παράλληλα μία ματιά προς το μέρος που είχε εξαφανιστεί ο Γκέιλ. Πάτησα ξανά το κουμπάκι του μηδενισμού, το πίεσα προς τα μέσα, αλλά το μισό βρισκόταν ήδη μέσα και το υπόλοιπο δεν μετακινούνταν. Είχε μισοσπάσει. «Έλα αναθεματισμένο» μουρμούρισα όσο το έσπρωχνα με το δάχτυλο. Δεν δούλευε. Τι Διάολο; Πώς στα κομμάτια μηδένιζε ο Γκέιλ τον χρόνο όταν ήθελε να ξεκινήσει από την αρχή;

«Ω, που να σε πάρει».

Παράτησα το χρονόμετρο του Γκέιλ, σχεδόν το πέταξα κάτω από τη φούρια μου, και έτρεξα προς το σακίδιό μου, το άνοιξα, έπιασα το χρονόμετρο που είχα βουτήξει από την Κίρσνερ –πάλι καλά που το είχα κάνει, όταν ήθελε να με βάλει να τρέχω για τιμωρία- και ξεκίνησα να χρονομετρώ. Έλεγχα συνεχώς το σημείο που εξαφανίστηκε ο Γκέιλ. Πόσο χαιρόμουν τελικά που τα αποδυτήρια ήταν πολλά και τα ντους ακόμα περισσότερα. Πριν λίγες μέρες που τα καθάριζα, μισούσα

ακριβώς αυτό που τώρα καθυστερούσε τον Γκέιλ μέχρι να τα ελέγξει όλα και έδινε χρόνο σ' εμένα να τη σκαπουλάρω και να κερδίσω το στοίχημα.

Το χρονόμετρό μου έφτασε δύο λεπτά και πέντε δευτερόλεπτα, ακριβώς το ανάποδο από τον χρόνο που είχε κρατήσει ο Γκέιλ, και αμέσως πάτησα το κουμπί της παύσης και το σταμάτησα εκεί. Οι αριθμοί άρχισαν να αναβοσβήνουν. Με το κόκαλο της παλάμης μου πίεσα ξανά και ξανά το κουμπί της παύσης, με όλο και μεγαλύτερη δύναμη, σχεδόν το συνέθλιψα και το κατέστρεψα, έχωσα το μισό μέσα, περίπου όπως ήταν και το κουμπί από το χρονόμετρο του Γκέιλ και αντάλλαξα τα δύο ρολόγια. Παράχωσα το δικό του στο σακίδιό μου και έφυγα μακριά, πλησίασα το σημείο που ο Γκέιλ είχε χαθεί, παριστάνοντας πως τον αναζητώ.

Ο Γκέιλ επέστρεψε, με διαβεβαίωσε ότι δεν βρισκόταν κανείς εδώ γύρω και με διέταξε να συνεχίσω. Όταν, όμως, έπιασε το χρονόμετρο, έσμιξε τα φρύδια.

«Τι είναι αυτό;»

Σταμάτησα το τρέξιμο πριν καλά-καλά ξεκινήσω.

«Ποιο;», παρίστανά την αδιάφορη και αθώα. Πλησίασα αργά.

«Το χρονόμετρο ήταν σταματημένο στα πέντε λεπτά και δύο δευτερόλεπτα, όχι στα δύο λεπτά και πέντε δευτερόλεπτα. Το πείραξες».

Σταμάτησα απότομα.

«Όχι, βέβαια! Θα το καταλάβαινες. Για τόσο χαζή με περνάς;»

«Ναι, γιατί το κατάλαβα. Ξεκίνα από την αρχή». Προσπάθησε να πατήσει το κουμπί μηδενισμού, ζοριζόταν, όμως, να το ενεργοποιήσει.

«Ξέχνα το» είπα βιαστικά για να του αποσπάσω την προσοχή από το καταραμένο κουμπί. Θα πήγαινε χαμένος ο κόπος μου και θα έχανα και το στοίχημα. «Κάνεις κόλπα επειδή ξέρεις ότι θα χάσεις. Έχω ήδη κουραστεί με τους πρώτους γύρους. Σίγουρα θα χάσω αν το πάμε από την αρχή. Δεν πείραξα το αναθεματισμένο χρονόμετρο. Εδώ καλά-καλά εσύ δεν μπορείς να το κουμαντάρεις».

Ο Γκέιλ σταμάτησε τις προσπάθειες με το κουμπί, σαν να ντροπιάστηκε με το επιχείρημα που ξεφούρνισα. Με κοίταξε υποψιασμένος.

«Θα μπερδεύτηκες» του είπα μαλακά πριν συνεχίσω να τρέχω.

ΓΚΕΙΛ

Δεν είχα μπερδευτεί. Μου την είχε φέρει.

Ανάσανα βαθιά για να χαμηλώσω τους παλμούς μου από τις επαναλαμβανόμενες κάμψεις.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα την Μέγκαν τώρα που κρατούσα το χρονόμετρο.

Η Μέγκαν με κοίταξε σαν παιδί, με το ύφος που έλεγε ότι είχα ανακαλύψει τη σκανταλιά του. Που να πάρει, μου την είχε φέρει τελικά.

«Ρολόι;» είπε διστακτικά.

Πέταξα το σακίδιό της κάτω και έπιασα το δικό μου, για να βρω στο εσωτερικό του άλλο ένα χρονόμετρο, ίδιο με της Μέγκαν.

«Τι έκανες;» τη ρώτησα. Ήξερα την απάντηση. Με παγίδευσε. Με έστειλε παραπέρα στο στάδιο να ψάχνω τον

υποτιθέμενο εισβολέα όσο άλλαζε τα ρολόγια μας. Μέχρι και το κουμπί έκανε να μοιάζει ίδιο.

Η Μέγκαν γέλασε. Πονηρά και αθώα. Σκανταλιάρικα και συνεσταλμένα. Ντροπαλά και ξεδιάντροπα. Ω, θα την...

«Αυτές είναι οι επιπτώσεις όταν κάνεις εξυπνακίστικα καψόνια στην πιο έξυπνη Ρεμόρ» απάντησε.

Πέταξα το σακίδιό μου κάτω και έτρεξα κατά πάνω της. Η Μέγκαν τσίριξε και άρχισε να τρέχει προς την αντίθετη κατεύθυνση γελώντας. Αυτήν τη φορά δεν θα μου ξέφευγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΜΕΓΚΑΝ

Το κουδούνι χτύπησε επιτέλους, κι εγώ ήμουν ελεύθερη από το κράτημα του αντιπάλου μου στο έδαφος. Σημερινός στόχος του μαθήματος: Συγκρατήσεις. Τρόποι για να εγκλωβίζουμε τους αντιπάλους μας, ώστε να παραδίνονται στο κράτημά μας και με μία ακόμα κίνηση να νεκρώνουμε ορισμένα σημεία του σώματός τους, ή και εντελώς τον οργανισμό τους.

Εδώ και δύο βδομάδες το εξοντωτικό πρόγραμμά μου με έκανε να τρέχω από το πρωινό στην προπόνηση, μετά για μεσημεριανό στο πόδι, μετά για θεωρητικά μαθήματα, μετά για αγγαρείες και καπάκι για προπόνηση με τον Γκέιλ στο στάδιο. Ή καλύτερα, για να γίνω πιο συγκεκριμένη, τρέξιμο στο στάδιο με επιτηρητή τον αρχηγό στα καψόνια Γκέιλ. Τουλάχιστον πήρα το αίμα μου πίσω. Το ίδιο κι εκείνος, που μετά το καψόνι μου με βασάνιζε με τις προπονήσεις. Είχα αρχίσει να τον μισώ,

παρότι οι δύο ώρες που περνούσαμε κάθε μέρα ήταν οι πιο ευχάριστες, κυρίως όσο σκεφτόμουν την εκδίκησή μου.

«Μη δω πεταμένους εξοπλισμούς» φώναξε η Κίρσνερ αμέσως μετά το τέλος της προπόνησης και όλοι οι μαθητευόμενοι έσπευσαν να τοποθετήσουν πίσω στη θέση τους τον εξοπλισμό που είχαν χρησιμοποιήσει σήμερα.

Έτρεξα προς την Έμιλυ και τον Γκέιλ, που έβγαιναν από την αίθουσα, και πέρασα τα χέρια μου πάνω από τους ώμους της Έμιλυ, γέρνοντας ελαφρώς το σώμα μου προς τα πάνω της ενώ συνέχιζα να περπατάω.

«Ειλικρινά, αν η Κίρσνερ με βάλει άλλη μία φορά με κάποιον που δεν ξέρει τι σημαίνουν οι λέξεις ντουζ και μπάνιο, θα πεθάνω από υπερβολική δόση μπόχας. Μάλλον είναι ένας καινούριος τρόπος να με τιμωρεί». Για μία στιγμή σκέφτηκα μήπως της το ζήτησε ο Γκέιλ για να με εκδικηθεί για το καψόνι, αφού ακόμα δεν μου είχε ανταποδώσει.

Η Έμιλυ και ο Γκέιλ ξέσπασαν σε γέλια. Ένιωσα περήφανη που επιτέλους κατάφερα έπειτα από μέρες να την κάνω να γελάσει κανονικά.

«Λες να το κάνει επίτηδες;» με ρώτησε ο Γκέιλ.

«Όχι, είναι τυχαίο» ειρωνεύτηκα. «Δεν λέει να χωνέψει ότι ο Λαζάρ με απάλλαξε από τους φρουρούς. Όταν με απαλλάξει και από τις αγγαρείες, να δείτε λύσσα. Εε, συγγνώμη, σκύλα, θα είμαι ελεύθερ...»

«Δεν νομίζω ότι έχουν απομείνει σκυλιά στον πλανήτη, έπειτα από την περιβαλλοντική καταστροφή, Φορμπς!» τσίριξε η Κίρσνερ κι εγώ πάγωσα. Ανάθεμα την ατυχία μου. «Σε ποια σκύλα αναφέρεσαι;»

Κατέβασα το χέρι από τους ώμους της Έμιλυ και δειλά-δειλά στράφηκα πίσω μου για να βρω την Κίρσνερ να στέκεται ακριβώς πίσω μας με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος της. Η

Έμιλυ και ο Γκέιλ γύρισαν μαζί μ' εμένα, μόνο που η διάθεσή τους ήταν εντελώς αντίθετη από τη δική μου. Έδειχναν να διασκεδάζουν με το πάθημά μου. Ωραίοι φίλοι!

«Σκύλα;» ρώτησα προσπαθώντας να κερδίσω χρόνο. «Τι εννοείτε;»

Η Κίρσνερ γέλασε ξινισμένα.

«Εσύ θα μου πεις, Φορμπς. Πού είδες τη σκύλα;»

Τα μάτια μου κοίταξαν δεξιά και αριστερά τους υποτιθέμενους φίλους μου, αναζητώντας βοήθεια.

«Μα δεν... δεν είδα σκύλα. Είπα ότι είδα σκύλα;»

«Μην προσπαθείς να με ξεγελάσεις, Φορμπς! Μίλησες για κάποια σκύλα».

«Όχι, εγώ δεν... απλά...»

«Σκάλα» πετάχτηκε ο Γκέιλ. «Σκάλα είπε, όχι σκύλα. Παρακούσατε μάλλον».

Η Κίρσνερ άλλαξε πόδι και μετατόπισε ολόκληρο το βάρος του σώματός της στο άλλο, κι ας πατούσε και τα δύο κάτω.

«Ενδιαφέρον. Και τι σχέση έχει η σκάλα με τις αγγαρείες που ανέφερες;»

Και αυτό το άκουσε;

«Απλώς λέγαμε ότι τόσες αγγαρείες έχει κάνει, και μάλλον όπου να 'ναι θα της αναθέσουν και τις σοφίτες» είπε ο Γκέιλ. Γούρλωσα τα μάτια και του χάρισα ένα βλέμμα που έλεγε 'καλά, είσαι μαλάκας;'. Ωρα ήταν να μου αναθέσουν και τις σοφίτες τώρα! Από το πλάγιο βλέμμα που μου χάρισε ο Γκέιλ κατάλαβα. Προσπαθούσε να μου ανταποδώσει το καψόνι! Επειδή βγήκα από το στάδιο όταν με κυνηγούσε και δεν πρόλαβε να με πιάσει για να με τιμωρήσει. Το έκανε τώρα. Θα τον σκοτώσω. Θα τον σκοτώσω!

«Και πάλι δεν καταλαβαίνω τη σύνδεση της σκάλας με τις αγγαρείες» επέμεινε η Κίρσνερ.

«Ε, καταλαβαίνετε, λόγω ύψους». Κοίταξα λοξά τον Γκέιλ, με το πιο δολοφονικό βλέμμα που είχα πάρει ποτέ. Αυτήν τη φορά τον έστελνα στον αγύριστο. Η Έμιλυ κρατιόταν να μην ξεσπάσει σε γέλια. «Θα χρειαστεί σκάλα για τις σοφίτες» συμπλήρωσε ο Γκέιλ.

Η Κίρσνερ με κοίταξε από τα πόδια μέχρι το κεφάλι.

«Ναι, το ύψος είναι πράγματι ένα πρόβλημα».

Η Έμιλυ πνίγηκε από το γέλιο που θα εκτοξευόταν σε λίγο ξεκαρδιστικό από μέσα της και ο Γκέιλ πίεσε τα χείλη του για να κρατηθεί. Εγώ κρατιόμουν να μην εκτοξεύσω μπινελίκια. Το να αποκαλεί η νούμερο ένα κοντή της ακαδημίας εμένα κοντή ήταν τουλάχιστον σουρεαλιστικό.

Όταν η Κίρσνερ στράφηκε στην Έμιλυ, εκείνη κατάπιε και άρχισε να ξεροβήχει.

«Στραβοκατάπια» είπε για να δικαιολογήσει το παρά λίγο γέλιο της. «Το σάλιο... και... καταλαβαίνετε».

«Πολύ καλά λοιπόν» είπε η Κίρσνερ. «Θα εισηγηθώ στον διευθυντή την καθαριότητα των σοφίτων, αφού βλέπω τέτοια προθυμία από τη μαθητευόμενη. Τα συγχαρητήριά μου, Φορμπς» είπε με ένα ξινισμένο χαμόγελο, σαν να ήξερε ότι τελικά αυτή μου την έφερε, κι έφυγε.

Δεν μπορούσα να γελάσω. Μόνο διαολεμένη ένιωθα. Αντίθετα, οι άλλοι δύο ξεκαρδίστηκαν επιτέλους. Στο βλέμμα του Γκέιλ έβλεπα τη φράση που μπροστά στην Έμιλυ δεν μπορούσε να προφέρει: Αυτές είναι οι επιπτώσεις όταν κάνεις καψόνια στον προπονητή σου.

«Ναι, ναι, γελάτε», κορόιδεψα. «Έτσι και μου αναθέσουν τις σοφίτες, θα τις καθαρίσεις εσύ» είπα προειδοποιητικά και έτεινα το χέρι μου προς τον Γκέιλ.

«Μην ανησυχείς, Φορμπς» απάντησε ο Γκέιλ. «Δεν θα αφήσω τα χεράκια σου να μουλιάσουν στη χλωρίνη... κι άλλο» πρόσθεσε χασκογελώντας κι εγώ τον έσπρωξα προς τα έξω γελώντας μαζί του.

Μετά από μέρες, μπορούσα επιτέλους να απολαύσω ένα γεύμα στην τραπεζαρία. Από τότε που ξεκίνησα τις αγγαρείες, οι μοναδικές ευκαιρίες για φαγητό ήταν στο πόδι, ίσα που άρπαζα ένα κομμάτι κρέας και το έτρωγα όσο κατευθυνόμουν στην αποθήκη, για να πάρω τα σύνεργα καθαριότητας που πλέον η Λερόιλ υπεύθυνη καθαρισμού δεν μου έφερνε.

Δεν μπορούσαμε να καθίσουμε όλοι στο ίδιο τραπέζι τώρα που οι φρουροί πηγαινοέρχονταν στην τραπεζαρία, οπότε η Έμιλυ κι εγώ καθίσαμε στο διπλανό τραπέζι του Γκέιλ και του Σεθ. Έτσι, είχαμε κάποια επικοινωνία. Φρόντιζα πάντα να έχω τον νου μου στη Νάταλι. Όταν στράφηκε στην είσοδο, ήξερα ότι είχε μπει στην τραπεζαρία ο Ρόναλντ. Ο Λαζάρ στεκόταν δίπλα του, ψιθύρισε κάτι στο αυτί του αδερφού μου, κι εκείνος κατένευσε πριν πλησιάσει το τραπέζι μας, αδιαφορώντας για τη Νάταλι που δεν έπαιρνε τα μάτια της από πάνω του.

Να μην ξεχάσω να την περιποιηθώ μία μέρα.

Ο Τζέισεν από απέναντι έδειχνε ενοχλημένος που ο πατέρας του βρισκόταν περισσότερες ώρες μ' έναν Ρεμόρ απ' ό,τι μ' εκείνον.

Ο Ρόναλντ είχε επικεντρωθεί στον Γκέιλ όσο πλησίαζε, ακόμα και όταν στάθηκε μπροστά από τα τραπέζια μας.

«Ε, εδώ είμαι» προσπάθησα να τραβήξω την προσοχή του Ρόναλντ.

Το βλέμμα του δεν ξεκολλούσε από τον Γκέιλ. Στο πρόσωπο του Γκέιλ δεν έβλεπα τον τρόπο που αποτυπωνόταν σε όλους μόλις τους αντίκριζε ο αδερφός μου. Ήταν το ίδιο σκληρός και αποφασιστικός με τον Ρόναλντ.

«Σε λίγο έχεις προπόνηση» μου ανακοίνωσε.

«Όχι» είπα. «Σε λίγο έχω αγγαρεία».

Χωρίς να με κοιτάζει συνέχισε να μιλάει.

«Σε λίγο έχεις προπόνηση» επανέλαβε. «Είσαι ακόμα άθλια στην επίθεση». Η Έμιλυ και ο Σεθ γέλασαν, έχοντας τα κεφάλια σκυμμένα πάνω από τα πιάτα τους, αλλά ο Γκέιλ παρέμενε σοβαρός. Κοιτάζοντάς με φευγαλέα, μου μετέδωσε τη σκέψη του. Ο Ρόναλντ έμαθε για τις προπονήσεις μας.

Τρομοκρατήθηκα.

«Ε... Μα...» Έχασα εντελώς τα λόγια μου.

«Μετά τις αγγαρείες θα σε περιμένω στο στάδιο» ανακοίνωσε ο Ρόναλντ πριν φύγει. «Μόνη» με προειδοποίησε και τότε ήταν που τρομοκρατήθηκα.

Δεν μου είπε τίποτα σχετικά με τον Γκέιλ. Δεν πέταξε κανένα υπονοούμενο. Επικεντρώθηκε στη μάχη. Η προπόνηση ήταν διπλά επώδυνη αυτήν τη φορά. Ο Ρόναλντ τήρησε κατά γράμμα τα λόγια της προηγούμενης φοράς και δεν με λυπήθηκε καθόλου. Παρότι η αντοχή και η ταχύτητά μου είχαν αυξηθεί τις τελευταίες εβδομάδες, πράγμα που σημαίνει ότι απέφυγα περισσότερες επιθέσεις απ' ό,τι δέχτηκα, ήμουν ένα μάτσο χάλια. Νομίζω πως τα κόκαλά μου έτριζαν με κάθε κίνηση. Δεν μπορούσα να ξαπλώσω στηρίζοντας το σώμα στον δεξί γοφό. Ήταν ολόκληρος μελανιασμένος από τον δικό μου λάθος χειρισμό της πτώσης στο πάτωμα, έπειτα από μία λαβή του Ρόναλντ που πήρε παραμάζωμα τα πόδια μου. Εκείνη τη στιγμή, η θανάτωση ακουγόταν μία πολύ δελεαστική επιλογή για να μην υποφέρω, και η δολοφονία δελεαστικότερη για να γλυτώσω από τον τύραννο Ρόναλντ.

«Άουτς, άουτς», γκρίνιαζα καθώς προσπαθούσα να βολεψτώ στο κρεβάτι. «Σκατά. Όχι έτσι» μουρμούρισα και

προσπάθησα να αλλάξω πλευρό. Σκεπάστηκα με τη χοντρή κουβέρτα που μου έδωσε ο Λαζάρ, όμως τότε συνειδητοποίησα ότι πάλι κρύωνα. Μήπως το κρύο ήταν πιο τσουχτερό στον τέταρτο όροφο;

Ανάθεμα, ξέχασα να φορέσω φόρμα.

Καθώς πετούσα από πάνω μου τα σκεπάσματα και σηκωνόμουν όρθια για να βρω τη φόρμα μου, άκουσα έναν περίεργο ήχο από έξω. Το παράθυρο έτριξε. Ήξερα ότι ήταν ο άνεμος, οπότε δεν του έδωσα σημασία, και έπιασα τη φόρμα από την ξύλινη καρέκλα του γραφείου.

Το παράθυρο, όμως, έτριξε ξανά.

Το χέρι μου έμεινε μετέωρο προς τη φόρμα, με τα ακροδάχτυλά μου να αγγίζουν ανεπαίσθητα το σκούρο ύφασμά της. Επικεντρώθηκα στο παράθυρο.

Και έτριξε πάλι.

Περπάτησα μέχρι εκεί, στην ουσία βρέθηκα μπροστά του με δύο μικρά βήματα, και πριν προλάβω να πιάσω το πόμολο, τα παραθυρόφυλλα άνοιξαν, σαν κάποιος να τα έσπρωξε απ' έξω. Εγώ έκανα απότομα πίσω και έκλεισα με την παλάμη μου το στόμα για να μην τσιρίξω, βλέποντας αυτό που είδα, και με ακούσουν όλοι.

«Πλάκα μου κάνεις» ψέλλισα μ' έναν ενδόμυχο ενθουσιασμό, που φανερώθηκε μόνο μέσα από το μισοσαστισμένο γέλιο μου που όλο και μεγάλωνε.

«Μπορείς και... να με βοηθήσεις, αν θες» με ειρωνεύτηκε ο Γκέιλ που ακόμα κρεμόταν από το παράθυρο. Είχε πιέσει τα χέρια και είχε σηκωθεί, ο κορμός του φαινόταν ολόκληρος, αλλά δεν είχε περάσει ακόμα μέσα στο δωμάτιο.

Σαν να ξύπνησα, έτρεξα και άρπαξα τα μπράτσα του για να τον τραβήξω μέσα. Οι μύες του φούσκωσαν κι άλλο όσο εκείνος προσπαθούσε να μπει με τη δική του δύναμη. Μία πίεση

από πλευράς του, ένα τράβηγμα από δικής μου πλευράς και ο Γκέιλ έπεσε πάνω μου, εγώ έχασα την ισορροπία μου και έπεσα στο πάτωμα. Εκείνος, κρεμασμένος ακόμα από πάνω μου, κατέληξε να με πλακώνει εντελώς.

Βογκήξαμε και οι δύο.

«Ω, δεν πίστευα ότι θα είναι τόσο δύσκολο» είπε ο Γκέιλ ανασαίνοντας βαθιά. Με κάθε ανάσα με πίεζε περισσότερο ανάμεσα σ' εκείνον και το πάτωμα.

«Να σκαρφαλώσεις τέσσερις ορόφους βράδυ και με τους φρουρούς να караδοκούν; Λογικό. Γιατί να είναι δύσκολο;»

Από το τράνταγμα του κορμού του πάνω μου κατάλαβα ότι γέλασε.

«Το ξέρεις ότι αυτή είναι ακριβώς η στάση που δεν πρέπει να μας πιάσουν» είπα ενώ εκείνος παρέμενε ξαπλωμένος επάνω μου. Στηρίχτηκε στους αγκώνες και με κοίταξε. Πήρε μερικές ακόμα ανάσες που έσκασαν στο πρόσωπό μου. Η τόσο κοντινή επαφή μας με έκανε νευρική. «Καλό θα ήταν από αύριο να αρχίσεις κι εσύ το τρέξιμο. Θα βοηθήσει στην αντοχή σου» τον πείραξα για να μη δείξω την αμηχανία μου. Ανασήκωσε μόνο το ένα φρύδι κι εγώ χαμογέλασα ντροπαλά, χαρίζοντάς του μόνο μικρές δόσεις βλεμμάτων καθώς κατέβαζα το κεφάλι. Αυτό τον έκανε να μου γελάσει πλατιά πριν σηκωθεί από πάνω μου.

«Σε πληροφορώ ότι οι αντοχές μου είναι άψογες... σε όλα» είπε και μου έκλεισε το μάτι.

«Ναι, οι χιλιάδες θηλυκές Λερόιλ που κανονίζεις έχουν να το λένε», κορόιδεψα καθώς σηκωνόμουν κι εγώ, κυρίως επειδή ποτέ δεν τον είχα δει να σαλιαρίζει με αυτές. Έπιασα το λάστιχο της φόρμας μου για να την ανεβάσω πιο ψηλά στον γοφό μου, σίγουρη ότι το ύφασμα είχε μετατοπιστεί από την τριβή με το σώμα του Γκέιλ και το πάτωμα.

Όμως τότε συνειδητοποίησα ότι δεν φορούσα φόρμα.

«Γκέιλ!» φώναξα όσο πιο σιγανά μπορούσα. «Μη με κοιτάς! Δεν είμαι ντυμένη!» φώναξα και κάλυψα όπως μπορούσα τα πόδια με τα χέρια μου, λυγίζοντας ελαφρώς τα γόνατα.

«Ναι;» ρώτησε εκείνος πονηρά και κατέβασε το βλέμμα του στα πόδια μου.

«Μην κοιτάς!»

«Δεν το πρόσεξα» συμπλήρωσε.

Τον κοίταξα δολοφονικά. Πρέπει να έδειχνα εντελώς γελοία έτσι σκυμμένη μπροστά με τα χέρια μου να σταυρωμένα μπροστά από τα πόδια μου.

«Τώρα τι θες; Να ελέγξω τις αντοχές σου στην πτώση από τον τέταρτο;» Ο Γκέιλ γέλασε και γύρισε από την άλλη μέχρι να ντυθώ. «Το καλό που σου θέλω, να έχεις έναν πολύ καλό λόγο που να δικαιολογεί τη φυλακή που θα με στείλουν εξαιτίας σου».

Όταν γύρισε να με κοιτάξει ξανά, επικεντρώθηκε στα σκεπασμένα πόδια μου.

«Η Έμιλυ έχει γενέθλια» είπε και ανέβηκε στο πρόσωπό μου. «Θα πάμε με τον Σεθ να της κάνουμε έκπληξη. Πήγε να πάρει κάτι να φάμε και θα μας συναντήσει εκεί».

«Όταν λες να πάρει;»

«Να κλέψει».

Σήκωσα τα χέρια μου αγανακτισμένη.

«Υπέροχα. Δηλαδή δεν μας βαραίνουν μόνο οι κατηγορίες παραβίασης του νόμου».

«Χαλάρωσε, Φορμπς» είπε ο Γκέιλ. «Δεν μας βρήκαν σε κάποια περίεργη στάση. Νόμιζα ότι εσύ δεν νοιάζεσαι για τους νόμους».

«Προσπαθώ να το διορθώσω αυτό».

«Από αύριο πάλι. Πάμε τώρα γιατί ο Σεθ και η Έμιλυ θα περιμένουν. Διαταγή προπονητή. Σκέψου τις επιπτώσεις πριν τολμήσεις να αρνηθείς».

Γέλασα με το ίδιο βλέμμα που του χάρισα και πριν.

«Δεν νομίζεις, κύριε προπονητή, ότι η Έμι θα πανικοβληθεί μετά από ό,τι έγινε στην Νταϊάνα;»

Ο Γκέιλ ένευσε αρνητικά.

«Θα της κάνει καλό. Ήδη η παρέα μαζί σου την αναζωογονεί. Όλους μας».

Ανέβασα τα μάτια μου στα δικά του. Αυτήν τη φορά το γέλιο μου ήταν πραγματικά ντροπαλό. Και πάγωσε μόλις είδα κάτι να κυλάει στο μπράτσο του. Ήταν σκούρο κόκκινο και κατάλαβα αμέσως ότι είχε ματώσει. Μόνο εμείς, οι Ρεμόρ, είχαμε σκούρο κόκκινό αίμα, μία πρόσμιξη του κόκκινου των ανθρώπων και του μαύρου των Λερόιλ, αφού ήμασταν ημίαιμοι.

«Γκέιλ, χτύπησες!»

Ο Γκέιλ, που έδειχνε να μην είχε παρατηρήσει όλη αυτήν την ώρα το τραύμα του, έστρεψε το μπράτσο του με τέτοιο τρόπο που πλέον το κόψιμο ήταν ορατό και στους δυο μας. Ήταν βαθύ και αιμορραγούσε.

«Μάλλον θα το έπαθα όταν σκαρφάλωνα».

Ήταν η κατάλληλη ευκαιρία να τον πειράξω για την ικανότητά του στο σκαρφάλωμα, αλλά ήμουν απασχολημένη με το να ψάχνω τα ρούχα μου. Του πέταξα ένα μαύρο φανελάκι, από τα καινούρια που μου έφερε ο Λαζάρ, αφού έχασα σχεδόν όλα τα ρούχα μου στη φωτιά που έβαλε η καταραμένη στον κοιτώνα μου, και άρπαξα την άδεια κανάτα από το κομοδίνο μου. Για ένα δευτερόλεπτο σκέφτηκα να τον λούσω με αιθανόλη για να ξεπληρώσω το καθάρισμα των σοφίτων που μου επέβαλε ο Λαζάρ για αύριο, έπειτα από παράκληση της

Κίρσνερ. Κάτι για το οποίο ευθύνεται ο Γκέιλ. Όμως, το μετάνιωσα. Θα έτσουζε πολύ η αιθανόλη σε ένα τέτοιο τραύμα.

«Σκουπίσου. Πάω να φέρω νερό».

«Καλά, δεν χρειάζεται και να...»

«Δεν θα αργήσω». Πριν ανοίξω την πόρτα, η φωνή του με σταμάτησε.

«Μέγκαν;» Γύρισα να τον κοιτάξω. «Ευχαριστώ».

Του ανταπέδωσα με ένα χαμόγελο.

Τον βοήθησα να καθαρίσει το τραύμα. Το κόψιμο ήταν σχηματισμένο στην πίσω πλευρά του χεριού και ήταν δύσκολο για εκείνον να το φτάσει. Το αίμα του είχε πασαλειφτεί γύρω από την πληγή, οπότε βούτηξα το ύφασμα μέσα στην κανάτα με το νερό και ξεκίνησα με προσοχή να το καθαρίζω περιμετρικά, χωρίς να έρχομαι σε επαφή με το κόψιμο. Προσποιούνται ότι είχα επικεντρωθεί στη δουλειά που κάνω, για να μην αναγκαστώ να κοιτάξω τον Γκέιλ, που ήταν καρφωμένος στο πρόσωπό μου.

«Πραγματικά, απορώ» είπε και αναγκάστηκα να τον κοιτάξω. «Δεν ήξερες να παλεύεις, δεν ήξερες να αμύνεσαι, δεν ήξερες να κάνεις οτιδήποτε έχει σχέση με τις πολεμικές τέχνες και παρόλα αυτά είσαι η καλύτερη στο σκαρφάλωμα. Πώς το κατάφερες αυτό χωρίς να τραυματιστείς ούτε μία φορά;»

Γέλασα συνεσταλμένα και συνέχισα να τον καθαρίζω.

«Κάπου πρέπει να είμαι καλή κι εγώ, δεν νομίζεις;»

«Είσαι καλή σε περισσότερα απ' όσα πιστεύεις». Σταμάτησα να τον καθαρίζω, αλλά τα μάτια μου συνέχισαν να κοιτάζουν το χέρι του, από μία πρωτόγνωρη για τα δικά μου δεδομένα ντροπή να ανέβουν ψηλότερα. Ακόμα και χαλαρός, ο μυς του έδειχνε σμιλεμένος, σαν να έβαζε δύναμη. Απορούσα πώς εκείνος είχε πιο ώριμο σώμα από τους συνομήλικούς του. Ακόμα και με τη βοήθεια συμπληρωμάτων, όλοι έδειχναν πιο

λεπτοί από εκείνον. «Είσαι καλή σε αρκετά, όχι όμως στο να παριστάνεις τη σκληρή».

Τώρα τον κοίταξα. Δεν με ένοιαζε που ήμασταν τόσο κοντά. Δεν θα έδινα σημασία. Είχα βρεθεί πιο κοντά με άλλα αγόρια στην προπόνηση. Σιγά το πράγμα. Το κακό ήταν ότι ο Γκέιλ δεν έμοιαζε με τα αγόρια που είχα συνηθίσει να φέρνω βόλτα. Με επηρέαζε. Ο τρόπος που συμπεριφερόταν στους φίλους του, με τόση αγάπη και στήριξη, αψηφώντας τις συνέπειες, αποτελούσε παράδειγμα για μένα. Ο τρόπος που μου μίλησε στον κοιτώνα του ήταν ο λόγος που με έκανε να αναθεωρήσω για μερικές εγωιστικές συμπεριφορές. Με έκανε να... θέλω να βελτιώνομαι. Να πάψω να φέρομαι εγωιστικά.

«Τι θες να πεις;»

«Σε είδα πώς κοίταξες την αιθανόλη πριν. Σκέφτηκες να τη βάλεις στην πληγή μου για να με τσούξει. Ήθελες να μου τη φέρεις για το καψόνι που σου έκανα με την Κίρσνερ, αλλά δεν το έκανες».

Άνοιξα το στόμα, λέξεις, όμως, δεν βγήκαν και το έκλεισα πάλι. Να του έλεγα ότι δεν ήθελα να τον πονέσω; Γιατί; Ούτε εγώ δεν μπορούσα να εξηγήσω γιατί δεν ήθελα να τον πονέσω.

Τώρα ήταν η στιγμή που κανονικά έπρεπε να απαντήσω. Άρα έπρεπε να σταματήσω να τον κοιτάζω. Μόνο που είχα χαθεί εντελώς μέσα στα μάτια του, σαν να μην υπήρχε τίποτα άλλο γύρω μου. Και ήμουν τόσο κοντά στο πρόσωπό του, που είχα μπλοκάρει.

«Εμ...». Κατέβασα το κεφάλι με δυσκολία. «Μάλλον η παρέα μαζί σου μου κάνει κακό», τον πείραξα μ' ένα αδιάφορο νεύμα. «Μπορώ να σου βάλω τώρα λίγη αιθανόλη αν θέλεις». Άπλωσα το χέρι για να την πιάσω, αλλά το χέρι του Γκέιλ με σταμάτησε και το κράτησε μέσα στο δικό του. Όχι επειδή φοβήθηκε, αλλά επειδή κατάλαβε πόσο νευρική ήμουν.

«Εγώ θα έλεγα ότι η παρέα μαζί μου σε ξεκλειδώνει. Φανερώνει κι άλλες πλευρές σου, που προσπαθείς αποτυχημένα να κρύψεις».

Κόμπλαρα σε αυτό.

«Όχι» είπα και δεν τόλμησα να τον κοιτάξω. «Όχι, καμία σχέση. Εσύ δεν... και δεν έχω άλλες πλευρές».

Με κοίταξε σαν να αμφισβητεί αυτό που είπα.

«Αδιαφορούσες για όλους, τουλάχιστον αυτό παρίστανες. Όταν συνέλαβαν τον Ράιαν όμως, προσπάθησες να τον γλυτώσεις. Αυτό δεν ήταν καθόλου εγωιστικό. Ήταν κάτι από την άλλη σου πλευρά. Και δεν πιστεύω πως το έκανες επειδή σου άρεσε πραγματικά. Σας είχα δει». Επέμενα να μην τον κοιτάξω. «Ακόμα και όταν φλέρταρες μαζί του, το πρόσωπό σου ήταν απαθές. Δεν είσαι έτσι όταν ερωτεύεσαι».

Τα μάτια μου κέρδισαν τη μάχη με το μυαλό και στάθηκαν στα δικά του.

«Δεν ξέρεις πώς είμαι όταν ερωτεύομαι» ψέλλισα. «Ούτε εγώ δεν ξέρω πώς είμαι».

Επέμενε να με κοιτάζει σιωπηλός. Κι όμως, συνέχιζε να μιλάει πιο δυνατά από κάθε άλλη φορά. Όχι με το στόμα. Δεν ήταν απαραίτητο.

«Όταν έκλαψε η Έμιλυ, έτρεξες πρώτη να την αγκαλιάσεις, κι ας μη σε συμπαθούσε» συνέχισε. «Μετά στο ιατρείο έμεινες μαζί της. Μας έφερες αιθανόλη και γάζες. Τώρα με φροντίζεις». Αυθόρμητα κοίταξα τα χέρια μου, που κρατιούνταν από τα δικά του. «Όμως, δεν θες να κάνεις φίλους και να δείξεις σε άλλους ότι νοιάζεσαι. Τουλάχιστον παλαιότερα. Αφού νοιάζεσαι, γιατί προσποιείσαι; Γιατί δημιουργείς αντιπάθειες; Προτιμάς να μένεις μόνη σου;»

Τα χείλη μου έτρεμαν. Δεν ένιωθα πίεση ή θυμό τώρα που με στρίμωξε, αλλά απογοήτευση. Κατέβασα το κεφάλι. Αν ήταν

άλλος, θα τον είχα στείλει στον Διάολο και μετά θα τον πετούσα από το παράθυρο. Όμως, ο Γκέιλ... με επηρέαζε.

«Όταν είσαι μόνος δεν χρειάζεται να πονάς για κανέναν».

Δεν έβλεπα το πρόσωπο του Γκέιλ, ήξερα, όμως, ότι εκείνος με κοίταζε. Τα ανακλαστικά μου πάγωσαν όταν έβαλε το χέρι του πάνω μου. Η παλάμη του ήταν αντρική, ικανή να σκεπάσει το μάγουλό μου και ένα μέρος του λαιμού μου με τα δάχτυλά του. Μου μετέδιδε ζεστασιά και τρυφερότητα, συστατικά που μου έλειπαν και κρατούσα φυλακισμένα μέσα μου λησμονώντας εντελώς την ύπαρξή τους. Κι όμως, παρέμεναν απτά στην καρδιά μου και δεν φοβόμουν να τα αφήσω ελεύθερα τώρα. Απόλαυσα το άγγιγμά του. Ηρεμία καταστάλαξε μέσα μου όσο η αδρεναλίνη κυρίευε το σώμα μου. Ένιωσα περίεργα. Συναισθήματα που είχα καλά κρατημένα μέσα μου, ξεκλειδώνονταν, όπως ακριβώς το είχε πει ο Γκέιλ, με αυτό μόνο το άγγιγμα.

Το απαγορευμένο άγγιγμα.

Η καρδιά μου φτερούγισε κι εγώ πετάχτηκα όρθια, αποστρέφοντας το βλέμμα από τα έντονα μάτια του Γκέιλ. Η αμηχανία απόδιωξε οποιοδήποτε άλλο συναίσθημα παιχνιδίζε με το μυαλό μου. Δεν θα άφηνα να με επηρεάσει. Δεν μπορούσε κανένας Ρεμόρ να με αγγίζει. Ούτε ο Γκέιλ ούτε άλλος και... Ανάθεμα, μπορούσε να μη με κοιτάζει έτσι; Με την άκρη του ματιού μου έβλεπα πόσο καρφωμένος ήταν επάνω μου. Αν τολμούσα να τον κοιτάξω κανονικά, θα με μαγνήτιζε.

«Πάμε» είπα και στράφηκα προς την πόρτα. «Αν αργήσουμε λίγο ακόμα, η Έμιλυ θα νομίζει ότι μας στέλνουν στις φυλακές».

Το ότι χρειαστήκαμε άλλη μισή ώρα να παρακάμψουμε τους φρουρούς και να φτάσουμε στον πρώτο όροφο, που βρισκόταν ο κοιτώνας της Έμιλυ, ήταν ένα επιβαρυντικό

στοιχείο άγχους για εκείνη. Σχεδόν έπεσε πάνω μας μόλις μας είδε, πριν ξεκινήσει να μας βρίζει. Δεν μας άφησε καλά-καλά να της ευχηθούμε.

«Είστε βλάκες, που ήρθατε! Βλάκες, βλάκες! Θα μας...»

«Δεν μας είδαν, ούτε μας έπιασαν οι φρουροί, ούτε μας έστειλαν στη φυλακή» τη διαβεβαίωσα. Ο Σεθ έβαλε τα γέλια. Έχοντας μόνο το κρεβάτι για κάθισμα, αφού ο Σεθ είχε καταλάβει την καρέκλα του γραφείου, χύθηκα σε αυτό χρησιμοποιώντας τα χέρια μου ως μαξιλάρι. Το φανελάκι μου σηκώθηκε μέχρι τον αφαλό και όταν είδα τον Γκέιλ να με κοιτάζει, μαζεύτηκα και ανακάθισα στο κρεβάτι, για να κάνω χώρο στον Γκέιλ και την Έμιλυ.

«Επιτέλους» παραπονέθηκε ο Σεθ «είχα ξελιγωθεί στην πείνα». Έβγαλε από το σακίδιό του ένα πακέτο και αμέσως ο χώρος μύρισε ψημένο κρέας. «Κατευθείαν από τον φούρνο» είπε γεμάτος περηφάνια για το κατόρθωμά του.

«Όχι, δεν πεινάω», αρνήθηκα και του έδωσα πίσω το κομμάτι μου.

«Καλύτερα» είπε ο Γκέιλ και άρπαξε το κομμάτι μου. «Περισσότερο φαγητό για μένα».

Γέλασα και ο Σεθ με μιμήθηκε.

«Πάντως, το έχω βαρεθεί αυτό το φαγητό» παραπονέθηκε. «Κάθε μέρα το ίδιο. Τόσα χρόνια κρέας, κρέας, κρέας. Κρέας για πρωινό, κρέας για μεσημεριανό, κρέας για βραδινό. Έλεος, μπουχτίσαμε».

«Είναι καλύτερο από το τίποτα» είπε η Έμιλυ μασουλώντας ένα κομμάτι από το φαγητό της. «Αφού δεν υπάρχει τίποτ' άλλο εκτός από κρέας και ψωμί».

«Βασικά... υπάρχει» είπα διστακτικά και όλοι γύρισαν σ' εμένα. «Ένας χυλός». Αηδίασα και μόνο στη σκέψη.

«Τι χυλός;» ρώτησε ο Σεθ.

«Ένα πράγμα σαν λιωμένο... δεν ξέρω τι λιωμένο, πάντως λιωμένο. Καφέ και απαίσιο. Λες και έτρωγα χώμα».

«Κι εμείς γιατί δεν το ξέρουμε;» ρώτησε πάλι ο Σεθ.
«Πότε το έφαγες;»

Αναγκάστηκα να κατεβάσω το κεφάλι για να αποφύγω τις ματιές όλων. Στράφηκα στο κομοδίνο της Έμιλυ δίπλα μου και έκανα πώς παρατηρούσα μέσα στο συρτάρι που άνοιξα. Ήταν σχεδόν άδειο, πέρα από τα χάπια της και μερικά είδη που χρησιμοποιούσε στην καθημερινότητά της, μερικά λαστιχάκια και μία βούρτσα για τα μαλλιά.

«Είχαν χυλό στη Νόρθεα;» ρώτησε η Έμιλυ.

Στην πραγματικότητα δεν γνώριζα, αφού τους είχα πει ψέματα, πως τα πρώτα χρόνια της ζωής μου τα πέρασα εκεί. Δεν μπορούσα να πω ότι το είχα σκάσει με τους γονείς μου.

«Όχι, δεν έτρωγα στη Νόρθεα» είπα συνεχίζοντας να ψαχουλεύω τα πράγματα της Έμιλυ δήθεν βαριεστημένα. «Όταν ήρθα πρώτη φορά στην ακαδημία, ο Λαζάρ μου έδινε να τρώω αυτό τον χυλό». Έπιασα τα δύο σωληνάρια με τα χάπια της Έμιλυ στα χέρια μου και αναζήτησα το τρίτο, αλλά δεν το έβλεπα πουθενά μέσα στο συρτάρι. «Έμι, σου τέλειωσαν κάποια συμπληρώματα».

Η Έμιλυ παραξενεύτηκε.

«Αλήθεια; Σήμερα το πρωί τα έλεγξα και δεν...»

«Γιατί σου έδινε χυλό ο Λαζάρ;» ρώτησε ο Γκέιλ.

Άφησα τα σωληνάρια της Έμιλυ μέσα στο συρτάρι και έπειτα το έκλεισα. Ανασήκωσα τους ώμους.

«Είπε πως ήμουν αδύναμη για να φάω κρέας, ο οργανισμός μου δεν θα το άντεχε και ο χυλός ήταν η κατάλληλη τροφή για μένα. Έπαθα, όμως, δηλητηρίαση και έτσι μου έδωσε αναγκαστικά κρέας, αφού δεν υπήρχε κάτι άλλο να φάω. Αλλά τελικά δεν έπαθα τίποτα με το κρέας».

«Περίεργο» είπε η Έμιλυ.

Σηκώθηκα όρθια και περπάτησα μέσα στο μικρό δωμάτιο για να ξεμουδιάσω. Ο Γκέιλ εκμεταλλεύτηκε την άδεια θέση που του πρόσφερα και έβαλε το μαξιλάρι πίσω από το κεφάλι του, ενώ ξάπλωνε προς τα πίσω, μέχρι που ακούμπησε στον τοίχο. Τον κοίταξα όπως ήταν ξαπλωμένος δίπλα στην Έμιλυ, με τα πόδια μισάνοιχτα και την γκρι φόρμα κολλημένη σε ορισμένα σημεία επάνω του, και προσπάθησα να επικεντρωθώ αλλού, έστω και στην ντουλάπα της Έμιλυ που βρισκόταν μπροστά μου. Άνοιξα το μονό φύλλο της και κοίταξα μέσα.

«Ουάου, Έμι! Έχεις άπειρα ρούχα».

Η Έμιλυ γέλασε.

«Η μητέρα μου μου στέλνει συνέχεια. Δουλεύει στο υφαντουργείο στη Νόρθεα και με κάθε νέα παραγγελία, ξεκλέβει και μου στέλνει».

Πέρασα το χέρι μου πάνω από ένα μαύρο φόρεμα και το χάιδεψα.

«Α, είναι Λερόιλ» συνειδητοποίησα και η Έμιλυ κατένευσε. «Πρέπει να σε αγαπάει πολύ». Μετά θυμήθηκα τα ρούχα που είχα βρει στο δωμάτιο του Γκέιλ και ασυναίσθητα στράφηκα σ' εκείνον. Τον βρήκα να μου χαμογελάει λοξά. «Και ο πατέρας σου;» ρώτησα την Έμιλυ και γύρισα ξανά στο φόρεμα.

«Είναι στα στρατόπεδα ειδίκευσης. Ξέρεις για την επιπλέον εκπαίδευση μέχρι τον πόλεμο». Φυσικά και ήξερα. Οι Ρεμόρ που αποφοιτούσαν από τις έξι ακαδημίες ήταν πάντα εκατοντάδες. Ένα μικρό ποσοστό διανεμόταν στη Νόρθεα ή έμενε στις ακαδημίες για να τελέσει χρέη φρουρών και προπονητών, ενώ το μεγαλύτερο ποσοστό στελνόταν στα στρατόπεδα ειδίκευσης, όπου, μέχρι να έρθει η στιγμή του πολέμου με τους ανθρώπους, εκπαιδεύονταν σε πραγματικές

συνθήκες πολέμου. Σπάνια οι Λερόιλ και οι Ρεμόρ δεν χωρίζονταν. Η κάθε φυλή έπρεπε να πάρει ξεχωριστό δρόμο.

«Τα πάνε καλά; Έχουν καθόλου επαφή;»

«Όχι» είπε η Έμιλυ. «Δεν γνωρίζονταν καν όταν... καταλαβαίνεις... Παρ' το» συμπλήρωσε και προς στιγμήν μπερδεύτηκα. «Το φόρεμα» εξήγησε, γελώντας. «Παρ' το, αφού σου αρέσει τόσο».

«Όχι, όχι» είπα και έβγαλα το χέρι μου από την ντουλάπα.

«Μα θέλω να σου το δώσω» είπε η Έμιλυ. «Θέλω να σου κάνω ένα δώρο».

«Εσύ υποτίθεται πως έχεις γενέθλια, εγώ έπρεπε να σου κάνω δώρα».

«Ω, μα μου κάνεις μέρες τώρα. Πάρε το. Έχω τόσα εξάλλου, που δεν ξέρω πού θα τα φορέσω. Σε πολεμική ακαδημία είμαστε, δεν ξέρω γιατί η μητέρα μου στέλνει τόσα».

Με πλημμύρισε τέτοια συγκίνηση, που χρόνια είχα να νιώσω. Σε μία έξαψη τρέλας έτρεξα προς την Έμιλυ και έπεσα πάνω της για να την αγκαλιάσω. Το φόρεμα τρίφτηκε στον Γκέιλ, όπως κι εγώ. Προσπαθούσα να μη σκέφτομαι ότι το πόδι μου βρισκόταν επάνω του, λίγο πιο κάτω από την κοιλιά του, ούτε ότι το κρατούσε ο ίδιος, αρκετά πιο πάνω από το γόνατο. Το κεφάλι μου ήταν χωμένο στην καμπύλη του λαιμού και του ώμου της Έμι από την πλευρά που καθόταν ο Γκέιλ και το μέτωπό μου άγγιζε το δικό του. Με δισταγμό άνοιξα τα μάτια και βρέθηκα να κοιτάζω ευθεία μέσα στα δικά του. Και τώρα δεν μπορούσα να ξεκολλήσω από εκεί.

Όταν επέστρεψα στον κοιτώνα μου, έπεσα στο κρεβάτι με το φόρεμα για μαξιλάρι. Είχε ρουφήξει τη μυρωδιά του δέρματός του. Δεν μύριζε χιόνι, ούτε φρεσκάδα όπως το καλοπλυμένο μαξιλάρι μου. Μύριζε Γκέιλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Πάλι με ξύπνησαν άγαρμπα το πρωί. Κάποιος βροντοχτυπούσε την πόρτα μου. Άνοιξα διαολεμένη.

«Τι;» είπα γεμάτη νεύρα στον Ρόναλντ που στεκόταν πίσω από το κατώφλι.

«Τα χάπια σου» απάντησε ο Ρόναλντ το ίδιο απότομα μ' εμένα και έτεινε την παλάμη του προς το μέρος μου.

«Μπορούσα να κατέβω και μόνη μου να ζητήσω».

«Σου είπα ότι θα σου φέρνω εγώ» αγρίεψε. Πήρα τα χάπια και τα πέταξα στο κομοδίνο μου. Έτριψα τα μάτια μου για να διώξω τη νύστα. Παράλληλα χασμουρήθηκα. «Τι είναι αυτό;» με ρώτησε ξαφνικά ο αδερφός μου.

«Τι;» ρώτησα αδιάφορα. Στράφηκα εκεί που κοιτούσε... και πάγωσα. Ξύπνησα για τα καλά. Αίμα από την πληγή του Γκέιλ είχε κυλήσει στο πάτωμα και είχε ξεραθεί εκεί. Ο Ρόναλντ πλησίασε και το παρατήρησε καλύτερα, ξύνοντας μία μικρή ποσότητα με το νύχι του για να βεβαιωθεί.

«Α, αυτό; Χτύπησα» έσπευσα να απαντήσω. «Εχθές».

Ο Ρόναλντ μού χάρισε το έξυπνο εκείνο βλέμμα του που έλεγε πως ήξερε ότι η δικαιολογία μου ήταν ψεύτικη. Ανάθεμα, πώς με καταλάβαινε πάντα;

«Χτύπησες» με ειρωνεύτηκε.

«Ναι. Με τόσο ξύλο που έφαγα χθες, τι περίμενες;»

«Είμαι απόλυτα σίγουρος ότι φρόντισα να μη σε ματώσω».

«Μπα; Με τόσο ξύλο;»

Ο Ρόναλντ σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος και με κοίταξε εξεταστικά. Ωχ, ωχ...

«Πού χτύπησες;» απαίτησε να μάθει. «Δείξε μου την πληγή».

Ταράχτηκα εκείνα τα δευτερόλεπτα που με κοίταζε τόσο διερευνητικά.

«Δεν... δεν το ήξερα να κατεβάσω και το βρακί μου για να σου δείξω πού χτύπησα. Φύγε τώρα, θέλω ν' αλλάξω».

Δύο δευτερόλεπτα ακινησίας κύλησαν ανάμεσά μας. Έπειτα ο Ρόναλντ περπάτησε μέχρι την πόρτα.

«Αν διανοηθώ ξανά ότι έφερεις αρσενικό Ρεμόρ στο δωμάτιό σου, θα σου σφραγίζω το παράθυρο, θα σε κλειδώσω εδώ και θα πάρω το κλειδί» μου ανακοίνωσε κι εγώ έμεινα έκπληκτη. Μα πώς στον Διάολο κατάλαβε ότι έφερα κάποιον εδώ; «Σε δύο βδομάδες θα σου φέρω πάλι χάπια».

«Σου είπα...»

«Μη με αναγκάσεις να το πω ξανά! Τα χάπια θα σου τα δίνω εγώ!»

Έκλεισα με δύναμη την πόρτα πίσω του κι εγώ έμεινα να κοιτάξω έκπληκτη τα πακέτα με τα φάρμακα. Τα τρία πακέτα, ενώ η Έμιλυ είχε στον κοιτώνα της δύο και, μόλις της είπα ότι της τέλειωσαν κάποια χάπια, παραξενεύτηκε σαν να είχα άδικο.

Και τι λόξα είχε ο Ρόναλντ να μου τα φέρνει ο ίδιος πια; Κι εκείνο το βράδυ στον κοιτώνα μου, σαν να ξαφνιαστήκε όταν ανέφερα τα χάπια. Ο Ρόναλντ ποτέ δεν ξαφνιαζόταν. Και αυτή η δικαιολογία ότι δεν θέλει να μπερδέψω τις δόσεις που παίρνω ήταν τόσο γελοία. Θα έχανα τον λογαριασμό αν πίνω από άλλους. Αυτό είχε πει. Όμως, δεν ήθελε καν να τα δείχνω. Γιατί; Γιατί δεν έπρεπε να δω τι χάπια παίρνουν οι άλλοι ή να δουν οι άλλοι τι χάπια παίρνω εγώ;

Πήρα τα χάπια στα χέρια μου παρατήρησα τα κουτιά τους. Μήπως δεν έπαιρνα τα ίδια με τους άλλους; Όχι, αφού τα δύο σωληνάρια της Έμι ήταν ίδια με τα δύο δικά μου.

Όμως εγώ γιατί είχα τρία; Η Έμιλυ παραξενεύτηκε όταν της είπα ότι της λείπουν. Έδειχνε βέβαιη. Δεν της έλειπαν χάπια.

Άρα γιατί έπαιρνα τρία;

Προσπαθούσαν να με δηλητηριάσουν; Ο Ρόναλντ; Πάντα εκείνος μου έφερνε τα χάπια. Ο Λαζάρ; Εκείνος ήταν που μου υπέδειξε ποια χάπια να παίρνω.

Τρομοκρατημένη τρέκλισα. Τα χάπια έπεσαν από τα χέρια μου.

Τι μου έκαναν; Τι μου έδιναν;

Δεν έπρεπε να το αφήσω έτσι. Κάτι δεν πήγαινε καλά και έπρεπε να το ανακαλύψω. Ήλπιζα μόνο να ήταν ιδέα μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Οι Λερόιλ και οι Ρεμόρ είχαν συγκεντρωθεί στην τραπεζαρία για πρωινό. Ήμουν σίγουρη ότι ο Γκέιλ, η Έμιλυ και ο Σεθ με περίμεναν.

Όμως δεν σκόπευα να πάω.

«Στρατιώτης Μέγκανη Φορμπς, δεύτερη βαθμίδα μαθημάτων, τρίτη τάξη!», παρουσιάστηκα όσο πιο δυνατά μπορούσα στον στρατηγό. Το γραφείο του ήταν στον ίδιο όροφο με το γραφείο του Λαζάρ και όμοια διακοσμημένο, αυστηρά και λιτά με τα απαραίτητα, αν και μικρότερο. «Αιτούμαι σημερινή απαλλαγή από τις προπονήσεις, λόγω τραυματισμού».

«Δεν προβλέπονται απαλλαγές από μαθήματα» απάντησε ψυχρά ο Ρεμόρ. Ο σωματότυπός του έμοιαζε με του Γκέιλ, αλλά δεν με παραξένευε. Ο στρατηγός ήταν ανεπτυγμένος άντρας. Πιο κοντός από τον Γκέιλ, ένα και εβδομήντα... κάτι λίγο. Μελαχρινός φυσικά.

Δεν λύγισα ούτε εκατοστό το σώμα μου μπροστά στον στρατηγό.

«Εχθές έκανα προπόνηση με τον αδερφό μου στο στάδιο. Ο διευθυντής το γνωρίζει. Τραυματίστηκα και τώρα δεν μπορώ να παλέψω. Με δυσκολία περπατάω».

Ο Ρεμόρ εξέτασε τη στάση του σώματός μου.

«Πολύ καλά, στρατιώτη Φορμπς». Κρατήθηκα να μη συσπάσω το αυστηρό προσωπείο. «Απαλλάσσεσαι από τις μάχες για σήμερα».

«Μπορώ να πάω...»

«Όχι» με έκοψε. «Θα παρακολουθήσεις τις προπονήσεις ως απλός θεατής».

Το στόμα μου άνοιξε από την έκπληξη.

«Ε, δεν εννοούσα...»

«Δεν θα το συζητήσω άλλο μαζί σου, στρατιώτη Φορμπς. Θα κάνεις αυτό που είπα» είπε ο στρατηγός τελεσίδικα και μου έκανε νόημα να βγω από το γραφείο του. Έβρισα από μέσα μου και έβαλα το μυαλό μου σε λειτουργία. Τι ευκαιρίες είχα να αποφύγω την προπόνηση; Καμία. Όμως, η περιέργειά μου δεν μπορούσε να περιμένει. Αν είχα δίκιο και οι υποψίες μου για τα χάπια ήταν σωστές, μπορεί να κινδύνευα.

Η μόνη ευκαιρία που είχα ήταν τώρα, την ώρα του πρωινού.

Μόλις βγήκα από το γραφείο του στρατηγού, έτρεξα έξω από το κεντρικό κτήριο της ακαδημίας. Έτρεξα μέχρι το ιατρείο, όμως δεν επισκέφτηκα κάποιον από τους θαλάμους. Πήγα στην αποθήκη με τα χάπια. Για κακή μου τύχη, στην είσοδο βρισκόταν ένα είδος μικρής ρεσεψιόν, όπου ένας υπεύθυνος Λερόιλ και ένας φρουρός Ρεμόρ είχαν αναλάβει τη φύλαξη του χώρου. Ξεχώριζα τους Λερόιλ από το ύψος και το ανοιχτό

δέρμα και χρώμα των χαρακτηριστικών. Ήταν τα ορατά χαρακτηριστικά στα οποία διαφέραμε.

«Μπορώ να περάσω;» ρώτησα τον Λερόιλ που στεκόταν πίσω από τον πάγκο. Εκείνος με κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω.

«Κανείς δεν μπαίνει στην αποθήκη. Ό,τι χρειαστείς, θα σου το φέρω εγώ».

«Α, ωραία. Μου τελείωσαν τα συμπληρώματα και ήρθα να πάρω καινούρια».

«Έτος σπουδών;» ρώτησε ο Λερόιλ.

«Τρίτο, δεύτερης δέσμης σπουδών». Βέβαια, η δέσμη σπουδών δεν πιστεύω ότι ήταν υποχρεωτικό να αναφερθεί. Στη νότια πλευρά της ακαδημίας υπήρχε άλλο ιατρείο για τους μικρότερους σε ηλικία Λερόιλ και Ρεμόρ.

«Όνομα;»

«Μέγκανη Φορμπος» είπα ανυπόμονα. Ο Λερόιλ άρχισε να αναζητάει το όνομά μου μέσα σε έναν κατάλογο ονομάτων κι εγώ περίμενα γεμάτη νευρικότητα να πάρω τα χάπια στα χέρια μου και να τα συγκρίνω με αυτά που είχα στον κοιτώνα μου. Αν οι υποψίες μου ήταν πραγματικές, είχα πρόβλημα.

Τα δάχτυλά μου χτυπούσαν ρυθμικά στον γοφό μου όσο περίμενα τον Λερόιλ να βρει επιτέλους το όνομά μου στη λίστα.

«Με συγχωρείτε, μα το όνομά σας έχει σβηστεί από τη λίστα».

Τα άκρα μου κοκάλωσαν.

«Τι εννοείτε;»

«Έχετε πάρει τα χάπια σας για αυτό το δεκαπενθήμερο. Πέρασε κάποιος και τα πήρε για εσάς. Ρόναλντ Φορμπος» διάβασε τις σημειώσεις του δίπλα από το όνομά μου. «Είχε άδεια από τον διευθυντή. Δεν μπορείτε να τα πάρετε δεύτερη φορά».

Σκατά.

«Καλά, ευχαριστώ» είπα ξενερωμένη. Έφυγα με το κεφάλι σκυμμένο. Και τώρα; Πώς θα μάθαινα...

«Είμαι περίεργος να μάθω τι ήρθες να κάνεις εδώ».

Η φωνή του Ρόναλντ με έκανε να παγώσω από τρόμο. Στεκόταν στην είσοδο του ιατρείου και ήμουν τόσο απορροφημένη, που πέρασα από δίπλα του χωρίς να τον προσέξω.

«Με παρακολουθείς;» ρώτησα με θράσος αφού ξεπέρασα το πρώτο σοκ.

«Απάντησέ μου».

«Όχι. Αφού με παρακολουθείς, να βρεις μόνος σου γιατί ήρθα».

«Δεν με εμπιστεύεσαι; Τι νομίζεις ότι σου δίνω να πιεις και ήρθες να ελέγξεις;»

«Μου λες την αλήθεια για να σε εμπιστευτώ; Με έχεις φλομώσει στα ψέματα. Και γιατί έχεις λυσσάξει να μην παίρνω μόνη μου τα χάπια;»

«Είμαι αδερφός σου. Δεν είμαι εγώ αυτός που θέλει να σε βλάψει».

«Δεν είμαι καθόλου σίγουρη γι' αυτό. Και να ξέρεις ότι δεν πρόκειται να ξαναπιώ χάπια, μέχρι να βεβαιωθώ ότι είναι ίδια με των υπόλοιπων». Τελειώνοντας τη φράση μου, δάγκωσα τη γλώσσα μου. Διάολε, αυτό δεν έπρεπε να το πω. Θα καταλάβαινε ότι είχα σκοπό να ψάξω.

«Τότε να ξέρεις ότι από 'δω και πέρα θα σε παρακολουθώ στ' αλήθεια».

«Τέλεια! Να ξεκολλήσεις και από την τρομοκρατίσσα».

Ενώ στην αρχή περπατούσα γρήγορα για να απομακρυνθώ, στην πορεία άνοιξα το βήμα μου και έτρεξα, γλιστρώντας στο χιόνι. Η ώρα του πρωινού τελείωνε και έπρεπε να προλάβω να μάθω, πριν σημάνει η ώρα της πρώτης

προπόνησης. Μ' ένα άλμα, πέρασα το κατώφλι της εισόδου των κοιτώνων μας. Οι δύο φρουροί που στέκονταν πάντα δεξιά και αριστερά της δεν πρόφτασαν να με πιάσουν και η υπεύθυνη της ρεσεψιόν πρόλαβε μόνο να ρωτήσει «Πού...», όταν τη διέκοψα φωνάζοντας «Ξέχασα το σακίδιό μου» και ανέβηκα δυο-δυο τα σκαλιά για τον πρώτο όροφο. Έφτασα σε έναν τυχαίο κοιτώνα και προσπάθησα να ανοίξω την πόρτα. Οι περισσότεροι άφηναν ξεκλείδωτα τα δωμάτιά τους - άλλωστε οι κινήσεις μας πάντα ελέγχονταν, για να τολμήσει κάποιος να κλέψει και δεν υπήρχε και τίποτα να κλέψουμε. Η τρίτη στη σειρά πόρτα άνοιξε. Έκανα να μπω μέσα, όταν κάποιος με φώναξε.

«Φορμπς;» Ήταν ένας από τους φρουρούς της εισόδου. Το κέρατό μου! «Τι κάνεις εκεί;»

Αστραπιαία το μυαλό μου σκέφτηκε τη δικαιολογία.

«Μα σας είπα ότι ξέχασα το σακίδιό μου».

«Αυτός δεν είναι ο κοιτώνας σου» είπε υποψιασμένος ο φρουρός. «Μένεις στον τέταρτο».

Κοίταξα την πόρτα μου, παριστάνοντας τη χαζή και μετά έκανα πως σκέφτομαι.

«Ω, να πάρει, μπερδεύτηκα». Έκλεισα την πόρτα. «Τόσα χρόνια στον τέταρτο... στον πρώτο! Στον πρώτο εννοούσα. Μπέρδεψα τους ορόφους». Γύρισα στις σκάλες και έκανα πως ανεβαίνω, όσο ο φρουρός με παρατηρούσε. «Σκατά» μουρμούρισα. Είχα άλλη μία ευκαιρία, με την ελπίδα να μη με ακολουθήσει ο φρουρός.

Όμως, δεν πρόλαβα να φτάσω στον τέταρτο. Τα μεγάφωνα άρχισαν να βουίζουν και μερικά δευτερόλεπτα αργότερα ακούστηκε η φωνή του Λαζάρ να καλεί μόνο τους μαθητευόμενους Ρεμόρ στο αμφιθέατρο. Αυτό δεν μου άρεσε καθόλου. Γιατί ξαφνικά μας καλούσε ο Λαζάρ; Κάτι έκανε ο Ρόναλντ.

Αδυνατώντας να συνεχίσω την έρευνα τώρα που ο φρουρός μου φώναζε να πάω στο αμφιθέατρο, έφυγα. Εκεί, βρήκα μία άδεια θέση δίπλα στον Γκέιλ.

«Παρακοιμήθηκες» είπε και μου χάρισε το γοητευτικό του χαμόγελο. «Μάλλον σε κουράσαμε χθες».

«Έχεις ιδέα τι μας θέλουν;» Από το ύφος του κατάλαβα ότι παραήμουν απότομη. Ο Γκέιλ ανασήκωσε τους ώμους και πριν προφτάσει να απαντήσει, ο στρατηγός πήρε το μικρόφωνο και ξεκίνησε να μιλάει. Ο Λαζάρ δεν εμφανίστηκε, κάτι που ενέτεινε τις υποψίες μου. Ούτε ο Ρόναλντ φαινόταν κάπου.

«Αλλαγή στον κανονισμό των καθημερινών συμπληρωμάτων διατροφής» είπε ο στρατηγός. Οι περισσότεροι αδιαφόρησαν. Για μένα ήταν αρκετό ώστε να τραβήξει ολόκληρη την προσοχή μου. «Από ‘δω και πέρα δεν θα προμηθεύεστε τα συμπληρώματά μας από την αποθήκη ανά ποσότητες, αλλά θα προμηθεύεστε την καθημερινή σας ποσότητα από τις ρεσεψιόν των κοιτώνων σας με την καθημερινή σας πρωινή παρουσία. Από αύριο οι παρουσίες σας θα γίνονται δύο φορές την ημέρα, μία το πρωί μαζί με τα χάπια και μία το βράδυ, πριν το σιωπητήριο. Να επιστρέψετε τα χάπια σας. Επιστρέψτε στις προπονήσεις σας» ολοκλήρωσε και έληξε τη συνάντησή μας.

Ο Ρόναλντ έδρασε γρήγορα. Το πρόγραμμα τροφοδοσίας αλλάχθηκε επίτηδες, για να μην μπορώ να μπω στα δωμάτια και να ψάξω. Και πού ήξερα εγώ ότι στη ρεσεψιόν δεν θα μου έδιναν τα χάπια που διέταξε ο Λαζάρ; Ό,τι έλεγε εκείνος ήταν νόμος.

Πετάχτηκα από τη θέση μου και όρμησα στον διάδρομο του αμφιθέατρου, προτού προλάβουν όλοι οι μαθητευόμενοι να στριμωχτούν για να βγουν έξω.

«Μέγκαν» είπε ο Γκέιλ και μου έπιασε το χέρι. «Πού πηγαίνεις; Περίμενε».

«Έχω μία δουλειά να τακτοποιήσω» είπα βιαστικά. «Πηγαίνετε στην προπόνηση και θα έρθω να σας βρω».

Όρμησα στον διάδρομο και έτρεξα προς το γραφείο του Λαζάρ. Οι φρουροί έξω δεν πρόλαβαν να με κρατήσουν όταν μπήκα σαν σίφουνας μέσα.

«Α, εδώ είσαι!» είπα στον Ρόναλντ. «Το ήξερα ότι είναι δική σου δουλειά όλο αυτό».

«Φορμπς!» ούρλιαξαν οι φρουροί και με άρπαξαν.

«Εντάξει» τους σταμάτησε ο Λαζάρ και αμέσως με άφησαν. Με το νεύμα του βγήκαν από το γραφείο και μας άφησαν τους τρεις μας.

«Τι τρέχει με τα χάπια;» απαίτησα να μάθω. «Ξέρω ότι δεν μου δίνετε αυτά που παίρνουν οι υπόλοιποι και ότι αλλάξατε επίτηδες τον κανονισμό. Μην το αρνηθείτε».

«Κάθισε, Μέγκανη» είπε ο Λαζάρ και κάθισε κι εκείνος στην καρέκλα του γραφείου του. Ο Ρόναλντ παρέμεινε όρθιος δίπλα από την καρέκλα που ετοιμαζόμουν να κάτσω εγώ.

«Δεν κάθομαι. Δεν εμπιστεύομαι κανέναν σας. Εσείς είστε ικανοί να με υπνωτίσετε».

«Κάθισε» επανέλαβε «και θα σου πούμε τα πάντα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Με μεγάλο δισταγμό κάθισα στην καρέκλα μπροστά από το γραφείο του Λαζάρ. Αποδείχτηκε δύσκολο να ελέγχω ταυτόχρονα και τον διευθυντή, αλλά και τον αδερφό μου, κυρίως επειδή τα άκρα μου κόντευαν να παραλύσουν από την αγωνία γι' αυτό που θα μάθαινα. Αν συνέχιζα να λοξοδρομώ τα μάτια μου προς δύο διαφορετικές κατευθύνσεις, του Λαζάρ και του Ρόναλντ, πράγμα αδύνατο, το μόνο που θα κατάφερνα ήταν να αλληθωρίσω. Επικεντρώθηκα στον Λαζάρ λοιπόν, ελέγχοντας πού και πού τον Ρόναλντ με την άκρη του ματιού μου. Δεν είχα καμία ελπίδα να ξεφύγω αν αποφάσιζαν να μου κάνουν οτιδήποτε, απλά έτσι ένιωθα πιο σίγουρη έτσι.

«Πείτε μου» είπα στον Λαζάρ, περισσότερο ήρεμη αυτήν τη φορά. Μόνο στη φωνή, γιατί στα χέρια μου η αγωνία είχε κορυφωθεί.

Ο Λαζάρ κοίταξε τον Ρόναλντ πριν μιλήσει.

«Είχες δίκιο. Τα χάπια που παίρνεις, δεν είναι ίδια με των υπόλοιπων Ρεμόρ». Ξεροκατάπια και περίμενα να συνεχίσει. «Δηλαδή ίδια είναι, τα συμπληρώματα διατροφής που γνωρίζεις. Απλώς εσύ παίρνεις ένα επιπλέον χάπι, γι' αυτό αντί για δύο σωληνάρια, εσύ έχεις στο συρτάρι σου ένα επιπλέον κουτί με χάπια».

Τα χείλη μου έτρεμαν.

«Τι χάπια;» τόλμησα να ρωτήσω.

Ο Λαζάρ κοίταξε ξανά τον Ρόναλντ. Το πρόσωπο του αδερφού, ανέκφραστο αλλά σκληρό δεν ταλαντεύτηκε.

«Είναι κάτι που βοηθάει την υγεία σου».

«Την... Γιατί;» ρώτησα και αυτήν τη φορά οι ματιές μου μεταφέρονταν από τον έναν στον άλλον. «Τι έχω;»

«Αδρανή αντισώματα» απάντησε ο Ρόναλντ.

«Τι...» Ένιωσα τα πρώτα δείγματα πανικού να μουδιάζουν το σώμα μου. «Τι;»

«Είναι μία αδυναμία στο ανοσοποιητικό σου σύστημα» εξήγησε ο Λαζάρ.

«Τι;» ρώτησα μπερδεμένη. «Τι σημαίνει αυτό;»

«Ανατομία δεν κάνεις εσύ στα θεωρητικά;» με αποπήρε ο Ρόναλντ.

«Ρόναλντ» τον επέπληξε ο Λαζάρ.

Δεν είχα ξεκολλήσει τα μάτια μου από τον Λαζάρ, ούτε όταν μίλησε ο Ρόναλντ.

«Θα... θα πεθάνω;» ρώτησα έντρομη.

Ο Λαζάρ ήταν απόλυτα σοβαρός.

«Αυτό προσπαθούμε να εμποδίσουμε» είπε ο Ρόναλντ από πάνω μου. Τώρα πραγματικά τρόμαξα.

«Δηλαδή όντως κινδυνεύω να πεθάνω. Γιατί; Πώς το έπαθα; Μόνο εγώ έχω αυτό το πρόβλημα;»

«Ηρέμησε» με συμβούλευσε ο Λαζάρ. «Δεν είναι κάτι σοβαρό τώρα. Είσαι σε καλό δρόμο. Απλώς ο οργανισμός σου είναι πιο αδύναμος από άλλων Ρεμόρ. Πολλοί Ρεμόρ αντιμετωπίζουν πρόβλημα αδρανών αντισωμάτων. Δεν ισχύει ότι ποτέ δεν κρυώνουν ή δεν αρρωσταίνουν. Οι περισσότεροι δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα, φυσικά, ωστόσο υπάρχει ένα μικρό ποσοστό που γεννιέται... ας πούμε ανεπαρκές. Υπό άλλες συνθήκες δεν θα το καταλάβαινες, ούτε θα παρουσίαζες δυσλειτουργία. Το πρόβλημα είναι ότι σε ένα τέτοιο επιβαρυνμένο με κρύο περιβάλλον, εσείς με αδρανή αντισώματα έχετε περισσότερα προβλήματα απ' ό,τι οι άλλοι γεροί Ρεμόρ. Χωρίς το κρύο, δεν θα καταλάβαινες τίποτα».

Προσπάθησα να στριμώξω στον εγκέφαλό μου τα νέα στοιχεία και παράλληλα να μείνω ψύχραιμη.

«Μισό λεπτό. Εγώ γιατί δεν έχω ακούσει ποτέ κάτι τέτοιο; Δεν στέκει αυτό. Άσε που θα το είχαν καταλάβει και οι άλλοι. Κάθε χρόνο κάνουμε εξετάσεις αίματος και...». Σταμάτησα από τη συνειδητοποίηση. Ο Λαζάρ μου έπαιρνε κάθε φορά το αίμα και μάλλον δεν άφηνε κανέναν να έχει πρόσβαση στις εξετάσεις μου.

«Γύρνα από την άλλη» μου έλεγε κάθε φορά που ετοιμαζόταν να πάρει αίμα για να κατευνάσει τη νευρικότητά μου. «Αν δεν βλέπεις την ένεση και το αίμα, δεν υπάρχει κίνδυνος να τρομάξεις».

«Γι' αυτό μου δίνετε χυλό όταν πρωτοήρθα;» ρώτησα τώρα τον Λαζάρ. «Είπατε ότι ήμουν αδύναμη».

Ο Λαζάρ σκυθρώπιασε και αυτόματα στράφηκε στον αδερφό μου.

«Ο χυλός... Ναι» είπε τελικά και επέστρεψε το βλέμμα του σ' εμένα. «Γενικότερα οτιδήποτε προβλήματα αντιμετωπίζεις ξεκινούν από την ανεπάρκεια αυτή. Το κρύο

δεν... δεν είναι κάτι ανησυχητικό. Δυστυχώς πάντα θα κρυώνεις. Αυτό δεν μπορούμε να το διορθώσουμε».

Δεν έπρεπε να κλάψω. Τώρα έπρεπε να αντιμετωπίσω το πρόβλημα με ψυχραιμία.

«Μα...» έψαχνα να πιαστώ από κάτι ενθαρρυντικό. «Μπορώ να φάω κρέας. Δεν νιώθω άσχημα όταν το τρώω όπως νομίζατε στην αρχή».

Η σύγχυση στο πρόσωπο του Λαζάρ διπλασιάστηκε.

«Δυνάμωσες» είπε ο Ρόναλντ.

Σιωπή για λίγο.

«Ωραία» είπα, νιώθοντας τα χείλη μου να τρέμουν. «Τι...» Ήθελα να ρωτήσω τι κάνουμε τώρα, αλλά ήξερα πως αν συνέχιζα τη φράση μου, θα αναγκαζόμουν να τη διακόψω για να ξεσπάσω σε λυγμούς.

«Μέγκανη» είπε γεμάτος συμπόνια ο Λαζάρ και νομίζω πως τον κοίταξα πολύ λυπημένη για να με λυπηθεί τόσο. «Μην ανησυχείς. Τόσα χρόνια ήσουν μία χαρά. Δεν θα αλλάξει κάτι τώρα. Το μόνο που θέλουμε από 'σένα είναι να συνεχίσεις να παίρνεις τα χάπια σου».

«Μα αλλάξατε τον κανονισμό».

«Κανονικά θα σου τα έδινε η υπεύθυνη της ρεσεψιόν στους κοιτώνες σας. Είναι δική μου, ενημερωμένη...»

«Δηλαδή όντως δεν είχατε σκοπό να μου πείτε τίποτα» τσαντίστηκα. «Αν δεν το έψαχνα εγώ...»

«Θα ήσουν μία χαρά και σύντομα θα αποκαθιστούσαμε τη λειτουργία των αντισωμάτων σου. Δεν θα το καταλάβαινες καν» είπε απότομα ο Ρόναλντ.

«Εξάλλου» συνέχισε ο Λαζάρ «η θεραπεία σου δεν θα κρατήσει πολύ ακόμα. Είσαι στα τελικά στάδια. Τώρα θα παίρνεις κάθε πρωί τα δύο χάπια όπως όλοι, αλλά πριν από αυτά, θα φροντίζεις να παίρνεις το χάπι για την αρρώστια σου.

Ο αδερφός σου ή εγώ θα σου δίνουμε κάθε δύο εβδομάδες τα χάπια σου και κάθε πρωί πριν φύγεις από τον κοιτώνα θα παίρνεις ένα. Είναι απλό. Είναι ασήμαντο πλέον. Πες ότι είναι ένα ακόμα κρύωμα. Σε λίγο καιρό ούτε που θα το θυμάσαι».

Γέλασα κοροϊδευτικά και πικραμένα μαζί.

«Μήπως θα μπείτε και στο κεφάλι μου για να με κάνετε να το ξεχάσω; Γιατί μόνο έτσι δεν θα το θυμάμαι».

Ο Λαζάρ και ο Ρόναλντ παρέμειναν σιωπηλοί κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον.

«Πλάκα κάνω» είπα χωρίς διάθεση για αστεία.

«Να μην ανησυχείς» είπε ο Λαζάρ. «Όλα είναι υπό έλεγχο. Νιώθεις άσχημα; Νιώθεις κάτι διαφορετικό;»

«Όχι».

«Είναι γιατί είσαι σε πολύ καλό δρόμο» είπε χαμογελαστός.

«Ναι» είπα μόνο.

«Και εννοείται πως δεν θα μιλήσεις σε κανέναν γι' αυτό» με προειδοποίησε ο Ρόναλντ. «Θα κρατήσεις τα χάπια μακριά από όλους».

«Ρόναλντ» τον επέπληξε ο Λαζάρ για την αυστηρότητα στα λόγια του. «Μέγκανη, δεν πρέπει να μιλήσεις σε κανέναν. Και φυσικά οι απόπειρες να το σκάσεις, ελπίζω να κατάλαβες, ότι μόνο κακό θα σου κάνουν. Δεν μπορείς να φύγεις. Χρειάζεσαι το φάρμακό σου διαφορετικά η λειτουργία των αντισωμάτων δεν θα αποκατασταθεί».

«Πόσο ακόμα θα το παίρνω;»

«Σκοπεύεις να το σκάσεις πάλι;» με αποπήρε ο Ρόναλντ.

«Ρόναλντ, αρκετά» τον έβαλε στη θέση του ο Λαζάρ. Μετά στράφηκε σ' εμένα. «Λίγο καιρό ακόμα, Μέγκανη. Μέχρι τα δεκαέξι σου, ίσως και τις πρώτες εβδομάδες στα δεκαεπτά».

«Και... και μετά θα είμαι εντάξει;»

«Θα δούμε τότε» απάντησε ο Ρόναλντ για να μου κόψει τη φόρα. Κατένευσα μονάχα, χωρίς να κοιτάζω κάποιον από τους δύο. «Ήθελες να μάθεις την αλήθεια» είπε ο Ρόναλντ. «Να είσαι δυνατή τώρα και άλλη φορά να μας εμπιστεύεσαι».

Ανέβασα το βλέμμα πάνω του.

«Έχεις κι εσύ...» Δεν βρήκα το θάρρος να προχωρήσω παρακάτω. Το ότι μισούσα τον Ρόναλντ δεν σήμαινε ότι ήθελα να πεθάνει.

«Όχι» απάντησε ο Λαζάρ. Νομίζω πως ανακουφίστηκα. «Είναι εκ γενετής δυσλειτουργία. Όμως, μην αγχώνεσαι. Είπαμε, είσαι καλά. Πες ότι παίρνεις κάτι για έναν πονοκέφαλο. Τόσο απλό είναι πλέον. Δεν χρειάζεται να λυπάσαι, μόνο να προσέχεις».

Κατένευσα πάλι.

«Ευχαριστώ» ψέλλισα και στους δύο. Νομίζω πως είδα τον Λαζάρ να μου χαμογελάει.

«Κάτι ακόμα» συμπλήρωσε. «Μην το πεις ποτέ σε κανέναν και μη δείξεις ποτέ τα χάπια. Κρύψε τα κάπου, όχι στο συρτάρι του κομοδίνου σου. Κάπου που κανείς δεν θα μπορεί να έχει πρόσβαση. Και όσο κι αν εμπιστεύεσαι κάποιον, αυτό να το κρατήσεις για σένα. Είναι η θανατική καταδίκη σου. Αν μαθευτεί θα σε θεωρήσουν ανεπαρκή και οι Ρεμόρ χρησιμεύουν μόνο σαν πολεμιστές. Δεν θα σε κρατήσουν για καμία άλλη εργασία, ούτε καν για τις κατώτερες εργασίες των ταπεινών Λερόιλ. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;»

Καταλάβαινα, γι' αυτό ένευσα θετικά.

«Μέγκανη, αν μιλήσεις σε κάποιον, θα σε θανατώσουν».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Ένιωθα κάπως... δυστυχισμένη νομίζω. Μάλλον αυτή είναι η σωστή λέξη για να περιγράψει τη μιζέρια που περνούσα μέσα στον κοιτώνα μου, όταν όλοι οι υπόλοιποι Ρεμόρ και Λερόιλ της ακαδημίας γελούσαν σουλατσάροντας σε όλα τα πιθανά μέρη εδώ τριγύρω. Ακόμα και από τον τέταρτο όροφο μπορούσα να ακούσω την ευτυχία τους.

Σήμερα ήταν μία από τις μέρες για τις οποίες μπορούσες να χαρείς που φοιτούσες στην ακαδημία του Κορβίνιους. Μία από τις πέντε Κυριακές του χρόνου που ο Λαζάρ μάς απάλλασσε από προπονήσεις και μαθήματα. Ήμασταν ελεύθεροι να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Οι μέρες αυτές δεν είχαν συγκεκριμένη ημερομηνία. Ο Λαζάρ αποφάσιζε τότε θα τις πάρουμε. Μάλλον ήθελε να με κάνει να ξεχαστώ, αν κρίνω από το γεγονός ότι όλη μέρα εχθές δεν πήρε τα μάτια του από πάνω μου στις προπονήσεις.

Κι εγώ ήμουν ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου, προσπαθώντας να χωνέψω ακόμα όσα μου είπαν ο Λαζάρ και ο Ρόναλντ εχθές.

Όταν η πόρτα του κοιτώνα μου άνοιξε απότομα, χωρίς να χτυπήσει, πετάχτηκα από την μπρούμυτη στάση που είχα ξαπλώσει, για να δω ποιος έμπαινε έτσι μέσα. Επιθεώρηση τέτοια μέρα;

«Καλά, είσαι σοβαρή;» με ρώτησε η Έμιλυ. «Τι κάνεις εδώ;»

«Βαριέμαι» είπα και χύθηκα πάλι στο μαξιλάρι μου.

«Έλεος! Τέτοια μέρα και βαριέσαι; Τι έχεις πάθει από χθες; Σήκω, σήκω! Φτάνει που έχασες το πρωινό, δεν θα χάσεις και την υπόλοιπη μέρα. Έλα, θα περάσουμε τέλεια! Ο Γκέιλ είχε μία ιδέα. Είναι κάτω με τον Σεθ και περιμένουν». Άρχισε να τραβάει το χέρι μου. «Σήκω, σήκω, σήκω!»

«Ω, καλά, καλά! Σηκώνομαι». Δεν με άφησε ούτε να ντυθώ. Με τη φόρμα που είχα βάλει πριν πάω για ύπνο χθες το βράδυ και το φανελάκι έδειχνα πραγματικά σαν να σηκώθηκα μόλις από το κρεβάτι. Ευτυχώς πρόλαβα να πλυθώ και να αρπάξω τη ζακέτα μου και να κουμπωθώ καλά μέχρι τον λαιμό. Πέρασα τα δάχτυλά μου μέσα από τα μαλλιά μου για να τα στρώσω, όσο σκεφτόμουν πόσο καλά έκανα που ήπια το χάπι για την αρρώστια μου αμέσως μόλις άνοιξα τα μάτια μου. Ήταν μικρό, πολύ μικρό και στρογγυλό, πλακουτσωτό, σαν να το πάτησε κάποιος, ενώ επάνω στο παραλληλόγραμμο κουτί του, στη θήκη κάθε χαπιού, αναγράφονταν οι μέρες της κατανάλωσης ώστε να ξέρω αν κάθε μέρα έχω πάρει το χάπι μου.

Η Έμιλυ με πήρε από το χέρι και κατεβήκαμε τρέχοντας τις τελευταίες σκάλες, περάσαμε από τη ρεσεψιόν. Ούτε οι φρουροί, αλλά ούτε και η υπεύθυνη της Ρεσεψιόν σταμάτησαν

εμάς ή τις άλλες Ρεμόρ που έτρεχαν πάνω κάτω όλο χαρά μέσα στο κτήριο.

«Άντε, άντε» είπε ο Σεθ μόλις βγήκαμε έξω από το κτήριο η Έμιλυ κι εγώ. Ξεκίνησε να περπατάει μπροστά, κάνοντάς μας σήμα να τον ακολουθήσουμε. Η Έμιλυ περπάτησε δίπλα του, ψιθυρίζοντας κάτι στο αυτί του που τον έκανε να γελάσει και να κατανεύσει. Ο Γκέιλ στάθηκε δίπλα μου. Δεν είχα ξεκινήσει ακόμα να περπατάω όταν μου έδωσε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί.

«Για πρωινό» είπε. Με εναλλάξ βλέμματα στο ψωμί και τον Γκέιλ, πέρασα από τη σαστιμάρα στη χαρά. Χαμογέλασα με όλη μου την ευγνωμοσύνη, αλλά περισσότερο με ζεστή τρυφερότητα, που με έδεσε περισσότερο με τη δική του. Πήρα το ψωμί στα χέρια μου χαμογελώντας ακόμα γλυκά. Πρωτόγνωρα γλυκά. Η σκέψη πέρασε αστραπιαία από το μυαλό μου και, χωρίς να καταλάβω πώς το έκανα, ή να σκεφτώ πως δεν έπρεπε, τεντώθηκα στις μύτες των ποδιών μου για να φτάσω το πρόσωπό του. Τα χείλη μου κινήθηκαν προς το μάγουλό του και λίγο πριν το αγγίξουν, σταμάτησα και έντρομη συνειδητοποίησα αυτό που πήγα να κάνω μπροστά σε όλους. Ο Γκέιλ γύρισε το κεφάλι. Ήταν ακριβώς μπροστά μου. Η ανάσα μου γινόταν δική του όσο κι εγώ ρουφούσα αυτήν που εξέπνεε, ακριβώς πάνω στα χείλη μου από την τόσο στενή επαφή.

«Εμ...» απομακρύνθηκα και ο Γκέιλ έμεινε στάσιμος, να με κοιτάζει. Αυτή η ένταση στα μάτια του με έφερνε σε αμηχανία, όσο και σε μία γλυκιά παραζάλη ικανή να καταπολεμήσει κάθε λογικό κύτταρό μου, από τα ελάχιστα που μου υπενθύμιζαν πόσο μεγαλύτερο παράπτωμα ήταν αυτό από τις απόπειρες απόδρασής μου. Όμως, παρά τις προειδοποιήσεις τους, με τραβούσε να τον πλησιάσω πάλι. «Ευχαριστώ» ψέλλισα χωρίς να μπορώ να πάρω τα μάτια μου από πάνω του.

«Θα έρθετε επιτέλους;» ρώτησε ο Σεθ και μας ξύπνησε από τη στασιμότητα της στιγμής.

Ο Σεθ και η Έμιλυ μας οδήγησαν στην πίσω πλευρά του προαύλιου, εκεί που δεν υπήρχαν Ρεμόρ ή φρουροί. Το μέρος, όμως, ήταν διαμορφωμένο έτσι, που θύμιζε κάποιο είδος πεδίου μάχης, πριν τη μάχη. Προπονούνμασταν εδώ. Λόφοι από χιόνι κυρίως, άλλοι μεγαλύτεροι και άλλοι μικρότεροι, διασκορπισμένοι ανάμεσα στα δέντρα, σε κορμούς αδύναμους, ξαπλωμένους, και άλλους πιο χοντρούς και ανθεκτικούς, που ακόμα έστεκαν όρθιοι με τα ξεγυμνωμένα κλαδιά τους λευκά από το χιόνι. Ήταν ειδικά διαμορφωμένο για προπονήσεις. Χρησιμοποιούσαμε μόνο όσα μας έδινε η φύση, για να μάθουμε πώς να τα χειριζόμαστε προς όφελός μας.

«Σοβαρά τώρα;» ρώτησα. «Τη μοναδική μέρα που είμαστε ελεύθεροι από προπονήσεις ήρθαμε να κάνουμε προπόνηση;»

«Ω, ναι» είπε ο Σεθ και έτριψε τα χέρια του, όχι όμως όπως έκανα εγώ για να ζεσταθώ. Η κίνησή του υποδείκνυε κάποια πονηρή σκέψη. Πήρε λίγο χιόνι από κάτω και μου το πέταξε στο πρόσωπο. Η Έμιλυ έβαλε τα γέλια. «Θα παίξουμε επαγγελματικό χιονοπόλεμο, όχι όπως κάνουν τα μικρά της πρώτης δέσμης».

«Α, όπως έκανες εσύ εννοείς;» τον πείραξα. «Σε θυμάμαι να σωριάζεσαι και δέκα φορές κάθε φορά που έπαιζες άχαρο χιονοπόλεμο, όταν ήσουν μαθητής της πρώτης δέσμης».

Η Έμιλυ και ο Γκέιλ γέλασαν και κορόιδεψαν τον Σεθ κι εκείνος σούφρωσε ξινισμένος τα μούτρα, παρότι ήξερα ότι προσποιούταν τον θιγμένο.

«Θα σου δείξω τώρα πώς παίζουν οι φοβεροί πολεμιστές, Φορμπς» απάντησε με αυτοπεποίθηση. «Χωριζόμαστε σε δύο ομάδες. Όποια ομάδα καταφέρει να κερδίσει, παίρνει το μεσημεριανό της άλλης».

«Ε;» ρώτησα.

«Θα σου δώσω να φας πολύ χιόνι τώρα, για να μην πεινάς το μεσημέρι» είπε ο Γκέιλ στον Σεθ. «Πάμε, Φορμπς». Έπιασε το μπράτσο μου για να με τραβήξει πέρα χωρίζοντας τις ομάδες μας.

«Κι εγώ;» ρώτησε η Κάλιγκ και ξεπετάχτηκε ξαφνικά. Η μισή από τη χαρά μου μόλις χάθηκε. Τι ήθελε τώρα αυτή και ερχόταν εδώ; «Με ποια ομάδα θα είμαι;»

«Τους χαμένους» είπε ο Γκέιλ και έδειξε την Έμιλυ και τον Σεθ.

Ήμουν πολύ κακιά που χάρηκα τώρα που την έστειλε;

Η Έμιλυ έπιασε με τη χούφτα της χιόνι από κάτω και το πέταξε πάνω στον Γκέιλ, εκείνος πετάχτηκε στο πλάι, παρότι η πλάτη του ήταν γυρισμένη και δεν μπορούσε να τη δει, και έπεσε πάνω μου παρασύροντάς με κάτω.

«Πάνω τους!» ούρλιαξε ο Σεθ και έπιασε μαζί με την Κάλιγκ κι άλλο χιόνι για να μας το πετάξουν. Ο Γκέιλ κι εγώ πεταχτήκαμε πάνω και το βάλαμε στα πόδια. Σαν να είχαμε συνεννοηθεί, αρπάξαμε και οι δύο χιόνι και το πετάξαμε πίσω ώστε οι άλλοι να διασκορπιστούν και να κρυφτούν αντί να μας κυνηγούν. Πέσαμε πίσω από έναν ψηλό λόφο, όσο ακούγαμε τους άλλους να τρέχουν και να κρύβονται.

«Είσαι εντάξει;» με ρώτησε ο Γκέιλ γελώντας. Κατένευσα και προσπάθησα να ελέγξω έξω από τον λόφο, για να εντοπίσω κάποιον από τους τρεις. Κυρίως την Κάλιγκ. Αυτή έπρεπε να χάσει από μένα. «Όχι» είπε ο Γκέιλ και με τράβηξε κάτω. «Θα κάνουν και οι άλλοι το ίδιο. Δεν πρέπει να προδώσουμε τη θέση μας. Θα τους παραπλανήσουμε».

«Το 'χω» είπα. Στηρίχτηκα στα γόνατα και έπιασα τα μαλλιά μου σε μία ψηλή αλογοουρά. Ο Γκέιλ όλη αυτήν την ώρα με παρατηρούσε με την άκρη του ματιού του. Τον λαιμό

μου κυρίως. «Θα περάσω δίπλα» του είπα και έδειξα τον κορμό που βρισκόταν πεσμένος κάτω. «Και για να γίνει αυτό, χρειάζομαι κάλυψη. Πρέπει να τους τραβήξεις, όλους αν είναι δυνατόν».

«Δεν είναι χαζοί, θα καταλάβουν ότι κάπου βρίσκεσαι εσύ και είναι κόλπο. Θα έρθουν οι δύο να με αντιμετωπίσουν και ο τρίτος θα περιμένει εσένα».

«Μα εγώ δεν θα ορμήσω στους άλλους. Θα τους αναλάβεις εσύ. Εγώ θα παραπλανήσω τον τρίτο. Θα τον κάνω να νομίζει ότι κρύβομαι για να έρθει σε εμένα. Μόνο που εγώ θα βρίσκομαι παραδίπλα και θα τον εξουδετερώσω». Του έκλεισα το μάτι.

«Μ' αρέσεις» είπε ο Γκέιλ και στάθηκε στην άκρη του λόφου για να τρέξει όταν του κάνω σήμα. Προσπάθησα να μη δώσω και τόση σημασία στα λόγια του. Αναφερόταν στο σχέδιο, όχι σ' εμένα προσωπικά. Του γύρισα πλάτη και επικεντρώθηκα στο σχέδιο. Δεν κοιτάξαμε καθόλου έξω και ξέραμε πως ρισκάρουμε να πεταχτούμε ξαφνικά, αλλά σίγουρα θα αιφνιδιάζαμε τους άλλους. Ο Γκέιλ με κοίταξε, εγώ ένευσα, αμέσως πεταχτήκαμε προς αντίθετες κατευθύνσεις, ο Σεθ ούρλιαξε «εκεί!» και μαζί με την Έμιλυ άρχισαν να κυνηγούν τον Γκέιλ, ενώ η Κάλιγκ φώναζε «την έχω!» και άρχισε να τρέχει προς το μέρος μου.

Νομίζεις σκύλα.

Σύρθηκα μέχρι τον κορμό δίπλα μου και αμέσως έβγαλα τη ζακέτα μου. Την τοποθέτησα κάτω, στην άκρη, ώστε να φαίνεται πολύ λίγο το ύφασμά της και να καταλάβει η Κάλιγκ ότι βρίσκομαι στην άκρη του κορμού, ενώ εγώ βρισκόμουν ακριβώς στη μέση. Δεν ούρλιαξα όταν το δέρμα μου ήρθε σ' επαφή με το χιόνι, παρότι χρειάστηκα μερικά δευτερόλεπτα για να συνηθίσω - μα συνηθίζεται αυτό; - το κρύο που μούδιαζε τα

άκρα μου. Η συμβουλή του Λαζάρ να είμαι προσεκτική με το κρύο πέρασε στιγμιαία από το μυαλό μου, τη διέκοψε, όμως, το ουρλιαχτό της Έμιλυ όταν τσίριξε «Σεθ, Σεθ, πίσω σου!», ο Γκέιλ γέλασε, ο Σεθ έβρισε και ήξερα ότι ήταν εκτός παιχνιδιού. Μπροστά μου η Κάλιγκ όρμησε ακριβώς εκεί που περίμενα να ορμήσει, μόνο που η βολή της πέτυχε τη ζακέτα μου αντί για μένα. Όταν ήρθε μπροστά και συνειδητοποίησε το κόλπο που είχα στήσει, πανικοβλήθηκε, κυρίως επειδή ήταν εκτεθειμένη και το χέρι μου κρατούσε ήδη μία μπάλα χιονιού για εκείνη. Την πέταξα μπροστά.

Αλλά αστόχησα!

Όχι, Διάολε, όχι!

Η Κάλιγκ γέλασε και έπιασε χιόνι από κάτω για να μου το πετάξει, εγώ τινάχτηκα και όρμησα πάνω της, πέσαμε και οι δύο κάτω και αρχίσαμε να κυλιόμαστε στο χιόνι κρατώντας η μία τα χέρια της άλλης με τέτοιο τρόπο, που καμία δεν μπορούσε να πιάσει χιόνι. Την κράτησα από κάτω μου και στηρίχτηκα στα γόνατα, καθισμένη όπως ήμουν επάνω της. Η Κάλιγκ σφίχτηκε για να φέρει αντίσταση, όμως το σώμα της ήταν ισχνό μπροστά στο μυώδες δικό μου, ήμουν δυνατότερη και με κάθε πίεση των χεριών μου τα δικά της υπέκυπταν. Λίγο ακόμα ήθελα για να φτάσω τη χούφτα μου στο χιόνι.

«Φύγε, Μέγκαν!» φώναξε ο Γκέιλ και το μόνο που πρόλαβα να δω ήταν εκείνον να τρέχει κατά πάνω μου. Η Έμιλυ ετοιμαζόταν να μου πετάξει χιόνι, ο Γκέιλ έπεσε στο σώμα μου, το παρέσυρε μαζί με το δικό του και η χιονόμπαλα της Έμιλυ πέτυχε την Κάλιγκ. Η Κάλιγκ και η Έμιλυ άρχισαν να βρίζονται, όσο ο Γκέιλ κι εγώ κυλιόμασταν ο ένας πάνω στον άλλον. Κρυφτήκαμε πίσω από έναν λόφο από χιόνι.

«Κρύβεται» ψιθύρισα αμέσως μόλις έλεγξα τη θέση της Έμιλυ. Είχε μείνει μόνη της. «Βάζω στοίχημα ότι δεν θα βγει από εκεί, μέχρι να κάνουμε εμείς κίνηση».

«Ήδη γουργουρίζει η κοιλιά μου» καυχήθηκε ο Γκέιλ. «Αλλά με τέσσερα παραπάνω γεύματα θα χορτάσω σίγουρα».

Επεξεργάστηκα λίγο περισσότερο την απάντησή του.

«Τρία γεύματα» διόρθωσα και γύρισα το κεφάλι μου προς εκείνον. «Τρεις είναι οι αντίπαλοι».

«Υπολογίζω και το δικό σου. Όταν τελειώσουμε με την Έμιλυ, θα μονομαχήσω μαζί σου».

Τον κοίταξα έκπληκτη.

«Ρε προδότη».

«Λυπάμαι, αλλά ο νικητής είναι ένας».

«Πολύ καλά». Έπιασα μία μπάλα χιονιού και του την πέταξα στο πρόσωπο. Ο Γκέιλ έμεινε άναυδος στην αρχή.

«Τι έκανες;» γρύλισε, σατισμένος ακόμα.

«Εξασφάλισα το μεσημεριανό μου».

Στηρίχτηκε καλύτερα στο χιόνι με παλάμες και γόνατα σε μία επιθετική στάση.

«Αν δεν φάω εγώ, δεν θα φας ούτε εσύ» γρύλισε απειλητικά παιχνιδιάρικα. Είδα αστραπιαία στη λάμψη των ματιών του την επόμενη κίνησή του, αλλά δεν πρόλαβα να τον αποφύγω. Πετάχτηκα μόνο μερικά εκατοστά προτού ο Γκέιλ με αρπάξει και με βάλει από κάτω του, προσπαθώντας να κρατήσει όλα τα μέλη μου για να με ακινητοποιήσει. Σε μία σπίθα έξαψης άρχισα να γελάω και να παλεύω, τινάζοντας όσο μου επέτρεπε εκείνος χέρια και πόδια, πριν προλάβει να με εγκλωβίσει. Φωνές και επιφωνήματα, δικά μου και δικά του, άλλοτε αστεία και άλλοτε απόρροια πείσματος, για το ποιος θα επικρατήσει σε αυτό τον αγώνα δύναμης και κρατημάτων.

Το ένα μου πόδι αγκάλιαζε τον σβέρκο του, όσο το άλλο διπλώθηκε και πιέστηκε ανάμεσα στο στήθος μου και του Γκέιλ και προσπαθούσε να τον σπρώξει πίσω ενώ τα χέρια μου, άχρηστα πια, κλειδώνονταν από τα δικά του. Ο Γκέιλ έγειρε κοντά στο πρόσωπό μου. Άκουγα τη λαχανιασμένη από την πάλη ανάσα του όλο και πιο κοντά μου.

«Και τώρα;». Η χροιά του ήταν μετρημένα κοροϊδευτική, στα πρόθυρα της σοβαρότητας.

Κινήθηκα για να ξεφύγω και το μόνο που κατάφερα ήταν να κλειδώσω και το δεύτερο πόδι ανάμεσα σε μένα και τον Γκέιλ. Με μία νευρική κίνηση πίεσα με τα γόνατα το στέρνο του, μόνο που, αντί να κινηθεί εκείνος, η λεκάνη μου ήταν αυτή που μετακινήθηκε και ανασηκώθηκε. Συνάντησε τη λεκάνη του και έγινε ένα με αυτή σπρώχνοντας και το υπόλοιπο σώμα του, αλλά, κυρίως, το πρόσωπό του κοντά στο δικό μου.

«Μόνο αν παραδοθείς θα φύγεις από ‘δω».

«Δεν πρόκειται να φας» απάντησα. «Έχασες. Και όλη μέρα να με έχεις εδώ, δεν θα παραδοθώ».

Τα χέρια μου κρατούνταν από τα δικά του δεξιά και αριστερά από το κεφάλι μου, αναγκάζοντάς τον Γκέιλ να μειώσει κι άλλο το κενό που μας χώριζε.

«Όχι;» ρώτησε με μισό και μυστήριο γέλιο.

«Όχι».

Τότε, με ένα μικρό άλμα που ανασήκωσε μονάχα τα πόδια του, τέντωσε τα δικά μου, κάθισε πάνω μου, στηρίζοντας τα γόνατα δεξιά και αριστερά από τον κορμό μου, και άρχισε να με γαργαλάει. Το ουρλιαχτό που βγήκε από μέσα μου αντικαταστάθηκε από ένα συνεχές, ασταμάτητο γέλιο καθώς άρχισα να τινάζομαι, για να γλυτώσω από το μαρτύριο του γαργαλητού. Τα χέρια μου, ελεύθερα πια, δεν μπορούσαν να τον χτυπήσουν, γιατί πάσχιζαν να απωθήσουν τα δικά του.

«Παραδίνεσαι;» ρώτησε ο Γκέιλ. «Μου δίνεις το φαγητό σου;»

«Όχι, όχι, όχι!» ούρλιαξα μέσα από το γέλιο μου. «Σταμάτα!»

«Παραδώσου» είπε και, σαν να μην έφταναν τα δάχτυλά του που έκαναν βόλτες παντού επάνω μου, έχωσε το πρόσωπό του στον λαιμό μου και άρχισε να με γαργαλάει κι εκεί με το στόμα, την ανάσα και τα δόντια του, δαγκώνοντάς με ελαφριά και αναπαράγοντας αστείους ήχους.

«Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ! Σταμάτα, σε παρακαλώ!»

Όμως δεν σταματούσε. Το στόμα και η ανάσα του πάνω μου μου προκαλούσαν απολαυστική ανατριχίλα, διπλάσια από την ανυπόφορα ψυχρή που άφηνε πάνω μου το χιόνι. Αυτή ήταν καυτή.

Η Έμιλυ εμφανίστηκε από το πουθενά και ξεκίνησε να πετάει και στους δυο μας ασταμάτητα χιόνι, για να βεβαιωθεί ότι μας πέτυχε και τους δύο. Ο Σεθ και η Κάλιγκ πετάχτηκαν από τη θέση τους και άρχισαν να πανηγυρίζουν για το φαγητό που κέρδισαν, όσο ο Γκέιλ με γαργαλούσε ακόμα γελώντας κι εκείνος μαζί μου τώρα. Δεν σταματούσε ακόμα και μετά την ήττα μας.

Εκείνη τη στιγμή ήξερα πως μόνο ο Γκέιλ αρκούσε για να με κάνει να νιώσω καλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Ο επόμενος μήνας κύλησε πολύ ευχάριστα. Ο Γκέιλ είχε μοναδική ικανότητα στο να με κάνει να ξεχνιέμαι και να γελάω. Πλέον βρισκόταν περισσότερο μαζί μου παρά με τον Σεθ, αφού τον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο του τον αφιέρωνε στις προπονήσεις μας. Το σώμα μου είχε δυναμώσει τόσο, που μπορούσα και να δείρω. Η Νάταλι τριγυρνούσε εδώ και μερικές μέρες με μία μελανιά στο πρόσωπο, έπειτα από μία προπόνηση μεταξύ μας μία βδομάδα πριν.

Η Κίρσνερ είχε ορίσει αυτήν ως αντίπαλό μου. Η Νάταλι παρίστανε πως χασμουριόταν.

«Από τότε που με έβαλαν μαζί σου, άρχισα να βαριέμαι τις προπονήσεις. Είναι σαν να έχω να αντιμετωπίσω έναν νεογνό Ρεμόρ. Μέχρι που λυπάμαι να σε χτυπήσω».

«Γι' αυτό έβαλες στο μάτι τον αδερφό μου;»

Η Νάταλι με κοίταξε δολοφονικά.

«Τι είπες;» γρύλισε. Άκουσα τα δόντια της να πιέζονται από τη μεταξύ τους τριβή και ανατρίχιασα.

«Όσο να πεις, είναι μεγαλύτερη πρόκληση. Τι θες να κάνεις; Να τον ρίξεις στο κρεβάτι και μετά να τον καταγγείλεις;». Της επιτέθηκα, ορμώμενη από την έκρηξη βιαιότητας που μου προκάλεσε η σκέψη αυτή. Η Νάταλι με απέφυγε.

«Τι λες;» γρύλισε, ανίκανη να επιτεθεί. Ήμουν πλέον τόσο θυμωμένη, που μόνο εγώ επιτιθόμουν.

«Μήπως να σε καταγγείλω πρώτη εγώ στον Λαζάρ; Ή να σε σαπίσω για να μην αρέσεις σε κανέναν;» ρώτησε και όρμησα με τη διπλάσια ισχύ. Η Νάταλι έσκυψε και πάλι απέφυγε την επίθεσή μου.

«Δεν έχεις αποδείξεις, τσούλα. Δεν θα καταφέρεις τίποτα».

Συνεχίσαμε να χοροπηδάμε η μία γύρω από την άλλη σχηματίζοντας έναν κύκλο με τις κινήσεις μας, σαν ζώα που ετοιμάζονταν για μάχη.

«Ούτε εσύ θα καταφέρεις, αν νομίζεις ότι ο αδερφός μου θα σου δώσει σημασία».

Η Νάταλι μόρφασε αηδιασμένη και οργισμένη.

«Σιχαίνομαι και να με κοιτάζει».

«Σε έχω δει πώς τον κοιτάζεις, σκρόφα» γρύλισα.

«Καλύτερα να μου βγουν τα μάτια, παρά να γλυκοκοιτάζω έναν Φορμπς».

Γέλασα πικρόχολα.

«Περίεργο που τα έχεις ακόμα. Θα φροντίσω, όμως, να ικανοποιήσω την ευχή σου, ειδικά αν συνεχίσεις να του κάνεις τα γλυκά ματάκια».

Η Νάταλι σταμάτησε να κινείται.

«Το μόνο που μπορώ να κάνω μαζί σας είναι να σας μισώ, προδότες».

Σταμάτησα κι εγώ να κινούμαι και την πλησίασα με κανονικά βήματα.

«Φρόντισε να μας μισείς από μακριά» την προειδοποίησα.

«Αλλιώς θα με δείρεις;», κορόιδεψε. «Έμαθες τουλάχιστον να πέφτεις ή ακόμα σωριάζεσαι ατσούμπαλα, άχρηστη πολεμίστρια».

Της έδωσα μία γερή σπρωξιά στο στήθος κι εκείνη παραπάτησε προς τα πίσω.

«Μείνε μακριά, Πιερς, το εννοώ. Μη με αναγκάσεις να σου δείξω τι είμαι ικανή να κάνω».

«Τι μπορεί να μου κάνει μία ανίκανη;» ρώτησε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο υπεροψία.

«Βούλωσέ το, ύπουλη σκύλα» γρύλισα και την πλησίασα ξανά.

«Πραγματικά αναρωτιέμαι γιατί ο Λαζάρ σε κρατάει. Τι βρίσκει σ' εσένα και δεν σε στέλνει από εκεί που ήρθες. Μήπως σε πηδάει;»

Τα δόντια μου πιέζονταν από την επιθυμία να τη χτυπήσω. Πάλευα να κρατηθώ, όμως ένιωθα τη δύναμή μου να συγκεντρώνεται στο δεξί χέρι. Ο μυς μου σμιλευόταν, τον αισθανόμουν πιο δυνατό έπειτα από τόσο καιρό σκληρών προπονήσεων με τον Γκέιλ.

«Η μήπως σε πηδάει ο Τζέισεν;» συνέχισε. «Ω, μα ναι! Έτσι εξηγείται. Γι' αυτό σε κρυφοκοιτάζει συνέχεια και σε παρακολουθεί. Θέλει να πηδήξει το τσουλάκι του».

«Σκάσε».

«Τσουλάκι, τσουλάκι, τσου...»

Η γροθιά μου βρήκε το μάτι της Νάταλι, εκείνη τσίριξε και έπεσε κάτω χτυπώντας το κεφάλι της στο πάτωμα. Με κοίταξε έξαλλη.

«Αυτό θα μου το πληρώσεις, τσουλάκι» γρύλισε. «Να το θυμάσαι».

Ήλπιζα ότι είχε μιλήσει πάνω στα νεύρα της, αλλά δεν είχα ξεχάσει τη φωτιά στον κοιτώνα μου. Ήταν ικανή για όλα. Είχε περάσει μία βδομάδα από τότε και δεν είχε κάνει τίποτα. Σ' εμένα. Γιατί εχθές την είδα να μιλάει με τον Ρόναλντ στο προαύλιο. Κι εγώ δεν μπορούσα να την απομακρύνω. Ήμουν ακόμα μία άσχετη που μάθαινε να τρέχει και να κάνει κοιλιακούς. Α, και να πέφτει σωστά και να αμύνεται.

«Πίστευα ότι δεν θα ερχόσουν» μου είπε ο Γκέιλ όταν έφτασα στο στάδιο.

«Λες να έχανα το τρέξιμο;» τον ειρωνεύτηκα και χωρίς να μου δώσει οδηγίες, πέταξα τη ζακέτα μου κάτω και ξεκίνησα να τρέχω τον γύρο του σταδίου. Μετά από τρεις γύρους ο Γκέιλ με σταμάτησε και με κάλεσε κοντά του. Τον πλησίασα με κατεβασμένα μούτρα.

«Τι συμβαίνει;» με ρώτησε. «Έχεις πέντε ολόκληρα λεπτά να γκρινιάξεις». Το ότι δεν γέλασα, τον έκανε να ανησυχήσει περισσότερο. «Μέγκαν;»

«Εντάξει είμαι» απάντησα απότομα και έκανα πίσω για να μην έρθει κοντά μου. «Μπορώ να συνεχίσω τώρα;»

«Όχι, αν δεν μου πεις τι έχεις. Δεν μιλάς, δεν γκρινιάζεις, κάνεις ό, τι ασκήσεις σου βάζω».

«Αυτός δεν ήταν ο στόχος;»

Ο Γκέιλ χαμογέλασε.

«Δεν μου αρέσει να προπονώ μηχανές».

«Μάλλον δεν σου αρέσει να προπονείς γενικά! Κακώς σε εμπιστεύτηκα! Εσύ το μόνο που κάνεις είναι να με μαθαίνεις να

αμύνομαι. Λοιπόν, σ' ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν μου αρκεί, και έχω χάσει πάρα πολύ χρόνο εξαιτίας σου!»

Γύρισα την πλάτη για να φύγω, αλλά εκείνος μου άρπαξε το μπράτσο και με γύρισε προς το μέρος του. Τα σώματά μας σχεδόν κόλλησαν. Το ύφος του ήταν σκληρό και αυστηρό, αλλά πίσω από αυτό έβλεπα και τρυφερότητα.

«Πώς νομίζεις ότι θα μάθεις να πολεμάς, αν δεν ξέρεις τα βασικά;»

«Ωραία! Και σε τρία χρόνια που θα πάω στη Νόρθεα θα τους πω, συγγνώμη παιδιά, δεν ξέρω να παλεύω, αλλά τουλάχιστον μπορώ να κάνω κάμψεις και να αμύνομαι».

Ο Γκέιλ αχνογέλασε.

«Μη γελάς» τσαντίστηκα.

«Μη με κάνεις εσύ να γελάω» είπε χαμογελώντας. Γύρισα το κεφάλι από την άλλη. «Αφού εσύ δεν θέλεις να πας στη Νόρθεα».

Τον κοίταξα πάλι.

«Γι' αυτό παίζεις μαζί μου; Επειδή ξέρεις ότι δεν θα περάσω το τεστ αποφοίτησης; Σου είπε κανείς ότι αυτό που θέλω να κάνω είναι λιγότερο σημαντικό από το να πάω στη Νόρθεα;»

Ο Γκέιλ με κοίταξε έντονα στα μάτια. Ακόμα κρατούσε το χέρι μου.

«Κι εγώ μισώ τη Νόρθεα και την ακαδημία».

Έμεινα λίγο έκπληκτη από την εξομολόγησή του.

«Δεν φαίνεται καθόλου».

«Δεν είμαι ανόητος σαν εσένα, Φορμπς. Το μόνο που θα κέρδιζα αν είχα την απείθαρχη συμπεριφορά σου, θα ήταν φυλακή ή εκτέλεση. Πόσες φορές σε έχουν στείλει στην απομόνωση;»

Δεν απάντησα σε αυτό γιατί είχε δίκιο.

«Και προτιμάς να κάνεις τον ηλίθιο και να μένεις εδώ ενώ δεν θέλεις. Συγχαρητήρια».

«Το κάνω με τον σωστό τρόπο, Μέγκαν. Δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω τα όσα έμαθα και μαθαίνω εδώ. Εσύ είσαι τόσο παρορμητική. Δεν σκέφτεσαι και κάνεις μόνο ό,τι σου κατεβαίνει στο κεφάλι. Ώρες-ώρες θέλω να σε δείρω για το πείσμα σου. Όταν μου πας κόντρα...»

Δεν απάντησα. Ο Γκέιλ χαμογέλασε θλιμμένα και μου χάιδεψε το μάγουλο. Χάθηκα λίγο μέσα στα μάτια του.

«Απλά... δεν μπορώ να περιμένω άλλο», απολογήθηκα. «Πρέπει να μάθω τώρα. Η Νάταλι... να... την έχεις δει πώς διπλωρώνει τον αδερφό μου;»

«Και τι σχέση έχει αυτό;»

«Προσπαθεί να τον στείλει στη φυλακή, γιατί έχει κάποιο τρελό απωθημένο μαζί μου. Την έχεις δει πώς με μισεί. Θέλει να ξεσπάσει στον αδερφό μου και δεν μπορώ να την αφήσω να το κάνει. Αλλά όσο δεν μαθαίνω να παλεύω, θα μπορεί αυτή να συνεχίζει τα σχέδιά της».

«Μεγκ, ακόμα και να ήξερες να παλεύεις, τι θα έκανες;». Νομίζω πως δεν άκουσα τι με ρώτησε. Η προσοχή μου επικεντρώθηκε σ' εκείνο το 'Μεγκ'. «Θα τη χτυπούσες και νομίζεις ότι με αυτό θα έμενε μακριά από τον αδερφό σου; Ίσα-ίσα. Θα πείσμωνε περισσότερο».

«Ναι, αλλά τότε δεν θα ήθελε να τη βλέπει ο Ρόναλντ έτσι όπως θα την καταντήσω» είπε μ' ένα παιχνιδιάρικο χαμόγελο. Γέλασε κι εκείνος.

«Δεν μου φαίνεται ο αδερφός σου από τους τύπους που επηρεάζονται από κάτι τέτοια. Μάλλον θα τα έβαζε μαζί σου. Επίσης δεν μου φαίνεται Ρεμόρ που θα ξελογιαστεί από μία γυναίκα και θα κάνει ό,τι του πει. Έχει τη δική του προσωπικότητα, δεν συμφωνείς;»

Ανασήκωσα τους ώμους.

«Μάλλον».

«Σταμάτα λοιπόν να αγχώνεσαι για εκείνον. Είναι μεγάλο παιδί. Επικεντρώσου στο να μάθεις να παλεύεις. Διατρέχεις μεγαλύτερους κινδύνους όσο είσαι ανεκπαίδευτη. Ακόμα κι εδώ».

Αναστέναξα και τελικά κατένευσα.

«Γιατί δεν θέλεις να πας στη Νόρθεα;» τον ρώτησα. Μάλλον δεν περίμενε την ερώτησή μου, γιατί του πήρε λίγο παραπάνω χρόνο να απαντήσει.

«Δεν έχω πρόβλημα με τη Νόρθεα. Αντίθετα, έχω κάποιους που αγαπάω εκεί».

«Επειδή είπες στην Κάλιγκ ότι θα πας να τη βρεις στην ακαδημία του Άττικους και υπέθεσα... δεν ξέρω».

«Δεν είσαι η μόνη που μισεί αυτό το σύστημα, Μεγκ». Κρατήθηκα να μην αναστενάξω με το υποκοριστικό μου. «Ούτε εγώ θέλω να ζήσω έτσι, με νόμους που να μου απαγορεύουν να αγαπήσω όποια θέλω και να πολεμάω για χάρη άλλων».

«Έτσι κι αλλιώς ο νόμος δεν σε επηρεάζει. Η Κάλιγκ είναι Λερόιλ. Μπορείς ελεύθερα να είσαι μαζί της. Δείχνει να της αρέσεις. Σε πολλές Λερόιλ, βασικά». Αυτό το τελευταίο δεν έπρεπε να το είχα πει.

Άφησε να περάσει λίγη ώρα πριν απαντήσει. Μήπως δεν την ήθελε; Δεν ήταν ποτέ διαχυτικός μαζί της, απλά φιλικός. Τουλάχιστον μπροστά μας. Μήπως δεν ήθελε Λερόιλ, αλλά...

«Ναι» απάντησε, κι εγώ απογοητεύτηκα. Άλλη απάντηση περίμενα. Μα πόσο ανόητη ήμουν; Και βέβαια ο Γκέιλ θα διάλεγε Λερόιλ. Υπήρχε περίπτωση να διαλέξει Ρεμόρ, όταν ο νόμος το απαγόρευε, ηλίθια; «Εσύ;»

Ανέβασα το βλέμμα μου στο δικό του.

«Εγώ τι;»

«Δεν υπάρχει κάποιος που να σου αρέσει; Λερόιλ φυσικά».

«Όχι, δεν μου αρέσει κανένας... Λερόιλ» ψέλλισα στο τέλος. Ο Γκέιλ με κοίταξε διερευνητικά, κι εγώ κατάλαβα ότι δεν είχα αποκλείσει τους Ρεμόρ. Ανασήκωσα τους ώμους και γέλασα αμήχανα. «Βασικά, πού χρόνος; Προπόνηση, μετά αγγαρείες, μετά πάλι προπόνηση. Δεν έτυχε να βρω κάποιον».

«Σου στερώ πολύτιμο χρόνο από τις κοινωνικές σου υποχρεώσεις. Ίσως να πρέπει να ελαττώσουμε τις προπονήσεις».

Άνοιξα το στόμα για να μιλήσω, αλλά οι λέξεις άργησαν να βγουν. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι δεν ήθελα να σταματήσουμε να βλέπομαστε, ούτε καν να ελαττώσουμε τις προπονήσεις.

«Όχι. Δεν έχω σκοπό να ψαχτώ. Άλλωστε, εσύ είπες ότι όσο περισσότερο προπονούμαι, τόσο το καλύτερο για μένα. Εκτός και αν προτιμάς... Να, μπορεί εγώ να σου στερώ προπονήσεις με την Κάλιγκ. Ειλικρινά, δεν ξέρω πώς τα προλαβαίνεις όλα».

«Τις ελάττωσα». Κάτι στην απάντησή του μου έδωσε πάλι ελπίδες. Έκανα να ρωτήσω γιατί, αλλά το στόμα μου έμεινε ακίνητο. «Η Κάλιγκ δεν με χρειάζεται όσο εσύ».

Χωρίς να το σκεφτώ έπεσα πάνω του και τον αγκάλιασα. Ήταν η πρώτη φορά που κάποιος έκανε κάτι τόσο σημαντικό για μένα. Ο Γκέιλ με στήριζε και με βοηθούσε, όταν άλλοι με πολεμούσαν. Με διασκέδαζε, με ηρεμούσε κι ας με θύμωνε πολλές φορές. Με έκανε να ξεχνιέμαι. Και να εξαρτώμαι από τα συναισθήματα που μου προκαλούσε.

«Ευχαριστώ» ψέλλισα μέσα στην αγκαλιά του. Είχα χαλαρώσει τόσο, που δεν τον έσφιγγα πια και το κεφάλι μου είχε κουρνιαώσει στον λαιμό του. Το χέρι του χάιδεψε την πλάτη

μου κι εγώ πάλεψα μέσα μου προσπαθώντας να μη δώσω και τόση σημασία. Ήταν φιλική κίνηση. Τον είχα δει να αγκαλιάζει την Έμιλυ όπως αγκάλιαζε τώρα εμένα.

«Μη νομίζεις ότι το κάνω για σένα» με πείραξε και αμέσως έφυγα από την αγκαλιά του και τον κοίταξα με φρύδια σμιγμένα. «Έχω το σχέδιό μου» είπε και μου έκλεισε το μάτι.

Το χαμόγελό μου πλάτυνε.

«Σκοπεύεις να με χρησιμοποιήσεις;»

«Α, δεν ξέρω αν πρέπει να σε εμπιστευτώ και να μιλήσω».

Σούφρωσα πεισματικά τα χείλη μου.

«Εσύ είσαι αυτός που κάνει παρέα με προδότες Λερόιλ».

Ο Γκέιλ γέλασε.

«Έλα εδώ». Πήρε το χέρι μου και με οδήγησε σε μία άκρη, πίσω από τα εμπόδια που χρησιμοποιούσαν στις καθημερινές προπονήσεις, ώστε να μη φαινόμαστε. Κοίταξε γύρω όταν βεβαιώθηκε πως ήμασταν μόνοι, επικεντρώθηκε σ' εμένα. «Υπάρχει ένα μέρος που... εκεί θα πάω. Ζούνε μόνο Ρεμόρ και το μέρος είναι μυστικό. Δεν το ξέρουν οι Λερόιλ».

«Τι μέρος είναι αυτό;»

«Μόνο για Ρεμόρ. Είναι η μυστική κοινωνία των Ρεμόρ».

Τον κοίταξα παραξενεμένη.

«Μου ακούγεται λίγο... απίθανο. Πώς έγινε αυτό και δεν το πήραν είδηση οι Λερόιλ;»

«Δεν μπορώ να σου πω πολλά, αλλά το μέρος υπάρχει».

Δυσκολευόμουν να το πιστέψω.

«Θα μου επιτρέψεις, μέχρι να δω τις αποδείξεις, να διατηρήσω τις επιφυλάξεις μου».

Ο Γκέιλ γέλασε.

«Μέχρι τη στιγμή που θα σε πάω εκεί» είπε και μου έκλεισε πάλι το μάτι. «Και τώρα προπόνηση. Αρκετή χάσαμε».

«Πάω να τρέξω», χαμογέλασα. Μόλις που είχα στρίψει το σώμα μου, όταν έπιασε πάλι το μπράτσο μου.

«Έκανες αρκετό ζέσταμα. Τώρα θα παλέψουμε». Χαμογέλασα ενθουσιασμένη και τον άφησα να με οδηγήσει πάλι στη μέση του σταδίου. Στάθηκε απέναντί μου. «Εσύ θα χτυπάς κανονικά. Θα ξεκινήσουμε αργά και στην πορεία θα σου δείχνω όσα πρέπει να μαθαίνεις».

Κατένευσα και άφησα τον Γκέιλ να συνεχίσει. Μου επιτέθηκε πρώτος. Είχα εξασκηθεί στις αμυντικές κινήσεις, οπότε ήταν παιχνιδάκι να τον απωθήσω. Σύντομα, όμως, με κόλλησε στον τοίχο. Τα χέρια μου ήταν γυρισμένα πίσω από την πλάτη, με τους καρπούς μου παγιδευμένους μέσα στη μεγάλη παλάμη του Γκέιλ, ενώ το άλλο χέρι του πίεζε με τον βραχίονα τον λαιμό μου, για να κρατήσει το κεφάλι μου κολλημένο πίσω.

«Πρώτη και πιο συνηθισμένη στάση εγκλωβισμού» είπε. Η ανάσα του έσκασε στο πρόσωπό μου, τόσο κοντά που βρισκόταν. Μύριζε χιόνι. Περνούσαν δεκάδες σκέψεις από το μυαλό μου εκείνη τη στιγμή και καμία δεν είχε σχέση με τον απεγκλωβισμό μου. Ένιωσα πως πανικοβάλλομαι γιατί αυτά που σκέφτηκα... δεν έπρεπε να τα σκέφτομαι.

Κατένευσα όσο μου επέτρεπε το γερό κράτημα του Γκέιλ στον λαιμό μου. Άργησα να συνειδητοποιήσω ότι και αυτός παρέμενε αμίλητος όσο με κοίταζε. Ξερόβηξε.

«Το κεφάλι. Να σκέφτεσαι πάντα το κεφάλι σαν όπλο. Μπορεί να πονάει, αλλά είναι αποτελεσματικό και συνήθως η πιο απρόσμενη επίθεση για τον αντίπαλο. Όλοι οι αντίπαλοί σου θα προσπαθούν να κρατούν τα χέρια και τα πόδια σου ως αμεσότερα όπλα εναντίον τους».

Στην προσπάθειά μου να κουνήσω το κεφάλι, εκείνο παρέμεινε ακινητοποιημένο από τη λαβή του Γκέιλ στον λαιμό μου.

«Στην προκειμένη περίπτωση, στο κρατάω. Αλλά για να κρατάω το κεφάλι σου, έχω αφήσει ελεύθερα τα πόδια. Δεν τα κρατάω καθόλου. Δεν μπορώ να κρατήσω όλα τα μέλη σου. Αναγκαστικά, πάντα κάποιο θα μένει ελεύθερο».

Κινώντας τα πόδια, παρατήρησα ότι είχε δίκιο.

«Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να κολλήσω κι άλλο πάνω σου» είπε πιέζοντας το σώμα του στο δικό μου. «Αν το δοκιμάσεις, θα δεις ότι και πάλι μπορείς να κινήσεις τα πόδια σου» είπε χαμηλόφωνα. «Λιγότερο, αλλά μπορείς. Στόχος σου θα είναι να... να χτυπήσεις ανάμεσα από τα πόδια, αλλά, αν δεν φτάνεις τόσο ψηλά, μπορείς να χτυπήσεις εσωτερικά από το γόνατο. Ο μυς είναι πιο ευαίσθητος σε αυτό το σημείο και γενικότερα σε όλους τους προσαγωγούς». Για να μου δείξει πού εννοούσε να χτυπήσω, κατέβασε το χέρι του από τον λαιμό μου και πίεσε με τα δάχτυλά του προς τα κάτω όλη την εσωτερική πλευρά του ενός ποδιού μου.

Και τότε εγώ τίναξα το κεφάλι μου μπροστά και κουτούλησα το μέτωπό του. Ο Γκέιλ παραπάτησε έκπληκτος κι εγώ έτρεξα επάνω του για να τον χτυπήσω ξανά. Με απέφυγε. Του επιτέθηκα πάλι. Με απέφυγε ξανά. Προσπάθησα άλλη μία φορά. Ανάθεμα, πάλι μου γλύτωσε. Όρμησα πιο δυναμικά. Και μετά από μερικά δευτερόλεπτα, βρέθηκα πεσμένη ανάσκελα στο πάτωμα, με τα χέρια μου να κρατιούνται από τα χέρια του Γκέιλ δεξιά και αριστερά από το κεφάλι μου, τα πόδια μου ανοιχτά και το σώμα του Γκέιλ ανάμεσα από αυτά, να με πιέζει. Εντάξει, αυτή η στάση ήταν πιο άβολη, κυρίως γιατί ένιωθα κάθε του κίνηση. Προσπαθούσα να μείνω ακίνητη, για να μην

τον αναγκάσω να τριφτεί επάνω μου. Και κυρίως προσπαθούσα να μη δείξω πόσο είχα κομπλάρει.

«Μπορείς να σκεφτείς τι θα κάνεις τώρα;»

Σοβαρά τώρα; Έπρεπε να σκεφτώ; Τίναξα απότομα το κεφάλι μου πάνω, δυστυχώς πολύ λίγο, αφού δεν είχα ευχέρεια κινήσεων. Ήταν το μόνο που μου ερχόταν εκείνη την ώρα. Ο Γκέιλ πρόλαβε να κάνει ελαφρώς πίσω το δικό του κεφάλι και να με αποφύγει, φροντίζοντας τα κεφάλια μας να διατηρούν μία ασφαλή απόσταση από ‘δω και πέρα.

«Είσαι πολύ προβλέψιμη» μου είπε γελώντας αμυδρά.

Προσπάθησα να κουνήσω το σώμα μου, αναπόφευκτα τριβόταν με το δικό του, και πάσχιζα να αγνοήσω την ωραία αίσθηση. Όπα. Είπα ωραία; Όχι ωραία. Την αίσθηση σκέτο. Τινάχτηκα όσο μπορούσα, και σχεδόν έβρισα όταν συνειδητοποίησα ότι, εκτός από το να παραμείνω παγιδευμένη, είχα κιόλας εξαντληθεί από δύναμη. Έριξα παραδομένη το κεφάλι στο πλάι και μία κίνηση πέρασε φευγαλέα από την άκρη του ματιού μου. Σαν... κάποιος να ήταν εδώ; Σαν κάτι να κινήθηκε; Πώς; Μόνο του; Το στάδιο ήταν κλειστό από πόρτες και ουρανό. Δεν έμπαινε άνεμος από πουθενά.

«Τα πόδια σου» είπε ο Γκέιλεν ανασαίνοντας βαθιά. «Χρησιμοποίησε τα πόδια σου. Δεν χρειάζεσαι δύναμη. Χρειάζεσαι τεχνική».

Έμεινα επικεντρωμένη μακριά και προσπάθησα να δω καλύτερα στο μέρος που έπιασα την κίνηση. Μέχρι και τον λαιμό μου τέντωσα για να κερδίσω έστω και μερικούς πόντους.

«Άστα αυτά, ύπουλη» είπε ο Γκέιλ. «Δεν την πατάω ξανά. Κουνήσου».

Έπρεπε να δώσω περισσότερη σημασία.

Με την υποψία ακόμα θερμή μέσα μου, αναγκάστηκα να ξεκολλήσω το βλέμμα από απέναντι. Άλλωστε, δεν είδα κάτι

άλλο που να επιβεβαιώσει την αρχική ανησυχία μου. Μάλλον ήταν ιδέα μου. Ακολουθώντας τη συμβουλή του Γκέιλ, προσπάθησα παράλληλα να ελέγξω με το βλέμμα μου το σημείο που εντόπισα την κίνηση, που τελικά έμοιαζε έρημο, και να χτυπήσω με τις φτέρνες των παπουτσιών μου τους προσαγωγούς του. Ήθελα να πετύχω κάποιο σημείο που να τον αποδυναμώσει και να ξεφύγω, αλλά το αποτέλεσμα ήταν να τον πιέσω ακόμα περισσότερο πάνω μου.

«Το μόνο που θα καταφέρεις έτσι είναι να με σπρώξεις περισσότερο μέσα σου». Καρφώθηκα πάνω του και έχασα τη μιλιά μου. «Εννοώ μέσα στα πόδια σου».

Η χροιά του ήταν διεγερτική. Τόσο βαθιά και χαμηλή, μετά βίας ακουγόταν. Ένας ψίθυρος που με αποπλανούσε. Με νάρκωνε. Πάσχιζα να μην κλείσω τα μάτια και αφεθώ στην αίσθηση. Θα το καταλάβαινε και δεν έπρεπε να προδοθώ. Μα τι πάθαινα; Ξέχασα εντελώς ό,τι συνέβαινε παραπέρα, αν συνέβαινε κάτι. Επικεντρώθηκα στο πρόσωπό του. Ήταν τόσο κοντά μου, που σταμάτησα να χτυπάω και κόλλησα. Προσπάθησα να σκεφτώ τι να κάνω, όμως μ' εκείνον ανάμεσα στα πόδια μου, να με πιέζει ήταν... βασικά ακατόρθωτο.

Κατάπια.

«Δεν ξέρω» ψέλλισα.

Αστραπιαία ο Γκέιλ άφησε τα χέρια μου και έπιασε τη μέση μου, κύλισε στο πάτωμα φέρνοντάς μας σε ανάποδη στάση. Τώρα ήταν εκείνος από κάτω μου κι εγώ ανάμεσα στα πόδια του. Πελαγωμένη. Το μόνο που φαντάστηκα εκείνη τη στιγμή ήταν πως μόλις μου είχε αποδείξει ότι μπορούσε να κυλιστεί με μία γυναίκα στο πάτωμα. Και να την κάνει ό,τι θέλει.

«Πιάσε τα χέρια μου, όπως έκανα εγώ με τα δικά σου».

Κάναμε ακόμα μάθημα μάχης; Μήπως αλλάξαμε το θέμα κατά τη διάρκεια και περάσαμε σε μαθήματα σεξουαλικής συμπεριφοράς;

Ανάσανα και έπιασα τα χέρια του δεξιά και αριστερά από το κεφάλι του. Ο Γκέιλ μού έδειξε πώς θα μπορούσα εγώ να απεγκλωβιστώ με τη σωστή κίνηση, αν ήμουν στη θέση του.

«Με τη μία φτέρνα σπρώχνεις από το πλάι τον γοφό και με την άλλη τη μέση του αντιπάλου» είπε και ταυτόχρονα εκτέλεσε τις κινήσεις. Η μέση μου λικνίστηκε και η ισορροπία μου χάθηκε. «Έτσι η μέση του αντιπάλου σου θα λυγίσει και ο κορμός του θα μετακινηθεί». Αμέσως μάζεψε όσο μπορούσε τα γόνατά του δεξιά και αριστερά από μένα, κίνησε επιδέξια τα πόδια του και τα πέρασε γύρω από τον λαιμό μου, με έσπρωξε και βρεθήκαμε εγώ πεσμένη στο πλάι, με τα σώματά μας να σχηματίζουν γωνία, και το κεφάλι μου παγιδευμένο στα πόδια του Γκέιλ. Με μία κίνηση μπορούσε να μου σπάσει τον λαιμό. Μέχρι να σταθεροποιηθούμε, το χέρι του βρέθηκε πάνω μου από την αναταραχή της μετακίνησής μας και η παλάμη του σκέπαζε το στήθος μου. Όταν το κατάλαβε, τη μάζεψε κοντά του.

«Κατάλαβες;» με ρώτησε ανασαίνοντας βαθιά.

Το μόνο που καταλάβαινα ήταν την καρδιά μου που χτυπούσε... περίεργα.

«Νομίζω».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Είχα δίκιο. Κάτι συνέβαινε. Δεν ήμουν μόνη. Κάποιος ήταν στο στάδιο πριν. Ο ίδιος που τώρα βρισκόταν πίσω μου. Και σίγουρα δεν ήταν ο Γκέιλ. Τον είχα αφήσει πριν από ένα λεπτό, όταν τελειώσαμε την προπόνηση και έφυγα για να προλάβω το σιωπητήριο, αμέσως μόλις το κουδούνι χτύπησε.

Όμως, κάποιος περπατούσε σε μικρή απόσταση από μένα.

Το βήμα μου επιβράδυνε. Ήταν η πιο λάθος τακτική που μπορούσα να εφαρμόσω. Το μυαλό μου άρχισε να δουλεύει φρενιασμένα.

Δεν τολμούσα να κοιτάξω πίσω. Φοβόμουν. Λίγα μέτρα μπροστά μου ήταν το κεντρικό κτήριο της ακαδημίας. Αν έτρεχα προς τα εκεί, σίγουρα θα έπεφτα πάνω σε φρουρούς. Θα ήμουν ασφαλής. Προστατευμένη.

Το πρόβλημα είναι ότι οι φρουροί θα με έστελναν απευθείας στους γυναικείους κοιτώνες, πράγμα που σήμαινε ότι

έπρεπε να περπατήσω άλλα δέκα λεπτά και δεν ήξερα αν στη διαδρομή συναντούσα άλλους φρουρούς.

Σκατά.

Έστριψα προς την αντίθετη πλευρά και χώθηκα ανάμεσα στα γυμνά δέντρα, εκείνο το μικρό γυμνό δασάκι απέναντι από το κεντρικό κτήριο της ακαδημίας που τώρα, μέσα στη νύχτα, μετά βίας φαινόταν. Πολλοί συνήθιζαν να κρύβονται εδώ για να κουτουπωθούν. Ζευγαράκια Λερόιλ με Ρεμόρ ή Λερόιλ με Λερόιλ. Ήλπιζα να πέσω πάνω σε δέκα τέτοια ζευγάρια. Ας έπεφτα και σε όργιο προκειμένου να βρεθώ μαζί με κόσμο.

Ήξερα ότι, όποιος κι αν βρισκόταν πίσω μου, δεν είχε απαλλαγεί από την ελπίδα να με ξεμοναχιάσει, γι' αυτό ήδη οργάνωνα ένα πρόχειρο σχέδιο στο μυαλό μου για να τον παγιδεύσω, ενώ παράλληλα έψαχνα εκείνη την παρήγορη συντροφιά. Τι Διάολο; Όλη η ακαδημία είχε βουίξει για τα... Σήμερα βρήκαν όλοι να ηρεμήσουν; Μα... το σιωπητήριο. Θα ήταν ήδη στα δωμάτιά τους. Όχι, γαμώτο.

Μπράβο μου! Αντί να βρω κόσμο για να σωθώ, βρήκα ένα τέλειο μέρος να δράσει άνετα αυτός που με κυνηγά. Ίσως ο μόνος που θα με έσωζε ήταν ο Λαζάρ. Σίγουρα οι φρουροί θα έλεγχαν την κατάσταση με τις παρουσίες, θα έβλεπαν ότι απουσίαζα. Θα ειδοποιούσαν τον Λαζάρ και... σκατά. Μέχρι τότε μπορεί και να με είχαν σκοτώσει.

Ωραία, ωραία, σκέψου λογικά.

Πρώτα να κρυφτώ. Το σκοτάδι βοηθούσε. Χώθηκα πίσω από έναν κορμό, τον πιο ογκώδη που βρήκα να με καλύπτει. Δεν ήταν ακριβώς όσο χοντρός ήθελα, κάποια μέλη μου προεξείχαν, αλλά ήλπιζα στην τύχη μου και το σκοτάδι για να περάσω απαρατήρητη.

Δεν ήξερα πολλά από παρακολούθηση. Καταλάβαινα μόνο ότι αυτός που με ακολουθούσε ήταν Λερόιλ. Δεν

προφυλαγόταν, σαν να μην αγχωνόταν ποιος θα τον δει. Πριν με πλησιάσει και ακούσει τη φασαρία που θα προκαλούσα, άρπαξα ένα από τα μακριά κλαδιά του κορμού, τόσο λεπτό, ώστε να είσαι ευλύγιστο, αλλά και τόσο χοντρό ώστε να μη σπάσει από την κίνησή μου. Το κράτησα προς το μέρος μου και, μόλις ο άγνωστος τύπος πέρασε από μπροστά μου αναζητώντας με τριγύρω, άφησα το κλαδί. Εκείνο τινάχτηκε μπροστά μαςστιγμώνοντας τον αέρα, χτύπησε στο πρόσωπό του και έπεσε κάτω βρίζοντας.

«Τον Χριστό μου! Όχι, τον Χριστό μου!» επαναλάμβανε και κρατούσε το πρόσωπό του. Τον κλώτσησα για να τον ρίξω κάτω και έβγαλα βιαστικά τη ζακέτα μου, για να δέσω τα χέρια του πίσω από τον κορμό. Ίσως το να έτρεχα να ήταν πιο λογική επιλογή, αλλά, τι στα κομμάτια, δεν θα μάθαινα ποιον θα μισούσα; Δεν θα μάθαινα από ποιον έπρεπε να φυλάγομαι; Ποιος γνώριζε για τις θρησκείες των ανθρώπων και τον Χριστό, για να τον βάζει στο στόμα του; Αφού κανείς δεν γνώριζε για τον Χριστιανισμό εκτός από...

«Τι στον Διάολο κάνεις;» ρώτησα μόλις συνειδητοποίησα ποιος είναι; Τον κοίταξα καλύτερα, για να βεβαιωθώ ότι είναι αυτός. Τα μάτια του έδειχναν ακόμα πιο σκούρα μαύρα μέσα στο σκοτάδι. «Ο πατέρας σου σε έβαλε;»

«Όχι» έσπευσε να απαντήσει ο Τζέισεν και κινήθηκε για να ελευθερωθεί από το δέσιμο.

«Και τι θέλεις;» φώναξα. «Τι στα κομμάτια θέλεις; Με έκανες να χάσω τη μισή μου ζωή, βλάκα!»

«Μπορείς να με λύσεις;» αποκρίθηκε ενοχλημένος ο Τζέισεν.

«Όχι. Πρώτα θα μου απαντήσεις. Γιατί με ακολουθείς;» Μία στιγμή σιωπής κύλησε ανάμεσά μας. «Με παρακολουθείς καιρό. Γι' αυτό η άλλη είπε...» Θυμήθηκα τα λόγια της Νάταλι

για τον Τζέισεν. Ότι με κοιτάζει συνέχεια είχε πει. Ότι με ακολουθεί. «Και ήσουν εσύ στο στάδιο».

Ο Τζέισεν είχε κατεβασμένο το κεφάλι και δεν απαντούσε.

«Λέγε! Ήσουν;»

«Μπορεί» απάντησε με ένα μισό ειρωνικό χαμόγελο. Τρόμος με διαπέρασε.

«Ήσουν» ψέλλισα.

«Εννοείς όταν σε είδα καβάλα με τον Ουόλτερς;»

Κατάπια τον κόμπο στον λαιμό μου.

«Προπόνηση κάναμε».

«Νομίζω ότι χρειάζομαι κι εγώ λίγη προπόνηση. Λες να πω στον πατέρα μου να σε διορίσει προσωπική μου προπονήτρια;»

«Τζέισεν» γρύλισα. Τα δόντια μου πιέστηκαν. Εκείνη τη στιγμή πέρασαν διάφορα από το μυαλό μου. Να τον βρίσω, να τον χτυπήσω, να τον παρακαλέσω, να τον απειλήσω... με τι; Πάλι από την αρχή. Λοιπόν, λοιπόν... Να μάθω τι στα κομμάτια θέλει. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου; Γιατί με ακολουθείς; Γιατί μου πρότείνες να κάνουμε βόλτα; Τι θέλεις;»

«Μία-μία οι ερωτήσεις μωρό μου. Λύσε με πρώτα».

«Πρώτα θα μάθω» γρύλισα.

«Τότε δεν θα μάθεις». Το ύφος του ήταν τόσο εκνευριστικά σίγουρο, γεμάτο αλαζονεία και αυτοπεποίθηση. Ήξερε ότι θα πετύχαινε αυτό που ήθελε.

«Κι εσύ θα μείνεις όλο το βράδυ εδώ» απάντησα.

«Μήπως προτιμάς να σε καρφώσω;»

«Θα το είχες κάνεις, ψεύτη. Κάτι θέλεις».

Ο Τζέισεν γέλασε.

«Μου τη δίνει που είσαι έξυπνη. Λύσε με. Δεν θα αντέξεις να μείνεις με την απορία, μωρό μου. Το ξέρουμε και οι δύο».

Ήξερα πολύ καλά πως είχε δίκιο. Όμως, επίσης ήξερα ότι δεν θα του έκανα το χατίρι. Και το χειρότερο απ' όλα, ήξερα ότι ρίσκαρα πολύ με αυτό που θα έκανα, αλλά το προτιμούσα από το να παίζω το παιχνίδι του ξιπασμένου Λερόιλ.

Με μία τελευταία ματιά προς εκείνον, έστριψα και ξεκίνησα να κατευθύνομαι προς τους κοιτώνες.

«Καλό το κόλπο, αλλά δεν πιάνει», κορόιδεψε ο Τζέισεν. «Λύσε με τώρα». Όταν είδε πως δεν γύρισα να τον κοιτάξω, παρά μόνο συνέχισα να απομακρύνομαι, μάλλον ταραχτηκε περισσότερο. Φώναξε το όνομά μου. Δεν γύρισα. Συνειδητοποίησε ότι δεν θα τον έλυνα, πανικοβλήθηκε και άρχισε να ουρλιάζει. Μέχρι που μου υποσχέθηκε ότι θα μου πει τι με θέλει, αλλά δεν τον πίστευα πλέον. Τώρα, το μόνο που σκεφτόμουν ήταν να βρω τον Γκέιλ. Είχαμε πρόβλημα. Και έπρεπε να περιμένω μέχρι αύριο για να του μιλήσω.

Συνέχισα να τρέχω προς τους κοιτώνες και άφησα τον Τζέισεν μόνο του μέσα στη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Το πρωί μπήκα τρέχοντας στην τραπεζαρία και είδα τον Γκέιλ να κάθεται στο γνωστό τραπέζι με τον Σεθ και στο διπλανό την Έμιλυ. Έτρεξα τόσο ορμητικά, που χρειάστηκε να πέσω σχεδόν πάνω στην πλάτη της καρέκλας που θα καθόμουν για να σταματήσω.

«Γκέιλ» ξεκίνησα να λέω βιαστικά «πρέπει να...»

«Μέγκανη!», με διέκοψε η φωνή του Τζέισεν, γεμάτη ενθουσιασμό. Με έκανε να παγώσω. Τα παιδιά στράφηκαν σ' εκείνον όλο περιέργεια. Πλέον στεκόταν δίπλα μου. «Μωρό μου, γιατί με άφησες τόση ώρα να περιμένω;»

Η αντίδρασή μου ήταν ίδια με του Γκέιλ, της Έμιλυ και του Σεθ. Η πλήρης και απόλυτη έκπληξη.

«Ξέχασες τη ζακέτα σου εχθές στο διαμέρισμά μου». Έτεινε τη ζακέτα προς το μέρος μου. Με αυτήν τον είχα δέσει. Γούρλωσα τα μάτια και παρέλυσα. «Θα έρθεις να καθίσεις μαζί

μου, φυσικά» είπε και έπιασε τη μέση μου, σφίγγοντάς με πάνω του.

«Ε;» έκανε ο Σεθ.

«Εννοείς... εκεί;» ρώτησε η Έμιλυ και έδειξε το τραπέζι στη μέση της αίθουσας, εκείνο που κάθονταν μόνο οι βασιλικοί Λερόιλ και όσοι άνηκαν στην κλίκα τους.

«Φυσικά» απάντησε ο Τζέισεν.

Όταν επιτέλους συνήλθα, έβγαλα το χέρι του από τη μέση μου και άνοιξα το στόμα για να απαντήσω.

«Εκτός και αν προτιμάς να πάμε στον πατέρα μου για καλημέρα. Ξέρεις εσύ. Ε... μωρό μου;»

Το βλέμμα μου πρέπει να έδειχνε απόλυτα δολοφονικό και διπλασιαζόταν σε ισχύ, όσο ο Τζέισεν μού χαμογελούσε με αυτοπεποίθηση.

«Μωρό μου» ήταν το μόνο που είπε.

«Δώστε μας μισό λεπτό» είπα στα παιδιά και πήρα τον Τζέισεν παραπέρα. «Τι στον Διάολο κάνεις;» γρύλισα.

«Ακόμα δεν πήρες τη ζακέτα σου, μωρό μου. Δεν θέλω να μου κρυώσεις».

Άρπαξα τη ζακέτα και την πέταξα στην καρέκλα μου.

«Μίλα. Τι θέλεις;»

«Να έρθεις μαζί μου» απάντησε εκείνος. Αυτό που με διαόλιζε περισσότερο ήταν το χαμόγελό του. «Σου υπόσχομαι ότι αν με εξευτελίσεις ή αρνηθείς, θα μάθει όλος ο κόσμος για τον γκόμενό σου, τον Γκέιλ».

«Δεν έχεις αποδείξεις για τίποτα, μπάσταρδε».

«Άλλοι είναι οι μπάσταρδοι εδώ. Εγώ είμαι καθαρόαιμος Λερόιλ».

Έσφιξα τη γροθιά μου πριν τον χτυπήσω.

«Πρόσεχε, μωρό μου. Αυτό που πας να κάνεις, θα στοιχήσει τη ζωή του γκόμενού σου. Καλά, εσύ μπορεί να θες να πας φυλακή, αλλά κρίμα δεν είναι να πάει κι αυτός;»

Εξέπνευσα απελπισμένη και η γροθιά μου χαλάρωσε. Ένιωθα τη δύναμη να αποστραγγίζεται από μέσα μου.

«Τι θέλεις, Τζέισεν;» ρώτησα απελπισμένη.

«Να με φωνάζεις Τζέσε, μωρό μου». Έβαλε ξανά το χέρι του στη μέση μου και με οδήγησε στο κεντρικό τραπέζι της τραπεζαρίας, εκεί όπου κάθονταν όλοι οι βασιλικοί Λερόιλ.

«Μπορείς να μου πεις τι θέλεις;» γρύλισα όσο πιο χαμηλόφωνα μπορούσα, για να μη με ακούσουν τα δεκάδες μάτια που ήταν καρφωμένα επάνω μας. Μόλις που είχα καταφέρει να ενσωματωθώ, Διάολε, και τώρα πάλι θα γινόμεουν το επίκεντρο.

«Να φάμε πρωινό, μωρό μου. Και σταμάτα να έχεις μούτρα. Θα μας καταλάβουν όλοι».

Γέλασα μηχανικά και ψεύτικα.

«Σταμάτα να με λες έτσι, βρωμολερόιλ» μουρμούρισα χαμογελαστή.

Κάθισε σε μία καρέκλα και με τράβηξε για να καθίσω δίπλα του. Οι βασιλικοί Λερόιλ σταμάτησαν να συζητάνε και να τρώνε και με κοίταζαν άλλοι με περιέργεια και άλλοι με απέχθεια. Η όρασή μου θόλωσε, βλέποντας τα ωραιότερα μάτια της ακαδημίας στραμμένα πάνω μου. Ίριδες μπλε, πράσινες, γκρι, μωβ, μαύρες, σε αντίθεση με τις συνηθισμένες καφέ που είχα μάθει να αντικρίζω συνεχώς στον καθρέφτη μου και στους φίλους μου. Εδώ ήμουν μία παρακατιανή Ρεμόρ.

«Θα φας κάτι, μωρό μου;» ρώτησε ο Τζέσε. Μιλούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε για να μας ακούσουν όλοι. Έπιασε ένα κομμάτι ψωμί. «Άνοιξε το στόμα σου».

Χωρίς να πω λέξη, τον κοίταξα δολοφονικά.

«Άνοιξε το γαμημένο το στοματάκι σου» γρύλισε γλυκανάλατα στο αυτί μου, ενώ χαμογελούσε για τα μάτια των υπολοίπων, «γιατί την επόμενη φορά που θα σε αναγκάσω να πεις αυτήν την πρόταση, θα είναι για να ξεράσεις το σιχαμερό ειδύλλιό σου με τον ασήμαντο μπάσταρδό σου».

Άνοιξα το στόμα και άρπαξα το ψωμί από τον Τζέσε τόσο βίαια, που δάγκωσα και τα δάχτυλά του μαζί.

«Άουτς!» έκανε και τα τράβηξε απότομα κοντά του. Αρκετοί Λερόιλ από το τραπέζι μας γέλασαν. «Όχι τώρα, μωρό μου. Άσε τα δαγκώματα για όταν είμαστε οι δυο μας. Όπως εχθές το βράδυ, ξέρεις εσύ».

Όσοι τον άκουσαν γούρλωσαν τα μάτια και τα πρώτα κουτσομπολιά ήδη ξεκίνησαν. Δεν τόλμησα να κοιτάξω τον Γκέιλ. Πρέπει να έδειχνα πολύ απελπισμένη, ειδικά όταν έριξα το κεφάλι μπροστά και το στήριξα στις παλάμες, που με τη σειρά τους στηρίζονταν στους αγκώνες πάνω στο τραπέζι. Ο Τζέσε πέρασε τα χέρια του πάνω από τους ώμους μου.

«Μην ανησυχείς, μωρό μου» μου είπε στο αυτί. «Το πολύ-πολύ να σε περάσουν για το τσουλάκι μου».

«Σκάσε».

Ο Τζέσε γέλασε δυνατά.

«Τι θα έλεγες για ένα φιλάκι, μωρό μου;»

Τον κοίταξα έντρομη.

«Όχι» ψιθύρισα, σχεδόν ικέτευσα. «Δεν μπορείς να μου το κάνεις αυτό». Το βλέμμα μου έπεσε στο τραπέζι που καθόταν ο Γκέιλ. Τα έντονα μάτια του ήταν στραμμένα επάνω μου. Έδειχνε τόσο σκληρός και θυμωμένος. «Δεν θέλω...»

«Δεν έχει σημασία τι θέλεις εσύ. Σημασία έχει τι θέλω εγώ. Εκτός και αν προτιμάς να μιλήσω στον πατέρα μου... ξέρεις».

Δεν μπορούσα να τον βρίσω. Δεν μπορούσα να τον φτύσω. Δεν μπορούσα να τον χτυπήσω. Ό,τι κι αν έκανα θα είχε αντίκτυπο στον Γκέιλ.

Ο Τζέισεν έπιασε το πηγούνι μου και γύρισε το πρόσωπό μου προς το δικό του. Τα μάτια μου έκλεισαν σφιχτά όσο ένιωθα την ανάσα του να με καίει όλο και περισσότερο. Τα χείλη του σχεδόν ακούμπησαν τα δικά μου. Και την επόμενη στιγμή ένιωσα το χέρι του Τζέσε να τραβιέται απότομα από πάνω μου και το σώμα μου να πετάγεται πάνω με δύναμη, παραλίγο να με ρίξει κάτω. Παραπάτησα και στηρίχτηκα σε ένα τραπέζι για να μην πέσω. Μπροστά μου ο Ρόναλντ έπιασε τον Τζέσε από τον γιακά της μπλούζας του και τον σήκωσε όρθιο. Δεν φώναξε. Δεν τον χτύπησε. Είχε ένα ξεκάθαρα απειλητικό ύφος και μία φωνή που έσταζε συγκρατημένη οργή.

«Θα σου το πω μία φορά, Λαζάρ». Απόλυτη ησυχία έπεσε στην τραπεζαρία. Όλοι προσηλώθηκαν στα λόγια του αδερφού μου. «Κοίτα τα χείλια μου και άνοιξε τα βασιλικά αυτιά σου, αν θες να συνεχίσεις να τα έχεις, γιατί δεν θα το επαναλάβω».

«Ω, απειλή», κορόιδεψε ο Τζέσε.

«Αν σε ξαναδώ να τριγυρίζεις την αδερφή μου...»

Ένα ρουθούνισμα ξέφυγε από τον Τζέσε. Δεν ανησυχούσε καθόλου. Λες και ήξερε ότι ο Ρόναλντ δεν θα τον χτυπούσε. Ήταν σίγουρος.

«Μη σε ξαναδώ δίπλα της» γρύλισε ο αδερφός μου.

«Η Μέγκαν μπορεί να διαλέξει, αν θα με βλέπει. Όπως εχθές το βράδυ, ας πούμε. Έτσι, μωρό μου;»

Δεν πίστευα ότι τα μάτια κάποιου μπορούν να γουρλώσουν τόσο, μέχρι που είδα τα μάτια του αδερφού μου.

«Αν συνεχίσεις, δεν θα μπορείς εσύ να τη δεις. Σου ορκίζομαι ότι...»

«Α, α, α! Λάθος άτομο απειλείς, Φορμπς. Θέλεις να ξεκινήσω κι εγώ τις απειλές, ή απλώς να μοιράσω μερικές πληροφορίες εδώ, μπροστά σε όλους;»

Ο Ρόναλντ σώπασε, λες και ο Τζέσε με κάποιον τρόπο μπορούσε να εκβιάσει κι εκείνον. Για ποιον άλλον λόγο να σώπαινε ο αδερφός μου; Όμως, με τι να τον εκβίαζε; Το κράτημά του στον γιακά του Τζέσε παρέμενε ασφυκτικό, όταν τον πέταξε τον στο κάθισμά του και γύρισε σ' εμένα.

«Μακριά του» γρύλισε.

«Τα λέμε μετά, μωρό μου» φώναξε ο Τζέσε, λες και δεν ήταν ήδη όλοι στραμμένοι επάνω μας.

Πίσω στο τραπέζι με τον Γκέιλ, την Έμιλυ και τον Σεθ τα πράγματα δεν ήταν ίδια όπως άλλες φορές. Μπορούσα να νιώσω την αμηχανία στη σιωπή τους. Ψαχούλευαν το φαγητό τους.

«Δεν μπορώ, θα σκάσω» ξεκίνησε η Έμιλυ. «Εσύ πριν λίγες μέρες στο μάθημα μού είπες ότι απλώς σου ζήτησε να μιλήσετε και να πάτε βόλτα, όχι ότι κουτουπωθήκατε». Μιλούσε για τη μέρα που ο Γκέιλ με πείραξε στο μάθημα και η καθηγήτρια Μιντ μας τιμώρησε με τριήμερη επιπλέον βραδινή άσκηση. Εκείνη τη μέρα πράγματι ήταν η πρώτη φορά που ο Τζέισεν μού μιλούσε σοβαρά, πέρα από τις ημέρες που τύχαινε να με ειρωνεύεται.

Τίναξα το κεφάλι μου και την κοίταξα οργισμένη.

«Δεν κουτουπωθήκαμε, Έμι!» Δεν φώναξα, αλλά ο τόνος μου της έδωσε να καταλάβει πόσο θυμωμένη ήμουν.

«Και τι ήταν αυτό;»

Ξεφύσησα.

«Δεν ξέρω».

«Δεν ξέρεις;» με αμφισβήτησε ο Σεθ.

«Δεν ξέρω!»

«Έλα, πες την αλήθεια» επέμεινε ο Σεθ.

«Δεν ξέρω σου λέω!»

«Αν θέλεις να είσαι με έναν ξιπασμένο βρωμολερόιλ, μπορείς να μας το πεις» γρύλισε ο Γκέιλ. «Δεν χρειάζεται να ντρέπεσαι για τις επιλογές σου, ούτε να μας φλομώνεις στα ψέματα, σαν να είμαστε ηλίθιοι. Έχουμε μάτια και βλέπουμε».

«Ηρέμησε κι εσύ» του είπε η Έμιλυ. «Με ποιον άλλον θα μπορούσε να είναι; Αφού μόνο με Λερόιλ επιτρέπεται να ζευγαρώσει. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι έπρεπε να μας το κρύψεις» είπε σ' εμένα, σαν να με κατηγορεί.

«Νόμιζα ότι μισούσες τους Λερόιλ» είπε ο Σεθ. «Τουλάχιστον έτσι έλεγες».

«Τους μισώ» γρύλισα.

Ο Γκέιλ έσπρωξε την καρέκλα του και σηκώθηκε από το τραπέζι. Σήκωσα τα μάτια μου πάνω του.

«Πού πας;»

Πριν προλάβει να φύγει, μας πλησίασε η Κάλιγκ γεμάτη ενθουσιασμό. Πέρασε το χέρι της γύρω από τους ώμους του Γκέιλ και στηρίχτηκε πάνω του.

«Πλάκα κάνεις» μου είπε με μάτια που γυάλιζαν από χαρά. «Πώς τα κατάφερες; Εδώ εμείς οι ταπεινές Λερόιλ δεν τολμάμε να ρίξουμε τα μάτια μας σε έναν βασιλικό γόνο κι εσύ καπάρωσες τον καλύτερο; Αχ, πώς είναι; Αληθεύει ότι φιλάει τέλεια;» ρώτησε ονειροπόλα. «Πω πω, έχω ακούσει μερικές βασιλικές Λερόιλ να λένε ότι...»

Ο Γκέιλ έφυγε και η Κάλιγκ παραλίγο να πέσει από την απότομη μετατόπιση του βάρους της.

«Τι έπαθε αυτός;» ρώτησε και έδειξε με τον αντίχειρά της τον Γκέιλ που έφευγε. Έτρεξε πίσω του κι εγώ, που ένιωσα τα πόδια μου να τινάζονται από την ανάγκη να κάνω πέρα αυτήν την ηλίθια και να προλάβω τον Γκέιλ να του εξηγήσω, έμεινα

στη θέση μου. Η Έμιλυ και ο Σεθ ανασήκωσαν τους ώμους κι εγώ έκρυψα ξανά το πρόσωπό μου μέσα στις χούφτες μου, αφήνοντας τους αγκώνες να στηρίζονται στο τραπέζι.

Η υπόλοιπη μέρα κύλησε κάπως παράδοξα. Ενώ πίστευα ότι κανείς δεν θα ήθελε πλέον να μου μιλάει... λοιπόν, κάτι τέτοιο συνέβη, αλλά και ακριβώς το αντίθετο. Οι Ρεμόρ δεν μου μιλούσαν, οι περισσότεροι τουλάχιστον. Φρόντιζαν να με έχουν σε απόσταση, αλλά δεν τόλμησαν κιόλας να με κουτσομπολέψουν - όχι μπροστά μου τουλάχιστον - ή να πουν οτιδήποτε που μπορεί να με προσβάλλει και να με κάνει να θυμώσω. Επίσης, ήταν ιδιαίτερα προσεκτικοί στις προπονήσεις, φρόντιζαν να μη με χτυπήσουν και να κερδίζω εγώ τις μάχες, ενώ στην ουσία ήμουν η πιο αδύναμη. Όλοι, εκτός από τη Νάταλι, που μάλλον μου βρήκε καινούριο παρατσούκλι. Τώρα ήμουν το τσουλάκι του πρίγκιπα για εκείνη. Και φυσικά, ήξερα ότι για όλους το ίδιο ίσχυε, μόνο που οι άλλοι Ρεμόρ δεν είχαν τα κότσια να το παραδεχτούν από φόβο μήπως ο Τζέσε διατάξει κάποια τιμωρία.

Η Έμιλυ και ο Σεθ δεν σταμάτησαν να μου μιλούν, αλλά η παγωμένη στάση του Γκέιλ απέναντί μου έκανε τον Σεθ να στραφεί περισσότερο προς εκείνον.

Οι Λερόιλ από την άλλη με είχαν ανακηρύξει επίσημο μέλος της κλίκας τους. Οι άντρες με έβλεπαν σαν ένα λαχταριστό κομμάτι κρέας. Σίγουρα, για να με θέλει ο πρίγκιπας, θα είμαι ξεχωριστή. Οι βασιλικές Λερόιλ από την άλλη έδειχναν να με μισούν που τους έκλεψα μία θέση δίπλα στον Τζέσε, τον νούμερο ένα περιζήτητο Λερόιλ. Άλλωστε με τον θείο του βασιλιά, η οικογένεια Λαζάρ ήταν η πρώτη από τις έξι βασιλικές οικογένειες της κοινωνίας μας.

Τους χάριζα τη θέση. Το θέμα ήταν ότι ο Τζέσε με είχε καρφώσει με το ζόρι σε αυτή και δεν μπορούσα να καταλάβω

τον αναθεματισμένο λόγο. Δεν έδειχνε να με γουστάρει. Κάτι άλλο ήθελε.

Δεν ήξερα αν έπρεπε να πάω για προπόνηση μετά την αγγαρεία μου. Ο Γκέιλ με απέφευγε συνεχώς. Θα ήταν στο στάδιο; Και αυτός ο ξιπασμένος ο Τζέσε μόνο να κοκορεύεται ήξερε! Δεν μπορούσε να μεσολαβήσει να με απαλλάξουν από τις αγγαρείες!

Παρόλα αυτά, πήγα στο στάδιο. Είχα μία ελπίδα να βρω εκεί τον Γκέιλ. Από τη φασαρία που άκουγα στο στάδιο, ήξερα ότι κάποιος βρισκόταν μέσα, αλλά δεν περίμενα να βρω τον Γκέιλ σε τόσο έξαλλη κατάσταση να χτυπάει έναν από τους σάκους, μέχρι που τον έσκισε. Χώμα και σκόνη χύθηκε στο πάτωμα μπροστά μου. Ο Γκέιλ στάθηκε πάνω από το σκισμένο ύφασμα, ανασαίνοντας βαθιά.

«Γκέιλ;» είπα έκπληκτη.

Απορροφημένος από τα χτυπήματα, δεν είχε προσέξει ότι ήμουν εδώ και σχεδόν τινάχτηκε από την έκπληξη όταν άκουσε τη φωνή μου.

«Δεν θα ξαναργήσεις», με προειδοποίησε. Ανάσαινε βαθιά καθώς μιλούσε. Τα βρεγμένα ρούχα του κολλούσαν στο σώμα του και έσταζαν ιδρώτα. «Δεν είμαι παιχνιδάκι σου, να με αφήνεις να περιμένω! Να βρεις άλλον να χάνει την ώρα του για να σε προπονεί αν είναι να κάνεις κόλπα. Την επόμενη φορά που θα αργήσεις, δεν θα με βρεις εδώ!»

«Δεν μου λες, παλάβωσες; Τι μονόλογος τρέλας είναι αυτός;»

«Θα συνεχίσεις να με καθυστερείς κι άλλο; Να το ξέρω για να φύγω από τώρα. Μη χαλάω και το απόγευμά μου».

Πέταξα το σακίδιο και τη ζακέτα μου κάτω και τον πλησίασα ενοχλημένη στη μέση του σταδίου.

«Περιμένω λοιπόν. Μήπως θες να μάθω μόνη μου αυτά που θα είχες σκοπό να μου δείξεις εσύ;»

«Ό,τι έμαθες, έμαθες. Τώρα θα σε ελέγξω».

«Τι εννοείς;» ρώτησα κάπως ταραγμένη. Ο Γκέιλ σαν απάντηση έτρεξε κατά πάνω μου. Παραπατώντας, έκανα πίσω για να ξεφύγω φωνάζοντας «κάτσε!» και ο Γκέιλ προσπάθησε να με αρπάξει ξανά και ξανά, παρά τις διαμαρτυρίες μου. Δεν με χτύπησε. Με κόλλησε στον τοίχο με τα χέρια και τα πόδια μου κλειδωμένα από τα δικά του μέλη, τα χέρια μου κολλημένα στον τοίχο, δεξιά και αριστερά από το κεφάλι μου, ακινητοποιημένα από το δικό του δυνατό κράτημα. Τα δάχτυλά μας είχαν μπλεχτεί. Το σώμα του είχε κολλήσει πάνω μου και με πίεζε στον τοίχο. Η βαθιά ανάσα του έσκαγε επάνω μου και το στήθος του με πίεζε περισσότερο με κάθε αναπνοή.

Νομίζω πως σκάλωσα. Άνοιξα το στόμα για να μιλήσω, αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να επικεντρωθώ στα χείλη του. Τόσο κοντά στα δικά μου! Σχεδόν τα άγγιζαν. Ανάσαινα το ίδιο βαθιά μ' εκείνον χωρίς να έχω τρέξει ούτε ένα μέτρο. Δεν μπορεί να είχα επηρεαστεί μόνο εγώ. Δεν μπορεί να ήμουν η μόνη που ήθελε τόσο το φιλί.

«Γκέιλ» ψέλλισα πριν παραδοθώ στην αίσθηση.

«Το κεφάλι, Μέγκαν» είπε αγριεμένος. «Πόσες φορές πρέπει να σου πω να χρησιμοποιείς το κεφάλι;» Με άφησε και έκανε πίσω οργισμένος. Πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τα μαλλιά του. «Αναρωτιέμαι, πού στα κομμάτια έχεις το μυαλό σου όταν μιλάω!»

«Με δουλεύεις; Δεν πρόλαβα καλά-καλά να μπω μέσα και με άρπαξες. Ούτε ζέσταμα δεν έκανα».

«Και αυτό θα πεις στον αντίπαλό σου, έτσι; Περίμενε μισό λεπτό να κάνω ζέσταμα».

«Δεν είναι το ίδιο».

«Το θέμα είναι ότι με έχεις γραμμένο! Άδικα χάνω τον χρόνο μου εδώ μαζί σου. Δεν σε νοιάζει τίποτα εκτός από τον εαυτό σου».

Και ξαφνικά άρχισε να κατευθύνεται προς την έξοδο.

«Κάτσε λίγο! Γιατί τώρα...»

Σταμάτησε και γύρισε σ' εμένα έξαλλος.

«Γιατί δεν πρόκειται ποτέ να μάθεις! Γιατί με δουλεύεις! Μέχρι και για τους Λερόιλ μας δούλευες. Τι είσαι; Κατασκοπεύεις για χάρη τους; Γι' αυτό όλο υποτίθεται παραβαίνεις τους κανόνες και όλο υποτίθεται σε κρατάνε; Είναι κάποιο κόλπο για να μας προσεγγίσεις;»

«Γκέιλ, εγώ...»

«Εγώ σε εμπιστεύτηκα! Σου εμπιστεύτηκα το μυστικό μου, σε... κι εσύ με πρόδωσες!»

«Όχι! Εγώ ποτέ...»

«Τελείωσε!» φώναξε. «Τέρμα οι προπονήσεις! Δεν έχει νόημα να προσπαθώ να μάθω σε μία προδότρια να πολεμάει».

«Μα Γκέιλ!» φώναξα. Ήταν αργά. Ο Γκέιλ ήδη με είχε αφήσει και με μεγάλες δρασκελιές έβγαινε από το στάδιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Ούτε το επόμενο πρωί έφαγα πρωινό. Πήγα κανονικά στην τραπεζαρία. Ο Γκέιλ καθόταν μόνος του στο συνηθισμένο τραπέζι. Κατευθύνθηκα αμέσως εκεί. Ήθελα να εκμεταλλευτώ τα λεπτά, προτού εμφανιστούν ο Σεθ με την Έμιλυ. Κάθισα απέναντί του χωρίς να ζητήσω άδεια. Δεν σήκωσε το βλέμμα του από το πιάτο. Συνέχισε να τρώει σαν να μην υπάρχω.

«Σου πέρασαν τα νεύρα; Μπορούμε να μιλήσουμε τώρα;»

«Μιλήσαμε» απάντησε κοφτά, αναμασώντας την μπουκιά που είχε μέσα στο στόμα μου.

«Εσύ μίλησες. Εγώ δεν πρόλαβα ούτε ανάσα να πάρω».

Ο Γκέιλ συνέχισε να μασουλάει, αδιαφορώντας για μένα.

«Ούτε να με κοιτάξεις δεν μπορείς;» γρύλισα. Όταν, όμως, ανέβασε τα μάτια του στο πρόσωπό μου, κόμπιασα και στραβοκατάπια. Έδειχνε σαν να με μισεί.

«Θα μιλήσεις λοιπόν;»

Πώς στον Διάολο να μιλούσα, όταν με κοίταζε έτσι;
«Δεν... Βασικά δεν ήθελα να πω κάτι, απλά... Δηλαδή
έτσι θα είμαστε τώρα;»

«Πώς έτσι;»

«Μου τη δίνει που κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Αν είναι
να παριστάνεις τον χαζό, πες το μου να βρω κάποιον πιο έξυπνο
να μιλήσω». Όταν με κάρφωσε με το βλέμμα του, δαγκώθηκα.
«Γκέιλ, συγγνώμη, δεν εννοούσα...»

«Φυσικά και εννοούσες. Πήγαινε λοιπόν να βρεις κάποιον
πιο έξυπνο. Κάποιον Λερόιλ ας πούμε». Ήταν η μεγαλύτερη
βλακεία που μπορούσα να πετάξω, ιδίως εφόσον οι Λερόιλ
είχαν μεγαλύτερο δείκτη ευφυΐας από εμάς τους Ρεμόρ.

«Δεν το εννοούσα! Δεν έκανα τίποτα με τον Λαζάρ. Δεν
ξέρω γιατί τα είπε όλα αυτά, αλλά εγώ...»

«Εμένα, γιατί μου τα λες αυτά;»

Σάστισα για λίγο.

«Επειδή... έγιναν όλα αυτά χθες και... θύμωσες».

«Γιατί σου εμπιστεύτηκα μυστικά κι εσύ μου είπες
ψέματα».

«Ωραία, εγώ στα λέω επειδή... δεν ξέρω. Ήθελα να σ' το
πω».

«Καλημέρα!» αναφώνησε η Κάλιγκ. Όχι τώρα, γαμώ το!
Τράβηξε την καρέκλα δίπλα στον Γκέιλ και κάθισε κοντά του.
Δεν μπορούσα να τη χαιρετήσω, ειδικά όσο έβλεπα ότι άγγιζε
το χέρι του.

«Το έδεσες τελικά;» ρώτησε μετανιωμένος ο Γκέιλ και
έδειξε τον δεμένο καρπό της Κάλιγκ.

«Ναι» παραπονέθηκε εκείνη και με το άλλο χέρι χάιδεψε
τον καρπό της πάνω από τον λευκό επίδεσμο. «Μου το έδεσαν
στο ιατρεία προληπτικά».

«Τι έπαθες;» ρώτησα βαριεστημένα.

«Εχθές στην προπόνηση στραβοπάτησα και...»

«Δεν έφταιγες εσύ» της είπε ο Γκέιλ. «Εγώ έπεσα πάνω σου. Στο είπα ότι δεν θα ήμουν καλή παρέα. Ήμουν αδέξιος, με συγχωρείς».

Τους κοίταξα και τους δύο σαστισμένη. Έπεσε πάνω της;

«Αρχίσατε ξανά τις προπονήσεις;» ρώτησα όλο έκπληξη.

Η Κάλιγκ γέλασε χαρούμενη και κατένευσε.

«Τον είδα εχθές να προπονείται μόνος του και του έκανα παρέα. Τον έπεισα να με βοηθάει καμιά φορά!»

Κάτι μαράθηκε μέσα μου. Το μόνο που σκεφτόμουν εκείνη τη στιγμή ήταν αυτούς τους δύο να προπονούνται, να γελάνε όπως κάναμε μαζί ο Γκέιλ κι εγώ, να... να της δείχνει τις στάσεις που έδειχνε και σ' εμένα, να κολλάει επάνω της...

Δεν είχα διάθεση να πω κάτι άλλο. Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν φαινόταν πρόθυμος να ακούσει.

«Φορμπς, είσαι χαζή;» ούρλιαξε ο επόπτης πάνω από το κεφάλι μου. «Πόσες φορές θα σου πω ότι απαγορεύεται να κάθεται με αρσενικό Ρεμόρ; Τι θέλεις, να σε στείλω στην απομόνωση, ή κατευθείαν στη φυλακή;»

Όλη η τραπεζαρία είχε στραφεί επάνω μου από τις φωνές του επόπτη. Αργά και παρατημένα σηκώθηκα από την καρέκλα μου. Ο Γκέιλ ανέβασε το βλέμμα του πάνω μου πριν γυρίσω την πλάτη.

Έφυγα από την τραπεζαρία ηττημένη.

Το να προπονούμαι μόνη μου ήταν ένα από τα νέα δύσκολα κομμάτια που έπρεπε να προσαρμόσω στον νέο τρόπο ζωής μου από 'δω και πέρα. Ελάχιστα πράγματα μπορούσα να κάνω μόνη μου. Να τρέξω για να αυξήσω τη φυσική μου κατάσταση, να τελειοποιήσω στον σάκο το χτύπημα που μου δίδαξε ο Γκέιλ και ο Ρόναλντ και να ελέγξω στον καθρέπτη

αμυντικές κινήσεις. Μιας και είχα δύο ολόκληρες ώρες στη διάθεσή μου, αποφάσισα να τα κάνω όλα. Ήδη η πρώτη ώρα είχε περάσει κι εγώ μόλις είχα σταματήσει το τρέξιμο, το πιο δύσκολο και ατέλειωτο τρέξιμο μέχρι τώρα. Με τον Γκέιλ η ώρα περνούσε πιο γρήγορα, ακόμα και όταν με επέβλεπε χωρίς να συμμετέχει στις προπονήσεις. Με τον Γκέιλ είχε πλάκα όταν με πείραζε.

Τα χτυπήματα στον σάκο έδειχναν η πιο γρήγορη και διασκεδαστική άσκηση. Αλλά μου θύμιζαν τον τρόπο που ο Γκέιλ χτυπούσε εχθές τον σάκο, μετά πώς με κοίταξε, πώς μου μίλησε. Πώς με είπε προδότρια. Άκουγα ακόμα τη φωνή του στ' αυτιά μου. Την άκουγα τόσο καθαρά, σαν να ήταν εδώ.

Και μετά ένα δυνατό γέλιο.

Σταμάτησα να χτυπάω τον σάκο και ξέπνοη γύρισα προς την είσοδο. Μόλις η Κάλιγκ με είδε, σταμάτησε να γελάει.

«Μέγκαν, κι εσύ εδώ;» με ρώτησε. Ο Γκέιλ δεν μίλησε καθόλου. Με την Κάλιγκ μπορούσε να κυκλοφορεί ελεύθερα και να δείχνει σε όλους ότι είναι μαζί της. Δεν χρειαζόταν να έρχονται χώρια για προπόνηση, όπως εμείς.

«Ναι» απάντησα. «Δεν ήξερα ότι θα έρθετε». Έσκυψα και άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου. Πέταξα την πετσέτα μου μέσα στον σάκο και έδεσα τη ζακέτα μου γύρω από τη μέση μου.

«Δεν χρειάζεται να φύγεις» είπε η Κάλιγκ. «Μπορούμε να μοιραστούμε το στάδιο. Ή να προπονηθούμε μαζί».

Κοίταξα τον Γκέιλ και, όταν κατάλαβα ότι δεν θα έπαιρνα απάντηση, έριξα το λουρί του σάκου μου στον ώμο και ξεκίνησα να τους πλησιάζω για να βγω από το στάδιο.

«Δεν χρειάζεται, ευχαριστώ» είπα στην Κάλιγκ ελπίζοντας να μη δείχνω το μίσος μου. «Θα βρω άλλο μέρος».

«Οι αίθουσες είναι κλειστές και έξω χιονίζει» είπε σαστισμένη η Κάλιγκ. «Πού θα πας;». Την αγνόησα και πέρασα δίπλα από τον Γκέιλ, για να ανοίξω την πόρτα.

«Μείνε» είπε και μόνο τότε σταμάτησα. Ήμουν πλάτη και δεν μπορούσα να τους δω. Έσπρωξα την πόρτα και βγήκα στο λευκοντυμένο προαύλιο. Ήταν αργά για να το μετανιώσω, παρότι το είχα ήδη μετανιώσει. Διάολε, θα πέθαινα από το κρύο. Απ' ό,τι φαίνεται, οι περισσότεροι είχαν συγκεντρωθεί στους κοιτώνες τους και μόνο μερικοί Ρεμόρ ήταν χωρισμένοι σε ομάδες και έπαιζαν χιονοπόλεμο. Μέσα στην απόλυτη ευτυχία τους, θυμήθηκα τη φορά που ο Γκέιλ κι εγώ παίζαμε και...

Κούνησα το κεφάλι για να στείλω μακριά τη σκέψη.

Σιχαινόμουν το κρύο και τώρα ήμουν αναγκασμένη να τρέχω έξω, πάνω σε στρώσεις χιονιού που δυσκόλευαν τα βήματά μου, καταπονούσαν τους μυς μου και έβρεχαν τα ρούχα μου, ιδίως κάθε φορά που στραβοπατούσα και έπεφτα. Η ανάσα μου ήταν μία μόνιμη παγωμένη αέρινη μάζα. Η μύτη και τα χέρια μου άλλοτε μουδιασμένα και άλλοτε μπλαβιασμένα ή κόκκινα. Τα άκρα μου πονούσαν από την υπερβολική έκθεση στην παγωνιά και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μειώσω για όλη την επόμενη βδομάδα την ώρα των προπονήσεών μου στο μισό. Το ίδιο και τις επισκέψεις στην τραπεζαρία. Όσο λιγότερο έβλεπα τον Γκέιλ τόσο λιγότερο πονούσα. Η Έμιλυ ήταν η μόνη που ερχόταν στον κοιτώνα μου και καθόταν μαζί μου στα μαθήματα, αλλά και τα απογεύματα που πλέον είχα ελεύθερο χρόνο. Και ο βρωμολερόιλ με ρεζίλεψε και μετά εξαφανίστηκε.

«Είσαι πολύ σέξι έτσι βρεγμένη» μου είπε ένα από εκείνα τα βράδια των βασανιστικών προπονήσεων. Ωραία πολεμίστρια θα γινόμουν. Ούτε που κατάλαβα πότε πλησίασε.

«Γελοία θα έλεγα», διόρθωσα και έσκυψα μπροστά έτσι όπως ήμουν όρθια για να τεντώσω τους μυς στα πόδια.

Ο Τζέσε σφύριξε με θαυμασμό.

«Προσπαθείς να με αποπλανήσεις;» Τα πέλματά του βυθίστηκαν στο χιόνι όπως με πλησίαζε. «Τα πας πολύ καλά να ξέρεις».

«Τζέσε, να χαρείς» αναστέναξα από την υπερβολική πίεση των μυών του. Η αντοχή μου όλο και στέρευε. Το σώμα μου τρεμούλιαζε και με κάθε απότομη κίνηση έχανα την όρασή μου για μερικά δευτερόλεπτα, παραπατούσα. Κάτι δεν πήγαινε καλά μ' εμένα από το πρωί. «Άσε με να τελειώσω».

Με μία κίνηση, επιδέξια και αστραπιαία, που μόνο από τον Γκέιλ είχα συνηθίσει, ο Τζέσε πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση μου, με γύρισε και με κόλλησε πάνω του. Τα παγωμένα χέρια του τρύπωσαν μέσα από την μπλούζα μου και ανέβηκαν προς την πλάτη μου.

«Μου αρέσει να με λες έτσι. Κανείς δεν με φωνάζει Τζέσε».

Έβαλα τα χέρια μου στο στέρνο του για να τον σπρώξω όσο μπορούσα μακριά μου.

«Ναι; Μία από εκείνες τις ηλίθιες Λερόιλ που σε φώναζε 'Τζέσε' ένα πρωινό στην τραπεζαρία, στο όνειρό μου την είδα;»

Ο Τζέσε γέλασε αυτάρεσκα.

«Αυτό τι είναι; Ζήλεια;»

«Αυτό μας έλειπε» είπα με κόπο. «Ξεκόλλα, σε παρακαλώ, από πάνω μου». Τον έσπρωξα όσο μπορούσα, όμως δεν έλεγε να ξεκολλήσει.

Φασαρία ακούστηκε από πίσω μας. Ομιλίες. Ο Τζέσε με κόλλησε ξανά πάνω του και πήγε να με φιλήσει. Τον απέφυγα γέρνοντας πίσω, αλλά τότε κατάλαβα ότι αυτό το είχαν δει και άλλοι. Η Κάλιγκ μού γέλασε πονηρά και μου έκλεισε το μάτι.

Δίπλα της ο Γκέιλ δεν σάλεψε. Στους ώμους τους είχαν περασμένα σακίδια. Πάλι προπονούνταν μαζί.

Ο Τζέσε τους κοίταξε ενοχλημένος.

«Τι θα γίνει; Δεν βλέπετε ότι το μωρό μου κι εγώ θέλουμε να μείνουμε μόνοι; Θα μας χαζεύετε πολλή ώρα ακόμα;»

Σαν να ξύπνησαν από όνειρο, κινήθηκαν. Η Κάλιγκ υποκλίθηκε στον Τζέσε και, όταν εκείνος έστρεψε το βλέμμα πάνω στον Γκέιλ για να τον δει να επαναλαμβάνει την κίνηση της Κάλιγκ, αυτός γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

Ο Τζέσε γέλασε. Άραγε μπορούσε να πάρει κάτι στα σοβαρά;

«Ασέβεια σε βασιλικό Λερόιλ» μου είπε κουνώντας το κεφάλι με προσποιητή απόγνωση. «Και με παρουσία μαρτύρων. Τι τιμωρία λες να του επιβληθεί;»

«Τζέσε», τον επέπληξα, αν και η φωνή μου με το ζόρι ακούστηκε. Ο λαιμός μου πονούσε υπερβολικά για να τον καταπονήσω με ομιλίες.

«Όχι, σοβαρά. Είμαι περίεργος να μάθω. Πάω να ρωτήσω τον πατέρα μου».

Τον έσπρωξα εντελώς και τρέκλιστα προς τα πίσω. Γιατί ζαλιζόμουν τόσο σήμερα;

«Αλήθεια, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα χωρίς να ρωτήσεις τον μπαμπάκα σου;» πρόφερα βραχνιασμένη. Πίεσα τον εαυτό μου να συνεχίσει, κι ας πονούσε ο λαιμός. «Τι είσαι χωρίς τον Λαζάρ; Τι είσαι εδώ μέσα, ξέρεις; Δεν είσαι καν ο Τζέισεν. Είσαι ο γιος του διευθυντή της ακαδημίας. Τόσο σημαντικός, κι όμως τόσο ασήμαντος. Καημενούλη μου. Πόσο θλιβερό να ζεις στη σκιά των άλλων».

Το άγριο βλέμμα του Τζέσε μού έδειξε ότι είχα πετύχει διάνα στο ευαίσθητο σημείο του. Θυμάμαι πώς κοίταξε τον αδερφό μου τη μέρα που μιλούσε με τον Λαζάρ στην

τραπεζαρία. Λες και είχαν αντιστραφεί οι ρόλοι και ο αδερφός μου ήταν ο γιος του Λαζάρ, αντί για τον Τζέσε.

Το κουδούνι του σιωπητηρίου χτύπησε κι εγώ ανάσανα χαιρέκακα. Άρπαξα από το έδαφος το σακίδιό μου και έκανα να φύγω. Το βήμα μου ήταν ασταθές και αδύναμο. Η ανάσα μου βαθιά και το στήθος μου βαρύ. Γρέζι συνόδευε τις αναπνοές μου.

«Όχι, μωρό μου» γρύλισε ο Τζέσε και έπιασε το χέρι μου. «Δεν πας πουθενά. Τουλάχιστον όχι μόνη σου. Σήμερα έχω όρεξη να περάσω το βράδυ με το τσουλάκι μου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Τράβηξα μάταια το χέρι μου, ανίκανη να χρησιμοποιήσω πολλή δύναμη. Κάτι τη στράγγιζε από μέσα μου.

«Πάρε μία από τις Λερόιλ» προσπάθησα να γρυλίσω. Μάλλον η βραχνάδα στη φωνή μου με βοήθησε να ακουστώ απειλητική. «Είναι τέλειες τσούλες».

Η λαβή του Τζέσε έσφιξε γύρω από τον πήχη μου.

«Καμία δεν σε φτάνει σε αυτό». Τη στιγμή που σήκωνα το πόδι για να τον χτυπήσω ανάμεσα στα δικά του πόδια, εκείνος κινήθηκε στο πλάι και με απέφυγε. Ήμουν θανάσιμα αργή από την αδυναμία.

«Παράτα με». Ξέσπασα σε βήχα και ένιωσα κάτι γλοιώδες και πηχτό να ανεβαίνει στον λαιμό μου. Το κατάπια αηδιασμένη. «Πρέπει να...» Τον κράτησα για να μη σωριαστώ. Ο Τζέσε πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση μου. Έχανα τις αισθήσεις μου. «Πρέπει να πάω στον κοιτώνα μου. Θα βρω τον

μπελά μου αν λείπω από το παρουσιολόγιο». Η φωνή μου ακουγόταν σαν ψίθυρος.

«Γι' αυτό αγχώνεσαι, μωρό μου; Θα πάμε μαζί στην υπεύθυνη και θα την ενημερώσω ότι θα περάσεις μαζί μου το βράδυ. Πίστεψέ με, θα σου ζητήσει να το επαναλάβεις προκειμένου να έχει την εύνοιά μου».

«Τζέσε, δεν είμαι...» Ένιωσα τα γόνατά μου να τρέμουν. «Άσε με να πάω για ύπνο».

Ο Τζέσε με κοίταξε ανήσυχος.

«Σοβαρολογείς» είπε. Έβαλε το χέρι του στο μέτωπό μου, μία κίνηση που δεν κατάλαβα σε τι αποσκοπούσε. Έβρισε τον Χριστό και έπειτα με κράτησε γερά για να μην πέσω. «Πάμε» είπε και με τράβηξε. Είχα πέσει ολοκληρωτικά πάνω του. Δεν ξέρω γιατί η δύναμή μου με εγκατέλειψε τώρα. Έβλεπα το χιόνι να στροβιλίζεται μπροστά μου και ήξερα πως δεν έφταιγε ο άνεμος, αλλά τα προβληματικά μου μάτια. Από το πρωί όλα γύριζαν.

Δεν κατάλαβα πότε ο Τζέσε με πήγε στα διαμερίσματα των Λερόιλ. Θυμάμαι τον έλεγχο που πέρασα από τους φρουρούς πριν μπω στο κτηριακό συγκρότημα, που προστατευόταν από τείχη. Σε αντίθεση με τη διαμόρφωση των κοιτώνων μας, τα διαμερίσματα των αντρών και των γυναικών εδώ ήταν μεικτά, δεν χωρίζονταν σε δύο κτήρια, όπως και των ταπεινών Λερόιλ.

Η φασαρία χτύπησε σαν σφυρί το ήδη επιβαρυνμένο κεφάλι μου. Είχαμε μπει στο διαμέρισμα του Τζέσε. Που μάλλον άνηκε σε όλους τους βασιλικούς Λερόιλ, γιατί όλοι βρίσκονταν εδώ. Στα μάτια μου φαίνονταν σαν πολύχρωμες φιγούρες που έτρεχαν πάνω κάτω. Σε έναν καναπέ τρεις Λερόιλ, ένας αρσενικός και δύο θηλυκές, έπαιζαν. Είχε στα πόδια του τη μία, ενώ η άλλη στεκόταν όρθια από πίσω του και του έκανε

μασάζ. Σε έναν άλλον καναπέ ακριβώς δίπλα, κάποιοι φιλιούνταν και η γυναίκα χούφτωνε ταυτόχρονα εκείνον που καθόταν δίπλα τους. Ο Λερόιλ που φιλιόταν μαζί της το έβλεπε, αλλά αδιαφορούσε. Συνέχισε να χώνει τη γλώσσα του μέσα στο στόμα της.

Εάν γινόταν κάτι τέτοιο μεταξύ Ρεμόρ, οι αρσενικοί θα πλακώνονταν στο ξύλο. Αλλά οι Λερόιλ δεν είχαν συναισθήματα. Το ισχυρό μυαλό τους επισκίαζε κάθε δυνατότητα συναισθήματος.

«Θέλω... θέλω να φύγω» είπα ξέπνοη από την εξάντληση. «Θέλω να πάω στον Ρόναλντ, να...»

«Ο αδερφούλης σου ξέρει ότι είσαι μαζί μου. Μη σου πω ότι και αυτός κάπου εδώ θα κρύβεται, για να μην τον ανακαλύψουν οι βασιλικοί φύλακες».

«Τι... Ποιοι φύλακες;» Δεν μπορούσα να καταλάβω για ποιο πράγμα μιλούσε. Το μόνο που αντιλαμβανόμουν ήταν η ζαλάδα, το κρύο, το τρεμούλιασμα, η απελπισία και η ανάγκη μου να βάλω τα κλάματα. Μα τι έπαθα;

«Τζέισεν, Τζέισεν!» τσίριξαν κάτι Λερόιλ μόλις μας πήραν είδηση και έτρεξαν κοντά του.

«Επιτέλους» έλεγαν η μία μετά την άλλη. «Σε περιμέναμε» ή «μας έλειψες». «Την έφερες για να παίξουμε;» ρώτησε γεμάτη λαχτάρα η μία για μένα. Την έσπρωξα μακριά φωνάζοντας βραχνιασμένα «μη με αγγίζεις λυσσασμένη σκύλα». Εκείνη παραπάτησε και έπεσε κάτω. Η πρώτη της αντίδραση ήταν να με κοιτάξει σαστισμένη, όταν όμως συνειδητοποίησε τι έγινε, σηκώθηκε και ήρθε αγριεμένη προς το μέρος μου.

«Μπάσταρδη σκρόφα!»

«Οπα, Μυρίαμ» πετάχτηκε μπροστά ο Τζέσε. «Δεν θα μιλάς έτσι στο παιχνίδι μου. Μπορεί και να θυμώσω», της

έκλεισε το μάτι. «Και τώρα φύγετε» διέταξε και αυτές, σαν να ήταν δούλες, υπάκουσαν. Ο τόνος του άλλαξε όταν απευθύνθηκε σ' εμένα. Αν δεν είχα παραισθήσεις, θα έλεγα ότι ήταν τρυφερός και ανήσυχος. «Μέγκαν, κάθισε και περίμενε. Πάω να σου φέρω κάτι για τον πυρετό».

«Πυ... Τι είναι αυτό;» Ο Τζέσε ήδη απομακρυνόταν. Ακούμπησα στον τοίχο για να σταθεροποιηθώ. Να καθίσω. Έπρεπε να βρω κάπου να καθίσω. Ένας Λερόιλ έπεσε πάνω μου και μαζί παραπατήσαμε. Έδειχνε κι εκείνος το ίδιο ζαλισμένος μ' εμένα, μόνο που αυτός μύριζε απαίσια. Η ανάσα του θύμιζε τη μυρωδιά της αιθανόλης που είχαμε στο ιατρείο για να απολυμάνουμε τα τραύματα. Δεν ήμουν δυνατή για να συγκρατήσω το βάρος του κι έτσι πέσαμε και οι δύο κάτω.

«Ω, το τσουλάκι του πρίγκιπα» χαχάνισε ο Λερόιλ και προσπάθησε να με φιλήσει.

«Κάτσε» του είπα με την πιο βραχνή φωνή που έχω ακούσει ποτέ σε πλάσμα ή άνθρωπο, ενώ προσπαθούσα με τα σαν νεκρά χέρια μου να τον απωθήσω. «Σήκω».

Ο Λερόιλ κόλλησε πάνω μου και άρχισε να με γλείφει με μανία. Πανικόβλητη τον χτύπησα με το γόνατό μου και, όταν απομακρύνθηκε βρίζοντας, πετάχτηκα πάνω, τρέκλισα και ακούμπησα πάλι στον τοίχο για να ισορροπήσω. Κοίταξα μπροστά τις δεκάδες χρωματιστές φιγούρες που φώναζαν και χοροπηδούσαν, και από τον πόνο στο κεφάλι τα μάτια μου μισόκλεισαν. Με το χέρι ακόμα στον τοίχο, έτρεξα προς την πόρτα, βγήκα έξω, σταμάτησα και έσκυψα μπροστά για να ανασάνω. Το στήθος μου πιεζόταν επώδυνα και οι βαθιές ανάσες εξαντλούσαν την ελάχιστη αντοχή μου. Ξέσπασα σε βήχα, δεν σταμάτησα, όμως, να απομακρύνομαι. Ο κορμός μου ήταν σκυμμένος μπροστά, τα πόδια μου συγκρούονταν μεταξύ τους.

Δεν ξέρω πώς έφυγα από το συγκρότημα των βασιλικών Λερόιλ. Θυμάμαι μόνο ότι έτρεχα προς τους κοιτώνες των αρσενικών Ρεμόρ για να βρω τον αδερφό μου, να μου πει τι έπαθα.

Κανείς δεν φυλούσε την είσοδο. Κανένας φύλακας δεν τριγύριζε στο προαύλιο. Κάτι συνέβαινε. Ανέβαινα τα σκαλιά του πρώτου ορόφου και, αντί να αναζητήσω τον Ρόναλντ, κατέληξα να χτυπάω την πόρτα του κοιτώνα του Γκέιλ και να τον φωνάζω. Μία φωνή ήταν αρκετή για να τον κάνει να πεταχτεί έξω και να με τραβήξει μέσα κλείνοντας την πόρτα.

«Γαμώ το, Μέγκαν, τι κάνεις;»

Έπεσα πάνω του και προσπάθησα να τον αγκαλιάσω.

«Γκέιλ» κλαψούρισα και έπιασα το φανελάκι του. «Ο Τζέσε φταίει. Δεν θέλω. Δεν τον θέλω. Ο Τζέσε κι εγώ δεν...» Είχα ένα κατεβατό στο κεφάλι μου. Θα του έλεγα ότι δεν είμαι με τον Τζέσε, ότι με εκβιάζει, ότι δεν θέλω να είναι θυμωμένος μαζί μου, ότι μισώ την Κάλιγκ και θα την ξεμαλλιάσω αν τον πλησιάσει ξανά. Και διάφορα άλλα, όλα όσα σκεφτόμουν τις μέρες που δεν μου μιλούσε, αλλά κατέληξα να του λέω μόνο: «Πες μου ότι δεν θες την Κάλιγκ».

«Τι... Γιατί είσαι έτσι; Τι έπαθες;» Με κράτησε καλύτερα στην αγκαλιά του. «Γιατί καις;»

«Απάντησέ μου!» φώναξα και ο Γκέιλ γούρλωσε τα μάτια. Φασαρία ακούστηκε από τον διάδρομο. Φύλακες έτρεχαν πάνω κάτω, καλώντας όλους τους Ρεμόρ να συγκεντρωθούν στην έκταση πίσω από την ακαδημία, όπως έκαναν κάθε φορά για τις έκτακτες βραδινές ασκήσεις. Έκτακτη άσκηση φώναζαν. Επίδειξη για τους βασιλικούς φρουρούς που είχαν έρθει στην ακαδημία, να ελέγξουν την πρόοδό μας για χάρη του βασιλιά.

Ο Γκέιλ με έσπρωξε με το σώμα του στον τοίχο, έκλεισε το στόμα μου με την παλάμη του και μου ψιθύρισε να σωπάσω,

ενώ κοίταζε την πόρτα του. Προσπαθούσε να σκεφτεί ένα σχέδιο για να γλυτώσουμε.

Η μυρωδιά του με ζάλισε διπλά, με έκανε να χάσω εντελώς τον κόσμο. Να κλείσω τα μάτια από τη μέθη της απόλαυσης. Μετά βίας στεκόμουν όρθια, κι ας ήμουν κολλημένη ανάμεσα στον τοίχο και το σώμα του. Επιτέλους με άγγιζε ξανά. Εξαρτημένη από την αίσθηση του χεριού του, ρούφηξα όση από τη μυρωδιά του μπορούσα. Είχα τόσες μέρες να νιώσω κάτι δικό του πάνω μου, έστω και το άρωμά του.

Άνοιξα ελαφρώς τα χείλη και χάιδεψα την επιφάνεια της παλάμης του. Τη φίλησα και ένιωσα τη δύναμή της να εξασθενεί. Δεν με πίεζε όσο πριν. Τη φίλησα ξανά, διέτρεξα με τα χείλη μου το περίγραμμα των δαχτύλων του. Τα φίλησα ένα προς ένα, πρώτα χαμηλά, κοντά στην παλάμη, και μετά ψηλότερα μέχρι που έφτασα στις άκρες. Τις έβαλα βαθύτερα στο στόμα μου. Με είχε χαϊδέψει με αυτά τα δάχτυλα.

Η θύμηση σκαρφάλωσε και κυριάρχησε στο μυαλό μου, ευγνωμοσύνη και πόθος ξεχείλισε μέσα μου, εκδηλώθηκε μέσα από τις σωματικές αντιδράσεις μου. Τα χάιδεα εγώ τώρα αυτά τα δάχτυλα για να τα ευχαριστήσω, με ευλάβεια, τόσο αργά και προσεκτικά από φόβο μήπως χάσω έστω και μισό πόντο από το δέρμα του, χωρίς χέρια, μόνο με τα χείλη και τη γλώσσα μου, παρασυρμένη από τη λύτρωση που με απελευθέρωνε. Δάγκωσα απαλά τις άκρες τους έχοντας ακόμα τα μάτια κλειστά. Ήμουν παραδομένη στην αφή. Την όσφρηση. Τον ένιωθα με όσο το δυνατόν περισσότερες αισθήσεις. Ήδη αισθανόμουν καλύτερα. Κούνησα το κεφάλι μου, ώστε η παλάμη του να χαϊδέψει το δέρμα μου, το μάγουλό μου, και επανέλαβα τα φιλήματα, αυτήν τη φορά με τα μάτια μου ανοιχτά στραμμένα στον Γκέιλ. Τα δικά του ήταν σκοτεινά, καρφωμένα επάνω μου. Έσπρωξα την παλάμη του χαμηλά, να χαϊδέψει τον λαιμό μου, ώσπου την

άφησα να καλύπτει το στήθος μου που ανεβοκατέβαινε συνεχόμενα από την καρδιά μου που χτυπούσε σαν τρελή.

Ο Γκέιλ ανέβασε και το άλλο του χέρι πάνω μου, στην καμπύλη του λαιμού και του ώμου μου και με έσφιξε σε μία κίνηση αποδοχής που μου χάρισε ευτυχία. Εμένα ήθελε, όχι την Κάλιγκ.

Άγγιξα κι εγώ το πρόσωπό του, τον λαιμό του, το στέρνο του. Τα αγγίγματά μας είχαν λυτρωτική επίδραση. Πλησίασε κι άλλο το πρόσωπό μου. Ήθελε να με φιλήσει όσο κι εγώ, ο πονεμένος του μορφασμός αντικατόπτριζε τον δικό μου, υπενθυμίζοντάς μου πόσο λάθος κάναμε. Το πιο σωστό λάθος. Γιατί αυτό που νιώθαμε θα μας απογείωνε και μετά θα μας τσάκιζε πριν μας καταστρέψει. Θα μας έστελνε στη φυλακή. Τον θάνατο. Οι Ρεμόρ ήμασταν καταδικασμένοι στον έρωτα.

Ήμουν, όμως, τόσο απελπισμένη. Ήθελα να χαθώ λίγο σ' εκείνον κι ας με κατέστρεφε μετά.

Έπιασα το φανελάκι του σχεδόν από τον λαιμό και τον τράβηξα κοντά μου. Τα αγγίγματά του Γκέιλ έγιναν πιο δυνατά επάνω μου. Με κράτησε γερά στην αγκαλιά του.

«Μεγκ», προσπάθησε να με σταματήσει, αλλά δεν τον άφησα. Άγγιξα τα χείλη μου στα δικά του και ένιωσα δάκρυα να κυλάνε, να καταβρέχουν το δέρμα μου, δεν ήξερα, όμως, αν ήταν δικά μου ή του Γκέιλ. Μπορούσα μόνο να νιώσω την ταύτιση ανάμεσά μας στον πόνο και τον έρωτα. Γιατί μόνο πόνο ένιωθα τώρα που δεν μπορούσα να γευτώ τον έρωτά του.

«Φίλησέ με» ικέτευσα και τον έσφιξα ακόμα περισσότερο. Τα χείλη μας αγγίζονταν, αλλά ήθελα εκείνος να τα κάνει δικά του. «Φίλησέ με».

Οι αντιστάσεις του κάμφθηκαν. Το είδα στα μάτια του. Το κατάλαβα από τον τρόπο που με έσφιξε. Δεν θα με άφηνε τώρα. Έγειρε το κεφάλι του για να σφραγίσει τα χείλη μας. Με το

άγγιγμά του, άνοιξα περισσότερο το στόμα. Καθώς άνοιγε κι εκείνος το στόμα του αργά, με κατακτούσε με ηρεμία και σταθερότητα, και γαργαλούσε την άκρη της γλώσσας μου με τη δική του. Τα στόματά μας άνοιγαν όσο δεν πήγαινε άλλο, η ταχύτητα, όμως, παρέμενε βασανιστικά και απολαυστικά αργή. Το ελεύθερο χέρι του με σφιχταγκάλιαζε από τη μέση. Η παλάμη του άλλου χεριού χώθηκε πίσω από το κεφάλι μου και αγκάλιασε τον σβέρκο μου και σχεδόν ολόκληρο τον λαιμό μου με τα δάχτυλά του που τυλίγονταν μέχρι μπροστά, πιέζοντας ακόμα περισσότερο το πρόσωπό μου στο δικό του.

Και η ένταση επέστρεψε διπλάσια. Τώρα τα χείλη μας ήταν σταθερά κολλημένα, ανοιχτά, χωρίς να κινούνται. Οι γλώσσες, όμως, αγωνίζονταν να ξεπεράσουν η μία την άλλη. Η ανάσα μου χανόταν μέσα στο στόμα του Γκέιλ και έσκαγε με πίεση από τα ρουθούνια του καυτή επάνω μου, απελευθερώνοντας όλο το πάθος που είχε εγκλωβιστεί στο φιλί. Μπερδευόταν με τη δική μου. Και όλο και ανασαίναμε πιο βαθιά, δεν ήταν αρκετός ο αέρας.

Τα δάχτυλά του έκλεισαν σε γροθιά και έσφιξαν τα μαλλιά μου, ξερίζωσαν μερικές τρίχες από την ένταση. Τράβηξε πίσω το κεφάλι μου και δάγκωσε τον λαιμό μου. Άφησα ένα βογκητό απολαυστικού πόνου και τα δάχτυλα του Γκέιλ με πίεσαν κι άλλο. Ανάσανε βαθιά από την απόλαυση του βογκητού μου.

«Μεγκ» ψέλλισε πάνω στα χείλη μου. Ψιθύριζε λόγια που δεν ήταν ξεκάθαρα, διέκρινα, όμως, τη φράση ‘σε θέλω’.

Τον έσφιξα πάνω μου. Χρησιμοποίησα τη γλώσσα μου και τα δόντια μου, για να παίξω με τα χείλη του. Είχαν πρηστεί όσο και τα δικά μου. Τη μία τα φιλούσα και την άλλη τα δάγκωνα, για να γλείψω μετά το αίμα. Ρούφηξα τη μεταλλική του γεύση. Διέτρεξα το περίγραμμα του πηγουνιού του και τον είδα με προθυμία να παραδίνεται στα παιχνίδια μου, καθώς έγερνε πίσω

το κεφάλι για να μου δώσει πρόσβαση στον λαιμό του. Τον δάγκωσα κι εγώ, δυνατότερα απ' ό,τι εκείνος και, όταν βόγκηξε, ρούφηξα ένα κομμάτι της σάρκας του.

Αυτό ήταν.

Ο Γκέιλ ίσιωσε πάλι το κεφάλι, με κοίταξε με ένα σκοτεινό βαθύ άγριο και αποφασιστικό βλέμμα. Μπορούσα να δω μέσα του τις σκέψεις του. Εμένα γυμνή στο κρεβάτι του μ' εκείνον από πάνω μου. Και τώρα δεν θα σταματούσε εκεί. Ήθελε να μου κάνει όσα σκεφτόταν. Και το ήθελα κι εγώ.

Πρέπει να είδε στην έκφρασή μου την αποδοχή. Με σήκωσε στον αέρα με το ένα χέρι που ήταν περασμένο γύρω από τη μέση μου και κολλώντας ξανά τα χείλη του στα δικά μου, περπάτησε προς το κρεβάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Τα πόδια μου αγκάλιαζαν το σώμα του, όταν ο Γκέιλ ξάπλωσε πάνω μου στο στρώμα. Το χέρι του που έσφιγγε τα μαλλιά μου, τώρα ήταν στο μάγουλό μου.

«Μόνο εσένα» ψέλλισε πάνω στα χείλη μου. «Μόνο εσένα θέλω», και τα έκανε πάλι δικά του.

«Δεν άκουσες Ουόλτερς;» φώναξε κάποιος από έξω. Άνοιξα τα μάτια, ο Γκέιλ δεν πρόλαβε να αντιδράσει καθώς η πόρτα άνοιγε. «Έκτακτη άσκ...». Ο φρουρός σάστισε και το πρόσωπό του χλόμιασε.

Ο Γκέιλ ήταν ακόμα πάνω μου, είχε σηκώσει, όμως, το κεφάλι και αντίκριζε τον φρουρό. Τα δευτερόλεπτα του απόλυτου πανικού που μας κατέκλισαν όλους ήταν ελάχιστα.

«Ρέιν!» ούρλιαξε ο φρουρός. Ο Γκέιλ πετάχτηκε όρθιος και επιτέθηκε στον φρουρό, ένας δεύτερος μπήκε μέσα και όρμησε στον Γκέιλ, τον έσπρωξε πίσω και τον χτύπησε, όταν

ένας τρίτος φρουρός ορμούσε και έπιανε εμένα, τη στιγμή που οι άλλοι δύο Ρεμόρ έριχναν τον Γκέιλ στο πάτωμα και τον χτυπούσαν. Ούρλιαξα σαν να χτύπησαν εμένα και προσπάθησα να φτάσω στον Γκέιλ φωνάζοντας να τον αφήσουν. Ο φρουρός μου με τραβούσε προς τα έξω.

«Στον Λαζάρ!» φώναξε ένας από τους δύο που χτυπούσαν τον Γκέιλ. Τον σήκωσαν όρθιο και μας τράβηξαν έξω.

«Στο γραφείο!» απάντησε αυτός που με τραβούσε στους άλλους.

Ο Γκέιλ με φώναξε και προσπαθούσε να έρθει κοντά μου, χτυπούσε τους φρουρούς του και έβριζε τον δικό μου που με τραβολογούσε, αλλά εγώ ήμουν τόσο ζαλισμένη που συνεχώς παραπατούσα. Δεν μπορούσα να αντισταθώ. Ανακατευόμουν από τις αναταράξεις, έχανα τη δύναμή μου. Ήμουν ανίκανη ακόμα και να τρομάξω. Δεν καταλάβαινα τι ακριβώς συνέβαινε γύρω μου. Παρακολουθούσα τα γεγονότα σαν ξένη.

Όλοι οι Ρεμόρ ήταν συγκεντρωμένοι στην πίσω πλευρά της ακαδημίας και κανείς δεν μας είδε όταν οι φρουροί μας έσυραν έξω. Έξω από το γραφείο του Λαζάρ, ο Γκέιλ ελευθερώθηκε και χτύπησε τον έναν από τους δύο φρουρούς, άλλοι τρεις έπεσαν επάνω του για να τον κρατήσουν, τη στιγμή που ο δικός μου φρουρός με έσπρωχνε βίαια μέσα στο γραφείο.

«Άρχοντά μου, έχουμε περιστατικό» είπε ο φρουρός αμέσως μόλις άνοιξε την πόρτα, σώπασε, όμως, αντικρίζοντας μπροστά μας τέσσερις φρουρούς που στέκονταν εκεί και στράφηκαν επάνω μας. Ο Λαζάρ πίσω από το γραφείο του γούρλωσε τα μάτια και πάνιασε.

Όλα πάγωσαν για τα επόμενα δευτερόλεπτα. Έξω άκουγα τους φρουρούς που πάλευαν με τον Γκέιλ και μέσα βιώναμε την απόλυτη σαστιμάρα. Οι άγνωστοι φρουροί συνέχισαν να με

κοιτάνε. Δεν ήταν δικοί μας. Φορούσαν τις στολές των φυλάκων της Νόρθεα. Ήταν βασιλικοί φύλακες.

Κι άλλη φασαρία ακούστηκε από έξω.

«Πατέρα, μου ξέφυγε, την έχασ...» ούρλιαξε ο Τζέσε ορμώντας μέσα στο γραφείο και πάγωσε όταν είδε ότι ήμουν κι εγώ εδώ.

«Έξω!» φώναξε ο Λαζάρ. «Πάρε την έξω τώρα!»

Οι βασιλικοί φύλακες όρμησαν επάνω μου, ο φρουρός που με κρατούσε δεν κατάλαβε τι έγινε και με άφησε, ο Λαζάρ ούρλιαξε «Όχι!» και έτρεξε προς το μέρος μου, το γραφείο του, όμως, τον εμπόδισε να φτάσει έγκαιρα κοντά μου. Ο Τζέσε, που ήταν δίπλα μου, με τράβηξε από τους βασιλικούς φύλακες και έβγαλε από τη ζώνη του ένα μαχαίρι. Το έστρεψε κατά πάνω μου και με μαχαίρωσε. Έβγαλα μία φωνή από τον πόνο, οι φύλακες φώναξαν συγχρονισμένα από φόβο μήπως τραυματίστηκα και έτρεξαν να με σώσουν, ο Λαζάρ ούρλιαξε «Όχι, Τζέισεν, όχι!» και τον έσπρωξε πέρα. Η μύτη του μαχαιριού βγήκε από μέσα μου κι εγώ φώναξα ξανά από τον πόνο και κράτησα την πληγή στο στομάχι μου παραπατώντας.

«Πιάσ' τη!» φώναξε ένας βασιλικός φύλακας. «Τραυματίστηκε;»

Ο Λαζάρ ποδοπατήθηκε με τους φύλακες που έπεσαν επάνω του για να με φτάσουν.

«Πιάσ' τη, πιάσ' τη!» τσίριζε ο ένας φύλακας στον άλλον. Ο ένας με τράβηξε και οι άλλοι τρεις μπήκαν ανάμεσα σ' εμένα και τους υπόλοιπους μέσα στο γραφείο, όμως κι άλλοι φρουροί της ακαδημίας μπήκαν μέσα σέρνοντας τον Γκέιλ. Του φώναζαν κι εκείνος αντιστεκόταν και τους χτυπούσε, τη στιγμή που οι δύο βασιλικοί φύλακες επιτέθηκαν στον Τζέσε και τον τραυμάτισαν με το μαχαίρι του. Μαύρο αίμα έσταξε από την πληγή στο χέρι του. Ο Τζέσε φώναξε και έκανε πίσω και ο

Λαζάρ μπήκε στη μέση και χτύπησε τον φύλακα με το μαχαίρι. Είχαμε μπλεχτεί όλοι μεταξύ μας.

«Αναισθητοποιείτε τον Ουόλτερς!» διέταξε ο Λαζάρ με όλη τη δύναμη της φωνής του στους φρουρούς για να ακουστεί πάνω από τη φασαρία και, χωρίς να δει αν εκτέλεσαν την εντολή του, επιτέθηκε στον άλλον βασιλικό φύλακα με το μαχαίρι. Οι φρουροί της ακαδημίας αναισθητοποίησαν τον Γκέιλ και τον πέταξαν πέρα, όρμησαν προς το μέρος του Λαζάρ για να τον βοηθήσουν, ο βασιλικός φύλακας που με κρατούσε αναγκάστηκε να με αφήσει για να μπει στη μάχη κι εγώ τρέκλιστα μακριά από τη μάχη. Προσπάθησα να φτάσω τον Γκέιλ. Πίεσα τη μικρή πληγή με το χέρι μου και εμπόδισα το αίμα να τρέξει, όμως αποδυναμώνομαι περισσότερο.

Δύο φρουροί με έπιασαν.

«Έξω!» ούρλιαξε ο Λαζάρ στους φρουρούς που με άρπαξαν. Ήταν δικοί μας. «Βγάλτε την έξω και κρύψτε τη!»

Οι φρουροί με τράβηξαν κι εγώ αντιστάθηκα φωνάζοντας τον Γκέιλ. Ο Λαζάρ και οι υπόλοιποι φρουροί προσπαθούσαν να καθυστερήσουν τους βασιλικούς φύλακες που έκαναν να τρέξουν πίσω μας.

«Τζέισεν, τρέχα να βρεις τον Ρόναλντ!» ούρλιαξε ο Λαζάρ.

«Δεν ξέρω πού είναι!» φώναξε ο Τζέσε, μορφάζοντας από την πληγή στο χέρι του που είχε βαφτεί ολόκληρο μαύρο. «Κρύφτηκε για να μην πέσει πάνω τους...»

«ΤΡΕΧΑ!»

Ο Τζέσε όρμησε έξω, οι φρουροί κι εγώ τον ακολουθήσαμε, αλλά αλλάξαμε κατευθύνσεις όταν ο Τζέσε έτρεξε προς την έξοδο, ενώ εμείς κατευθυνθήκαμε στα έγκατα της ακαδημίας. Η ζαλάδα δεν υποχωρούσε και οι Ρεμόρ έτρεχαν όλο και περισσότερο. Δεν περπατούσα πια. Τα πόδια μου είχαν

παραλύσει τόσες φορές και οι αισθήσεις μου με άφηναν κάθε τόσο σε κωματώδη κατάσταση, που οι φρουροί με κουβαλούσαν. Σκαλιά. Κατεβαίναμε σκαλιά. Όλο και πιο χαμηλά, όπως εκείνα που με είχαν οδηγήσει άπειρες φορές στην απομόνωση. Όμως, εδώ δεν ήταν τα κελιά της απομόνωσης.

Πίσω μας έτρεχαν κάποιοι.

Οι Ρεμόρ μουρμούριζαν μεταξύ τους και επιτάχυναν. Θα πέφταμε σε αδιέξοδο, λέγανε. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος. Οι βασιλικοί φύλακες μάς παγίδευσαν. Μας ακολούθησαν, μας έφτασαν και μας επιτέθηκαν. Οι φρουροί αναγκάστηκαν να με αφήσουν για να αμυνθούν και η επήρεια της ζάλης με έκανε να παραπατήσω και να πέσω πίσω.

«Προδότες!» ούρλιαξαν οι βασιλικοί φύλακες στους δικούς μας φρουρούς κατά την επίθεση. Οι σκιές τους πάλευαν πάνω από το κεφάλι μου. Να τρέξω. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι έπρεπε να τρέξω. Με κόπο σηκώθηκα και, κρατώντας το στομάχι μου, ακολούθησα τον δρόμο που χάραξαν οι φρουροί μου. Ο διάδρομος ήταν ευθύς και στενός, οι τοίχοι πέτρινοι. Τους κρατούσα με το ένα χέρι μου ανοιχτό σε προέκταση για να μη σωριαστώ. Άκουγα τις φωνές πίσω μου και πανικοβαλλόμουν. Ήθελα να λιποθυμήσω και πάσχιζα να κρατηθώ. Μέσα στην πλάνη της ζάλης, μπορούσα να καταλάβω ένα πράγμα. Θα με σκότωναν. Έτρεξα γρηγορότερα, βρήκα μία πόρτα μπροστά μου, τη μοναδική, όρμησα σε ένα δωμάτιο στο τέλος του διαδρόμου και αναζήτησα ένα έπιπλο, για να μπορέσω να κρυφτώ ή μία δεύτερη διέξοδος.

Όμως, δεν υπήρχε άλλη διέξοδος, ούτε έπιπλα εδώ. Το δωμάτιο ήταν κενό, απαρτιζόταν μόνο από τέσσερις τοίχους γεμάτους ζωγραφιές όμοιες μεταξύ τους. Όχι, δεν ήταν ζωγραφιές. Ήταν κάτι σαν τοιχογραφίες. Έμοιαζαν με σύμβολα και γράμματα.

Μόρφασα από τον πόνο στο στομάχι μου και πίεσα περισσότερο την πληγή, καθώς τρέκλιζα μέχρι τον τοίχο απέναντί μου. Άπλωσα το ελεύθερο χέρι μου για να στηριχτώ, αλλά τα δάχτυλά μου κάηκαν μόλις ήρθαν σε επαφή με τα σκαλιστά γράμματα στον τοίχο. Τράβηξα απότομα το χέρι μου πίσω και έβρισα όσο τίναζα τα δάχτυλα, για να διώξω το κάψιμο.

Αναζήτησα μία κενή από σύμβολα επιφάνεια για να στηριχτώ. Δεν υπήρχε πουθενά. Ολόκληρη η επιφάνειά του τοίχου είχε σκαλιστά γράμματα. Έτριψα τα μάτια μου και προσπάθησα να διαβάσω κάτι από αυτά χωρίς να τα αγγίζω.

«Φρέντερικ Μίλερ».

Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να αναγνωρίσω το όνομα του φρουρού Ρεμόρ. Φρέντερικ Μίλερ. Τον ήξερα. Εργαζόταν εδώ πριν μερικά χρόνια και σκοτώθηκε μαζί με πολλούς άλλους, όταν επιτέθηκαν στην ακαδημία αντιστασιακοί Ρεμόρ, η ομάδα που μας είπαν πως προσπαθούσε να καταστρέψει το νομοθετικό σύστημα και να ακυρώσει τον στρατιωτικό νόμο που υποχρέωνε εμάς, τους Ρεμόρ, να πολεμήσουμε τους ανθρώπους στον επόμενο πόλεμο, καθώς και τον νόμο που μας απαγόρευε να ζευγαρώσουμε. Εκείνο το βράδυ που οι αντιστασιακοί επιτέθηκαν, κανένας δεν είχε ακούσει φασαρία. Οι σειρήνες δεν είχαν χτυπήσει για να μας ειδοποιήσουν, όπως συνέβαινε σε κάθε κατάσταση ανάγκης. Κανένας μαθητευόμενος ή σπουδαστής δεν κινδύνεψε. Οι φρουροί της ακαδημίας σκοτώθηκαν κατά την επίθεση για να μας προστατέψουν. Έτσι μας είπαν.

Και τα ονόματα όλων αυτών ήταν γραμμένα εδώ, το ένα δίπλα στο άλλο.

Γιατί;

Όμως, τότε προχώρησα στην επόμενη σκέψη. Δηλαδή όλα τα ονόματα στον τοίχο ήταν... πεθαμένων; Ήταν αμέτρητα. Δεκάδες, εκατοντάδες.

Συνέχισα να ελέγχω. Παρακάτω, στην τελευταία σειρά, βρήκα ένα άλλο γνωστό όνομα. Ράιαν Χέιτζ. Και δίπλα του Νταϊάνα Στάντον. Προσπάθησα να ανασάνω κανονικά. Η Νταϊάνα και ο Ράιαν ήταν νεκροί; Μα... τα κέντρα αναμόρφωσης; Υποτίθεται πως τους πήραν για να τους συμμορφώσουν πριν επιστρέψουν. Δεν συνέβαινε έτσι;

Τι γινόταν εκεί τελικά;

Κατάπια και προσπάθησα να βάλω τις σκέψεις μου σε μια λογική σειρά, πράγμα ακατόρθωτο όταν ο αναθεματισμένος πόνος της πληγής με τρυπούσε, σαν να με μαχαίρωναν ξανά και ξανά. Η ζαλάδα μου επιδεινώθηκε τώρα που έχανα αίμα. Το ένιωθα να κυλάει στο χέρι μου και δυσκολευόμουν να πιάσω το τραύμα, για να σταματήσω την αιμορραγία. Κάθε επαφή με την ξεσκισμένη σάρκα μου ήταν επώδυνη.

Μόρφασα και κοίταξα πάλι μπροστά. Το να διαβάσω όλα τα ονόματα στον τοίχο ήταν ακατόρθωτο. Έκανα λίγο πίσω και προσπάθησα να τον κοιτάξω σφαιρικά. Η γυαλάδα και η αντανάκλαση των γραμμάτων μού προκαλούσε δυσφορία. Νόμιζα ότι τόση ώρα τα δικά μου μάτια έφταιγαν για τη θολούρα του δωματίου, αλλά όχι. Έφταιγαν τα ίδια τα γράμματα στον τοίχο, που γυάλιζαν.

Έπεσα κάτω και δεν προσπάθησα πάλι να σηκωθώ. Ήμουν αρκετά μακριά, ώστε να έχω ολόκληρη την εικόνα του τοίχου απέναντί μου. Έδειχνε σαν να είναι χωρισμένος σε δύο μεριές. Υπήρχε κενό ανάμεσά τους, σαν μία παχιά νοητή γραμμή που χώριζε τις δύο πλευρές. Σαν δύο στρατόπεδα. Τα γράμματα στη μία πλευρά ήταν ανάγλυφα χρυσά και συμπεριλαμβάνονταν τα ονόματα όσων αναγνώρισα

προηγούμενως. Στην άλλη πλευρά τα γράμματα ήταν ανάγλυφα ασημένια, σχεδόν λευκά. Δεν αναγνώρισα κανένα όνομα από αυτήν την πλευρά και...

Η λίστα με τα ασημένια-λευκά γράμματα φωτίστηκε. Εκτυφλωτική λάμψη με τύφλωσε. Νέα γράμματα άρχισαν να δημιουργούνται στο τέλος της λίστας, σαν να φύτρωναν νέα ονόματα μέσα από τον τοίχο που σιγά-σιγά πετάγονταν προς τα έξω.

Ένα νέο όνομα προστέθηκε στη λίστα της λευκής πλευράς. Και αυτήν τη φορά το ήξερα. Ήταν το όνομα ενός από τους φρουρούς που με έσυραν εδώ κάτω. Πέθανε; Τον σκότωσαν; Και γιατί προστέθηκε σε αυτήν την πλευρά, και όχι στη χρυσή, δίπλα;

Το κεφάλι μου κουδούνιζε.

Προσπάθησα ξανά να βάλω τα στοιχεία σε μία σειρά. Όλα τα ονόματα, και στις δύο πλευρές, ήταν αστραφτερά. Εξέπεμπαν φως που δεν μπορούσα να καταλάβω πώς γινόταν να πηγάζει από τα ίδια τα γράμματα. Αυτά ήταν που φώτιζαν το δωμάτιο, σαν το κάθε γράμμα να είχε έναν εσωτερικό φωτισμό.

Η μεγαλύτερη πηγή φωτός, όμως, προερχόταν από αλλού.

Πάνω από τις χωριστές, σαν αντίπαλες, λίστες με τα ονόματα βρίσκονταν δύο ζωγραφιές μεγαλύτερες σε μέγεθος, κάτι σαν οικόσημα, που αντιπροσώπευαν την κάθε λίστα από κάτω τους. Η μία ζωγραφιά ήταν χρυσή και η άλλη ασημένια-λευκή. Η χρυσή ήταν ένα φίδι. Έμοιαζε μ' εκείνο που είχε το σύμβολο του βασιλικού συμβουλίου, ένα φίδι που αγκαλιάζει ένα τρίγωνο, με τη διαφορά ότι εδώ το τρίγωνο δεν υπήρχε γύρω από το φίδι. Ήταν στο διπλανό σύμβολο, το ασημολευκό. Ένα τρίγωνο που μέσα του παγίδευε... Μισόκλεισα τα μάτια. Προσπάθησα να το δω καλύτερα. Και γούρλωσα τα μάτια.

Ήταν ο Χριστός μέσα στο τρίγωνο! Μία απεικόνιση του Χριστού, από αυτές που είχα δει σε έναν από τους ναούς των ανθρώπων, όσο καιρό ζούσα μαζί τους. Και τι σχέση είχαμε εμείς με τον Χριστό; Αφού δεν είχαμε θρησκεία. Οι περισσότεροι δεν γνώριζαν καν την ύπαρξή του. Τι γύρευε εδώ;

Ολόκληρο το σώμα του μέσα στο τρίγωνο φαινόταν σαν να πετούσε, δεν πατούσε κάπου. Ήταν ντυμένος με λευκό μανδύα και περιτριγυρισμένος από εκτυφλωτικό φως, που πήγαζε από τον ίδιο.

Στη μία πλευρά το φίδι και στην άλλη ο Χριστός.

Χρυσό και ασημολευκό.

Και στη κορυφή υπήρχε και κάτι άλλο, που διχαζόταν ανάμεσα στο χρυσό και το ασημένιο-λευκό. Δύο λέξεις, με ξεχωριστό χρώμα η καθεμία, σαν να προσπαθούσε η μία να υπερισχύσει της άλλης χρωματικά. Το χρυσό είχε καταλάβει τα περισσότερα γράμματα, σαν να κέρδιζε έδαφος σιγά-σιγά απέναντι στο ασημολευκό.

Με ένα βογκητό από την πίεση που ασκούσα στην πληγή μου, σηκώθηκα όρθια και, παραπατώντας, πλησίασα περισσότερο στον τοίχο. Ο αυχένας μου πονούσε από το βάρος του κεφαλιού, που έπεφτε πίσω για να κοιτάξει ψηλά, αλλά επέμενα να κοιτάξω πάνω, σχεδόν στο ταβάνι. Μισόκλεισα τα μάτια και προσπάθησα να διαβάσω τις δύο λέξεις, παρότι τα γράμματα χοροπηδούσαν μπροστά μου.

Και γούρλωσα ξανά τα μάτια.

Οι λέξεις αυτές δεν απαρτίζονταν από γράμματα. Ήταν τα σύμβολα! Εκείνα τα σύμβολα του κώδικα των Λερόιλ, που μου μάθαινε η μητέρα μου όσο καιρό ζούσαμε ανάμεσα στους ανθρώπους. Θα μου χρησίμευαν κάπου, μου είχε πει, που ποτέ δεν έμαθα, αφού, το βράδυ που κατάφερα να μάθω όλα τα σύμβολα, τη σκότωσαν οι φύλακες του βασιλιά.

ⱮⱮⱮⱮⱮⱮⱮⱮ ⱮⱮⱮⱮⱮⱮⱮ

Ανοιγόκλεισα τα μάτια για να αποδιώξω την ενοχλητική ζαλάδα. Χρώματα χόρευαν μπροστά μου από τις λάμπες των γραμμάτων, των ονομάτων και των κυρίαρχων συμβόλων.

Τα ήξερα τα σύμβολα, αλλά ήταν δύσκολο τώρα να αποδώσω την έννοια του καθενός στο ανάλογο γράμμα του κοινού αλφαβήτου. Ανάσανα βαθιά, όμως, και διάβασα τη φράση του κώδικα, μεταφράζοντάς τον αυτόματα στην ανθρώπινη γλώσσα, που μετά τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο χρησιμοποιούσαμε όλοι εδώ στην Γη. Έλεγε... έλεγε...

Πίεσα κι άλλο τα μάτια μου. Ανάθεμα, έλεγε...

«Δ... Δευτέρα... Παρουσία».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Δευτέρα Παρουσία;

Τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Κάποιο λάθος θα έκανα με τη μετάφραση, αλλά δεν είχα κουράγιο να διαβάσω ξανά.

Μόλις που κατάφερα να βρω τη δύναμη για ένα βήμα, όταν η πόρτα του μυστήριου δωματίου άνοιξε με ορμή και δύο φύλακες πετάχτηκαν μέσα στο δωμάτιο. Έβγαλα μια φωνή από την τρομάρα μου και με κόπο έκανα ένα ακόμα βήμα για να τρέξω, αλλά εκείνοι με άρπαξαν. Με όσο κουράγιο μου είχε απομείνει, αντιστάθηκα. Φώναζα να με αφήσουν και τους χτυπούσα αδέξια. Σκέψεις μακάβριες, με πρωταρχική το δικό μου όνομα να φυτρώνει σε λίγο σε κάποια πλευρά του τοίχου, άρχισαν να με καταβάλλουν.

Οι φύλακες πάσχιζαν να με τραβήξουν και δεν με τραυμάτιζαν. Αν το ήθελαν, θα ήμουν νεκρή τώρα. Τότε συνειδητοποίησα ότι δεν ήθελαν να μου κάνουν κακό. Δεν θα

με σκότωναν. Προσπαθούσαν να με πάρουν από ‘δω. Ήταν, όμως, οι βασιλικοί φύλακες. Τι ήθελαν από μένα;

Και τότε όρμησαν μέσα στο δωμάτιο ο Λαζάρ με τον Τζέσε και τον αδερφό μου. Επιτέθηκαν στους φύλακες. Ο Τζέσε και ο Ρόναλντ στον έναν και ο Λαζάρ στον άλλον.

Παραπάτησα και στριμώχτηκα στη γωνία του δωματίου, μαζεύτηκα όσο η μάχη μπροστά μου έδειχνε να γέρνει προς τη μεριά μας. Ο Λαζάρ και ο Ρόναλντ έστριψαν ταυτόχρονα τους λαιμούς των αντιπάλων τους και μία μικρή κραυγή βγήκε από το στόμα μου.

Οι φύλακες έπεσαν κάτω. Κάτι άστραψε χρυσό στους λαιμούς τους. Κάτι σαν σημάδι, που οι δικοί μας φρουροί δεν είχαν. Ένα τατουάζ ίδιο με το φίδι που βρισκόταν στον τοίχο, με τη διαφορά ότι αυτό εδώ έσφιγγε το τρίγωνο που στον τοίχο βρισκόταν γύρω από τον Χριστό. Ήταν το σύμβολο του βασιλικού συμβουλίου.

Μία έκρηξη φωτός που προερχόταν από τα σημάδια των φυλάκων γέμισε το δωμάτιο. Σκεπάσαμε όλοι τα μάτια. Ο Ρόναλντ έκλεισε με πίεση τα δικά του, όχι για να προστατευτεί από την επίθεση φωτός, αλλά για να μη φωνάζει. Κρατήθηκε από τον Λαζάρ για να υπομείνει έναν ξαφνικό πόνο. Τραυματίστηκε;

Τα τατουάζ στους λαιμούς των φυλάκων σαν να μαράθηκαν μετά την έκρηξη φωτός, οι λάμπεις, όμως, δεν σταμάτησαν εκεί. Η χρυσή μεριά του τοίχου, εκείνη με τα ονόματα στο στρατόπεδο του φιδιού, άστραψε και μας τύφλωσε ξανά. Δύο ονόματα προστέθηκαν στην κάτω πλευρά της λίστας του φιδιού. Κατάλαβα πως ήταν τα ονόματα αυτών των φυλάκων, που μόλις πέθαναν. Μπήκαν σε αυτήν τη λίστα, γιατί είχαν στους λαιμούς τους αυτό το σημάδι.

Η χρυσή λίστα υπερτερούσε της ασημένιας σε αριθμό ονομάτων και...

Σίγουρα η ζάλη μου προκαλούσε παραισθήσεις. Ίσως τώρα που βρισκόμουν στα πρόθυρα της λιποθυμίας, να κοιμόμουν επιτέλους και μετά θα ξεθόλωναν όλα.

Ο Ρόναλντ έπαψε να πονάει. Μόλις τα ονόματα εμφανίστηκαν μαγικά στον τοίχο, ο αδερφός μου γιατρεύτηκε το ίδιο μαγικά και απότομα.

«Υπέροχα!» φώναξε ο Τζέσε και σήκωσε τα χέρια από αγανάκτηση. «Τώρα ο Κρέιτον θα νομίζει ότι τον βοηθάμε να μεγαλώσει τη λίστα του Λούσιφερ».

«Πάψε, Τζέισεν» του είπε ο Λαζάρ. «Αν αυτό μας εξυπηρετεί για να σώσουμε το αποψινό, θα το κάνουμε. Θα του πούμε ότι η λίστα του Χριστού υπερτερούσε και θανατώσαμε επίτηδες τους Σημαδεμένους φύλακες για να υπερτερήσει η λίστα του Λούσιφερ».

Η λίστα; Η λίστα με τις δύο πλευρές; Η λίστα με τα ονόματα; Η λίστα πίσω μου; Στράφηκα σ' εκείνη. Την κοίταξα σαν χαμένη.

«Πολύ ωραία!» είπε ο Τζέσε. «Σου είπα να μη φύγεις» γρύλισε. Ήξερα ότι τώρα μιλούσε σ' εμένα. «Τίποτα δεν θα είχε γίνει έτσι! Γιατί έφυγες; Παρά λίγο να...»

«Εντάξει, Τζέισεν» είπε ήρεμα ο Λαζάρ. «Θα τα διορθώσουμε όλα τώρα. Έχουμε χρόνο».

Ακόμα δεν μιλούσα. Ήμουν στραμμένη στον τοίχο.

«Μέγκαν» είπε ο Ρόναλντ. Ήταν η πρώτη φορά που μου μιλούσε τόσο μαλακά και έπιασε τον ώμο μου.

«Ξέρω» είπα και τον κοίταξα. «Δεν θα σας παρακούσω ξανά», και μετά έπεσα στον αγκαλιά του κλαίγοντας.

Όλη την επόμενη εβδομάδα βρισκόμουν στο βασιλικό διαμέρισμα του Λαζάρ σε κωματώδη κατάσταση. Ήμουν

άρρωστη, μου είπαν. Γι' αυτό ζαλιζόμουν και έβηχα και δεν μπορούσα να ανασάνω και ένιωθα βαρύ το στήθος μου και είχα τάσεις λιποθυμίας. Τίποτα σημαντικό. Κοιμόμουν συνεχώς, ψηνόμουν στον πυρετό, μία λειτουργία που, απ' ό,τι μου είπαν, ανεβάζει τη θερμοκρασία του σώματος σε μία προσπάθεια των αντισωμάτων να καταπολεμήσουν την ασθένεια. Καλό είναι, μου είπαν. Σημαίνει πως αντιστέκομαι και βελτιώνομαι. Αναπτύσσω αντισώματα. Ο Λαζάρ ήταν σίγουρος ότι από 'δω και πέρα οι μέρες που θα έπαιρνα τα χάπια μου ήταν μετρημένες. Σε λίγο καιρό δεν θα το θυμόμουν καν. Φυσικά, όταν δεν είσαι εσύ αυτός που κινδυνεύει να πεθάνει, ξεχνάς εύκολα.

Στους υπόλοιπους Λερόιλ και Ρεμόρ είπαν πως βρισκόμουν στην απομόνωση, για την ταραχή που προκάλεσα στον κοιτώνα του Γκέιλ.

«Τι;» ρώτησα, όταν ο Τζέσε και ο αδερφός μου με ενημέρωσαν για όσα έγιναν εκείνο το βράδυ. Είχα επιτέλους συνέλθει από την επήρεια του πυρετού και μπορούσα να συνεννοηθώ. «Ποια ταραχή; Τι έκανα;»

Γιατί δεν μπορούσα να θυμηθώ τίποτα;

Ο Ρόναλντ και ο Τζέσε κοιτάχτηκαν.

«Δεν θυμάσαι τι έγινε;» ρώτησε ο Ρόναλντ.

Έσμιξα τα φρύδια, πιέζοντας τον εαυτό μου να θυμηθεί. Τι σκατά έγινε;

«Θυμάμαι... Ήμουν έξω και έτρεχα... με τον Τζέσε...»

«Όχι ακριβώς» είπε ο Τζέσε γελώντας. «Μόνη σου έτρεχες. Εγώ ήρθα μετά και σε βρήκα».

«Θυμάμαι κόσμο στον κοιτώνα μου. Γιατί είχα τόσο κόσμο;»

Ο Ρόναλντ και ο Τζέσε κοιτάχτηκαν ξανά. Σαν να ανακουφίστηκαν με αυτά που είπα.

«Δεν θυμάται» είπε ο Τζέσε.

«Μάλλον ο πυρετός» συμπλήρωσε ο Ρόναλντ και ο Τζέσε χαμογέλασε. Τι Διάολο; Χαιρόταν που ήμουν άρρωστη, ο κόπανος; «Φταίει ο ψηλός πυρετός που δεν θυμάσαι. Έφτασε σαράντα-δύο».

«Δεν είχες κόσμο στον κοιτώνα σου», με διόρθωσε ο Τζέσε. «Στο διαμέρισμά μου ήταν ο κόσμος. Ήμασταν εκεί μαζί». Περίμενα να έρθω αντιμέτωπη με ένα ακόμα ξέσπασμα του Ρόναλντ, όπως εκείνο στην τραπεζαρία, αλλά, προς έκπληξή μου, δεν αντέδρασε στο γεγονός πως ο Τζέσε κι εγώ πήγαμε μαζί στο διαμέρισμά του. Μεταλλάχτηκε μήπως; «Και έφυγες», συνέχισε να διηγείται ο Τζέσε. «Πήγες στον... στον Ουόλτερς».

Πάγωσα στην αναφορά του Γκέιλ. Τρόμαξα με αυτά που θα μου έλεγαν. Με κατάλαβαν;

«Και;» ρώτησα έντρομη. «Τι έκανα;»

Άργησαν να απαντήσουν. Μαγκώθηκαν και οι δύο.

«Θυμάμαι...», μισόκλεισα τα μάτια σαν να έβλεπα θολή εικόνα. «Θυμάμαι! Θυμάμαι που φώναζα στον Γκέιλ και χτυπούσα την πόρτα... μετά τους φρουρούς...». Ένα μπερδεμένο κουβάρι. «Φασαρία στο γραφείο του Λαζάρ». Ω, Θεέ μου! Σύνδεσα τα κομμάτια. «Μας έπιασαν; Πήραν τον Γκέιλ στη φυλακή;»

«Βασικά, τον χτύπησες» με διόρθωσε ο Τζέσε. Ήταν το τελευταίο που περίμενα να ακούσω.

«Ε;»

«Πήγες όντως στον κοιτώνα του. Του όρμησες και άρχισες να τον χτυπάς. Οι φρουροί άκουσαν τη φασαρία, σας έπιασαν και σας πήγαν στον πατέρα μου. Μάλλον αυτήν τη φασαρία θα θυμάσαι. Οι υπόλοιποι ήταν σε βραδινή άσκηση και δεν κατάλαβαν. Επειδή, όμως, είσαι άρρωστη και έπρεπε να μείνεις

εδώ, έπρεπε να καλύψουμε κάπως την απουσία σου. Και φυσικά δεν μπορούσαμε να πούμε την αλήθεια. Πριν λίγο καιρό ο Χέιτζ και η Στάντον τιμωρήθηκαν που παραβίασαν κανόνες. Θα παραξενεύονταν οι άλλοι αν αφήναμε εσένα και τον Ουόλτερς ατιμώρητους και θα ξεσπούσαν κρούσματα ανυπακοής. Αυτοί δεν ξέρουν αυτά που έγιναν στην πραγματικότητα.

»Πρόσεξέ με. Στον Ουόλτερς είπαμε ότι είσαι σε απομόνωση, επειδή εσύ παρέβης τον κανονισμό όταν πήγες στον κοιτώνα του. Πρόσεξε. Μόνο σ' εκείνον το είπαμε. Σε κρατήσαμε εδώ λόγω της κατάστασής σου και δεν μπορούσαμε να πούμε στον Ουόλτερς ότι δέχεσαι ειδική μεταχείριση, γιατί δεν πρέπει να ξέρει ότι είσαι άρρωστη. Έπρεπε να ξέρει ότι τιμωρήθηκες γι' αυτό που έκανες, αλλά να μη μπορεί να σε πλησιάσει, γιατί τότε θα καταλάβαινε ότι είσαι άρρωστη. Συνεπώς, για τον Ουόλτερς είσαι απομόνωση. Μόνο για τον Ουόλτερς. Στους υπόλοιπους, για να δικαιολογήσουμε την απουσία σου αφού δεν ξέρουν τι έγινε, είπαμε ότι τραυματίστηκες και είσαι στο ιατρείο».

«Μα, ο Γκέιλ...»

«Συμφώνησε και ο Ουόλτερς να μην πει κάτι για την επίσκεψή σου στον κοιτώνα του. Δεν είναι χαζός».

«Γιατί όχι; Γιατί να πούμε ψέματα σε όλους;»

«Γιατί πριν λίγο καιρό έβαλαν φυλακή δύο παραβάτες. Θα έπρεπε να μπίτε κι εσείς, αν μάθαιναν όλοι την αλήθεια».

«Αφού είπατε πως πήγα να τον χτυπήσω. Ο Γκέιλ κι εγώ δεν...»

«Δεν έχει σημασία. Ήσουν στον κοιτώνα του, βράδυ. Τα πράγματα θα περιπλέκονταν».

«Άρα για τον Γκέιλ είμαι απομόνωση επειδή δεν έπρεπε να μάθει ότι είμαι άρρωστη και για τους υπόλοιπους είμαι στο

ιατρείο από τραύμα, επειδή δεν έπρεπε να μάθουν ότι πήγα στον κοιτώνα του Γκέιλ;». Το κεφάλι μου άρχισε να πονάει.

«Ακριβώς» είπε ο Τζέσε.

«Και καλά, δεν ζήτησαν να με δουν; Η Έμιλυ;»

«Η Πάρτερ; Φυσικά και ζήτησε, αλλά απαγορεύονταν οι επισκέψεις».

«Γιατί; Θα υποψιαστούν έτσι».

«Όχι. Τους είπαμε ότι άργησες να παρουσιαστείς στο σιωπητήριο. Δικαιολογία. Τραυματίστηκες, άργησες να παρουσιαστείς στο σιωπητήριο και οι φρουροί σου σε φυλάνε ξανά. Τιμωρία για την αργοπορία σου» ξεφούρνισε τη δικαιολογία με την οποία φλόμωσαν όλη την ακαδημία. Και ο πόνος στο κεφάλι μου διπλασιάστηκε. Θα τα έκανα μπάχαλο.

«Δηλαδή, τώρα θα με ακολουθούν πάλι οι φρουροί;» παραπονέθηκα.

«Σου άξιζε» είπε ο Τζέσε. «Σου είπα να μείνεις στο διαμέρισμα, κι εσύ έφυγες. Τίποτα δεν θα είχε συμβεί, αν δεν έφευγες».

«Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τους άλλους. Δεν θα σε ρωτήσουν κάτι. Οι τραυματισμοί είναι συχνοί, πόσο μάλλον σε μία αρχάρια, οπότε κανείς δεν έδειξε να εκπλήσσεται. Το ίδιο και για την αργοπορία σου. Όλοι ξέρουν πόσο χάλια τα πας με τους κανονισμούς».

Σιωπή για λίγο.

«Όμως...» Έσμιξα τα φρύδια. «Φρουρούς. Θυμάμαι πολλούς φρουρούς να με τραβάνε και...»

«Θα είναι οι φρουροί που σας έσυραν με τον Ουόλτερς στο γραφείο του...»

«Δευτέρα Παρουσία», τον διέκοψα. Ο Τζέσε με κοίταξε χωρίς να μιλάει.

«Τι;» ρώτησε ο αδερφός μου.

«Δευτέρα Παρουσία» επανέλαβα. «Θυμάμαι κάτι τέτοιο. Και ένα περίεργο δωμάτιο».

Ο Τζέσε πάλι δεν απαντούσε. Τώρα είχε αναλάβει ο αδερφός μου.

«Αυτό μάλλον θα ήταν παραισθήσεις από τον πυρετό. Ακούγεται ασυνάρτητο». Προβληματίστηκε και προσπάθησε να σκεφτεί μαζί μου την ερμηνεία της φράσεως. «Δεν δείχνει να σημαίνει κάτι».

«Ναι» παραδέχτηκα σκεπτική. «Πράγματι».

«Κατάλαβες τι πρέπει να πεις, αν σε ρωτήσει κανείς;» ρώτησε ο Τζέσε. «Έκανες προπόνηση μόνη σου ως συνήθως, τραυματίστηκες, άργησες να παρουσιαστείς στο σιωπητήριο και επειδή έχεις επιβαρημένο παρελθόν σε τιμώρησαν και δεν σε άφησαν να δεις κανέναν. Και για τον Ουόλτερς ήσουν απομόνωση».

«Ναι, αλλά αν με ρωτήσει...»

«Αμφιβάλλω αν θα θέλει να σου ξαναμιλήσει. Τον σάπισες στο ξύλο. Αλλά και να σου μιλήσει, είπαμε, ήσουν απομόνωση. Κανείς δεν θα μάθει για σένα. Και κουβέντα σε κανέναν για τον Ουόλτερς».

Πώς μπορούσαν να τα μπουρδουκλώνουν όλα έτσι; Είχα κιόλας ζαλιστεί.

«Πάω για τα χάπια σου» είπε ο Ρόναλντ. Ο Τζέσε καθόταν στην άκρη του διπλού κρεβατιού και μόνο όταν ο αδερφός μου έφυγε, βρήκα το θάρρος να του μιλήσω.

«Τζέσε;» Τα μάτια του έπεσαν επάνω μου. «Ο... ο Γκέιλ πώς είναι; Θέλω να πω...»

«Καλά, είναι, όλη μέρα με την... αυτήν την ασήμαντη Λερόιλ». Πίεσα τα δόντια μου για να μη δείξω πόσο τσαντισμένη ένιωθα. «Και θα σε συμβούλευα να μην του πεις τίποτα γι' αυτήν. Και γενικά να ξεχάσεις εκείνο το βράδυ και να

μην τον πλησιάσεις αλλιώς θα μπει φυλακή. Παραλίγο να καταστρέψεις τον κόπο μου. Δεν μπορώ να τριγυρνάω μαζί σου, για να νομίζουν ότι κάτι παίζει μεταξύ μας, κι εσύ να πηγαίνεις εκεί και να τα καταστρέφεις όλα. Την επόμενη φορά δεν θα είσαι τόσο τυχερή».

Παραλίγο να πεταχτώ από το κρεβάτι.

«Τι είπες τώρα; Γι' αυτό τα έκανες όλα; Με έκανες να τσακωθώ με τον Γκέιλ για να...»

«Για να μη σας βάλουν φυλακή, Μέγκαν. Προσπαθούσα να σε προστατεύσω, ηλίθια. Δεν θα ξανακάνεις προπονήσεις με τον Ουόλτερς. Δεν θα ξαναβρεθείτε οι δυο σας. Αν καταλάβουν ότι τον γουστάρεις, θα έχεις πρόβλημα».

«Πώς ξέρεις...»

«Φαίνεται. Βλέπω πως τον κοιτάς. Ξεκόλλα. Έτσι κι αλλιώς, δεν σε θέλει, είναι φανερό. Τέλος μαζί του. Εντάξει;»

Κατέβασα το κεφάλι για να κρύψω το πρόσωπό μου.

«Εντάξει» ψέλλισα.

«Άλλωστε, είσαι μικρή ακόμα. Σιγά μην ερωτευτείς από τα δεκαπέντε. Θα βρεις άλλον, καλύτερο». Και μόνο στη σκέψη ότι θα με αγγίξει άλλος, ήθελα να δώσω γροθιά στον Τζέσε. Και μόνο στη σκέψη ότι πριν λίγο καιρό εγώ σκεφτόμουν ότι όταν δεν μπορείς να είσαι με κάποιον, βρίσκεις κάποιον άλλον και τελειώνεις, θέλω να με βρίσω. «Μη σου πω ότι αυτός σίγουρα θα έχει βρει άλλη. Σε τρία χρόνια τελειώνεις από 'δω. Θα χωριστείτε με τον Ουόλτερς. Θα σας στείλουν αλλού. Εκείνος θα ζευγαρώσει με άλλες. Ρεμόρ και Λερόιλ. Μπορεί να σκοτωθεί, μπορεί...»

«Εντάξει είπα! Παράτα με τώρα! Φύγε! Και τέρμα τα παιχνίδια. Χίλιες φορές να βριζόμαστε όπως παλιά! Θα μείνεις μακριά μου. Δεν θα κάνεις άλλα κόλπα, συνεννοηθήκαμε;»

«Αυτό εξαρτάται από σένα» είπε πονηρά. «Όσο πιο μακριά είσαι από τον Ουόλτερς, τόσο μακριά θα είμαι κι εγώ από σένα», και μετά έφυγε.

Αμέσως μόλις ήπια τα χάπια μου, ζήτησα να επιστρέψω στον κοιτώνα και την καθημερινότητά μου. Ήταν πολύ νωρίς ακόμα και έτσι όλοι οι Λερόιλ και Ρεμόρ έπαιρναν πρωινό στην τραπεζαρία. Φυσικά, όλοι σταμάτησαν όταν μπήκα πλάι στον αδερφό μου. Κατάφερα να του ξεγλιστρήσω, όταν ο Λαζάρ έπιασε την κουβέντα στον αδερφό μου για κάτι που δεν έπρεπε να ακούσω. Αλλά δεν μ' ενδιέφερε. Είχα αλλού το μυαλό μου. Περπάτησα πιο μέσα στην τραπεζαρία. Ρεμόρ συμμαθητές και συμμαθήτριάς μου με σταματούσαν, για να με ρωτήσουν πώς είμαι και να μου ευχηθούν περαστικά, όμως εμένα ένας από αυτούς με ενδιέφερε. Ο Γκέιλ καθόταν μόνος στο τραπέζι του, ο Σεθ μάλλον δεν είχε κατέβει ακόμα. Κάθισα απέναντί του χωρίς να πάρω την άδειά του.

«Καλημέρα» είπα δειλά.

Τα έντονα μάτια του με κοίταξαν με τέτοια ένταση και... τρυφερότητα;

«Πώς είσαι;» ρώτησε πραγματικά ανήσυχος. «Ήθελα να σε δω και δεν με άφησαν. Δεν έπρεπε να το περάσεις μόνη σου αυτό». Νόμιζε ότι βρισκόμεν στην απομόνωση. Εγώ τον είχα χτυπήσει κι εκείνος ανησυχούσε για μένα. Και τον είχα χτυπήσει τόσο άσχημα, που ντρεπόμουν να τον κοιτάξω. Είχε ακόμα σημάδια και μελανιές στο πρόσωπο. Ό,τι επιθυμούσα περισσότερο τώρα ήταν να καθίσω στα πόδια του, να πιάσω το πρόσωπό του στα χέρια μου, να φιλήσω απαλά κάθε γρατζουνιά και κάθε μελανιά.

«Καλά είμαι» είπα. «Θέλω να μιλήσουμε για... για εκείνο το βράδυ». Έπρεπε να είμαι απότομη, για να μη δείξω τη

στενοχώρια μου. Θα τα έλεγα γρήγορα για να τελειώνω. Να μην προλάβω να κλάψω.

«Νομίζεις ότι είναι το κατάλληλο μέρος; Μπορούμε το απόγευμα να βρεθούμε...»

«Συγγνώμη», τον διέκοψα.

Ο Γκέιλ έγειρε μπροστά στο τραπέζι για να φτάσει πιο κοντά σ' εμένα.

«Μεγκ, μη μου ζητάς συγγνώμη. Εγώ δεν ήμουν δίπλα σου».

«Όχι, πρέπει. Έφταιγα για ό,τι έγινε. Όμως...» Θεέ μου, πόση ντροπή ένιωθα όταν κοιτούσα τα τραύματά του. «Δεν ήθελα να το κάνω αυτό. Ειλικρινά. Δεν ξέρω τι έπαθα και ήρθα. Οι Λερόιλ κάτι μου έδωσαν και είχα παραισθήσεις» δικαιολογήθηκα αφού δεν μπορούσα να αναφέρω τον πυρετό. Ο Γκέιλ με κοίταζε με απορία. «Αλήθεια, δεν ήθελα να το κάνω, δεν ήθελα να έρθω, θέλω να με πιστέψεις. Δεν θέλω κάτι τέτοιο να χαλάσει τη... τη φιλία μας. Δεν σε πρόδωσα στον Τζέσε, σου λέω αλήθεια. Δεν πρόδωσα το μυστικό σου για τη μυστική κοινωνία, ούτε θα το κάνω, ούτε θα το έκανα, ακόμα και αν δεν ξαναμιλούσαμε. Συγγνώμη, ειλικρινά συγγνώμη. Μπορούμε να τα ξεχάσουμε όλα, σε παρακαλώ; Μπορούμε να είμαστε ξανά φ...ίλοι; Όπως ήμασταν πριν λίγο καιρό. Με την Έμιλυ και τον Σεθ;»

Ο Γκέιλ ακόμα δεν μιλούσε. Μάλλον δεν περίμενε να του ζητήσω συγγνώμη, γιατί είχε χάσει τη μιλιά μου.

«Μετάνιωσες;» ρώτησε και ήξερα ότι αναφερόταν στο βράδυ που τον χτύπησα.

«Φυσικά» είπα με όλη μου την ειλικρίνεια και έπιασα τα χέρια του, μετά όμως το μετάνιωσα και, από φόβο μήπως μας δει κανείς, τα άφησα. Τον είδα να κοιτάζει τις παλάμες μου. «Φυσικά και μετάνιωσα. Είναι δυνατόν να ήθελα να κάνω κάτι

τέτοιο; Αφού...». Τα μάτια του Γκέιλ με κοίταξαν εντονότερα, σαν να κατάλαβε αυτό που παραλίγο να μου ξεφύγει. Τα χείλη μου έτρεμαν. Είχα καταφέρει να κρατηθώ. Μπορούσα να αντέξω λίγο ακόμα. Τα πήγαινα τόσο καλά. Μόνο λίγο ακόμα και μετά μπορούσα να τρέξω στον κοιτώνα μου. «Αφού είσαι από τους λίγους καλούς μου φίλους».

Ο Γκέιλ δεν απάντησε. Μήπως δεν με πίστευε; Πρέπει να ήμουν πειστική. Πρέπει να το έβλεπε στο πρόσωπό μου. Ειλικρίνεια ξεχείλιζε από τις κινήσεις μου, τα μάτια μου, τα λόγια μου, τις αντιδράσεις μου, την αγωνία μου.

«Τι σου έκανα; Σε πίεσαν; Σε εκβίασαν; Σου είπαν κάτι; Σε ανάγκασαν να μου τα πεις αυτά, έτσι;»

«Όχι, Γκέιλ. Εννοώ όσα λέω. Δεν με πίεσαν να σου ζητήσω συγγνώμη, ούτε να μετανιώσω. Θέλω και το λέω. Μετάνιωσα. Έχω τύψεις γι' αυτό. Εννοώ κάθε λέξη». *Εκτός από το ότι θέλω να είμαστε φίλοι.* «Με πιστεύεις, έτσι;»

Μερικά δευτερόλεπτα σιωπής κύλησαν.

«Ναι» ήταν το μόνο που είπε. Ποτέ δεν έχω απογοητευτεί τόσο. Ούτε έπειτα από την αποτυχημένη απόπειρά μου να φύγω. Είχα πετύχει τον σκοπό μου. Ο Γκέιλ θα ήταν ασφαλής κι εγώ δυστυχισμένη.

«Άρα... είμαστε όπως παλιά; Φίλοι;»

«Ναι».

Ήλπιζα στο ύφος μου να έβλεπε μόνο το γέλιο και να μην καταλάβαινε πόσο πονούσα.

«Μέγκαν, σε περιμένω» είπε η φωνή του αδερφού μου και ήξερα ότι στεκόταν πίσω μου. Με μία ματιά στον Γκέιλ, σηκώθηκα.

«Α» είπα δειλά και στράφηκα ξανά σ' εκείνον. «Δεν θα προπονηθούμε ξανά». Δεν θα έκλαιγα ακόμα. Θα έβγαινα έξω και μετά. «Θα με προπονεί ο αδερφός μου από 'δω και πέρα».

Για δεύτερη φορά τον άφησα έκπληκτο μ' έναν συγκρατημένο τρόπο. Οι άλλοι ίσως να μη το καταλάβαιναν. Εγώ μπορούσα να διαβάσω το σάστισμά του στον τρόπο που με κοίταζε. Απομακρύνθηκα και περπάτησα δίπλα στον αδερφό μου. Τον είδα που έριξε μία προειδοποιητική ματιά στον Γκέιλ και δεν μίλησα.

«Γκέιλ» φώναξε περίχαρη η Κάλιγκ και κάθισε δίπλα του. Τα πόδια μου καρφώθηκαν στο σημείο εκείνο. Δεν μπορούσα να τον δω. Ούτε όμως και να φύγω. Ένιωθα πως κομματιαζόμουν στα δύο. Αυτή μπορούσε να κάθεται δίπλα σε αυτόν που ήθελε. Αυτόν που είχα ερωτευτεί εγώ. Γιατί εγώ δεν μπορούσα.

Σαν κάποιος να πίεσε για τα καλά την πληγή μου.

«Ξέρω» είπε μόνο ο Ρόναλντ πλάι μου και ήταν αρκετό για να μου δείξει τη συμπαράστασή του. «Ξέρω».

Κάτι στα λόγια του με έκανε περισσότερο ευάλωτη. Με πίεζε να κλάψω εδώ και τώρα. Δεν είχα νιώσει ξανά τόση ζήλεια. Τη μισούσα αυτήν τη χαμογελαστή, πρόσχαρη και όμορφη σκύλα. Μισούσα την Κάλιγκ, ακόμα και αν ήξερα ότι σε λίγους μήνες θα αποφοιτούσε και θα έφευγε. Τη μισούσα πιο πολύ και από τη Νάταλι, γιατί αυτή έχει κάτι που εγώ δεν θα έχω. Μπορεί να απολαύσει τον έρωτα με όποιον θέλει. Εγώ όχι. Οι Ρεμόρ δεν έχουμε δικαίωμα στον έρωτα. Εμείς είμαστε μηχανές. Είμαστε καταραμένοι στρατιώτες. Μόνο οι Λερόιλ έχουν δικαίωμα. Αυτοί οι ύπουλοι καταραμένοι.

Το μίσος μου για εκείνους αναζωπυρώθηκε. Νομίζω δεν είχα μισήσει κανέναν όπως την Κάλιγκ. Δεν ήθελα να χτυπήσω άλλον όπως αυτή. Τη μισούσα τόσο που τυφλώνόμουν. Κάτι έπαθαν τα μάτια μου. Θόλωσαν. Δεν έβλεπα καλά. Τη μισούσα τόσο που πονούσα.

«Επιτέλους!» φώναξε η Έμιλυ και άνοιξε τα χέρια της, καθώς ερχόταν προς το μέρος μου. Έπεσα στην αγκαλιά της. Τα χέρια μου ανέβηκαν στην πλάτη της και την έσφιξαν. «Ουάου. Κι εμένα μου έλειψες» είπε με ένα μικρό χαμόγελο.

Δεν την άφησα στιγμή. Έκρυψα το πρόσωπό μου στην καμπύλη του λαιμού και του ώμου της, πίσω από τα μαύρα μαλλιά της και δεν την άφησα να με αφήσει, ώπου να ξεραθούν τα δάκρυά μου. Κανείς δεν κατάλαβε ότι έκλαιγα.

Για πρώτη φορά, υπήρχε κάτι ωραίο στη ζωή μου. Κάτι που με έκανε να αγαπήσω τη ζωή εδώ στην ακαδημία. Να ξεχάσω τις αποδράσεις, οτιδήποτε υπήρχε εκεί έξω. Κάτι που με έκανε ευτυχισμένη.

Κι όμως, με είχε καταστρέψει.

ΓΚΕΙΑ

Μόρφασα όταν άπλωσα αιθανόλη στις ματωμένες πληγές του προσώπου μου. Προσπάθησα να τις καθαρίσω. Δύο φορές έμπηξα κατά λάθος το βαμβάκι στα μάτια μου. Δεν ήμουν συγκεντρωμένος. Η Μεγκ με είχε καθαρίσει πολύ καλά την τελευταία φορά. Και τώρα πού ήταν; Τι της είχαν κάνει; Πέταξα οργισμένος τις γάζες και πετάχτηκα από την καρέκλα του γραφείου μου. Άρχισα να πηγαινοέρχομαι στον κοιτώνα μου. Στο σημείο που στάθηκα, φίλησα πριν λίγες ώρες την Μέγκαν. Έτριψα το πρόσωπό μου αδιαφορώντας για τον πόνο στις πληγές. Αναστέναξα και συνέχισα να πηγαινοέρχομαι.

Η πόρτα του κοιτώνα μου άνοιξε απότομα.

«Στα βασιλικά διαμερίσματα που ζεις δεν χτυπάτε τις πόρτες;»

Ο Τζέισεν ήρθε κατά πάνω μου και έπιασε τον γιακά της μπλούζας μου. Προσπάθησε να με σπρώξει, αλλά δεν κατάφερε να με μετακινήσει ούτε εκατοστό από τη θέση μου.

«Αν τολμήσεις, μπάσταρδε, να ξαναπλησιάσεις την Μέγκαν...»

Έπιασα τα χέρια του και τα γύρισα, λίγο ακόμα και θα τα έσπαγα. Μαύρο αίμα έτρεξε από το χέρι του και ο Τζέισεν έστρεψε το σώμα προς την κατεύθυνση που όριζα εγώ φωνάζοντας από πόνο.

«Ξιπασμένε Λερόιλ». Τα δόντια μου έτριξαν από τη μεταξύ τους πίεση. «Η Μέγκαν δεν έχει τίποτα μαζί σου και, αν την ξαναγγίξεις, θα σου σπάσω ένα-ένα τα κόκαλα και των δύο χεριών, ψεύτη». Με κόπο συγκρατούσα τα χέρια μου. Μία μικρή κίνηση και τα δικά του θα έσπαγαν.

«Υπέροχα» είπε μία τρίτη φωνή. «Ένας ξιπασμένος ψεύτης παλεύει με έναν παράνομο προδότη. Μήπως να σας στείλω και τους δύο φυλακή, για να γλυτώσω την αδερφή μου;»

Άφησα τον Λαζάρ, τον πέταξα πίσω, και στράφηκα στον Ρόναλντ.

«Πού είναι η Μέγκαν; Τι της κάνετε;»

«Η αδερφή μου είναι στην απομόνωση» απάντησε ο Ρόναλντ με ψύχραιμη και σταθερή φωνή.

«Γιατί; Γιατί την πήρατε;»

Ο Λαζάρ γέλασε κοροϊδευτικά.

«Παραλίγο να πηδηχτείτε και ρωτάς γιατί;»

«Βούλωσέ το, Λαζάρ» γρύλισε ο Ρόναλντ. «Κάθισε κάτω, Ουόλτερς».

«Όχι. Πηγαίντε με στην απομόνωση. Είμαι το ίδιο ένοχος με την Μέγκαν».

«Η αδερφή μου θα μείνει στην απομόνωση κι εσύ θα ακούσεις αυτά που έχουμε να σου πούμε, αν θέλεις να παραμείνεις εδώ. Κάθισε».

Με έναν αναστεναγμό κάθισα στο κρεβάτι. Εδώ ξάπλωσα την Μέγκαν και... Έτριψα το μέτωπό μου για να ηρεμήσω.

«Κανείς δεν θα μάθει τι έγινε» είπε ο Ρόναλντ καταφατικά. «Κανείς δεν θα μάθει ότι η Μέγκαν ήρθε εδώ. Το πρωί όλοι θα ξέρουν ότι η Μέγκαν τραυματίστηκε σε μία από τις προπονήσεις και άργησε να παρουσιαστεί στο σιωπητήριο. Τη βάλαμε στο ιατρείο για ανάρρωση και απαγορεύονται οι επισκέψεις, εξαιτίας της αργοπορίας της. Δεν θα μιλήσεις σε κανέναν για το τι έγινε εδώ. Δεν θα πεις σε κανέναν ότι ήρθε εδώ, αλλιώς θα βρεθείτε και οι δύο στη φυλακή. Βρες μία δικαιολογία για τα τραύματα, όταν θα σε ρωτάνε οι άλλοι. Συνεννοηθήκαμε;»

«Θέλω να τη δω».

Ο ξιπασμένος Λερόιλ γέλασε.

«Θα φροντίσω μόλις βγει από την απομόνωση, να μη θέλει να σε ξαναδεί» κακάρισε ο Τζέσε. «Θα βρω έναν καλό λόγο. Κάλιγκ νομίζω λέγεται».

«Θέλω να τη δω» επανέλαβα μόνο στον Ρόναλντ.

«Ξέχνα το», μου το ξέκοψε.

Πετάχτηκα από το κρεβάτι.

«Άκου, Φορμπς, δεν δέχομαι διαταγές από ένα παιδαρέλι! Θα γκρεμίσω όλη την ακαδημία αν χρειαστεί, για να βρω την απομόνωση».

Ο Ρόναλντ περπάτησε προς το μέρος μου. Ήταν πιο ψηλός από μένα, παρότι τον περνούσα μερικά χρόνια, και πιο σκοτεινός. Δεν έμοιαζε με τους Ρεμόρ της ηλικίας του.

«Χάρη σου κάνω που συζητάμε» μου ανακοίνωσε.

«Έχουμε κι άλλους τρόπους να σε πείσουμε» συμπλήρωσε ο Τζέισεν.

«Από ‘σένα εξαρτάται η τύχη της αδερφής μου. Θέλεις να μπει φυλακή; Πες σε όλους ότι ήρθε να σε βρει. Θέλεις να σωθείτε και οι δύο; Έχεις ξεχάσει ότι ήρθε να σε βρει και δεν

μιλάς σε κανέναν. Αύριο το πρωί, όταν όλοι μάθουν τι συνέβη στην Μέγκαν, θα ξαφνιαστείς το ίδιο με αυτούς».

«Και θα μείνεις μακριά της» σφύριξε ο ξιπασμένος Λερόιλ. Τον αγνόησα εντελώς. Είχα επικεντρωθεί στον Ρόναλντ και σκεφτόμουν τα λόγια του.

«Θέλω να τη δω μόνο για λίγο. Να βεβαιωθώ ότι είναι καλά».

«Φροντίζω εγώ γι' αυτό» είπε ο Τζέισεν μ' ένα χαμόγελο. Όρμησα μπροστά και άρπαξα τον λαιμό του. Ο Τζέισεν παραπάτησε, ο Ρόναλντ μπήκε ανάμεσά μας και μας χώρισε σπρώχνοντάς με πίσω, και έπιασε ο ίδιος τον λαιμό του Τζέισεν. Με ξάφνιασε. Δεν ήταν ακριβώς οι σύμμαχοι που περίμενα.

«Κάνω τεράστιες προσπάθειες να σε ανεχτώ» γρύλισε. «Κλείσε το στόμα σου, πριν χάσω ολόκληρη τη γροθιά μου μέσα και σου το βουλώσω εγώ».

Τον πέταξε πίσω και επικεντρώθηκε σ' εμένα.

«Ουόλτερς, θέλω το καλό της αδερφής μου. Και το ίδιο θέλεις κι εσύ. Μόνο έτσι μπορούμε να τη σώσουμε. Φυσικά, κι εσένα. Κανείς δεν πρέπει να μάθει ότι ήρθε εδώ. Μπορώ να στηρίζομαι επάνω σου; Θα μας βοηθήσεις;»

Άπλωσε το χέρι του προς το μέρος μου, για να σφραγίσουμε τη συμφωνία. Ο λόγος και το ύφος του δεν θύμιζαν εμένα όταν ήμουν στην ηλικία του. Δεν είχαν τίποτα το νεανικό. Ο Ρόναλντ ακουγόταν σαν άντρας. Προσπαθούσε να σώσει την αδερφή του. Κι εγώ θα έκανα τα πάντα για να σώσω την Μεγκ.

Του έδωσα το χέρι μου.

«Εντάξει», συμφώνησα. «Δεν θα μιλήσω σε κανέναν».

ΡΟΝΑΛΝΤ

«Παραήσουν σκληρός», με επέπληξε ο Ρέιμοντ αμέσως μόλις η Μέγκαν έφυγε από το γραφείο του με ένα πελαγωμένο ύφος, έπειτα από την αποκάλυψη για την αδυναμία του οργανισμού της.

«Ήταν το καλύτερο που μπορούσα να κάνω» του απάντησα. «Ψάχνει πολύ. Έπρεπε να την τρομάξω».

«Δεν είμαι σίγουρος ότι κάναμε καλά που της είπαμε κάτι τέτοιο» είπε αγχωμένος. «Την είδες πώς έφυγε».

«Θα το ξεπεράσει».

«Ναι, και αμέσως μετά θα μάθει τον πραγματικό λόγο που της δίνουμε χάπια. Από το ένα σοκ στο μεγαλύτερο. Ίσως είναι καλύτερα να την προετοιμάζουμε σιγά-σιγά».

Δεν συγκρατήθηκα και γέλασα ειρωνικά.

«Μέχρι πριν λίγο καιρό προσπαθούσε να το σκάσει. Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι είναι ώριμη να δεχτεί την αλήθεια; Δεν

είναι ώριμη για τίποτα. Εχθές έβαλε αρσενικό Ρεμόρ στο δωμάτιό της».

«Τον Ουόλτερς;» αναφώνησε ο Ρέιμοντ και πετάχτηκε από τη θέση του. «Πρέπει να το εμποδίσουμε».

«Φοβάσαι μήπως ο Κρέιτον το ανακαλύψει, και τη βάλει φυλακή;» ρώτησα με το πιο πικρόχολο χαμόγελο που μπορούσα να υιοθετήσω.

«Ρόναλντ...» είπε έτοιμος να ξεκινήσει έναν λόγο για τις αιτίες που η Μέγκαν πρέπει να μείνει ασφαλής και προστατευμένη, μακριά από κραυγαλέα περιστατικά και γεγονότα που μπορεί να πρόδιδαν την ύπαρξη και των δύο μας στον βασιλιά. Αν την έπιαναν με τον Ουόλτερς, θα την έστελναν φυλακή και τότε όλα αυτά τα χρόνια κρυφτού θα πήγαιναν χαμένα.

«Ξέρω», τον διέκοψα και κάθισα στην καρέκλα αναστενάζοντας. «Θα κόψουμε τις επαφές με τον Ουόλτερς».

«Αυτό το αναλαμβάνω εγώ» είπε μία τρίτη φωνή όταν ο Τζέισεν μπήκε στο γραφείο γεμάτος αλαζονεία και υπεροψία.

«Τότε να βρεις και ειδικευόμενο θεραπευτή για τις πληγές που θα σου κάνω» γρύλισα.

«Πω πω, άγριος» κορόιδεψε.

«Μείνε μακριά από την Μέγκαν» τον προειδοποίησα.

«Εκείνη δεν τη ρώτησες. Μπορεί να της αρέσω. Βασικά, σίγουρα θα της αρέσω».

«Αν τολμήσεις...»

«Λάθος άτομο πας να απειλήσεις», με διέκοψε. «Δεν νομίζω πως σε συμφέρει τώρα, που η δύναμη είναι τόσο κοντά μου» είπε εύθυμα. «Άλλωστε, μην ξεχνάς πως είμαι ο Διάδοχος. Μία κίνηση και την έχω αρπάζει τη δύναμη». Το σκέφτηκε καλύτερα ενώ με κοίταζε. «Μάλλον δύο κινήσεις».

Το σώμα μου άρχισε να τρέμει από την οργή. Ο Ρέιμοντ που το αισθάνθηκε, μπήκε στη μέση.

«Σταματήστε» είπε. «Το ζήτημα είναι πολύ πιο σημαντικό από τις κόντρες σας».

Ο Τζέσε ηρέμησε αμέσως. Εγώ όχι. Ένιωθα με δυσκολία την οργή μου να κατευνάζει. Συνειδητοποίησα ότι τον τελευταίο καιρό ήταν δύσκολο να ελέγχω τον εαυτό μου. Άλλος έπαιρνε τον έλεγχο. Ο Ρέιμοντ μάς το είχε πει.

‘Κοντά είναι Η Μέρα που Άλλοι θα είναι υπεύθυνοι για τις αιώνιες μοίρες μας’.

«Εντάξει, θα κάνω ό,τι μπορώ, για να μην προκαλέσει άλλα προβλήματα» είπα. «Σε πρώτη φάση τρόμαξε με τον Ουόλτερς και πίστεψε αυτό που της είπαμε για την αρρώστια. Θα το τραβήξουμε όσο χρειάζεται».

«Σωστά», συμφώνησε ο Τζέσε. «Αφού παίρνει τα χάπια και φροντίζουμε να είναι καλά».

«Δεν γίνεται αυτό» είπε ο Ρέιμοντ. «Δεν μπορεί να παίρνει χάπια για πολύ ακόμα. Ήδη επιβαρύνεται ο οργανισμός της και αδρανοποιείται. Γίνεται νευρική και επιθετική. Είδες πόσο αντιδραστική είναι. Σε λίγο καιρό θα είναι χειρότερη. Τα χάπια δεν μπορούν να το κατευνάσουν αυτό. Αντίθετα, την ωθούν σε τέτοια ξεσπάσματα. Ο οργανισμός της απαιτεί να λειτουργήσει σωστά και, όσο δεν παίρνει αυτό που θέλει, εκφράζει μέσα από τη συμπεριφορά της Μέγκανη αυτό που θέλει να πει ο ίδιος. Περιμένει και περιμένει. Θα σκάσει στο τέλος. Δεν μπορούμε να το τρενάρουμε για πολύ ακόμα. Θα την αρρωστήσει στ’ αλήθεια».

Τώρα ήταν η σειρά μου να αναστενάξω. Γνώριζα ότι ο χρόνος μας μετρούσε αντίστροφα. Αυτό που δεν περίμενα ήταν να τελειώσει τόσο γρήγορα. Η Μέγκαν σύντομα θα μάθαινε τα πάντα.

«Τι περιθώριο έχουμε;» ρώτησα τον Ρέιμοντ.

«Ένα, το πολύ δύο χρόνια. Το αργότερο μέχρι τα δεκαεπτά της. Δεν θα το τραβήξω άλλο. Και να ξέρετε, τα επόμενα χρόνια θα είναι τα δυσκολότερα. Η Μέγκανη θα βρίσκεται σε έξαψη. Δεν ξέρω πώς θα τη συγκρατούμε».

«Δύο χρόνια αντίδρασης;» αστειεύτηκε ο Τζέσε. «Δεν νομίζω πως μπορώ να δω την Μέγκαν ακόμα πιο αντιδραστική απ' ό,τι είναι τώρα».

Τον κοίταξα δολοφονικά.

«Η αυτό, ή της λέμε την αλήθεια» είπε ο Ρέιμοντ.

«Εντάξει» του είπα με περισσότερη ένταση στη φωνή μου. Πιεζόμουν όσο εκείνος. «Δύο-τρία χρόνια έξαψης είναι. Θα αντέξουμε. Μετά θα την πάρω και θα φύγουμε. Κανείς δεν θα μας βρει».

Ο Ρέιμοντ δίστασε.

«Ρόναλντ, το ξέρεις πως αν σας βρουν πρέπει να τη σκοτώσεις εσύ. Ό,τι κι να γίνει, η Μέγκανη πρέπει να πεθάνει πριν από σένα. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να φύγεις πρώτος».

Δεν απάντησα.

«Και γιατί δεν το κάνουμε τώρα;» πρότεινε ο Τζέσε. «Θα το κάνουμε να φανεί σαν ατύχημα».

«Πρόσεχε τι λες» τον προειδοποίησα. «Δεν είσαι Σημαδεμένος. Είσαι ακόμα Αποπροσανατόλιστος. Θα σε σκοτώσω τώρα και θα φροντίσω να μείνει θαμμένο το σώμα σου μέχρι την Αποκάλυψη, για να αναστηθείς αγνός και να σκοτώσεις τον αδερφό σου τον Σημαδεμένο. Ή να σε σκοτώσει αυτός. Και εσένα και τη μάνα σου, την αγνή».

Ο Ρέιμοντ σοκαρίστηκε.

«Έτσι κι αλλιώς, θα γίνει!» φώναξε ο Τζέσε. «Τι τώρα, τι σε λίγα χρόνια; Κάποιος θα ανακαλύψει την Μέγκαν και τότε

θα τη σκοτώσουν και μαζί θα σκοτώσουν κι εμάς, που σας κρύβουμε. Όλοι έχουμε έναν σκοπό στη ζωή μας, Φορμπς, και ο δικός της είναι ξεκάθαρος. Η Μέγκαν γεννήθηκε για να πεθάνει. Αυτή είναι η μοίρα του Ξενιστή. Θα την κυνηγήσουν. Θέλετε να τη σκοτώσει άλλος και να φέρει την Αποκάλυψη;»

«Και θέλεις να βάλω αυτόν να φυλάει την αδερφή μου;» γρύλισα κοροϊδευτικά στον Ρέιμοντ, δείχνοντας τον Τζέισεν.

«Ο Έντμουντ τους εμπιστεύτηκε σ' εμένα, Τζέισεν» είπε ο Ρέιμοντ για τον πατέρα μου. «Και μας έκανε ήδη χάρη που μας βοήθησε να βρούμε την Μόρα. Χάρη σ' εκείνον εμποδίσσαμε τότε τη Δευτέρα Παρουσία. Η Μέγκανη δεν θα πεθάνει από τα δικά μας χέρια. Αν το χειριστούμε σωστά, θα ζήσει. Και οι δύο θα ζήσετε». Προς στιγμήν ξέχασα ότι κινδύνευα όσο και η Μέγκαν.

«Όλα θα γίνουν όπως τα σχεδιάζουμε» είπα στον Ρέιμοντ. «Η Δευτέρα Παρουσία δεν θα έρθει».

Κατένευσε κι εγώ ανάσανα. Συμμεριζόμουν την ανησυχία του. Φοβόταν αυτό που ήταν σχεδιασμένο να έρθει, άλλους να μας συνθλίψει και άλλους να μας ανυψώσει. Ήμασταν μοιρασμένοι. Αντίπαλοι στα δύο στρατόπεδα. Οι μοίρες μας ήταν χωρισμένες και θα αναγκαζόμασταν να σκοτώσουμε ο ένας τον άλλον. Μόνο η μία πλευρά θα επιζούσε.

Η Μέγκαν θα φοβόταν ακόμα κι εμένα τότε. Θα πίστευε πως θα θέλω να τη σκοτώσω, για να μην πάρει άλλος από εκείνη αυτό που έχω εγώ.

Ήταν κοντά η μέρα που θα μάθαινε τι ρόλο κατέχει ο καθένας μας στα σχέδια των Θεών.

Ευχαριστίες της συγγραφέως

Το βιβλίο αυτό είναι ολόκληρο ένα ευχαριστώ σ' εσάς που με στηρίζατε και με στηρίζετε με την αγάπη σας, αλλά και όσους ξεκίνησαν ή θα ξεκινήσουν αυτό το ταξίδι.

Θα χρειαστώ όμως μερικές επιπλέον σειρές για ξεχωριστές ευχαριστίες!

Οι νούμερο ένα ευχαριστίες, όπως πάντα, θα δοθούν στον Μέντωρ μου, που πάντα με βοηθάει να τελειοποιήσω κάθε βιβλίο με τις εκνευριστικές παρεμβάσεις του!

Δεν ξέρω πώς θα τα κατάφερνα χωρίς εσένα.

Ενα Μεγάλο Ευχαριστώ στις Χαρντινίτσες - Αθηνούλα, Ευ, Μαρ -, την Τζο, την Λίνα, την Μένια, την Μαριλένα και την Κυριακή, την Κωνσταντίνα από Κύπρο που αγάπησε τον Ρόναλντ, τον Μιχάλη, την Βέτα, τον Βάιο, την πολύ γλυκιά Ιωάννα και την όμορφη Πόπη, που με στήριξαν πρώτοι-πρώτοι αμέσως μετά την κυκλοφορία της 'Αναμέτρησης'!

Νικολέτα και Μαρία, Τζενάκι μου γλυκό, Φωτεινή, Μαρία μου και Γεωργία, οι επόμενες ευχαριστίες είναι δικές σας!!!

Μπορεί να μην αναφέρω ξεχωριστά όλους τους υπόλοιπους, γνωστούς και άγνωστους που με στήριξαν, αλλά ευχαριστώ τον καθέναν από εσάς!

Συνήθως η αγάπη για τη συγγραφή είναι ο λόγος που ένας συγγραφέας ξεκινάει και ολοκληρώνει μία ιστορία. Η ανταπόκριση από το κοινό όμως και η στήριξη είναι αυτόματα ο νούμερο ένα λόγος, για να πάει παρακάτω με ενέργεια και όρεξη!

Όλοι εσείς με εμπνέετε να συνεχίζω!

ΒΡΥΣΑΝΑΚΗ ΜΑΡΙΑ

ΘΕΟΙ και ΔΑΙΜΟΝΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ 1ο

Η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Διάβασε τη συνέχεια της ιστορίας
στο πρώτο κεφάλαιο ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αισθάνθηκα τον φόβο της πριν ακούσω τους λυγμούς της.

Ο πανικός της ζωντάνευε μέσα μου κάθε φορά που ένιωθα να σφίγγει με αγωνία την παλάμη μου. Τα μαυρισμένα νύχια της έσκιζαν το δέρμα μου, αφήνοντάς μου πληγές.

Πονούσα, αλλά δεν τολμούσα να διαμαρτυρηθώ.

Το σώμα της είχε γείρει επάνω μου, στηριζόταν ανάμεσα σ' εμένα και τον τοίχο. Η βρωμερή της ανάσα έσκαγε στο μάγουλό μου, ακουγόταν κουρασμένη, βαριά και ασθενική, υπενθυμίζοντάς μου τον έντονο πόνο που της προκαλούσε κάθε μακρόσυρτη και καταναγκαστική από μέρους μου κίνηση να προχωρήσουμε.

Τα βήματά της όμως παρέμεναν αργά και τα πέλματά της σέρνονταν στα χώματα. Στην ουσία, δεν προχωρούσε σχεδόν καθόλου. Με το ζόρι ακολουθούσε τον δικό μου, σταθερό βηματισμό.

Και συνεχώς μέναμε πίσω. Καθυστερούσαμε.

Πίεσα τα χείλη για να μη βρίσω. Εκνευρίζομαι τόσο μαζί της, όμως δεν μπορούσα να της μιλήσω άσχημα. Τώρα πια καταλάβαινα, όσο κι αν δεν ήθελα να το παραδεχτώ.

Η Έμιλυ βρισκόταν ένα βήμα πριν το τέλος. Το χειρότερο όμως ήταν άλλο.

Εγώ.

Φοβόμουν περισσότερο από εκείνη και, διάολε, δεν μου άρεσε καθόλου αυτό το συναίσθημα. Η ανάσα μου δεν ήταν κοφτή, ούτε γρήγορη, όπως της Έμιλυ. Είχα σταματήσει τελείως να αναπνέω. Πού και πού, άκουγες μόνο τον λαιμό μου να καταπίνει ξερό σάλιο. Τα μάτια μου είχαν ανοίξει διάπλατα, λες και έτσι θα έβλεπαν καλύτερα μέσα στο σκοτάδι που περπατούσαμε.

Δεν ήξερα πού στα κομμάτια βρισκόμασταν. Γύρω βρωμούσε χώμα και λάσπη. Τα τοιχώματα του τούνελ, ή ό,τι κι αν ήταν αυτό που διασχίζαμε, έμοιαζαν υγρά και άφηναν μία αίσθηση πηχτής μάζας που κολλούσε στα ακροδάχτυλά μου. Φέρνοντάς τα στη μύτη, η μυρωδιά ανακάτεψε τα σωθικά μου. Απαίσια, ένα είδος λάσπης και...

Συνοφρυώθηκα αηδιασμένη και έκανα απότομα πίσω. Δεν ήθελα ούτε να σκέφτομαι τι μπορεί να ήταν. Σκουπίστηκα βιαστικά στη φόρμα μου και απομακρύνθηκα όσο μπορούσα από τον τοίχο που έδειχνε να απλώνεται κατά μήκος όλου του τούνελ που διασχίζαμε.

Είχαμε πέσει κάπου, αυτό θυμόμουν. Το έδαφος να χάνεται κάτω απ' τα πόδια μας και η γη να μας ρουφάει μέσα της. Παγιδευτήκαμε σε αυτήν την αναθεματισμένη δοκιμασία. Η Έμιλυ κι εγώ. Μόνες.

Για πρώτη φορά ένιωσα τόσο έντονα ότι αυτό ήταν, τώρα θα πεθάνω. Και δεν ήθελα να πεθάνω. Όχι, γαμώ το, δεν ήθελα!

Ηλίθια! Σύνελθε ηλίθια! Πρέπει να προχωρήσεις. Πρέπει να είσαι δυνατή.

Πήρα μια ανάσα. Έπρεπε να ηρεμήσω.

Ανάσα ξανά.

Σκέφτηκα τον Λαζάρ. Τι είχε πει; Όλα καλά. Όλα καλά.

Ανάσα πάλι.

Όλα καλά. Όλα καλά.

Όμως δεν μπορούσα, γαμώ το! Όσο κι αν προσπαθούσα να φέρω στον νου μου τα λόγια που πρόφερε ο Λαζάρ στο αυτί μου τη στιγμή της μεταφοράς μας εδώ, καμία καθησυχαστική σκέψη δεν με έκανε να νιώσω καλύτερα, να πάρει! Ήθελα να το βάλω στα πόδια, να φύγω από 'δω αμέσως, να τρέξω, να βρω αυτήν την καταραμένη έξοδο και να βγω έξω, να βρω τους άλλους. Τώρα! Αλλά δεν γινόταν, διάολε. Δεν μπορούσα να παρατήσω την Έμιλυ. Όμως ούτε και να μείνω εδώ ήθελα.

Κι άλλη ανάσα. Κι άλλη. Κι άλλη.

Και ένα κλαψούρισμα από την Έμιλυ.

Στάθηκα απότομα μπροστά της ανακόπτοντας την πορεία της και έσφιξα τα μπράτσα της με τόση δύναμη,

που ένιωσα το εύπλαστο δέρμα της να προσαρμόζεται στο καλούπι της παλάμης μου.

«Έμι!» είπα αγχωμένη και την ταρακούνησα ανεξέλεγκτα, χωρίς να υπολογίζω για εκείνα τα δευτερόλεπτα την ήδη επιβαρυμένη κατάσταση του σώματός της και τα βαριά τραύματά της. «Έμι, άκουσε με» επανέλαβα μέσα από τα σφιγμένα μου δόντια, έχοντας στραγγίξει πλέον από κάθε γραμμάριο υπομονής. «Όλα θα πάνε καλά. Πάμε επιτέλους!»

Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά.

«Με... Μέγκαν...» τραύλισε συλλαβιστά το όνομά μου, ενδιάμεσα από τους απανωτούς λυγμούς που την έπνιγαν. Η φωνή της ακούστηκε σαν θρήνος. Κι εκείνη καταλάβαινε τη δύσκολη κατάστασή της.

«Μη φοβάσαι», την πρόλαβα.

«Εσύ;» Τα ρουθούνια της ρούφηξαν τις μύξες που έτρεχαν στο στόμα της και ένας ακόμα λυγμός τράνταξε την πλάτη της. «Εσύ δεν φοβάσαι;»

«Όχι» είπα κοφτά. Με το ζόρι ακούστηκα και αυτό, γιατί έλεγα ψέματα. Απλώς ήλπιζα ότι μέσα στον πανικό της δεν θα καταλάβαινε τη δική μου αγωνία. Ήλπιζα ότι ακουγόμουν πειστική. «Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα» απάντησα, παριστάνοντας τη θαρραλέα. «Το ίδιο κι εσύ. Πρέπει να συνεχίσουμε τώρα, οι άλλοι θα περιμένουν».

«Κ... Κι αν έφυγαν; Θα μας παράτησαν».

Ο τρόμος έσφιξε το στομάχι μου καθώς άκουγα από το στόμα της τα λόγια που εγώ αρνιόμουν να ξεστομίσω, μήπως ο φόβος τούς δώσει σάρκα και οστά, και για πρώτη φορά ευγνωμονούσα το σκοτάδι, που πάντοτε

μισούσα, επειδή τώρα δεν άφηνε τις αντιδράσεις του προσώπου μου να φανερωθούν στην Έμιλυ.

«Θα... Θα νομίζουν ότι χαθήκαμε» συνέχισε η Έμιλυ. «Ότι σκοτωθήκαμε. Ο Λαζάρ... Ο Λαζάρ είχε πει...»

«Σταμάτα», την προειδοποίησα. Κρατήθηκα να μην της φωνάξω να το βουλώσει, να πάψει να με γεμίζει αμφιβολίες επιτέλους. Αλλά δυστυχώς ήταν αργά, το κακό είχε γίνει. Οι σκέψεις που πάσχιζα να κρύψω σε μια άκρη του μυαλού μου ούρλιαζαν τώρα σαν σειρήνες στ' αυτιά μου. Μήπως... Μήπως όντως οι άλλοι έφυγαν; Μήπως η Έμιλυ είχε δίκιο και μας παράτησαν; Πώς μπορούσα να είμαι σίγουρη ότι μας ψάχνουν μετά απ' όσα έγιναν εκεί έξω; Και ο Ρόναλντ; Μετά απ' όσα μας είπε, ήταν πολύ πιθανόν να...

Ξεροκατάπια.

Μήπως συνέχισαν χωρίς εμάς; Μήπως μας άφησαν πίσω; Μήπως μας ξέγραψαν; Μήπως...

Όχι, όχι, σταμάτα. Σταμάτα να σκέφτεσαι έτσι!

Τρέκλιστα και τίναξα το κεφάλι μου δεξιά κι αριστερά, με την ελπίδα να ταρακουνηθεί και το μυαλό μου μαζί. «Όχι, αποκλείεται» απάντησα τελικά, αν και το στήθος μου βρισκόταν στα πρόθυρα της έκρηξης από τις αμφιβολίες που συνωστίζονταν εκεί. «Θα ψάξουν να μας βρουν, γι' αυτό πρέπει να προχωρήσουμε».

Η Έμιλυ άφησε έναν αναστεναγμό παραίτησης. «Πέντε λεπτά μόνο», με ικέτευσε. «Να κάτσουμε πέντε λεπτά».

Ήταν η σειρά μου να αναστενάζω. Το τελευταίο που ήθελα ήταν να καθυστερήσουμε κι άλλο. Ήμασταν ήδη πίσω. Κι εδώ μέσα ήταν τόσο στενά. Τόσο σκοτεινά, όπως τότε, στην ντουλάπα.

Την ντουλάπα.

Οι παλμοί μου εντάθηκαν σε εκείνο το δευτερόλεπτο που η μνήμη μου ανακάλεσε τη στενάχωρη και κλειστοφοβική αίσθηση του εσωτερικού της ντουλάπας. Δεν άντεχα. Έπρεπε να βγω έξω. Να βγω έξω!

«Πέντε λεπτά. Σε παρακαλώ» ψέλλισε η Έμιλυ και έσφιξε όσο μπορούσε το χέρι μου, σαν να διαισθανόταν τους ενδοιασμούς μου. «Σε παρακαλώ». «Εντάξει» αναστέναξα, ανίκανη να της αρνηθώ. Κρατήθηκα να μη ρίξω γροθιά στον σιχαμερό τοίχο. Θα άντεχα. «Πέντε λεπτά».

Η ανάσα της Έμιλυ σταθεροποιήθηκε από την ανακούφιση. Τη βοήθησα να καθίσει και, μ' ένα πονεμένο βογκητό, γονάτισα πλάι της. Αμέσως μια αίσθηση χαλάρωσης απλώθηκε στο σώμα μου, ακόμα κι έτσι όμως ήμουν σε θέση να νιώσω τις έντονες διαμαρτυρίες του ίδιου μου του εαυτού, σιωπηλές και μη. Το στομάχι μου που ούρλιαζε, ζητώντας απεγνωσμένα μία μικρή ποσότητα φαγητού, ή έστω μερικές σταγόνες νερού. Τους μύες των ποδιών μου που φλέγονταν από την πολύωρη πεζοπορία. Τις κλειδώσεις του κορμιού μου που έτριζαν σαν σκουριασμένες μηχανές όταν επιχειρούσα να μετακινηθώ.

Η μάχη με είχε εξαντλήσει.

Το κεφάλι μου υπέφερε από φρικτούς πόνους. Η πληγή μου ήταν ακόμα ανοιχτή και το αίμα παρέμενε ξεραμένο και κολλημένο σε ένα μάτσο τρίχες, μπερδεμένες μεταξύ τους. Το σώμα μου μουδιασμένο από το κρύο. Έτριβα τα χέρια μου και όποιο σημείο μπορούσα πάνω μου για να ζεσταθώ, αλλά μάταια. Η αδιόρατη θερμότητα που είχε τυλίξει την παλάμη μου, για όση ώρα με έσφιγγε η Έμιλυ εναγωνίως, είχε σβήσει πλέον και τώρα ήμουν πιο κρύα και από τα πηχτά και γεμάτα υγρασία τοιχώματα του τούνελ.

Ο θάνατος πλησίαζε και ήταν αναπόφευκτος. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να αλλάξω την κατάσταση.

Ήθελα να βάλω τα κλάματα. Δεν έπρεπε. Δεν έπρεπε να αφήσουμε τον Ρόναλντ να το κάνει. Δεν έπρεπε να πολεμήσουμε. Εγώ έφταιγα. Εγώ τα ξεκίνησα όλα. Τι διάολο μ' έπιασε και ήρθα εδώ; Τι το 'θελα η ηλίθια; Αντί να το σκάσω, βρέθηκα περισσότερο χωμένη στα σκατά.

Κι όμως, μέχρι προχθές η ζωή μου ήταν φυσιολογική. Όσο φυσιολογική μπορούσε να θεωρηθεί αυτή η ζωή δηλαδή. Τουλάχιστον, βρισκόμουν ακόμα στα Βραχώδη Όρη της βορειοδυτικής Αμερικής, στην ακαδημία του Κορβίνιους, που χτίστηκε το 2040, πενήντα οχτώ χρόνια πριν.

Η πρώτη ώρα προπόνησης για τους μαθητευόμενους είχε μόλις τελειώσει και, ενώ όλοι οι Ρεμόρ βρίσκονταν στα αποδυτήρια για να κάνουν το

συνηθισμένο τους ντους ή να αλλάξουν τα γεμάτα ιδρώτα ρούχα, εγώ προτίμησα να εκμεταλλευτώ τα ελάχιστα λεπτά ελευθερίας μου μέχρι την επόμενη προπόνηση, μένοντας λίγο παραπάνω στην αίθουσα για μερικά επιπλέον χτυπήματα στον σάκο χωρίς να με βλέπουν. Τίποτα δεν μπορούσε να συγκριθεί με αυτήν την απόλαυση!

Χέρι στον αέρα και γροθιά. Ανάσα βαθιά σε εκείνο το δευτερόλεπτο που μου απομένει μέχρι την επόμενη επίθεση. Πόδι ψηλά και χτύπημα. Ανάσα διπλά βαθιά. Και χτύπημα ξανά. Πιο δυνατά. Και πάλι από την αρχή. Και ξανά και ξανά και ξανά. Από ένα σημείο κι έπειτα, ένιωθα πως χτυπούσα εκείνον και οι γροθιές μου διπλασιάστηκαν σε ισχύ. Ο σάκος άρχισε να στραπατσάρεται.

«Άουτς. Δεν θα ήθελα να ήμουν στη θέση αυτού που σε τσάντισε».

Το χέρι μου σταμάτησε απότομα λίγο πριν βρει το στόχο του και ξαφνιασμένη στράφηκα προς τη φωνή. Δεν περίμενα να τον ακούσω εδώ. Πίσω μου βρισκόταν ο Τζέσε Λαζάρ.

Ξίνισα τα μούτρα αντικρίζοντας τα όμορφα και εκνευριστικά, αντιπαθητικά δικά του. Μελαχρινός, απόχρωση σπάνια για Λερόιλ, με μόνιμα στυλιζαρισμένα μαλλιά. Και πόση αδυναμία είχα στους μελαχρινούς! Υπήρχαν ένας σωρός ωραία αγόρια στην ακαδημία για να περάσεις την ώρα σου, αλλά κανείς δεν τον έφτανε σε ομορφιά. Με τους άλλους φλερτάρεις απλώς για να φλερτάρεις. Με τον Τζέσε φλερτάρεις με την ελπίδα να

καταλήξετε κάπου γυμνοί, αν δεν σιχαίνεσαι τους Λερόιλ.

Αμέσως μου χάρισε ένα από εκείνα τα χαμόγελα που γοήτευαν όλα τα κορίτσια της ακαδημίας, σε μία προσπάθεια να μαλακώσει με τα κολπάκια του την ψυχρότητα της έκφρασής μου. Η απόλαυση όμως δεν τελείωνε εκεί. Όσο ακαταμάχητο ήταν το πρόσωπό του, άλλο τόσο ήταν και το σώμα του. Ψηλός, γύρω στο ένα κι ενενήντα ύψος, και μυώδης, περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε για Λερόιλ. Το ηλιοκαμένο του δέρμα, γονιδιακό χαρακτηριστικό των Λαζάρ, έδενε αρμονικά με τα μελανά μαλλιά και μάτια του και τον έκανε να μοιάζει περισσότερο με Ρεμόρ, παρά με Λερόιλ. Με δυο λόγια, ήταν ο ορισμός του καυτού αρσενικού. Πάνω απ' όλα όμως ήταν Λερόιλ. Αυτό δεν έπρεπε να το ξεχνώ. Μπροστά μου είχα έναν μισητό Λερόιλ. Του έριξα λοιπόν ένα αδιάφορο βλέμμα με την άκρη του ματιού μου και γύρισα ξανά στον σάκο, χτυπώντας με περισσότερη μανία αυτή τη φορά. Η μακριά αλογοουρά μου χόρευε στον αέρα με κάθε άλμα του σώματός μου και χαστούκιζε τα μάγουλά μου.

«Ποιος σε εκνεύρισε τόσο πολύ, μωρό μου;» ρώτησε άνετος, με τη γνωστή αλαζονεία που συνόδευε τα λόγια του. Από τον τόνο της φωνής του όμως, καταλάβαινα ότι είχε κιόλας τσαντιστεί. Άλλωστε, σε κανέναν δεν αρέσει να τον αγνοούν, πόσο μάλλον σε έναν κακομαθημένο, βασιλικό γόνο.

Γέλασα από ικανοποίηση, μέχρι που ο Τζέσε βρέθηκε δίπλα μου σε κλάσματα δευτερολέπτου και μου

άρπαξε το χέρι, λίγο πριν αυτό βρει τον στόχο του στον σάκο. Τα χαμόγελα πήγαν περίπατο. Εκείνη τη στιγμή ένωσα μόνο τσαντίλα. Δεν τον ήθελα κοντά μου. Ήταν βασιλικός Λερόιλ. Ήταν συγγενής του βασιλιά, ανιψιός του, άρα εχθρός για ‘μένα. Τον μισούσα, όπως μισούσα κι εκείνον.

Έκανα κίνηση να τραβηχτώ, αλλά η παλάμη του με κρατούσε σφιχτά. Ο Τζέσε με κοίταξε νευριασμένος και έσμιξε τα φρύδια. Έτσι ήταν ακόμα πιο ωραίος.

«Άσε με» γρύλισα, με τα δόντια μου σφιγμένα. Πάλευα μέσα μου να κατευνάσω την ανάγκη να τον χτυπήσω, γνωρίζοντας ότι θα πλήρωνα ακριβά αν τολμούσα να σηκώσω το ταπεινό χέρι μου επάνω σε έναν βασιλικό Λερόιλ.

«Τι θα έλεγες για έναν μικρό γύρο;» με ρώτησε γεμάτος αυτοπεποίθηση. «Οι δυο μας».

«Μπα;» ρώτησα τσαντισμένη κι αποτραβήχτηκα βίαια, σημαδεύοντας με επιφανειακές γρατζουνιές τον βραχίονά μου από τα φρεσκοκομμένα νύχια του. «Από πότε ένας Λερόιλ ξέρει να πολεμάει; Αυτό είναι δική μου δουλειά».

«Δοκίμασε με» είπε και χαμογέλασε ξεχειλώνοντας μόνο τη μία πλευρά των χειλιών του, ενώ ανασήκωσε και το αντίθετης πλευράς φρύδι.

Η πρόκλησή του ήταν ξεκάθαρη και, παρότι λυπόμουν να γεμίσω μελανιές το όμορφο πρόσωπό του, φλέρταρα παράλληλα με την ιδέα να τον δω να πονάει, κυρίως από τα δικά μου χέρια. Έπρεπε να πάρει ένα

μάθημα που τόλμησε να τα βάλει μαζί μου, ο ψωνισμένος. Έπιασα από τον πάγκο με τον εξοπλισμό ένα ζευγάρι γάντια, από αυτά που οι Ρεμόρ χρησιμοποιούσαμε στις προπονήσεις, και το πέταξα στα πόδια του Τζέσε. Η επιδεξιότητα και η ταχύτητα με την οποία τα φόρεσε με ξάφνιασαν. Το τελευταίο που περίμενα από έναν βασιλικό Λερόιλ ήταν να ξέρει σε τι χρησιμεύουν αυτά τα κατασκευάσματα, αφού ούτε από τα χτυπήματα δεν μας προστάτευαν. Περισσότερο έμοιαζαν με μαύρες γάζες.

Ο Τζέσε πρόλαβε να τυλίξει πρώτος στα χέρια του τα γάντια και μού επιτέθηκε προτού προλάβω να πάρω τη θέση μου. Ο άτιμος! Φυσικά, τον απέφυγα. Ήμουν γρήγορη, αλίμονο κι αν δεν μπορούσα να ξεφύγω από μια απλή γροθιά. Πήδηξα στο πλάι και αστραπιαία τον κλώτσησα στο στομάχι, κάνοντάς τον να διπλωθεί στα δύο.

«Κανόνας πρώτος» είπα, παριστάνοντας την αυθεντία στις πολεμικές τέχνες. «Ποτέ μην τα βάζεις με έναν Ρεμόρ, ειδικά όταν είσαι Λερόιλ. Ένα-μηδέν» πρόσθεσα και χαλάρωσα το σώμα μου από την ένταση της ετοιμότητας, σίγουρη ότι τον έβγαλα εκτός μάχης.

Αλλά η χαρά δεν κράτησε πολύ. Η απρόσμενη επίθεσή του με προσγείωσε κυριολεκτικά και μεταφορικά και, πριν καλά-καλά το καταλάβω, βρέθηκα ξαπλωμένη στο πάτωμα μ' ένα βογκητό πόνου. Μα πού έμαθε να παλεύει έτσι αυτός;

«Κανόνας δεύτερος» αντιγύρισε ο Τζέσε το ίδιο αυτάρεσκα μ' εμένα. «Ποτέ μην υποτιμάς τον

αντίπαλο σου, ειδικά όταν αυτός είναι ένας Λαζάρ. Ένα-ένα» είπε και με κράτησε κάτω, ακινητοποιώντας επιδέξια τα άκρα μου, όπως μόνο ένας πολεμιστής γνώριζε. Ακόμα και το μέγεθος της δύναμής του με ξάφνιασε. Το κράτημά του απέκλειε κάθε προσπάθειά μου να ελευθερωθώ. Χέρια και πόδια κλειδώθηκαν από τα δικά του.

Μία λύση μού απέμενε για να ελευθερωθώ και παρόλο που ήξερα πως θα πονέσω, δεν το σκέφτηκα και πολύ. Τίναξα απότομα το κεφάλι και κουτούλησα τον Τζέσε στο σαγόνι για να του αποσπάσω την προσοχή. Και πρέπει να ομολογήσω, ότι η κουτουλιά αυτή ήταν αριστούργημα! Τον έκανε να πεταχτεί όρθιος και να τρεκλίζει.

Κατάπια ένα μουγκρητό και πετάχτηκα πάνω.

«Κανόνας τρίτος» είπα προσπαθώντας να κρύψω τον πόνο. Δεν νομίζω να τα κατάφερα ιδιαίτερα. Τουλάχιστον, με παρηγορούσε το γεγονός ότι ο Τζέσε πόνεσε διπλά. Έτριβε μανιωδώς το σαγόνι του. Ξέχασα όμως αυτό που ήθελα να πω. Ποιος ήταν ο τρίτος κανόνας; «Ποτέ μην ξεχνάς τον πρώτο κανόνα» πέταξα τελευταία στιγμή και γέλασα.

Γέλασε κι αυτός και μου επιτέθηκε ξανά. Αυτήν τη φορά ήμουν προετοιμασμένη, το ίδιο κι εκείνος. Παλεύαμε για αρκετή ώρα προς έκπληξή μου. Οι Λερόιλ δεν ήξεραν να παλεύουν, δεν χρειαζόταν. Η μάχη ήταν δική μας δουλειά, των Ρεμόρ. Εκπαιδευόμασταν χρόνια για τον επικείμενο πόλεμο με τους ανθρώπους. Τον πόλεμο που θα μας ελευθέρωνε από τον φόβο της

ύπαρξής τους. Οι Λερόιλ ζούσαν βασιλικά, προετοιμάζοντάς μας ως τον στρατό που θα τους εξασφάλιζε τη μόνιμη νίκη απέναντι στο μισητό ανθρώπινο είδος που προσπάθησε μάταια να μας ξεκληρίσει στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Η μία επίθεση διαδεχόταν την άλλη και πάντα βρισκόμασταν ισόπαλοι. Θύμωσα. Αυτό για ‘μένα ήταν προσβολή. Δεν θα άφηνα να με νικήσει ο Τζέσε Λαζάρ. Όχι αυτός! Επιτέθηκα πιο δυναμικά με ένα χτύπημα στον ώμο και άλλο ένα στο πλάι του κεφαλιού. Και ένα ακόμα στα πόδια, το τελειωτικό. Ο Τζέσε σωριάστηκε κάτω με το σώμα μου να τον καταπλακώνει για να αποτρέψει μία ακόμα προσπάθεια του να σταθεί στα πόδια του. Αυτό ήταν.

«Μήπως έχασες;» ρώτησα χαιρέκακα, ενώ παράλληλα κλείδωνα τα άκρα του για να τον ακινητοποιήσω, όπως έκανε εκείνος προηγουμένως.

Ο Τζέσε γέλασε, αδιαφορώντας για την ήττα του. Με κοίταξε με νόημα και κράτησε τους καρπούς μου τη στιγμή που έκανα κίνηση να σηκωθώ.

«Για πού το ‘βαλες;» με ρώτησε πονηρά.

Καθόμουν ακόμα στην κοιλιά του, που για Λερόιλ την ένιωθα ιδιαίτερα σφιχτή, με τα πόδια μου να στηρίζονται στα γόνατα δεξιά και αριστερά από τον κορμό του και τα χέρια μου να πιέζουν το στέρνο του. Ένιωθα την καρδιά του που χτυπούσε διαφορετικά από τη δική μου. Πιο αργά από των Ρεμόρ. Δεν ανέπνεε, ούτε χρειαζόταν το οξυγόνο όπως εγώ. Όσες φορές ανασήκωσε το στήθος για να πάρει ανάσα, το έκανε από

συνήθεια, έπειτα από τα τόσα χρόνια που ζούσε με Ρεμόρ.

«Διακόπτω κάτι;» ρώτησε κοφτά και απειλητικά μία βαριά, αντρική φωνή. Η φωνή του Ρόναλντ Φορμπος, του αδερφού μου, που μπήκε στην αίθουσα και μας έπιασε στα πράσα. Το κέρατό μου, ήταν ανάγκη;

Ο Τζέσε κι εγώ πεταχτήκαμε πάνω ανταλλάζοντας αμήχανες ματιές. Ο Ρόναλντ, σαν να φλεγόταν εσωτερικά, κοιτούσε επίμονα τον Τζέσε, έτοιμος να τον πλακώσει στο ξύλο. Έτσι ήταν πάντα, άγριος και απειλητικός, ικανός να τα βάλει με οποιονδήποτε. Το αυστηρό παρουσιαστικό του, η σχεδόν δύο μέτρα και γυμνασμένη σιλουέτα του και τα μαύρα μαλλιά και μάτια τού προσέδιδαν έναν επιπλέον τόνο ψυχρότητας, κάνοντάς τον να δείχνει ακόμα πιο απειλητικός. Παρά τη νεαρή του ηλικία - ήταν μόλις έναν χρόνο μεγαλύτερός μου, δεκαοχτώ ετών - ο Ρόναλντ είχε κερδίσει τον σεβασμό των περισσότερων στην ακαδημία. Όλοι οι Ρεμόρ τον υπολόγιζαν, ζητούσαν και σέβονταν τη γνώμη του, ειδικά σε θέματα τεχνικών μάχης, που ήταν ο καλύτερος απ' όλους. Ακόμα και οι Λερόιλ έδειχναν να τον εκτιμούν. Πόσο μεγάλο κατόρθωμα για έναν Ρεμόρ!

«Ακόμα δεν ετοιμάστηκες;» με ρώτησε αυστηρά, ενώ συνέχισε να κοιτάζει τον Τζέσε με μάτια να έχουν μαυρίσει ακόμη περισσότερο από τον θυμό. «Το κουδούνι έχει χτυπήσει. Πήγαινε!»

Του έριξα ένα τσαντισμένο βλέμμα, αφού ήξερε πόσο μου την έσπαγε να παριστάνει τον μεγάλο αδερφό,

και έφυγα σαν σφαίρα για τα αποδυτήρια, ξέροντας τουλάχιστον ότι είχε δίκιο σε αυτό, είχα καθυστερήσει τραγικά. Ποιος άκουγε τις φωνές της Κίρσνερ έτσι και αργούσα πάλι στην προπόνηση;

Μπήκα στα αποδυτήρια των κοριτσιών φουριόζα και άρχισα να μαζεύω βιαστικά τα πράγματά μου.

«Ει, Μέγκαν» μου φώναξε η Έμιλυ Πάρτνερ, μία μαθητευόμενη σαν εμένα Ρεμόρ, και με πλησίασε τρέχοντας. «Έμαθες τα νέα;». Τα καστανά μάτια της έδειχναν ελαφρώς σχιστά με τα κατάμαυρα μαλλιά της πιασμένα σε έναν σφιχτό κότσο που τραβούσε το δέρμα της και με κοίταζαν με αγωνία.

«Ποια νέα;» ρώτησα αδιάφορα, χωρίς καν να γυρίσω να την κοιτάξω, βέβαιη ότι κάποιο κουτσομπολιό ετοιμαζόταν να μου ξεφουρνίσει και αυτήν τη φορά.

«Μα για τη δοκιμασία, φυσικά», με επέπληξε που δεν γνώριζα το καυτό θέμα της ημέρας. «Έχει βουίξει όλη η ακαδημία».

«Τη δοκιμασία;» επανέλαβα μηχανικά, ενώ συνέχισα να μαζεύω σαν τρελή τα πεταμένα εδώ κι εκεί ρούχα μου. Φόρμες και φανελάκια.

Ένας ήχος διέκοψε την κουβέντα μας. Ταράχτηκα από ένα αργό και ειρωνικό χειροκρότημα που ξεκινούσε από την άλλη άκρη των αποδυτηρίων και σιγά σιγά πλησίαζε προς το μέρος μου. Δεν χρειάστηκε να κοιτάξω για να καταλάβω από ποιον προερχόταν.

«Συγχαρητήρια καλή μου» μου είπε επικριτικά η Νάταλι Πιερς, μια ηλίθια μαθητευόμενη Ρεμόρ, μ' εκείνο το σπαστικό υφάκι ξερόλας ψηλομύτας που

διέθετε. «Για άλλη μία φορά έκανες σε όλες μας μάθημα ξετσιπωσιάς». Κατέπνιξα την επιθυμία μου να τη στείλω στον διάολο, αφού έτσι κι αλλιώς δεν θα καταλάβαινε από ανθρώπινες θεότητες. Αν ήταν να το κάνω, θα φρόντιζα να τη στείλω στ' αλήθεια, για να μάθει μια και καλή τι σημαίνει διάβολος, αν υπήρχε κι αυτός.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και προσπάθησα να δείχνω ήρεμη καθώς γυρνούσα να την κοιτάξω.

«Ευχαριστώ» απάντησα πικρόχολα. «Αλλά δυστυχώς δεν θα είμαι ποτέ τόσο καλή δασκάλα όσο εσύ».

Η Νάταλι γούρλωσε τα μάτια της. «Ξετσίπωτη εγώ;» τσίριξε τάχα μου προσβεβλημένη, λες και δεν ήξερα τα κατορθώματά της. Όλη η ακαδημία είχε μάθει γι' αυτήν. Η Έριν, η καλύτερη φίλη της Νάταλι, την έπιασε απαλά από το μπράτσο για να την καθησυχάσει, αλλά μόλις γύρισε να με κοιτάξει, τα μάτια της οπλίστηκαν με το ίδιο μίσος που με αντιμετώπιζε πάντα η Νάταλι.

«Δεν είσαι;» ρώτησα θεατρινίστικα, παριστάνοντας τη σκεπτική. «Δηλαδή δεν τσάκωσαν εσένα οι καθηγητές να χαμουρεύεσαι με... Αλήθεια ποιος ήταν αυτήν τη φορά;» την ειρωνεύτηκα. Η αίθουσα των αποδυτηρίων γέμισε με πνιχτά γέλια και ρουθουνίσματα από τα κορίτσια που βρίσκονταν ακόμα εδώ και παρακολουθούσαν τον καβγά.

Χάρισα στη Νάταλι ένα στραβό, γεμάτο ικανοποίηση χαμόγελο. Εκείνη με αγριοκοίταξε και βρέθηκε κοντά μου με δύο δρασκελιές, παρά το κοντό

της ύψος. Εντάξει, ίσως δεν ήμουν η πιο κατάλληλη να μιλήσω για χαμηλά αναστήματα, αλλά όπως και να το κάνουμε, εγώ ήμουν ψηλότερη, έστω και μερικούς πόντους από το ένα και πενήντα πέντε που ήταν αυτή. Μερικές μελαχρινές μπούκλες έπεσαν από τον ψηλό κότσο της, μεταμορφώνοντας το πρόσωπό της σε ακόμα πιο παιδικό.

«Να ‘ξερες πόσο ανυπομονώ για τη στιγμή που θα σας πιάσουν και θα σε πετάξουν με τις κλωτσιές από εδώ» σφύριξε όλο κακία. «Να γλυτώσουμε επιτέλους από ‘σένα».

Έσφιξα τα χείλη προσπαθώντας να καταπολεμήσω την ανάγκη μου να τη χτυπήσω, αλλά αυτή, σε πείσμα, πολλαπλασιάστηκε. Αυτό ήταν, αρκετή υπομονή έκανα.

«Να είσαι σίγουρη ότι θα με πετάξουν έξω, αλλά επειδή θα σ’ έχω πλακώσει στο ξύλο» την απείλησα και προχώρησα μπροστά με σφιγμένες τις γροθιές. Η Νάταλι για πρώτη φορά έδειξε να με φοβάται. Έκανε πίσω με αδέξια βήματα και, τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να σηκώσω τη γροθιά μου κατά πάνω της, η Έμιλυ μπήκε μπροστά και με σταμάτησε. Πάλι τη γλύτωσε η σκύλα!

«Πάμε να φύγουμε» μουρμούρισε η Έμιλυ και με τράβηξε απ’ το μανίκι της μπλούζας μου. Τίναξα το χέρι μου κοιτάζοντας ακόμα τη Νάταλι με διαπεραστικό βλέμμα.

«Ήταν η τελευταία φορά» την προειδοποίησα. Η Νάταλι έμεινε αμίλητη. Προχώρησα μπροστά, με την

Έμιλυ να ακολουθεί και να μου ρίχνει αυστηρές ματιές.

«Γιατί της δίνεις σημασία;» με κατσάδιασε όταν μείναμε μόνες.

«Μα δεν την ακούς την ηλίθια;» ξέσπασα και συνέχισα να προχωράω με την Έμιλυ πίσω μου.

«Ε και; Πρώτη φορά είναι;»

«Ακριβώς. Δεν την αντέχω άλλο. Θα της σπάσω μία φορά τη μύτη και μετά θα σταματήσει».

«Και μετά θα σε στείλουν στα κέντρα αναμόρφωσης» προσγείωσε απότομα την ονειρική φαντασίωσή μου με το ματωμένο από τα χέρια μου πρόσωπο της Νάταλι. «Αυτό θες; Να μπεις σε κέντρο αναμόρφωσης;»

Κοντοστάθηκα πίσω από την πόρτα του διαδρόμου που οδηγούσε στην κεντρική αίθουσα προπόνησης και σκυθρώπιασα. Είχα ακούσει τρομερές ιστορίες για τα κέντρα αναμόρφωσης. Όλοι μας δηλαδή. Βέβαια, κανείς δεν ήξερε αν ήταν αληθινές, αφού όσοι πήγαιναν δεν επέστρεφαν ποτέ για να τις επιβεβαιώσουν ή να τις διαψεύσουν. Εκεί στέλνονταν για να συμμορφωθούν όσοι δεν υπάκουαν στους κανονισμούς και τους νόμους του βασιλιά. Μια φορά κόντεψαν να στείλουν κι εμένα, όταν με έπιασαν να προσπαθώ να το σκάσω από αυτήν την αναθεματισμένη φυλακή.

Όχι, σίγουρα δεν ήθελα να πάω.

Έσπρωξα μουτρωμένη την πόρτα του διαδρόμου και κάθε προβληματισμός μου αντικαταστάθηκε από μουρμουρητά και ψιλοκουβεντούλες που πλημμύριζαν την αίθουσα προπόνησης. Έπιασα κάτι περίεργο στην

ατμόσφαιρα. Μία ανησυχία. Ίσως και τρόμο.

Μαθητευόμενοι Ρεμόρ, αγόρια και κορίτσια, βρίσκονταν διασκορπισμένοι στην αίθουσα προπόνησης και κουβέντιαζαν μεταξύ τους. Όλοι έδειχναν ανήσυχοι. Κάτι είχε συμβεί και σίγουρα δεν ήταν ευχάριστο.

«Αυτή είναι η μεγάλη μας ευκαιρία» άκουσα τον Τζέσε να δηλώνει με ζήλο σε ένα από τα πηγαδάκια που είχαν στηθεί παραδίπλα.

«Μας;», τον αμφισβήτησε ο Ρόναλντ. «Από πού κι ως πού; Δεν έχεις καμία δουλειά μαζί μας. Δεν είσαι Ρεμόρ».

Ο Τζέσε πλησίασε αργά τον αδερφό μου και μισόκλεισε τα μάτια.

«Οι Ρεμόρ υπηρετούν τους Λερόιλ» του απάντησε υπεροπτικά λαμβάνοντας απαξιωτικά και ενοχλημένα βλέμματα από τους παρευρισκόμενους Ρεμόρ. «Διαφωνείς... Ρεμόρ;»

Τα μάτια του Ρόναλντ έμειναν στυλωμένα στη ματιά του Τζέσε και τα ρουθούνια του φούσκωσαν καθώς εξέπνεε οργισμένα. Τη συγκεκριμένη στιγμή ένιωσα πως η προσωπική τους κόντρα μεγάλωσε. Σαν να μοιράστηκαν σε αυτό το βλέμμα και το λεκτικό υπονοούμενο κάτι μυστικό, που εμείς οι υπόλοιποι δεν καταλαβαίναμε.

Ο Ρόναλντ σφίχτηκε. Ήθελε να απαντήσει, το έβλεπα, αλλά δεν το έκανε. Παρόλα αυτά, τα σημάδια επάνω του έδειχναν ότι με το ζόρι κρατιόταν να μην αρχίσει τον Τζέσε στις γρήγορες. Μπορούσα να δω τα

δόντια του να τρίβονται νευρικά, ακόμα και με κλειστό το στόμα του. Το σαγόνι του πιάστηκε προς τα πάνω και σούφρωσε. Η αριστερή γροθιά του σφίχτηκε, έτοιμη να χτυπήσει.

«Έτσι κι αλλιώς, λες μπούρδες» απάντησε αμέσως ο Ρόναλντ για να μην τον αφήσει έτσι. «Δεν έχω ακούσει τίποτα για καμία δοκιμασία. Απ' το μυαλό σου τα κατεβάζεις».

«Πρόσεχε πώς μου μιλάς» τον προειδοποίησε ο Τζέσε.

Ο Ρόναλντ αναγκάστηκε να μαζευτεί, αν και μου έδωσε την εντύπωση ότι δεν σεβόταν και τόσο τον Τζέσε, κι ας ήταν ένας από τους σημαντικότερους βασιλικούς γόνους της κοινωνίας μας. «Συγχωρήστε το θράσος μου, πρίγκιπα Τζέσε Λαζάρ» τον ειρωνεύτηκε ο αδερφός μου «αλλά δεν έχουμε σκοπό να λάβουμε μέρος σε δημιουργήματα της φαντασίας σας. Καλύτερα τώρα;» ρώτησε κερδίζοντας χαμόγελα επιβράβευσης από τους Ρεμόρ τριγύρω του.

Αν δεν ήμουν περίεργη να μάθω τι συνέβαινε, θα γελούσα κι εγώ.

«Η δοκιμασία θα γίνει» ανακοίνωσε ο Τζέσε σε όλους με το κεφάλι ψηλά, υιοθετώντας τον αυστηρό και βασιλικό τόνο των Λερόιλ. «Όλοι το ξέρουν».

Ε, όχι και όλοι...

«Για ποια δοκιμασία μιλάτε τόσο ώρα;», απαίτησα επιτέλους να μάθω, με μία δόση ενόχλησης από τα μισόλογα που άκουγα τόσο ώρα. Αν ήταν να μιλήσει

κάποιος, ας το έκανε ξεκάθαρα. Η παρέμβασή μου τράβηξε όλα τα βλέμματα επάνω μου.

«Αρκετά με τις φλυαρίες» μας διέκοψε ένας από τους προπονητές. «Πηγαίνετε στις προπονήσεις σας».

«Ναι, είχαμε μια κουβέντα εδώ» του ξεφούρνισα, ενοχλημένη που μας διέκοπτε και γύρισα ξανά στον Τζέσε με προσμονή. Με μία χειρονομία του χεριού μου, τον παρακινούσα να συνεχίσει.

«Βγες έξω, Φορμπς!» με πρόσταξε ο προπονητής.

Το πλήθος των Ρεμόρ ζάρωσε και υπάκουσε στις υστερικές φωνές του, διέλυσε το πηγαδάκι και άρχισε να αποχωρεί από την αίθουσα. Γαμώ το. Ένα λεπτό πριν θα είχα μάθει κι εγώ αυτό που όλοι γνώριζαν. Και τώρα έπρεπε να περιμένω μέχρι το επόμενο διάλειμμα για να μάθω;

Σκατά.

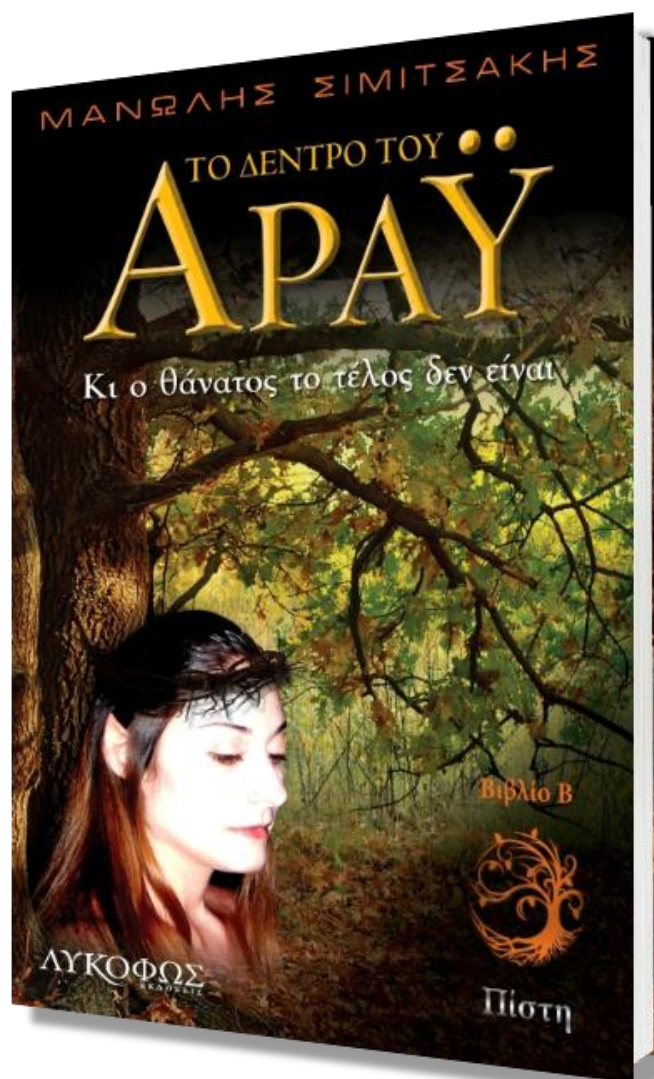
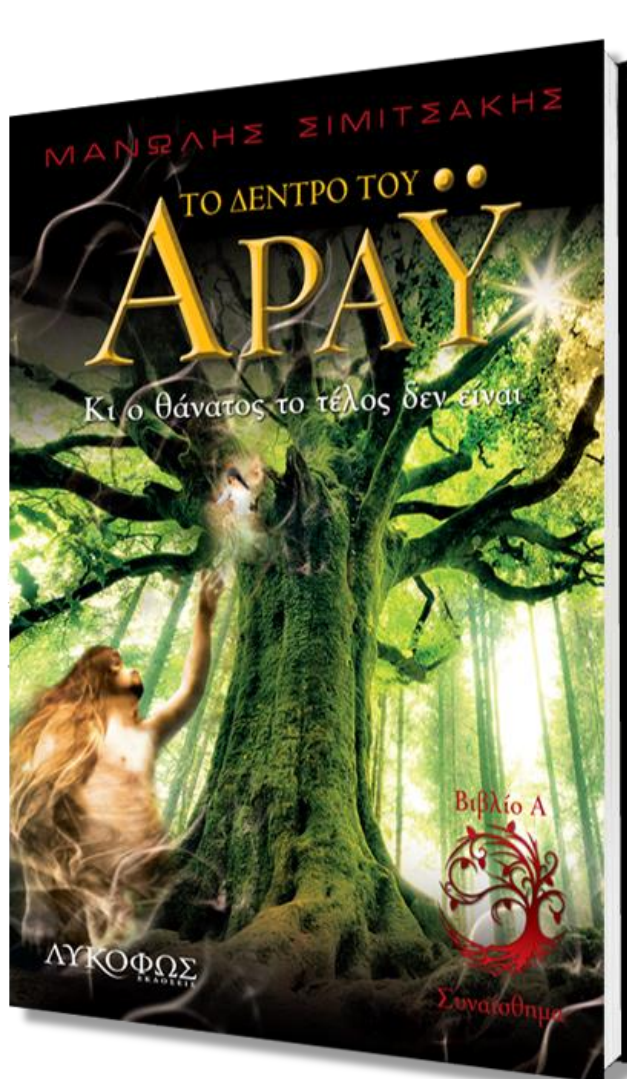
«Έλα, πάμε» μου είπε η Έμιλυ και με τράβηξε προς την έξοδο.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Γιώργο ... Πέθανα για μερικές ημέρες»

Μια αναζήτηση μεταφυσικού μυστηρίου από την τριλογία
του Σιμιτσάκη Μανώλη

Κι ο θάνατος το τέλος δεν είναι

www.Array.gr

Ζαλόγγου 6 – 10678, Αθήνα
Τηλέφωνο: 2103803310
Email: info@likofos.gr – www.likofos.gr